

קובץ שופר הזוהר

פרק י'

ובו שמונה ספרים נפתחים

- א. ערפה של טעה
- ב. שמחת אברהם
- ג. השוכר והענש בשמירת עינים
- ד. זקן ישראל פהלכתו
- ה. זוהר השפת והברית
- ו. הקדמה לתלמוד עשור ספירות
- ז. מאמר "ואתה תתזה"
- ח. אדרא דמשפנא

יצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"
בעיה"ק בית שמש תובב"א
חשוון תשע"ג

רבי שלום יהודה גראס שליט"א
 האדמו"ר מהאלמין
 חיבר למעלה מאלף ספרים
 על כל מקצועות התורה

סניף בת ים
 רחוב בר יהודה 50
 בת ים יצ"ו ארץ ישראל
 טל: 0527651911

הַמְשִׁיחַ מַחְבֵּה שְׁנֵלְמַד זֶהֱר הַקְדוֹשׁ

"וְהַמְשִׁפִּילִים יִזְהִירוּ בְּזֶהֱר הַרְקִיעַ", כִּי אֹמֵר מִשֶּׁה בָּנֵנו עֲלוֹי הַשְּׁלוֹם לְרִשְׁבִי זִיעִ"א: "בְּהֵאֵי חֲבוּרָא דִּילְךָ דְּאֵיהֵו סִפְר הַזֶּהֱר... וּבְגִין דְּעֵתִידִין יִשְׂרָאֵל "לְמַטְעַם" מֵאֵילָנָא דְּחַיִי, דְּאֵיהֵו סִפְר הַזֶּהֱר, יִפְקֹון בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי". פְּרוּשׁ: מִשׁוּם שְׁעֵתִידִים יִשְׂרָאֵל לְטְעַם מֵאֵילָן הַחַיִּים שֶׁהוּא סִפְר הַזֶּהֱר, עַל יְדוּ יֵצְאוּ מִן הַגְּלוּת בְּרַחֲמִים (רַעֲיָא מְהֵימְנָא פִּי נִשְׂא דָּף קַבֵּד: רמ"ק)

אַלְיֵהוּ הַנְּבִיא זְכוּר לְטוֹב יִרְד מִן הַשָּׁמַיִם עִם כְּמָה חֲזִילִין שֶׁל נְשָׁמוֹת וְכְמָה מְלָאכִים סְבִיבוּ וְשִׁכְנִתָּא עַלְאַה עֵטְרָא עַל בְּלָהוּ [וְשִׁכְנֵיהָ עַלִּיזְנָה הֵיתָה עֵטְרָה עַל כָּל הַנְּשָׁמוֹת]... וְאָמַר לְרִשְׁבִי: רַבִּי רַבִּי... וְאָמַר אֵלְיֵהוּ הַנְּבִיא לְרִשְׁבִי: וְכְמָה בְּנֵי נִשְׂא לְתַתָּא יִתְפָּרְנְסוּן מֵהֵאֵי חֲבוּרָא דִּילְךָ, כִּד יִתְגַּלִּי לְתַתָּא בְּדָרָא בְּתַרְאָה בְּסוּף יוֹמֵי... פְּרוּשׁ: כְּמָה בְּנֵי אָדָם לְמַטָּה יִתְפָּרְנְסוּן מִזָּה חֲבוּרָא שְׁלָךְ [שְׁיֵהִיָּה לְהֵם מְזוּן וְתַקּוּן הַנְּפֶשׁ ע"י לְמוּד הַזֶּהוּ"ק] פְּאָשֶׁר יִתְגַּלֵּה לְמַטָּה בְּדוּר הָאֲחֵרוֹן בְּסוּף הַיָּמִים [קְרוֹב לְבִיאַת מְשִׁיחַ], וּבְשִׁבִיל לְמוּד הַזֶּהוּ"ק יִתְקַיֵּם מָה שְׁפָתוֹב "וּקְרָאתֶם דְּרוּר בְּאַרְץ לְכָל יוֹשְׁבֵיהָ" - פְּרוּשׁוֹ, שְׁיָבוּא מְשִׁיחַ צְדָקְנוּ וְיִתְקַע בְּשׁוּפָר גְּדוֹל לְחַרוּתְנוּ בְּב"א (תִּיק"ז תי' ו' - הַגְּרָא וּבִלְר). - לְשׁוֹן הַפְּסָא מְלָךְ: וְעַל זֶה הַלְמוּד אָמַר הַקְּב"ה (בְּרַכּוֹת ח ע"א), שְׁנַחֲשֵׁב כְּאֵלוּ פְּדָאֵנִי לִי וּבְנֵי מֵהַגְּלוּת. - וּבְמַקְדָּשׁ מְלָךְ אָמַר: כִּי כְּמָה מַעֲלוֹת טוֹבוֹת יֵשׁ לְמַשְׁתַּדֵּל בְּלְמוּד פְּרוּשׁ מֵאֲמַרֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאֵי, וְאִין קִץ לְגַדֵּל שְׁכָרוֹ, וְאִשְׁרִינוּ וּמָה טוֹב חֲלַקְנוּ אִם נִזְכָּה לְעֵזֵר וּלְקַרְבֵי בִיאַת מְשִׁיחֵנוּ, כִּי כִּד גְּזַר הַבּוּרָא יִתְבַּרַךְ שְׁלֵא יִתְגַּלֵּה יִהְיֵה גְנוּז סִפְר הַזֶּהֱר הַקְּדוֹשׁ עַד סוּף הַיָּמִים שְׁבוּזְכוּתוֹ יָבוּא הַגּוֹאֵל, כִּי סְגָלָה זֶה בּוּ דְּנָקָא וְלֵא בְּזוּלְחוֹ, עַכ"ל.

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

ספר ערכה של שע"א

חלקים נבחרים מדרשה לחזוק
למוד הזהר הקדוש
- ביום הקדוש [יום הכפורים] תשע"א -
מב"ק אדמו"ר מהאלמין שליט"א
בביהמ"ד עטרת ישעיה האלמין - בית שמש

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"
בעיה"ק בית שמש תובב"א
תשרי תשע"א לפ"ק

רבי שלום יהודה גראס שליט"א
 האדמו"ר מהאלמין
 חיבר למעלה מאלף ספרים
 על כל מקצועות התורה

סניף בת ים
 רחוב בר יהודה 50
 בת ים יצ"ו ארץ ישראל
 טל: 0527651911

מִפְתָּחוֹת לְסֵפֶר "עֵרְפָה שֶׁל שְׁעָה"

- א ..... חוֹדֶשׁ תְּשַׁרִי תשע"א = 771
- ב ..... הַנְּחַמְדִים מְזַהֵב וּמְפַז רַב וּמְתוּקִים מְדַבֵּשׁ וְנֹפֶת צוּפִים
- ב ..... עֵרְפָה שֶׁל שְׁעָה
- ב ..... בּוֹאוּ וְהִתְחַבְּרוּ לְרַבִּי שִׁמְעוֹן בֶּר יוֹחָאי זי"ע
- ה ..... הַחֲלֵשׁ יֹאמֶר גְּבוּר אָנִי
- ח ..... הַשְּׂרָאֵת הַשְּׂכִינָה בְּצִוְיָנִי הַצְדִּיקִים זי"ע
- יג ..... כָּל תְּמִימֵי דֶרֶךְ הוֹלְכִים בְּתוֹרַת הַזֹּהַר וּמֵאֲמִינִים בּוֹ
- יד ..... אִין לְאֲדָם לְהַפְטֵר מֵעֶסֶק חֻכְמַת הַקְּבֵלָה בְּשׁוּם אִפֹּן וְהוּא עֶקֶר תּוֹרַת יִשְׂרָאֵל
- טו ..... "בְּזְכוּתָךְ הִגַּעְתִּי! לָךְ יֵשׁ חֵלֶק בְּגֵאֻלַּת הָעָם!"

סֵפֶר
עֲרֵכָה שֶׁל שְׁעָה*

חֲלָקִים נִבְחָרִים מְדַרְשֵׁה יוֹם הַקְּדוֹשׁ תְּשַׁע"א
מִפֶּ"ק אֲדַמו"ר מְהַאֲלָמִין שְׁלִיט"א
בְּבֵית הַמְּדַרְשׁ עֲטָרַת יְשׁוּעָה הַאֲלָמִין
בֵּית שְׁמוֹשׁ

א

חֹדֶשׁ תְּשַׁרִי תְשַׁע"א = 771

771 בְּגִימָטְרִיא = "בֵּיאת מְשִׁיחַ" = "אֲבִינוּ שְׁבַשְׁמַיִים" = "יְחִיֵּה חַיִּים טוֹבִים וּמְאוֹשְׁרִים" [הַפֶּל
רַק עַל יְדֵי לַמּוֹד הַזֶּהר הַקְּדוֹשׁ].

וְעַת צְרָה = 771 הִיא לִיעֶקֶב וּמִמְנָה יוֹשַׁע. הַפֶּל תְּלוּי בְּנוּ!!!

אֲצַלְךָ מִתְגַּלְגָּלִים יְהִלּוּמִים, תִּזְהַר שְׁלֹא תַחֲשֹׁב שְׁזָה זְכוּכִית. בְּאֻמְרִיקָה אוֹמְרִים זְמַן זֶה בְּסָף,
אֲצַלְנוּ הִיהוּדִים אוֹמְרִים זְמַן זֶה חַיִּים! אָבֵל אִף אֶחָד לֹא יוֹדַע כַּמָּה בְּאֻמַּת שְׁנֵה הַזְּמַן
שְׁלוֹ! וְאִיךָ אֶפְשָׁר לְהַפֵּךְ 5 דְּקוֹת לִיּוֹתֵר מִשְׁמוֹנָה מִלִּיּוֹן שָׁנָה, וְזֶה רַק בְּמִשְׁגֵי הָעוֹלָם הַזֶּה, (מִלְבַּד
הָעוֹלָם הַבָּא שֶׁשֶׁם יֵשׁ חַי נֶצַח, עַיִן לֹא רֵאתָה אֱלֹקִים זוֹלָתָךְ יַעֲשֶׂה לְמַחֲפָה לוֹ), עַכְשָׁו תִּדַּע שְׁכָל דְּקָה שְׁנֵה לָךְ
יּוֹתֵר מִמִּילִיּוֹן וְחֲצִי שָׁנָה, וְלֹא תִבְזֶז אִף רֶגַע, מִי מִשְׁגַּע חֶסֶר דְּעָה, שְׁיִזְרַק עֲשִׁירוֹת בְּהִשָּׁג יָד.

אֵתָה רוֹצֶה עוֹרֵךְ דִּין מִפְּרָסָם וּמִצְלִיחַ צְמוּד אֲלִיךָ? רוֹפֵא מְמַחָה שְׁדוּאָג שְׁלֹא תִהְיֶה חוֹלָה,
שְׁיִתְלֹוּהָ אֲלִיךָ בְּכָל שְׁעוֹת הַיָּמָמָה? בְּרִכָּה מְבִטַחַת לְבָנִים צְדִיקִים, וְנַחַת מִהַצְּאָצְאִים? מִזֶּל
טוֹב וּמִצְלַח כָּל יְמֵי חַיִּיךָ? חַיִּים אֲרָכִים טוֹבִים וּמִתְקַנְיִים? שְׁפַע בְּרִכָּה וְהַצְּלַחָה בְּכָל הַעֲנִינִים?
מַעֲתָה כָּל יְהוּדֵי יִכּוֹל לְזָכוֹת וּלְזָכוֹת!!!

ב

הַנְּחֻמִּים מִזֶּהָב וּמִפֶּזֶז רַב וּמִתּוֹקִים מְדַבְּשׁ וְנִפְתַּת צוֹפִים

לֹא חָרַב הָעוֹלָם, אֲלָא בַּפְּשָׁעָה שֶׁל תּוֹרָה, וְלֹא חָרְבָה אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, אֲלָא מִפְּנֵי פְּשָׁעָה שֶׁל תּוֹרָה, וְכָל הַצָּרוֹת הַבָּאוֹת עַל יִשְׂרָאֵל אֵינָן אֲלָא מִפְּנֵי פְּשָׁעָה שֶׁל תּוֹרָה, שֶׁנֶּאֱמָר (מִיכָה פָּרָק א' פְּסוּק ה'): "בַּפְּשָׁע יַעֲקֹב כָּל זֹאת..." (אֵלֶיהוּ יוֹשָׁא פ"א, מַחֲזִיק בְּרַכָּה אוֹת ה') וְעַל כֵּן צָרִיר הָאָדָם לְהִשְׁתַּדֵּל מְאֹד בְּכָל מַאֲמָצֵי כָחוֹ, לְצוּד הַזְּמַן מִהַבְּלִי הָעוֹלָם הַזֶּה, וְלַעֲסֹק בּוֹ בְּתוֹרָה, בְּכָל מַה שֶׁאֲפָשֶׁר לוֹ, כִּמּוֹ הַמְּצִיל אֲבָנִים טוֹבוֹת וּמְרַגְלִיּוֹת מִזוֹטוּט שֶׁל יָם, וְכִמּוֹ שֶׁתּוֹב (תְּהִלִּים פָּרָק י"ט, י"א) "הַנְּחֻמִּים מִזֶּהָב וּמִפֶּזֶז רַב וּמִתּוֹקִים מְדַבְּשׁ וְנִפְתַּת צוֹפִים" (פָּה חַיִּים סִימָן קנ"ו סק"א).

ג

עֲרֵכָה שֶׁל שָׁעָה

בּוֹאוּ חֲשׁבוֹן!!! - מַה שִׁיְהוּדִי אֶחָד יְכוֹל לִזְכּוֹת עַל יְדֵי לְמוּד הַזֶּהָר בֵּין בִּימוֹת הַחוּל וּבֵין בְּשַׁבַּת קֹדֶשׁ.

רְבוּתֵינוּ הַפְּלִיגוּ בְּשִׁבְחָהּ וְעֲרֵכָהּ שֶׁל תּוֹרָה הַנִּלְמָדֶת בְּשַׁבָּתוֹת עַל פְּנֵי זוֹ הַנִּלְמָדֶת בִּימוֹת הַחוּל, כִּלְשׁוֹן הַזֶּהָר הַקְּדוֹשׁ (סוֹף פָּרָשַׁת "שְׁלַח לָךְ"), וְכֵּן חוֹלְקִיהוֹן דְּכָל אֵינוֹן דְּמִשְׁתַּדְּלִין בְּאוֹרֵיתָא, יוֹמָא דְּשַׁבְּתָא מִשְׁאַר יוֹמִין.

מִרְנָא רַי"ח הַטּוֹב, בְּסַפְרוֹ "בֵּן אִישׁ חַי" (פָּרָשַׁת שְׁמֹת שְׁנָה שְׁנִיָּה) כְּתַב, וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: כְּתַבּוּ הַמְּקַבְּלִים ז"ל, דְּגִדּוּל פֶּעַל הַנְּעֻשָׁה מִעֲסָק הַיּוֹם שַׁבָּת אֲלֵף פְּעֻמִּים יוֹתֵר מִן הַנְּעֻשָׁה מִעֲסָק הַתּוֹרָה שֶׁל יְמֵי הַחוּל, עַכְל"ק. וּבְאוּרוֹ עַל פִּי מִאֲמַר חז"ל, דְּיוֹמוֹ שֶׁל הַקְּב"ה אֲלֵף שָׁנִים, שֶׁנֶּאֱמָר "כִּי אֲלֵף שָׁנִים בְּעֵינֶיךָ כְּיוֹם אֶתְמוּל" וְגו', וְשַׁבָּת קוֹדֶשׁ הִיא מְעִין עוֹלָם הַבָּא, זֹאת אוֹמְרַת, כְּיוֹמוֹ שֶׁל הַקְּב"ה. אִם כֵּן בְּשַׁבָּת קוֹדֶשׁ הַכֹּל בְּעֶרְךָ שֶׁל יוֹמוֹ שֶׁל הַשָּׁנָה וְיִתְעַלֶּה, אֲשֶׁר עַל כֵּן כָּל פְּעֻלָּה קְדוּשָׁה בְּשַׁבָּת קוֹדֶשׁ עוֹלָה אֲלֵף יְדוֹת לְעֶרְךָ יְמֵי הַחוּל (מִצָּא חוֹן בַּמְדַּבֵּר).

ד

בּוֹאוּ וְהִתְחַבְּרוּ לְרַבֵּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זי"ע

רַבְּנוּ מְרִדְכֵי שְׂרַעְבֵי זי"ע, הַתְּבַטָּא פֶּעַם בְּאַזְנֵי מְקַרְבִּיו וְאָמַר: "שָׁעָה שֶׁל לְמוּד תּוֹרָה עַל דָּרָךְ הַפְּשֻׁט בְּיוֹם הַשַּׁבָּת, שְׁוָה לְמוּד שְׁנָה שְׁלֵמָה בְּיוֹם חַל. וְשָׁעָה אַחַת שֶׁל לְמוּד זֶהָר וְקַבְּלָהּ בְּיוֹם חַל, הִיא כִּמּוֹ שְׁנָה שֶׁל לְמוּד פְּשֻׁט בְּיוֹם חַל. וְלְמוּד הַקַּבְּלָהּ וְזֶהָר בְּיוֹם שַׁבָּת בְּמִשְׁךָ שָׁעָה שְׁוָה לְמוּד שְׁבַעִים וְחֲמִשׁ שְׁנָה בִּימוֹת הַחוּל". וּפְסָק הַגַּה"ק הַ"פָּה חַיִּים" (קנ"ה סק"ב), דְּלְמוּד הַזֶּהָר יִחָשֵׁב לְמוּד הַקַּבְּלָהּ. וְכַתֵּב הַפְּלֵא יוֹעֵץ, וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: וְאֶפִּילוּ אִי לֹא יָדַע מֵאִי קָאָמַר,

וּצָא בְּרַעֲיָא מִהִימְנָא (דף עה): "ווי לאינון דְּאֶקְלוּ תִּבְּנוּ בְּאוֹרֵיתָא וְלֹא יָדְעִין בְּסִתְרֵי דְּאוֹרֵיתָא". וְעוֹד הִבִּיא מוֹרְנוּ הַרְבַּ חַיִּים וְיִסְאֵל בְּהַקְּדַמְתּוֹ לְ"שַׁעַר

ב. הַעֲרָה מֵאֵת רש"י: וְהִבְנָה לְדַבְּרֵי רַבְּנוּ יִמְצָא הַקּוֹרָא מִלְּשׁוֹן הַזֶּהָר הַמְּדַבֵּה אֶת לְמוּד הַמְּשֻׁנָּה כְּחֻצֵיר וְכַתְּבוּ אֶצֶל סוּדוֹת הַתּוֹרָה, וְכַנְּזַכֵּר בְּפָרָשַׁת

ושוּגָה בוּ שְׂגִיאוֹת הַרְבֵּה, הוּא חֲשׂוֹב לִפְנֵי הַקִּבְּ"ה, כְּדַכְתִּיב: "וְדַגְלוּ עָלַי אֲהַבָּה" וּפְרָשׁוּ חו"ל, וְדַלּוּגוּ עָלַי אֲהַבָּה, עכ"ל.

וּכְבָּר דָּבַר בְּקִדְשׁוֹ מִהַר"שׁ בּוֹזְגָלוּ זי"ע מֵאוֹר עֵינַיִנו בְּעַל הַ"כְּסָא מְלָךְ", דְּלִמּוּד הַזֶּהר הַקְּדוֹשׁ עוֹלָה שָׁעָה אַחַת לְעֶרְף שָׁנָה שֶׁל לִמּוּד הַפְּשֻׁט, וְהוּבָא פְּסָקוּ בְּכַף הַחַיִּים (סִימָן קנ"ה סק"ב), וְז"ל הַ"כְּסָא מְלָךְ" (תַּקּוּן מ"ג), כִּי לִמּוּד הַזֶּהר הַקְּדוֹשׁ בְּגִירְסָא בְּעֵלְמָא בּוֹנָה עוֹלְמוֹת, וְכָל שָׁכָן אִם יִזְכֶּה לְלִמּוּד וְלַהֲבִין אֶפְלוּ פְּרוּשׁ מֵאֲמֹר אֶחָד, יַעֲשֶׂה בּוֹ תַּקּוּן לְמַעֲלָה בְּשָׁעָה אַחַת מִה שְׁלֹא יַעֲשֶׂה בְּלִמּוּד הַפְּשֻׁט שָׁנָה תְּמִימָה, וּמִבְּטָח לוֹ שֶׁהוּא בֶן עוֹלָם הֵבֵא מִבְּנֵי הַיְכָלָא דְּמִלְכָּא, וְיִהְיֶה מְרוֹאֵי פְּנֵי הַמְּלָךְ הַיּוֹשִׁיבִים רֵאשׁוֹנָה בְּמִלְכוּתָא דְּרַקִּיעָא.

גַּם בְּתַקּוּן ל' קִתָּב (הַפְּסָא מְלָךְ), וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: כְּמָה גְדוֹל חַיִּיב עַל תַּלְמִיד חֶכֶם לְלַמֵּד קִבְּלָה. וְעַנְשָׁם כְּמָה גְדוֹל אִם אֵינִם לוֹמְדִים קִבְּלָה, וְגוֹרָם אַרְךָ גְּלוּתָא, כִּי הֵם מַעֲכִיבִים הַגְּאֻלָּה רַחֲמֵנָא לִיְצַלְוּ, כִּי יַעֲשֶׂה בְּשָׁעָה אַחַת בְּלִמּוּד הַקִּבְּלָה מִה שְׁלֹא נַעֲשֶׂה בְּלִמּוּד חֲדָשׁ יָמִים בְּפִשְׁטֵי הַתּוֹרָה, כִּי גְדוֹל כַּחַה לְקַרֵּב הַגְּאֻלָּה.

הַעוֹלָה מִדְּבָרֵי רַבּוֹתֵינוּ הַ"כְּסָא מְלָךְ" וְהַרִי"ח הַטּוֹב זי"ע, דְּהַלּוּמֵד שָׁעָה זֶהר הַקְּדוֹשׁ בְּשַׁבַּת קוֹדֶשׁ, כְּלִמּוּד אֶלְף שָׁנָה פְּשֻׁט בְּיוֹם חוּל. וְלִפִּי זֶה, אִם יִזְכֶּה לְלַמֵּד שֵׁשׁ שָׁעוֹת זֶהר הַקְּדוֹשׁ בְּשַׁבַּת קוֹדֶשׁ, הֵרִי שְׂזָכָה לְתַקּוּן כָּל הַשִּׁית אֶלְפִין יְמֵי הַבְּרִיאָה [כָּל הַעוֹלָם מִתְעַלָּה עַל יְדוּ]. וּבְנוֹסָף עַל כֶּף חֲדוּשׁוֹ שֶׁל בְּעַל אוֹרְחוֹת צְדִיקִים, (שַׁעַר הַשְּׂמִיחָה) הַמְּבַאֵר, דְּלִמּוּד (וְכָל מִצְוָה) הַנַּעֲשֶׂה בְּשְׂמִיחָה, עֲרַכּוּ כְּפוּל אֶלְף. יוֹצֵא שְׂכָאֲשֶׁר יְהוּדִי לוֹמֵד בְּשַׁבַּת קוֹדֶשׁ וּבְשְׂמִיחָה תּוֹרַת הַרְשָׁבִי"י "הַזֶּהר הַקְּדוֹשׁ" עוֹלָה בְּשָׁעָה אַחַת לְעֶרְף שֶׁל מְלִיּוֹן שָׁנָה, (לִמּוּד פְּשֻׁט בְּיָמֵי חוּל). וְאִיתָא בְּאֲבוֹת דְּרַבֵּי נֶתָן (פְּרָק ג' מִשְׁנָה ו'): רַבִּי יִשְׁמַעֵאל בְּרַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר... אִם לְמַדְתָּ תּוֹרָה בְּשַׁעַת הַרוּחַ אַל תִּשׁוּב לָךְ בְּשַׁעַת הַדְּחָק, לִפִּי שְׁטוֹב לוֹ לְאֲדָם דָּבָר אֶחָד בְּצַעַר מִמּוֹאֵה בְּרוּחַ (עַן שָׁם), עַל כֵּן כְּאֲשֶׁר לוֹמֵד בְּיִסּוּרִים הַכָּל כְּפוּל מֵאֵה, סָף הַכָּל לִמּוּד זֶהר הַקְּדוֹשׁ שָׁעָה בְּשַׁבַּת שְׁוֹה מֵאֵה מְלִיּוֹן שָׁנָה תּוֹרָה! וְשִׁנְיָה אַחַת כֶּ-28.000 שָׁנָה תּוֹרָה. צֵא וְחֻשַׁב בְּלִמּוּד הַזֶּהר הַקְּדוֹשׁ בְּשַׁבַּת, בְּכָל שָׁנָה אֲתָה מְשַׁמַּח אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וּמְקַיֵּם אֶת הַפְּסוּק "וְעַתָּה יִגְדַּל נָא כַח ה'".

כְּתַב הַכַּף הַחַיִּים (סִי קנ"ה סק"ב): מִצְוָה פְּרִיָּה וְרַבִּיָּה שְׁלֵא יְהֵא עֶקֶר בְּשִׁכְלוֹ שְׂאִינוּ מוֹלִיד, וְאֲמָרוּ חו"ל וְדָלָא מוֹסִיף יִסִּיף, וְצִרִיף שִׁיחֲדָשׁ בְּכָל יוֹסֵא מִה שְׁלֵא חֲדָשׁ מִקְדָּמַת דְּנָא, וּבִזְוָה יֵאִירוּ יְמֵיו לְעוֹלָם הֵבֵא (בְּשֵׁם אוֹר צְדִיקִים אוֹת י"ג), וְכַתֵּב מְרַנָּא הֲבֵן אִישׁ חֵי זי"ע (חֶלֶק דְּרוּשִׁים פְּרֻשַׁת מִשְׁפָּטִים ד"ה אִם אֲדוּנִיו יִתֵּן לוֹ), וְז"ל: כִּי חֲדוּשֵׁי תּוֹרָה בְּחֶלֶק הַנְּסֻתָר, נִקְרָאִים בְּנִים, וְחֲדוּשֵׁי תּוֹרָה בְּחֶלֶק הַנְּגַלָּה נִקְרָאִים בְּנוֹת, עכ"ל. וְיוֹצֵא לִפִּי דְּבָרֵיהֶם הַקְּדוּשִׁים שְׂפָדֵי לְצֵאת יְדֵי חוּבַת פְּרִיָּה וְרַבִּיָּה בַתּוֹרָה, חַיִּב לְחֲדָשׁ גַּם בְּנִגְלָה וְגַם בְּנִסְתָּר, וּמִי יֵאמֹר זְכִיתִי וְיוֹצֵאתִי יְדֵי חוּבַתִּי.

אֵלָּא יִרְאֶה לְהַמְצִיא לְעִשׂוֹת טוֹב בְּיוֹם הַזֶּה, וְיִרְאֶה לְחֲדָשׁ בוּ אִיזָה דָּבָר בַּתּוֹרָה, אִזּוּ יֵשׁ תּוֹעֵלַת גְּדוֹל לְאֲבִיו וּלְאִמּוֹ, וְכֵן בְּשֶׁאֵר יְמוֹת הַשָּׁנָה כְּשֶׁהֲבֵן מִחֲדָשׁ אִיזָה חֲדוּשׁ תּוֹרָה לְשִׁמְיָה, אִזּוּ הֲבֵן מְשַׁמַּח אֲבִיו וְאִמּוֹ, וּמַעֲטָרִין לְאֲבִיו וְאִמּוֹ בְּכַמְּהָ עֵיטוּרֵיו, וְכֵן לְחַמְּיוֹ וְחַמּוֹתוֹ (עַיֵן שָׁם).

הַהֲקָדְמוֹת, לְשׁוֹנוֹת וּמְקוֹרוֹת שׁוֹנִים שְׂקוּרָאִים לְלִמּוּד הַנְּגַלָּה שְׂפָחָה וְקִלְפִּין לְעַמַּת תּוֹרַת הַקִּבְּלָה. ג. כְּתַב קַב הַיֵּשֶׁר (פְּרָק ל"ה), דְּבִיּוֹם הַיֵּאֲרָצִיט שֶׁל אֲבִיו אוֹ אִמּוֹ, וְכֵן גַּם שֶׁל חַמְּיוֹ וְחַמּוֹתוֹ, לֹא דִי בְּקוֹדֶשׁ וְחַמְּיָת שְׂמוּעִיל לְהַנְּצִל מִמְּקַצַּת הַדִּין.

עֲרֵבָה שֶׁל שְׁעָה

ובזהר הקדוש* (פרשת שלח לך דף קע"ג ע"א) כתוב, שְׁכַל יְהוּדֵי חֵיב לְחַדֵּשׁ חֲדוּשִׁים בְּשַׁבַּת קוֹדֵשׁ, והקדוש ברוך הוא שואל לנשמה מה חדשה, ואם לא חדשה, נמצאת בנושה גדולה. וכתב בספר "זוהר חי", דְּכָל אֶחָד חֵיב לְחַדֵּשׁ בַּתּוֹרָה בְּשַׁבַּת כְּפִי יְכוּלָתוֹ, בְּכָל חֻלְקֵי פֶרֶד"ס הַתּוֹרָה וּבִדְרָשׁוֹת חֲז"ל. ובשורת "תורה לשמה" (לרבנו יוסף חיים – או"ח סימן צ"ח) כתב: כִּי מִי שֶׁחֲדָשׁ אִיזָה חֲדוּשׁ בַּתּוֹרָה, בְּמִשְׁפַּח הַשְּׁבוּעַ וּכְתֻבָּם לֹא יוֹצֵא אוֹתוֹ בְּפֶה עַד שַׁבַּת, וְאִזּוֹ נִחְשָׁב שֶׁחֲדָשׁוֹ בְּשַׁבַּת.

הגה"ק רבי אליעזר פאפו זי"ע בפלא יועץ (ערוך חדושי) כתב: רק שיעמל בכל כוחו לחדש חדושי תורה דהינו להקשות ולתרוץ בתנ"ך ובש"ס, או לפרש פרושים בפרד"ס על תנ"ך וש"ס. ואחר כך כתב: וגם לימוד ספר הזוהר הקדוש אף באין מבין חשוב לו כאילו חדש חדושים, עכ"ל. הראת לדעת דהלומד זוהר הקדוש, יוצא ידי חובת חדושי תורה גם בכל הפרד"ס, וזהו בודאי חדושים אמתיים ותורה לשמה, ובזהר הקדוש בהקדמה* (דף ד' ע"ב ודף ה' ע"א) כתב, דכמה צריך לזוהר שיהא תורתו תורת אמת, ועתה על ידי הלימוד הנפלא בזוהר הקדוש, ששעה שוה

העם. - [באור: בא וראה, כשדבר מתחדש בתורה ונשמה שיוצרת בשבת התעסקה באותם דברים חדשים ועולה למעלה, כל הפמליה של מעלה מקשיבה לאותו דבר, וחיות הקדש מתרבים בכנפים ומתלבשים בכנפים. וכששואל אותם הקדוש ברוך הוא ולא משיבין, ושותקין, אז חיות הקדש מה כתוב? (יחזקאל א): "בעמדם תרפינה כנפיהן", כמו שנאמר (איוב לב): "כי עמדו לא ענו עוד". (נחמיה ח): "וכפתחו עמדו כל העם"]. (עיין שם בארץ ובדף קע"ד ע"ב). (וענין ב'סידורו של שבת' שרש החמישי ענין ב' אות ח', וז"ל: ודברי הכל בשבת נתנה תורה, אף אור התורה ורזין דאורייתא צריך אדם לחדש ביום השבת. (עיין שם).

ה. כתוב בהקדמת הזוהר (דף ד' ע"ב, ודף ה' ע"א): בראשית. רבי שמעון פתח (ישעיה נא) "ואשים דברי בפיך". כמה אית ליה לבר נש לאשתדלא באורייתא יממא ולילא, בגין דקדשא ברין הוא ציית לקלהו דאנון דמתעסקי באורייתא, ובכל מלה דאתחדש באורייתא על ידא דהוא דאשתדל באורייתא, עביד רקיעא חדא. - [באור: בראשית. רבי שמעון פתח, (ישעיה נא) "ואשים דברי בפיך". כמה יש לאדם להשתדל בתורה יומם ולילה, משום שהקדוש ברוך הוא מקשיב לקולות אותם שמתעסקים בתורה. ובכל דבר שמתחדש בתורה על ידי אותו שמתדל בתורה, עושה רקיע אחד] (וענין שם באורך).

(ובהמשך) ועל דא כתיב (ישעיה ה) "הוי מושכי העון בחבלי השוא". 'העון' דא דכורא. 'וכעבות העגלה

ד. בזוהר (פרשת שלח לך דף קע"ג עמוד ב'): כִּיֵּן דְּסִלְקִין כְּלָהוּ נִשְׁמַתִּין דְּשָׂאֲרוּ עֲלֵיהוּ דִּישְׂרָאֵל. סִלְקֵי וְקִימִין בְּדִיּוּקְנָא קַמִּי מִלְכָּא קִדְיִשָׁא, וְקוֹדֵשָׁא בְּרִיךְ הוּא שְׂאִיל לְכָלְהוּ, מֵאִי חֲדוּשָׁא הֵוָה לְכוּ בְּהוּא עֲלֵמָא בְּאוּרִייתָא. זְכָאָה אִיהוּ מֵאֵן דְּחֲדוּשָׁא דְּאוּרִייתָא אֲמַרְתָּ קַמִּיהּ. כְּמָה חֲדוּהָ עֲבִיד קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, כְּנִישׁ לְפַמְלֵיא דִּילֵיהּ, וְאִמְר, שְׁמַעוּ חֲדוּשָׁא דְּאוּרִייתָא, דְּאֲמַרְתָּ נִשְׁמַתָּ דָּא דְּפִלוּנִי, וְכָלְהוּ מוֹקַמִּי הֵיִיא מִלָּה בְּתַרִּי מְחִיבְתִּי. אִינוּן לְתַתָּא, וְקוֹדֵשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְעֵילָא, חֲתִים לְהֵיִיא מִלָּה. - [באור: כִּיֵּן שְׁעוֹלוֹת כָּל הַנְּשָׁמוֹת שֶׁשָּׂרוּ עַל יִשְׂרָאֵל, עוֹלוֹת וְעוֹמְדוֹת בְּדַמּוֹת לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ הַקְּדוֹשׁ, וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שׁוֹאֵל אֶת כָּלֶם: אִיזָה חֲדוּשׁ הִיָּה לְכֶם בְּאוֹתוֹ עוֹלָם בַּתּוֹרָה? אֲשֶׁרִי מִי שְׁאוֹמֵר לִפְנֵי חֲדוּשׁ עַל הַתּוֹרָה. כְּמָה חֲדוּהָ עוֹשֶׂה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. מְכַנֵּס פְּמִלְיָה שְׁלוֹ וְאוֹמֵר: שְׁמַעוּ חֲדוּשׁ תּוֹרָה שְׁאוֹמְרָת נִשְׁמַת פְּלוּנִי זֶה. וְכָלֶם מַעֲמִידִים אוֹתוֹ דְּבַר בְּשִׁתִּי יִשִּׁיבוּת. הֵם לְמַטָּה, וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְמַעְלָה חוֹתֵם לְאוֹתוֹ דְּבַר].

תא חזי, כד מלה אתחדש באורייתא, ונשמתא דנחתא בשבתא אתעסקת באינון מליו חדתיו, וסלקי לעילא. כל פמליא דלעילא, צייתין להווא מלה, וחיות הקדש מתרביין בגדפיו, ומתלבשו בגדפיו. וכד שאיל לון קדשא ברין הוא, ולא תבין ושתקין. כדיו חיות הקדש מה כתיב, (יחזקאל א) בעמדם תרפינה כנפיהו, כמה דאת אמר (איוב לב) כי עמדו לא ענו עוד. (נחמיה ח) וכפתחו עמדו כל

שָׁנָה, כְּדַבְרֵי הַ"כֶּסֶף מְלֶךְ", וּבִשְׁבֹט עוֹלָה לְעָרְף אֶלֶף שָׁנָה, כְּדַבְרֵי הַבֶּן אִישׁ חַי ז"ל ע, וּבִשְׁמֵחָה לְמִלּוּן שָׁנָה, כְּדַבְרֵי הָאוֹרְחוֹת צִדִּיקִים, וּבִיְסוּרִים כְּפֹל מֵאָה, כְּדֹאִיתָא בְּאֲבוֹת דְּרַבִּי נָתָן (פָּרָק ג' מִשְׁנָה ו'), לְפִי שְׁטוּב לֹא לְאָדָם דְּבַר אֶחָד בְּצַעַר מִמֵּאָה בְּרִיחוּס, וְגַם צַעַר כְּפִישַׁת הַיָּצָר נִחְשָׁב לְיְסוּרִים, [כְּפִתּוּב בְּסִפְרִים הַקְּדוּשִׁים] וְאִיתָא בְּיַלְקוּט שְׁמֵעוּנִי (קֹהֶלֶת פָּרָק ב - רְמֹז תַּחֲסוּחַ): אָמַר רַבִּי חֲנִינָא בַר שִׁפְּא תוֹרָה שְׁלֹמֹדְתִי בְּאַף נִתְקַיְיְמָה לִי. בּוֹאוּ וּרְאוּ: שָׁעָה אַחַת לִימוּד זֹהֵר הַקְּדוּשׁ בְּשֶׁבֶת קוֹדֵשׁ, שָׁנָה מֵאָה מִלּוּן שָׁנָה תוֹרָה, וְעוֹד, נִחְשָׁב כְּמוֹ שְׁמִחְדָּשִׁים חֲדוּשִׁים בְּתוֹרָה, וּבְכַף כָּל אֶחָד יִמְצָא תִּיקוּן וְנַחַת לְנִשְׁמָתוֹ.

ה

הַחֲלֵשׁ יֹאמֵר גְּבוּר אָנִי

הִגַּע בְּעֵצְמָה: 10,000 אֲבָרְכִים שְׁלֹמֹדִים 10 שְׁעוֹת בְּיוֹם, יֵשׁ לָנוּ מִלּוּן שָׁנָה תוֹרָה, וְכֹאשֶׁר יְהוּדֵי פְּשׁוּט אוֹ אֶפְּיֵלוּ יֶלֶד קָטָן שְׁלֹמֹד רַק שָׁעָה אַחַת בְּשֶׁבֶת זֹהֵר הַקְּדוּשׁ, גַּם כֵּן שָׁנָה מִלּוּן שָׁנָה תוֹרָה. וְאִם קָשָׁה לָךְ לְלַמּוֹד אֲזַ זְכִיתָ לְמֵאָה מִלּוּן שָׁנָה [כְּמוֹ 10,000 אֲבָרְכִים שְׁלֹמֹדִים 10 שְׁעוֹת בְּיוֹם בְּמִשְׁךָ מֵאָה יָמִים*], וְכֵן יִקְוִיִּים בְּנוֹ דְּבַרֵי הַנְּבִיא יוֹאֵל (ד' י) "הַחֲלֵשׁ יֹאמֵר גְּבוּר אָנִי" וְכֵל יְהוּדֵי יְכוּל לְזִכּוֹת לָזֶה וּלְהִבְיֵא אֶת הַמְּשִׁיחַ בְּרַחֲמִים.

רַבִּי שְׁמַעוֹן לְחַבְרִים, בְּבִקְשָׁה מִכֶּם שְׁלֵא תוֹצִיאֻוּ מִפִּיכֶם דְּבַר תוֹרָה שְׁלֵא יְדַעְתֶּם וְלֹא שְׁמַעְתֶּם מֵעַץ גְּדוֹל כְּרֹאוּי, כְּדִי שְׁלֵא תִהְיוּ גּוֹרְמִים לְאוֹתָהּ הַחֲטָא לְהַרְגַּ הַמוֹנֵי בְּנֵי אָדָם לְחַנּוּם. פְּתַחוּ כֻלָּם וְאָמְרוּ, הַרְחֵמוּ יְצִילֵנוּ, הַרְחֵמוּ יְצִילֵנוּ.

ו. כְּתַב הַחֲפִצַּי חַיִּים בְּסִפְר "צִפְיִת לִישׁוּעָה" (פָּרָק א'): וְיִדוּעַ דְּאִיתָא בְּאֲבוֹת דְּרַבִּי נָתָן דְּפַעַם אַחַת בְּצַעַר שְׁקוּל מִמֵּאָה פְּעֻמִּים שְׁלֵא בְּצַעַר, וְעַבְדַּת הַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ כַּעֲתָה הִיא טְהוּרָה וְנִקְיָה שְׁאִין בַּהּ מִטְרָה לְכַבּוֹד אוֹ שְׂאָר פְּנִיּוֹת, כִּי אֲדַרְבָּא נִתְקַיְיִם בְּנוֹ בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים וְסַר מֵרַע מִשְׁתוּלַל עַל הַבְּרִיּוֹת, (פֶּרֶשׁ רַש"י בְּסִנְהֶדְרִין צ"ז ע"א ע"ב כֹּל הַעוֹלָם אוֹמְרִין עֲלֵינוּ שׁוֹטָה הוּא, הֵיִינוּ מִשְׁתוּלַל לְשׁוֹן שְׁטוּת), וְיִרְאֵי ה' יִמְאַסּוּ אֶצֶל כְּמָה סוֹגֵי אֲנָשִׁים. וְיֵשׁ אֲנָשִׁים אֲשֶׁר בְּשִׁבִיל לַעֲשׂוֹת אֶת בְּנֵיהֶם יְהוּדִים כְּשֵׁרִים כְּדַת הַתּוֹרָה, מְקַבְּלִים עֲלֵיהֶם לְהִיּוֹת חַיִּי עֲנִי וְדוּחֵק כֹּל יְמֵיהֶם, וּמִשְׁאִירֵי עֲמָלָם יִפְרִישׁוּ שִׁכְר לְמַלְמָדִים וּמוֹרִים שְׂיַחֲזְקוּ בְּנֵיהֶם בְּתוֹרַת ה'. וְאֵינָם מְהַגְרִים מִמְּקוֹמָם לְמִדּוֹת עוֹנֵינָם וְדוּחֵקָם לְמַקּוֹמוֹת הַרְחוֹקִים שֶׁהַפְּרָנְסָה מְצוּיָה יוֹתֵר בְּשִׁבִיל הַנוֹר בְּנֵיהֶם לְתוֹרָה וְיִרְאָה, בְּוֹדָאֵי נוֹכַל לומר דְּנִחְשָׁב זֶה תְּשׁוּבָה לַה' כְּכֹל לֵב וְנַפְשׁ.

ז. וְאֶפְּשֶׁר לְהַמְלִיץ עַל זֶה אֶת דְּבַרֵי חֲז"ל הַקְּדוּשִׁים עַל הַפְּסוּק: "מָה ה' אֱלֹהֵינוּ שְׂאֵל מֵעַמָּךְ

חֲטָאָה". מֵאֵן חֲטָאָה', דָּא נִוְקְבָא דְאַקְרִי חֲטָאָה. אִיהוּ מְשִׁיךְ הַהוּא דְאַקְרִי עוֹן בְּאֵנוֹן חֲבָלֵי הַשְּׁוֹא'. וְלִבְתַּר "כְּעֵבוֹת הַעֲגָלָה חֲטָאָה", לְהִהִיא נִוְקְבָא דְאַקְרִי חֲטָאָה', דְתַמְנוּ אֶתְתַּקַּפַּת לְמַהְיוּ טַס לְקַטְלָא בְּנֵי נְשָׂא. וְעַל דָּא (מִשְׁלֵי ז') "כִּי רַבִּים חֲלָלִים הַפִּילָה", מֵאֵן הַפִּילָה', דָּא הִיא חֲטָאָה' דְקוּטִילִת בְּנֵי נְשָׂא. מֵאֵן גְּרִים דָּא, תַּלְמִיד חֲכָם דְלֹא מְטִי לְהוֹרָאָה וּמוֹרָה, רַחֲמָנָא לְשַׁזְבֵּן. - [בְּאוּר: וְעַל זֶה כְּתוּב (שְׁעִילָה ה'): "הוּי מְשַׁכֵּי הָעוֹן בְּחַבְלֵי הַשְּׁוֹא". הָעוֹן זֶה הַזְכֵּר. "וְכַעֲבוֹת הַעֲגָלָה חֲטָאָה", מִי חֲטָאָה? זֶה הַנְּקֵבָה שְׁנִקְרֵאת חֲטָאָה. הוּא מוֹשֵׁף אֶת אוֹתוֹ שְׁנִקְרֵא עוֹן בְּאוֹתָם חַבְלֵי הַשְּׁוֹא. וְאַחַר כֵּן כְּעֵבוֹת הַעֲגָלָה חֲטָאָה, אֶת אוֹתָהּ הַנְּקֵבָה שְׁנִקְרֵאת חֲטָאָה, שְׁשֵׁם הַתְּגַבְרָה לְהִיּוֹת טַסָה לְהַרְגַּ בְּנֵי אָדָם. וְעַל זֶה (מִשְׁלֵי ז'): "כִּי רַבִּים חֲלָלִים הַפִּילָה". מִי הַפִּילָה? זֶה אוֹתָהּ חֲטָאָה שְׁהוֹרָגַת בְּנֵי אָדָם. מִי גֵרַם אֶת זֶה? תַּלְמִיד חֲכָם שְׁלֵא הִגִּיעַ לְהוֹרָאָה וּמוֹרָה. הַרְחֵמוּ יְצִילֵנוּ].

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְחַבְרָא, בְּמִטּוֹתָא מְנִיכּוּ דְלָא תַּפְקוּן מִפּוֹמִיכּוּ מִלָּה דְאוֹרִיִּיתָא דְלָא יְדַעְתּוּן וְלֹא שְׁמַעְתּוּן מֵאִילָנָא רַבְרָבָא כְּדָקָא יְאוּת, בְּגִין דְלָא תְהוּוּן גְּרָמִין לְהוּא חֲטָאָה לְקַטְלָא אֲכֹלוּסִין דְּבַר נֵשׁ לְמַגְנָא. פְּתַחוּ כְּלָהוֹן וְאָמְרוּ, רַחֲמָנָא לְשַׁזְבֵּן, רַחֲמָנָא לְשַׁזְבֵּן. - [בְּאוּר: אָמַר

עֲרֵכָה שֶׁל שָׁעָה

אָמַר מִן הַ"חֶפֶץ חַיִּים": יְסוּד הַיְהוּדוּת הוּא לְהֵאָמֵן בְּשִׂכְרָ וְעֵנֶשׁ, וּבְאֵר אֶת הַיְהוּדִי: וְסָרְנוּ מִמְצוֹתֶיךָ וּמִמְשַׁפְטֶיךָ הַטּוֹבִים וְלֹא שׁוּוּה לָנוּ, שֶׁלֹּא עֲשִׂינוּ חֶשְׁבוֹן וְהַחֲשַׁבְנוּ בְּאֵמַת אֶת הַתּוֹרָה וְהַמְצוּוֹת, כְּמָה בְּאֵמַת שְׁוִיִּים, וּכְבָר אָמְרוּ חַז"ל עַל לִימוּד הַתּוֹרָה "יִקְרָה הִיא מִפְּנִינִים וְכָל חֶפְצֶיךָ לֹא יִשׁוּוּ בָּהּ" (מִשְׁלֵי פֶרֶק ג' פְּסוּק ט"ו) וּבְמִסְכַּת הַיְהוּדִיּוֹת (דף י"ג א'): א"ר אֶחָא בְּרַבִּי חֲנִינְא, דְּאָמַר קָרָא "יִקְרָה הִיא מִפְּנִינִים", מִכֵּהֵן גְּדוּל שְׁנַכְנַס לְפָנָי וּלְפָנִים.

בּוֹאוּ חֶשְׁבוֹן: אֵיזָה שִׁכְרָ גְּדוּל יְכוּלִים לְזַכּוֹת בְּלִמּוּד הַזֹּהֵר הַקְּדוֹשׁ. וְכֵן קָיָם הַחֶפֶץ חַיִּים בְּעֵצְמוֹ "אֲנִי מֵאָמֵן בְּבִיאת הַמְּשִׁיחַ... בְּכָל יוֹם אֲחַכֶּה לוֹ", וּבִתְפִלָּה בְּבִרְכַת "אֶת צְמוֹחַ דָּוִד עַבְדְּךָ מִהֲרָה תִצְמַח... כִּי לִישׁוּעָתְךָ קוִינֵנו כָּל הַיּוֹם", כְּתַב מֶר"ן הַאֲר"י ח"י שֶׁצָּרִיךְ בְּכָל פַּעַם שְׂמֵתִפְלֵל לְכוּן לְצַפּוֹת לִישׁוּעַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וּמָה אֲנַחְנוּ עוֹשִׂים לְמַעַן בִּיאת הַמְּשִׁיחַ וְלְמַעַן גְּאֻלַּת עַם יִשְׂרָאֵל, וּבְמָה אָנוּ מִצְפִּים לִישׁוּעַת ה'.

כְּתוּב בְּכַתְבֵי הָאֲרִיז"ל, שֶׁעַל זֵי לִימוּד תּוֹרַת הַסּוּד מִתְגַּלֶּה לָנוּ תּוֹרַת הַגְּלָה, וּבְדוֹרְנוּ כּוֹלְנוּ זֹכִים לְרֵאת אֶת זֶה עֵין בְּעֵין, וּכְבָר מְעִידִים אֲבָרְכִי הַפּוֹלְלִים, וְאֶפְלוּ יְהוּדִים פְּשׁוּטִים, שֶׁאֲחֲרֵי שֶׁטְעַמּוּ מִצּוּף דְּבַשׁ הַזֹּהֵר הַקְּדוֹשׁ, נִפְתַּח לָבָם וּמִתְרַחֵב מוֹחָם, לְחַדֵּשׁ חֲדוּשִׁים נִפְלְאִים בַּתּוֹרָה הַקְּדוֹשָׁה, וְזָכוּ לְחַבֵּר חִיבוּרִים מִצְוִינִים*.

כּוֹלְנוּ יוֹדְעִים אֶת הַמְּצַב שֶׁבּוֹ אָנוּ נִמְצָאִים! וּמִי יוֹדֵעַ מָה יִלְד יוֹס? מִשָּׁה רַבִּינוּ, אֲלֵיָהוּ הַנְּבִיא, וְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאֵי עֲלֵיהֶם הַשְּׁלוֹם, מְגַלִּים לָנוּ, שֶׁיִּרְק בְּסִפְר הַזֹּהֵר יִפְקוּן מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי, כִּי הַזֹּהֵר הַקְּדוֹשׁ הוּא כְּמוֹ תִּיבַת נֹחַ* וְרַק אֵלוֹ שֶׁלִּמְדוֹ זֹהֵר הַקְּדוֹשׁ יִנְצְלוּ בְּתִבַת נֹחַ שֶׁהוּא הַזֹּהֵר הַקְּדוֹשׁ, וְיִנְצְלוּ מִחֲבַלֵי מְשִׁיחַ, וּבְזֶה תְּלוּי סוּד הַצֵּלָה עִם יִשְׂרָאֵל בְּדוֹר הָאֲחֵרִין וְגִאוּלָתוֹ, בְּכַח וּסְגֻלַּת לִמּוּד הַזֹּהֵר הַקְּדוֹשׁ.

יִשְׂרָאֵל, אֲלֵא בְּלִמּוּד "הַזֹּהֵר הַקְּדוֹשׁ" בְּרִצְפָּה לְלֵא הַפְּסֵק, שֶׁבְּכַח "הַזֹּהֵר הַקְּדוֹשׁ" לְבַטֵּל כָּל גְּזֵרוֹת וּלְקַרֵּב הַגְּאֻלָּה בְּרַחֲמִים. וְז"ל: בְּרִיחַת רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּר יוֹחָאֵי עֲשֵׂתָה עֲנֵנוּ הַתְּבָה, וְכָלְנוּ נִבְרַח לְהַתְּבָה הַזֹּאת וְנִנְצַל וְנִמְצָא שְׁבָרִיחַת רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּר יוֹחָאֵי עֲשֵׂתָה עֲנֵנוּ הַתְּבָה, שֶׁבְּסוּדָהּ נַעֲשֶׂה הַזֹּהֵר, אֲשֶׁר בּוֹ נִכְלָלוּ כָּל הַשְּׂשִׁימִ רַבּוֹא נִשְׁמַתִּין, כְּפִמְזַר בְּתַקּוּנִים, וְאֵז נִחְשָׁב זֶה לְבִרְיָה כְּלִלִית לְכָל יִשְׂרָאֵל, עַד שֶׁבְּסוּף הַיָּמִים לֹא יִצְטָרֵף אֲלֵא יִצִּיאָהּ, וְזֶהוּ שֶׁנֶּאֱמַר (שְׁעִיָה נב, יב): "כִּי לֹא בְּחִפְזוֹן תִּצְאוּ וּבְמִנוּסָה לֹא תִלְכוּן כִּי הִלֵּךְ לְפָנֵיכֶם ה' וְקִמְּסַפְּכֶם אֲלֵקֵי יִשְׂרָאֵל"... כָּל מִי שִׁיתְּדַבֵּק בַּזֹּהֵר הַקְּדוֹשׁ בּוֹרַח מִן הַסְּטָרָא אֲחֵרָא, וְיִנְצַל מִחֲבַלֵי מְשִׁיחַ, וְהֵאָמַת כִּי סִפְר הַזֹּהֵר נִשְׂאָר אֲחֵרִין (אֲחֵרֵי רַשְׁב"י ז"ל ט), שֶׁכָּל מִי שִׁיתְּדַבֵּק בּוֹ נִקְרָא שְׁבוֹרַח מִן הַסְּטָרָא אֲחֵרָא, עַד שֶׁלֹּא יִצְטָרֵף לוֹ (בְּאֲחֵרֵי הַיָּמִים) אֲלֵא יִצִּיאָהּ, וְאוֹדִיעֶךָ מָה תוֹעֵלַת נִמְצָא בְּזֶה, וְהֵאָמַת כִּי תוֹעֵלַת גְּדוּל הוּא, כִּי הוּא הַצֵּלָה מִחֲבַלֵי מְשִׁיחַ (רָאה בְּאֵר בְּ"אִוֵר הַזֹּהֵר").

כִּי אִם לִירְאָה...", אֵל תִּקְרִי מִה' אֲלֵא מֵאָה', שֶׁבְּלִמּוּד שָׁעָה אַחַת זֹה"ק בְּשִׁבְתָּ יִחַשְׁבֵּךְ לְךָ לְמֵאָה יָמִים שֶׁל לִמּוּד תּוֹרָה שֶׁל עֲשֵׂרֶת אֲלָפִים אֲבָרְכִים הַלּוֹמְדִים עֲשֵׂר שְׁעוֹת בַּיּוֹם, וּבְכַף גַּם תִּזְכֶּה לִירְאָת שְׁמִים טוֹהֵרָה.

ח. וּבְדוּאֵי זָכוּ לְכָל זֶה שְׁהַרִי ה"אִוֵר הַגְּנוּז" טְמוּן - וּמִתְגַּלֶּה בְּלִמּוּד הַזֹּהֵר הַקְּדוֹשׁ (כְּדַבְּרֵי הַבְּנֵי יִשְׁשַׁכָּר, יְעוּד צִדִּיקִים, רָאה בְּאוֹר הַזֹּהֵר), וּמֵאִיר אֶת הַנְּשִׁמָּה, וְכֵן זֹכִים לְחַדֵּשׁ נִפְלְאוֹת בַּתּוֹרָה.

ט. סִפְר הַזֹּהֵר הוּא כְּתִבַת נֹחַ שֶׁנֶּתְכַנְּסוּ בָּהּ שְׁנַיִם מְעִיר וְשִׁבְעַת מִמְּלַכּוֹתָא. "וְהַמְּשִׁכִּילִים יִהִירוּ כְּזֹהֵר הַרְקִיעִי". אֲלֵינוּ אֵינוֹ דְקָא מִשְׁתַּדְּלִין בְּזֹהֵר דְּא, דְּאִקְרִי סִפְר הַזֹּהֵר, דְּאִיהוּ כְּתִיבַת נֹחַ, דְּמִתְכַנְּשִׁין בָּהּ שְׁנַיִם מְעִיר, וְשִׁבְעַת מִמְּלַכּוֹתָא. וְלִזְמַנֵּינוּ אֶחָד מְעִיר, וְשְׁנַיִם מִמְּשַׁפְּחָה. דְּבָהוּן יִתְקַיִּים (שְׁמוֹת א) "כָּל הַבּוֹן הַיְלִיד הַיְאֹוֵרָה תִּשְׁלִיכוּהוּ". וְדָא אוֹרָה דְּסִפְרָא דְּא (זֵהר חֶלֶק ג' דף קנ"ג: בְּרַעֲיָא מִהִימְנָא).

הַרְמַח"ל זי"ע לֹא מִצָּא עֲצָה לְבַטֵּל גְּזֵרוֹת מַעַם

כתב השל"ה הקדוש: "הנה מבאר מפאן שחבור הזהר הנה עתיד להיות גנוז וכו' עד שיבוא הדור האחרון בסוף הימים, שאז יתגלה לתחתונים. ובזכות העוסקים יבוא משיח, כי אז תמלא הארץ דעה ובסבתו, אשר זה תהיה סבה קרובה לביאתו, וזה שאמר ובגינה "ושבתם איש אל אחזתו" וכו', כדי שבזכות זה יגאלו ישראל, כשם שלא נגאלו ישראל ממצרים עד שהצרך הקדוש ברוף הוא לקדשם בדם הפסח ובדם המילה, כן הגאולה העתידה לא יהיה הגאולה עד שיזכו לתוספת הקדושה הזו, והוא רצון האל יתברך, ואשרי הזוכה בה" (עשרה מאמרות מאמר ראשון, שני לוחות הברית).

בואו ונתאחד כלנו ביחד, ונתחיל ללמוד כל יום דף היומי של תקוני זהר, שעה לוקח רק שתי דקות ביום, ואפשר גם ללמוד ולשמע ב"קול הזהר" בטלפון 0722-99-00-44, ובשבת קודש נלמד שעה אחת, למען תיקוני השכינה הקדושה, ובעזרת השם יתברך, יתבטלו מעלינו כל גזרות קשות ורעות, ונוצח לגאולה ברחמים, כמו שכתב הרשב"י, "בספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי", ביאור: בספר הזה נצא מן הגלות ברחמים (זהר נשא ברעיא מהימנא דף כ"ד ע"ב). וכמו שגלה לנו הרש"ש הקדוש בשכבו על ערש ד'י סמוך לפטירתו, השאיר לנו מעין צנאה כאשר אמר לבנו רבי חזקיה יצחק ז"ע"א: "יודע אני שבזכות הזהר הקדוש וכתבי הקבלה יצא עם ישראל לחרות, ובלמוד זה תלויים גאולתינו וביאת משיח צדקינו"..." [ותורת הסוד מה היא עליה"? (ספר הרש"ש עמ' 158). מלותיו האחרונות של אותו צדיק וקדוש מרחפות בעולם, תובעות עלבון, ומפצירות לקיימן. "ותורת הסוד מה היא עליה?!"... והקול קורא במדבר פנו דרך לאלקינו. הקדישו מזמנכם היקר בכל יום לשם שמים, בשביל ישועת העם, ולהצלת הדור כולו – ברוחניות ובגשמיות.

בכחינו לשנות את המצב, בידינו הדבר, בואו נתגייס כולנו, במיוחד להזהיר גדולים על קטנים, אב ילמד עם בנו, מחנך עם חניכו, ומלמד עם תלמידו, שהרי אם אין גדיים אין תישיים, כך יחד תלמודם מנערותם, וכן תלמודי תורה, ישיבות וכוללים, וכל כלל ישראל, יתאחדו בלמוד הקדוש הזה, ותורת הסוד תקבל תנופה, ונוצח להיות מבני עליה, כמו שכתב ב"כסא מלך" בהקדמה לבאורו על תיקוני זהר. ונפעל בדרך זו לקרב ולהביא את הגאולה השלמה ברחמים, וב"אמרי פנחס" השלם (דף ק"ו) לקדוש רבי פינחס מקאריץ זי"ע, כתב בזה הלשון: "צריך מלמד (לתלמידים) ללמוד זהר, שהוא בחינת עץ החיים, שיכול להמשיך נשמה לתלמידים. כי מה שהרב נותן שכל ישר לתינוק, בזה מניח בו נשמה אמיתית", עד כאן לשונו, (ואני שמעתי, שזה מקבל עוד מהפעל שם טוב זכותו יגן עלינו). כי הזהר מלהיב ומאיר את הנשמה של כל איש מישראל, באופן שיוכל להשפיע הארה של נשמה קדושה גם בזולתו, עכ"ל (חכם הרויס).

[אמר המעתיק: כשאב שולח בנו למלמד ללמוד אצלו תורה, דבר הראשון צריך לברר אם המלמד של בנו לומד זהר, כי אם לא, אז מי יודע איזה נשמה המלמד ימשיך לבנו – וגם אי אפשר שיהיה להמלמד קצת יראת שמים בלי לימוד הזהר הקדוש כמבואר בספרים הקדושים].

י. כתוב בזהר הקדוש, דעל די כנישתא חדא תכף וגאל, דקודשא בריה הוא אורייתא וישראל חד הוא. ועוד הא דכתב הרמח"ל זי"ע, דכל ששים רבוא נשמתינן נקללו בספר הזהר הקדוש, ואכמ"ל.

עֲרֵפָה שֶׁל שְׁעָה

ובלמוד זוהר הקדוש תמידים כסדרם, בזה ממשיך עליו קדושה כקבלת התורה בהר סיני, כמו שכתוב בזוהר פרשת בהעלתך* (דף קנב), שהעוסקים בחכמת האמת נקראים "אינון דהו קיימי בטורא דסיני". ובאר הצדיק הקדוש המקבל האלוקי רבי יהודה פתיה זי"ע, וז"ל: ונראה לי בבאור פנתו, כי בתחלה פשיצאו ישראל לקראת האלקים, היו מתיצבים בתחתית ההר, ואחר כך נאמר: "וירא העם ויגעו ויעמדו מרחק", כי היו יראים פן תאכלם האש הגדולה הזאת וימותו, והיה מקצת מהעם שהיו ששים ושמחים לקראת השכינה, ולא רצו לזוז ממקומם הראשון לעמוד מרחוק, אפילו אם ימותו ממש, ועליהם הוא מה שכתוב בזוהר הנזכר "אינון דקיימו בטורא דסיני", כלומר ולא נעו ועמדו מרחוק, אלא עמדו בטורא דסיני מתחלה ועד סוף, ולכן הם זוכים לחכמת האמת, ואותן הנשמות אשר נעו עם העם ועמדו מרחוק, פן הם עושים גם עתה, שנסים ועומדים מרחוק לחכמת האמת, מינראתם פן תאכלם האש הגדולה הזאת.

ואמר הרה"ק מקאמאנא: יש הרבה שוטים, שבורחים מללמוד רזין של מרן האר"י וספר הזוהר, אשר הם חיינו, ולו עמי שומע לי, בעקבות משיחא, אשר הרע והמינות גובה, היו שוקדים כל ימיהם, ללמוד ספר הזוהר וכתבי האר"י ז"ל, בלול עם חסידות של מרן הבעל שם טוב, והיו מבטלים כל גזרות רעות... ולו עמי שומע לי, בדור הרע הזה שהמינות גובה, היו למדים עם תינוק בן תשע שנים, ספר הזוהר ותיקונים ולהגות בה, והיה יראתו קודמת לחכמתו ויתקיים.

ו

השְׁרָאת הַשְּׂכִינָה בְּצִוּוֵי הַצַּדִּיקִים זי"ע

כתוב בתיקוני זוהר (תיקון ו'), שהקדוש ברוך הוא משרה שכניתו על ציוני הצדיקים, ועלינו לידע שיש פאן השְׁרָאת הַשְּׂכִינָה, כי אנחנו בלימודנו בתורת הרשב"י זי"ע, נחשב לנו כמו שזכינו להיות בציונו הקדוש של הרשב"י זי"ע, כי בלומדינו תורת התנא ממשיכים נשמתו אלינו. ואמרו חז"ל ב**בְּבִמְזוֹת** (צו ע"ב - צז ע"א): אַזְל ר' אֶלְעָזָר אָמַר לְשִׁמְעֵתָא בִּי מִדְרָשָׁא, וְלֹא אָמְרָה מִשְׁמִיָּה דְרַבִּי יוֹחָנָן. שְׁמַע רַבִּי יוֹחָנָן אִיקְפֵּד. ... וְרַבִּי יוֹחָנָן מֵאִי טַעְמָא קְפִיד כּוּלֵי הָאִי? דָּאֵמַר רַב יְהוּדָה אָמַר רַב, מֵאִי דְכַתִּיב "אֲגוּרָה בְּאֶהְלֶךְ עוֹלָמִים"? וְכִי אֶפְשָׁר לוֹ לְאָדָם לְגוּר בְּשָׁנֵי עוֹלָמִים? אֶלָּא אָמַר דּוֹד לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, יְהִי רְצוֹן שִׂיאֵמְרוּ דְבַר שְׁמוּעָה מִפִּי בְּעוֹלָם הַזֶּה. דָּאֵמַר רַבִּי יוֹחָנָן מִשּׁוּם רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאֵי, כֹּל תְּלָמִיד חָכֵם, שְׂאוּמְרִים דְּבַר

בכל מצוה ומצוה]. עד כאן לשונו. [ונכתב בצדו, אמר מעתיק: משמע, אותם שאינם יודעים סודות התורה לא עמדו על הר סיני] [ועין בתיקוני זוהר בסקדמה דף ה' ע"ב דבור הפתחיל "דרגא תמינאה", ולזמנא דאתי, זמינין לאסתכלא בגשמתא דגשמתא דאורייתא. [ולעתיד לבוא הם עתידים להסתכל ולהתבונן בגשמה של הגשמה של התורה, כי אחר תחית המתים עתיד הקדוש ברוך

יא. וזה לשונו: חכימין עבדי דמלכא עלאה, [החכמים שהם עבדים של מלך העליון]. אינון דקיימו בטורא דסיני, [אותם שעמדו על הר סיני]. לא מסתכלי אלא בגשמתא. דאיהי עקרא דכלא אורייתא ממש וכו' [אינם מסתכלים אלא בגשמת התורה שהיא עקר כל התורה ממש, כלומר שידעים שבספורים וגם בגופי התורה יש פנימיות, שהם רזי התורה והכונות שצריך לכוון

שְׁמוּעָה מִפִּי בְּעוֹלָם הַזֶּה, שְׁפִתוֹתַי דּוֹבְבוֹת בְּקִבְרִי. אָמַר ר' יִצְחָק בֶּן זְעִירָא וְאִיתִימָא שְׁמַעוֹן נְזִירָא, מַאי קִרְאָהָּ? "וְחִכְךָ כִּיִּן הַטּוֹב הוֹלֵךְ לְדוֹדֵי לְמִישְׁרִים דּוֹבֵב שְׁפִתֵי יְשָׁנִים". כְּפֹמֵר שֶׁל עֲנָבִים. מוֹה כְּמוֹ שֶׁל עֲנָבִים, כִּיִּן שְׁמוֹנִיחַ אָדָם אֲצַבְעוּ עָלָיו, מִיֵּד דּוֹבֵב, אִף תְּלַמִּידֵי חֲכָמִים כִּיִּן שְׁאוּמְרִים דְּבַר שְׁמוּעָה מִפִּיהֶם בְּעוֹלָם הַזֶּה שְׁפִתוֹתֵיהֶם דּוֹבְבוֹת בְּקִבְרָא.

וְעַל אַחַת כַּפָּה וְכַפָּה, שְׁצָרִיךְ לְלַמּוֹד אֶת תּוֹרַת הַרְשָׁבִי, עַל צִיּוּנוֹ הַקְּדוֹשׁ, וּבְכָל מְקוֹם, וְלַעֲשׂוֹת לוֹ נַחַת רוּחַ, שֶׁהוּא הוּא בַּעַל הַמִּימְרָא, וְאִי אֶפְשָׁר לְתַאֵר כַּמּוֹה גְּדוֹל כַּח הַלּוּמֵד זֶהֱר הַקְּדוֹשׁ, שְׁעַל יְדֵי זֶה מְעוֹרָר וּמְפַעֵל וּמְמַשִּׁיף אֶת נִשְׁמַת הַרְשָׁבִי י"י עָלָיו הַשְּׁלוֹם, מִמֶּשׁ כְּפִשׁוּטוֹ, לְרַחֵם עָלֵינוּ, וְכַחוֹ שֶׁל הַרְשָׁבִי בְּהִיּוֹתוֹ בַּחַיִּים הִיָּה גְּדוֹל מְאֹד, לְהַמְשִׁיף רַחֲמִים עַל כָּל יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שֶׁהַעִיד רַבֵּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי עַל עֲצֻמוֹ, כְּדֹאִיתָא בְּגִמְרָא (סֵפֶה דִּף מִ"ה ע"ב): וְאָמַר חֲזַקִּיָּה אָמַר רַבֵּי יְרֵמְיָה, מִשׁוּם רַבֵּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי, יְכוֹל אֲנִי לִפְטוֹר אֶת כָּל הָעוֹלָם כּוֹלוּ מִן הַדֵּין, מִיּוֹם שֶׁנִּבְרָאתִי עַד עַתָּה, וְאֶלְמְלִי אֲלַעֲזֵר בְּנֵי עַמִּי, מִיּוֹם שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם וְעַד עַכְשָׁנוּ, וְאֶלְמְלִי יוֹתֵם בֶּן עֲזַיְהוּ עַמְּנוּ, מִיּוֹם שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם עַד סוֹפּוֹ, וְאָמַר חֲזַקִּיָּה אָמַר רַבֵּי יְרֵמְיָה מִשׁוּם רַבֵּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי, רְאִיתִי בְּנֵי עֲלֵיָה וְהֵן מוֹעֲשִׂטִין, אִם אֶלֶף הֵן, אֲנִי וּבְנֵי מִתְּנָה, אִם מֵאָה הֵם, אֲנִי וּבְנֵי מִתְּנָה, אִם שְׁנַיִם הֵן אֲנִי וּבְנֵי הֵן.

וּבְמִדְרָשׁ רַבָּה (בְּרַאשִׁית ל"ה, ב') הֵבִיאֵן רַש"י זי"ע עַל הַפְּסוּק (נח פֶּרֶק ט' י"ב) "זֹאת אוֹת הַבְּרִית... לְדֹרֹת עוֹלָם" דְּרָשׁוּ, "לְדֹרֹת" נִכְתָּב חֶסֶד, שֵׁשׁ דּוֹרוֹת שֶׁלֹּא הֶצְרַכְנוּ לְאוֹת, לְפִי שְׁצַדִּיקִים גְּמוּרִים הִיוּ, כְּמוֹ דּוֹרוֹ שֶׁל חֲזַקִּיָּה מְלַךְ יְהוּדָה, וְדוֹרוֹ שֶׁל רַבֵּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי, עַכ"ל. וְעַל יְדֵי שֶׁנִּלְמַד זֶהֱר הַקְּדוֹשׁ נִזְכָּר בְּכַח הַתּוֹרָה לְהַמְשִׁיף אֶת נִשְׁמַת הַרְשָׁבִי לְדוֹרְנוֹ מִמֶּשׁ, וּבְזֶה מִיֵּד נִגְאָל.

וְאִפְּלוּ בְּדוֹרְנוֹ הַפְּשׁוּט, בְּכָל רִגַע וּבְכָל מְקוֹם תּוֹכְלוּ לְהַתְקַשֵּׁר לְנִשְׁמַת הַרְשָׁבִי י"י - וְלִזְכוֹת, לִישׁוּעוֹת נִפְלְאוֹת, וּבְיָדֵי הַרְשָׁבִי י"י זי"ע יִכַּר לְכֶם טוֹבָה, וְתוֹשַׁפְעוּ מִמְקוֹר הַבְּרִכוֹת,

יִזְכָּה שְׁתַּתְעַבֵּר נֶפֶשׁ אוֹתוֹ צַדִּיק אֶתוֹ לַעֲזֹרוֹ. וְלָכֵן כְּשֶׁבָא הָרַב בַּעַל מִדְרָשׁ שְׁמוּאֵל אֲצֵל רַבְּנֵי הָאֲרִיז"ל, קָם מִפְּנֵיו וְאָמַר לוֹ, לֹא מִפְּנֵיךְ קָמְתִי, אֲלֵא מִפְּנֵי רַבֵּי פִּנְחָס בֶּן יֵאִיר שֶׁבָא עִמָּךְ, בְּשִׁבִיל שְׁעִשִׂית אוֹתוֹ הַיּוֹם מִצְוָה שֶׁהִיָּה נִזְהָר בָּהּ רַבֵּי פִּנְחָס בֶּן יֵאִיר מְאֹד, עַפ"ל.

י. וּבְהַצְטָרֵף יַחַד כַּח הַתּוֹרָה שֶׁהִיָּה דוֹרוֹ שֶׁל חֲזַקִּיָּהוּ הַמְּלַךְ שֶׁכִּמְעַט וְנִגְעָשָׁה מִשִּׁיחַ עִם כַּחוֹ שֶׁל הַרְשָׁבִי י"י זי"ע שְׁאָמַר לִפְטוֹר אֶת כָּל הָעוֹלָם מִן הַדֵּין בְּיָדֵי בְּרָאִי יְבֹא תִּכְף מִשִּׁיחַ בְּמַהֲרָה בְּמִינוֹ אָמוּ, כּוֹ יְהִי רַצוֹן.

טו. כָּתַב בְּסֵפֶר פְּלֵא יוֹעֲזֵי (עֲרֵךְ דּוֹבֵב) וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: פִּרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל, שֶׁכָּל תְּלַמִּיד חָכֵם שְׁאוּמְרִים דְּבַר תּוֹרָה מִשְׁמוּ בְּעוֹלָם הַזֶּה, שְׁפִתוֹתַי דּוֹבְבוֹת בְּקִבְרִי, וְיֵשׁ לוֹ הַנְּאֻה וְנַחַת רוּחַ כְּשׁוֹתָה יְיוֹן קוֹנִידִטוֹן, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב בְּיְרוּשְׁלַמִּי מִסְּכַת שְׁקָלִים...

הוּא לְדְרוֹשׁ תּוֹרָה חֲדָשָׁה בְּסוּדוֹת נְעֻלְמִים, מַה שְׂאִי אֶפְשָׁר בְּזִמְנוֹ הַזֶּה לִידַע הַמוֹתָהּ] (הֵבִיאֵן מִהַפְּרוֹשׁ "מִתּוֹק מִדְּבַשׁ").

יב. וּפְרַשׁ עַל זֶה בְּסֵפֶר "יַעֲרֹת דְּבַשׁ", (חֵלֶק שְׁנֵי - דְרוֹשׁ ז'):... הֵיִינוּ לְהִבִּין, מִכָּל מְקוֹם אִיךְ דָּר בְּב' עוֹלְמוֹת, אֲבָל כְּשְׁאוּמְרִים דְּבַר שְׁמוּעָה מִפִּי, אֲזַי נִשְׁמַת צַדִּיק מִתְּלַבְּשֵׁת שֵׁם בְּלוּמִדִּים, וְעוֹמְדַת שֵׁם, וְכֵן שְׁפִיר אֲמַרִּינוּ דָּר בְּב' עוֹלְמוֹת, בְּעוֹלָם הַנִּצְחִי וּבְזֶה הָעוֹלָם, גַּם נִתְּלַבְּשֵׁת בְּגוֹף בְּקִבְרִי, בְּהִבְלֵא דְגַרְמִי, כִּף אֲמַרוּ שְׁפִתוֹתַי דּוֹבְבוֹת בְּקִבְרִי, שֶׁנִּתְּלַבְּשׁ בְּגוֹף בְּקִבְרִי, עַפ"ל (וְעַזּוּ עוֹד בְּ"יַעֲרֹת דְּבַשׁ", חֵלֶק רִאשׁוֹן, דְרוֹשׁ ט"ז).

יג. וְכָתַב הֵבֵן אִישׁ חַי (בְּדְרוֹשִׁים פְּרֶשֶׁת מִטוֹת ד"ה הַחֲלֻצוּ מֵאֲחֵכֶם) בְּשֵׁם הָאֲרִיז"ל, בְּעוֹבְדָא דְּבַעַל מִדְרָשׁ שְׁמוּאֵל, שֶׁכָּל אָדָם הַאוֹחֵז בְּמִדְּהָ טוֹבָה שֶׁהִיָּה צַדִּיק מִצְדִּיקִים הָרָאשׁוֹנִים אוֹחֵז בָּהּ מְאֹד,

עֲרֵכָה שֶׁל שָׁעָה

שְׁפִידוּעַ גְּדוּלֵי יִשְׂרָאֵל בְּכָל הַדּוֹרוֹת, הַפִּירוּ בְּגִדְלַת הַמַּעֲלָה שֶׁבְּלִמּוּד סֵפֶר הַזֹּהַר, שֶׁמִּבְטָל כָּל מִינֵי פְרַעְנִיּוֹת וְגִזְרוֹת קִשּׁוֹת וְרַעוּת, וּמוֹתְנָא וְחֲרָבָא וּבִזְהָ מַעְלָמָא. וְהַזֵּהר הַקְּדוּשׁ, מִגּוֹן וּמִצִּיל וּמְסוּכָף בְּצִלָּא קְדִישָׁא, כְּאֲמָרַם ז"ל (וְרוּשְׁלָמִי יְבָמוֹת ע"ח), "סִכְתָּה לְרֵאשִׁי בְיוֹם נָשָׁק" (תְּהִילִים פָּרָק ק"מ ח'), וּבִזְוֹ נִצְצַל מִמְּלַחְמַת גּוֹג וּמִגּוֹגִישׁ.

וּמִבְּאֵר בְּתַקּוּנֵי הַזֵּהר (תַּקּוּן שְׁתִּיתָא דָּף כ"ד ע"א, וּבְתַקּוּנֵי זֹהַר הַמַּחְזֵק לִימוֹת הַשָּׁנָה, [בְּשָׁנֵי פְרָכִים], בְּהוֹצָאת מִפְּעַל הַזֹּהַר הָעוֹלָמִי, נִמְצָא בְּלִמּוּד לְיוֹם כ"ו חֲשׁוֹן עֲמוּד ק"א), שֶׁבְּשָׁעָה שְׁאֵלִיהוּ הַנְּבִיא זְכוּר לְטוֹב נִגְלָה לְרַבִּי שְׁמַעוֹן בְּרִי יוֹחָאי וּלְחֲבָרַיָּא קְדִישָׁא שְׁעֵמוֹ, וְלִמַּד עִמָּהֶם סִתְרֵי תוֹרָה, בְּעֵינֵי תַקּוּנֵי נְשָׁמוֹת, יִצְאָה בַת קוֹל מִשְׁמַיִם וְאָמְרָה לָהֶם "כִּמְהָ רַב כְּחוֹ, וּקְדֻשְׁתּוֹ, שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּרִי יוֹחָאי, בְּעוֹלָם", וְאַחַר כֵּן הוֹסִיפָה וְאָמְרָה נְבוּאָה בְּזוֹ הַלְשׁוֹן, "וְכִמְהָ בְּנֵי נֶשָׁא לְתַתָּא, יִתְפַּרְנְסוּן מֵהָאֵי חֲבוּרָא דִּילָךְ, כִּד יִתְגַּלוּ לְתַתָּא בְּדָרָא בְּתַרְרָה, בְּסוּף יוֹמֵיָא, וּבְגִינֵיהּ, וְיִקְרָאֲתָם דְּרוּר בְּאַרְצֵי".

הַבָּא: הַמְדַפִּיס סְפָרִים מִמְּמוֹנוֹ לְהוֹצִיא לְאוּר תוֹרָה, זֹכָה וְיוֹשֵׁב בְּמַחְצֵצַת הַתַּלְמִידֵי חֲכָמִים מְחַבְרֵי הַסְפָּרִים, שֶׁהָרִי עַל יְדוֹ יִצָּא הַחֲבוּר לְעוֹלָם, וְתַרְבָּה הַדַּעַת בְּכָל עַתָּה, וְאֵילוֹ הָיָה גִנּוּז לְמַקְצוּעוֹת הַמְשַׁכְּן בְּיַרְכְּתֵיָם, לֹא הָיוּ לוֹמְדִים בּוֹ. - ב. וְהֵנָּה אֲמָרוּ חֲז"ל בְּמִסְכַּת יְבָמוֹת (דָּף צ"ו ע"ב) שֶׁפְּתוּתֵי דוֹבָבוֹת וְכו' כְּדָאִיתָא שָׁם, וּלְפִי זֶה הַגּוֹרֵם שְׁיִהְיֶה הַחֲכָם חֵי אַחֲרֵי מוֹתוֹ, גַּם הוּא זֹכָה וְיוֹשֵׁב בְּמַחְצֵצַתוֹ, שֶׁהָרִי הוּא גֵרָם לְהַחְיֹתוֹ, וְאֵין סִפְקָא כְּשֶׁהוּא בָּא לְעוֹלָם הַבָּא, הַחֲכָם בְּעֵצְמוֹ עִם סִיעַת מְרַחְמוּהֵי יוֹצִיאֵן לְקַרְאֲתוֹ לְקַבֵּל פְּנֵיו (הַבְּאוּן מֵהַר"א אִיסְרוּלְסָה בְּסִפְרוֹ בִּן אֲבָרָהָם פְּרִשְׁת וְיִשְׁלַח דָּף כ"ג ע"ב) וְכו' שְׁמַעְתִּי דְּכָבֵר אֲמָרָה רַבִּי יְהוּדָה חֲסִיד ז"ע). - **הַסֵּפֶר שֶׁל הַצַּדִּיק הוּא נִשְׁמַת הַצַּדִּיק:** בְּחִלּוֹם וְכו' עַיֵן שָׁם, וְנָא לְעַיֵן בְּהַסְכַּמַת הַגַּה"צ מֵהַר"ח זִנְנֶפֶלְד זְכוּתוֹ יְגוֹן עֲלֵינוּ אָמוֹן, בְּסִפְר "צַדִּיקָה וּמִשְׁפָּט", אוֹדוֹת הוֹצָאָה לְאוּר. (רֵאָה עוֹד מֵהַר"ח פְּלֵאגִי זְצ"ל בְּסִפְרוֹ "תוֹרָה וְחַיִּים", מ"ע ס' אוֹת ר"ז). גַּם הַאֲדַמְו"ר מִסְאֲדִיגוֹרָא זְכוּתוֹ יְגוֹן עֲלֵינוּ אָמוֹן, מִבֵּיא שְׁהִצִּיּוֹן לְהַצַּדִּיק הוּא בְּשִׁבִיל הַגּוֹף וְהַנְּפֶשׁ, וְהַסֵּפֶר שֶׁל הַצַּדִּיק הוּא לְנִשְׁמַת הַצַּדִּיק.

טז. דְּכִידוּעַ סְעוּדָה שְׁלִישִׁית מִצִּילָה מִמְּלַחְמַת גּוֹג וּמִגּוֹג, וְהוּא בְּזִכּוֹת יַעֲקֹב אֲבִינוּ ע"ה - כַּח הַתוֹרָה, וְיַעֲקֹב מְלֵא בּוֹי, הוּא רִמְזַת לְתוֹרַת הַסוּד, וּבְלִמּוּדָה נִגְאָל בְּקָרוֹב (כְּמוּבָא בְּרִש"י עַל הַתוֹרָה וּיְקָרָא פָּרָק כ"ו מ"ב) "וְזָכַרְתִּי אֶת בְּרִיתִי אֲבָרָהֶם אֲזָכֹר וְהָאֲרִץ אֲזָכֹר". - בְּחַמְשָׁה מְקוֹמוֹת נִכְתָּב מְלֵא וְאֵלִיהוּ חֲסֵר בְּחַמְשָׁה מְקוֹמוֹת, יַעֲקֹב נִטַּל אוֹת מִשְׁמוֹ שֶׁל אֵלִיהוּ עֲרִבוֹן שְׁבִיבָא וְיִבְשָׁר גְּאֵלַת בְּנָיו. וְהִבְנוּ.

כְּתוּב בְּסִפְרִים שֶׁפַּעַם אַחַת הָיָה שְׁמִד וְנִגְלָה מוֹהַר"מ אֶלְשִׁיף ז"ל בְּהַקִּיץ, וְהַצִּיל לְאַחַד מֵתוֹרַת הַהַפְּכָה, מִפְּנֵי סִבָּה שְׁהִיָּה לּוֹמַד סִפְרוֹ בְּתַמִּידוּת, עכ"ל. - וּבְסִפְר "תוֹרָה וְחַיִּים" לְהַר"ח הַטוֹב ז"ע (מַעֲרָכַת חַת) כְּתַב: אִם אוֹמְרִים חֲדוּשִׁים שֶׁל תַּלְמִיד חֲכָם שֶׁכָּבֵר בְּעוֹלָם הָעֲלִיוֹן, הָרִי הוּא בָּא מֵעוֹלָם הָעֲלִיוֹן לְאוֹתוֹ מְקוֹם כְּמִבְּאֵר בְּזוֹהַר הַקְּדוּשׁ (חֲלַק ג' פְּרִשְׁת פְּנִסָּה דָּף ר"כ ע"א), וְז"ל: שְׁמַעוּ חַד קְלָא דְהוּהוּ אֲמַר, פְּנּוֹן אֲתַר, פְּנּוֹן אֲתַר לְרַבִּי פְּנִחָס בֶּן יֵאִיר, דְּאִיהוּ גְּבִינְכוּ. דְּתַנְיִין, דְּכָל אֲתַר דְּצַדִּיקָא אַתְחַדָּשׁ בֵּיהּ מְלֵי דְאוֹרֵייתָא, כִּד אִיהוּ בְּהוּא עֲלֵמָא, פְּקִיד לְהוּא אֲתַר, וְאֵתִי לִיהּ לְגַבִּיָּה. וְכָל שְׁכֵן כִּד שְׂרָאן בְּגוּיָה צַדִּיקָא אַחֲרֵינוּ. לְחַדְתָּא בְּהוּא אֲתַר, דְּאֲמַרִּין מְלֵי דְאוֹרֵייתָא. כְּגוּוֹנָא דָּא דְהוּהוּ אֵתִי רַבִּי פְּנִחָס בֶּן יֵאִיר לְמַפְקֵד לְאַתְרֵיהּ, וְאַשְׁכַּח אֵלֵינוּ צַדִּיקָא מַחְדָּתִין מְלִין דְאוֹרֵייתָא, וְאַתְחַדָּשׁ כְּמַלְקָדְמִין, הוּוּא מְלָה דְרַבִּי פְּנִחָס בֶּן יֵאִיר קַמֵּיהּ.

תַּרְגוּם הַזֹּהַר: שְׁמַעוּ קוֹל אֶחָד שְׁהִיָּה אוֹמֵר פְּנּוֹ מְקוֹם פְּנּוֹ מְקוֹם לְרַבִּי פְּנִחָס בֶּן יֵאִיר, שֶׁהוּא בָּא אֲצִלְנוּ, שְׁלַמְנוּ, דְּבָכַל מְקוֹם שֶׁהַצַּדִּיק חֲדָשׁ בּוֹ דְּבָרֵי תוֹרָה, כְּאֲשֶׁר הוּא בְּעוֹלָם הוּוּא [הָעֲלִיוֹן] פּוֹקֵד לְאוֹתוֹ מְקוֹם [בְּעוֹלָם הַזֶּה] וְבָא אֵלֵינוּ, וְכָל שְׁכֵן שְׁשׁוּרֵין בּוֹ צַדִּיקִים אַחֲרִים לְקַדָּשׁ אוֹתוֹ מְקוֹם, וְלוֹמְדִים שָׁם תוֹרָה, כְּעֵינֵי זֶה הֵנָּה בָּא רַבִּי פְּנִחָס בֶּן יֵאִיר לְפַקֵּד מְקוֹמוֹ, וּמִצָּא אֵלּוֹ הַצַּדִּיקִים מַחְדָּשׁוּ דְּבָרֵי תוֹרָה וְנִתְחַדָּשׁ אוֹתוֹ דְּבַר תוֹרָה שְׁאֲמַר מִלְּפָנֵים, רַבִּי פְּנִחָס בֶּן יֵאִיר, עֲתָה מִתְחַדָּשׁ לְפָנָיו כָּאֵן.

עַל יְדֵי הַפְּצַת סְפָרֵי זֹכָה לִישֵׁב בְּמַחְצֵצוֹ בְּעוֹלָם

ובלשון הקדוש: פמה בני אדם למטה, יתפרנסון מזה החבור שלך, כאשר יתגלה למטה בדור האחרון, בסוף הימים, ובזכותו יתקיים הפסוק "וקראתם דרור בארץ" המרמז על הגאולה השלמה.

ומוסיף לבאר ב"מקדש מלך" לתקוני זהר, שכל העוסק בספר זה, מקרב הגאולה, ועושה נחת רוח גדול ליוצרו, ועליו אומר הקדוש ברוך הוא: כאלו פדאני, לי ולבני מן הגלות, וכו'. כי כך גזר הבורא שלא יתגלה, ויהיה גנוז עד סוף יומיא, דבגינה יבוא דרור, כי סגלה זו בו ולא בזולתו. - בראות רבי שמעון בן יוחאי ברוח קדשו ענין זה, צוה לרבי אבא לכתב ספר הזהר, בדרך העלם, להיותו מצנע למשמרת עד דרא בתרא, קריב ליומיה מלכא משיחא, כדי שבוזכות המתעסקים בו תצמח הגאולה בימינו בעזרת השם, כנזכר בפרשת ויחי (דף ר"א), על דא פתיב: "קח צנצנת אחת ותן שמה מלא העמר מן כו' למשמרת", לאצנעוּתא, והבן זה מאד (הרב חיים ויטאל זלה"ה, בהקדמתו לשער ההקדמות).

והכל תלוי בעסק החקמה הזאת, ומניעתנו מלהתעסק בה, היא גורמת אחר ועפוב בנין בית מקדשנו ותפארתנו, (הקדמת הרב חיים ויטאל לעץ חיים). וכתב מהר"א אזולאי זי"ע: וגם על ידי החבור ההוא יהיה בטול הקלפות, וקלות הגלות, והשבתת הקטרוגים (חסד לאברהם מעין ראשון נהר כ"ד). וכתב ב"פרי עץ חיים" (שער העמידה, הגיה מרנ"ש): ונראה, שעל ידי זכות העוסקים בחכמת האמות, יש כח בידם להגן על משיח בן יוסף שלא ימות על ידי הרשע ארמילוס (ועין עוד תיקוניז לרמח"ל תיקון ח').

ומי לנו גדול כהרמח"ל, רבי משה חיים לוצאטו, זכר צדיק וקדוש לברכה, זכותו יגן עלינו אמן, בעל ה"מסלת ישרים", אשר היה בקי עצום בכל מכמני התורה (אשר אמר עליו קדוש ה' הג"ר א זי"ע, דאלו היה חי בדורו היה הולך וגלי לקבל פניו הטהורים מהלך של אלפים קילומטר) ולא מצא עצה, לבטל גזרות מעם ישראל, אלא את העצה הזו, למוזד בספר הזהר ברצף ללא הפסק, שכלל הקדשה העליונה של ספר הזהר הקדוש לקרב את הגאולה ברחמים.

לכן תקון בישיבתו, סדר למוזד מיחד של גירסא בספר הזהר הקדוש במשמרות, ללא הפסק כלל מעת לעת, וקבע דבר זה פתקנה הראשונה בישיבתו, וכתב על מעלת הדבר באגרת לחכמי ישראל בזה הלשון: "זאת העצה היעוצה לכל קהלות קדש, להנצל מרשת זו טמנו שונאיהם, ובודאי היה להם לפקח על זאת, ולא יחדלו, כי רב הדבר ועצום מאד... ועתה אל ישליכו חכמי ישראל את הדבר הזה אחרי גום, כי אני אלמלא נתישר חילי, הייתי קובע דבר זה בכל מקום ומקום, אבל כבוד תורתכם יקח את העצה הזאת, ויהיה לו לזכות, כי אין כמותו לטובה לכל ישראל, וכל אחד במקומו יכול לעשותו, כי לא דבר קשה הוא כלל".

גם אצל תלמידי הבעל שם טוב וממשיכיו, מצינו חביבות מיחדת ללמוד תורת הסוד, כבוד הרב הקדוש מורנו הרב רבי יצחק אייזיק מוידויטשוב, זכותו יגן עלינו אמן, אשר העיד על עצמו ואמר: למדתי ושניתי ה"פרי עץ חיים" מאה ואחד פעמים.

וב"דגל מחנה אפרים" (פרשת שמיי): וזהו דרש דרש משה, הינו כשיתגלה (פי בכל דור ודור יש בחינת משה, ואיתא דרבי שמעון בן יוחאי היה בחינת משה), וידרש מוה שדרש כבר משה, הינו רבי שמעון בן יוחאי, ספר הזהר, אז והנה שרף, הינו שיתבטלו כל הקלפות, וממילא יהיה הגאולה, שיבנה במהרה בימינו, אמן סלה ועד.

ובספר "אור ישרים מירא דכיא" כתב: קדם ביאת המשיח, תתגבר מינות ואפיקורסות ורחמנא ליצלן בעולם, העצה לזה, להזהר בשלשה דברים הללו, האחד לאמור בכל יום זה, אף על פי שאינו מבין מה שאומר, כי אמירת זהר מסגלת, לטהרת הלב.

ומקדמת דנא, מצינו לרבנו האר"י ז"ל עצמו, בשער רוח הקדש, (דף י"ב) שאמר למהר"א הלוי, "שילמד בזהר דרך בקיאות בלבד, בלי שייעמיק בעיון, מ' או נ' עלים בכל יום, ושיקרא בספר הזהר פעמים רבים", ובספר שבחי האר"י (הנד"מ עמוד נ"א) כתב, שנתן תקון לבעל תשובה אחד, לומר בכל יום עשרה דפים מספר הזהר, הלשון לבד בלתי שום הבנה, והן הובא בספר "שבחי האר"י" דפוס ישן, שנתן תקון לבעל תשובה אחד, ללמוד בכל יום, ד' או ה' דפים, והחיד"א בשם הגדולים, (מערכת ספרים ערך ספר הבהיר) הביא משמיה דרבנו האר"י, שנתן תקון לבעל תשובה, לומר כל יום ה' דפים זהר, וכיצא בו כתב הגה"ק מקאמרנא בספר נתיב מצותיה (נתיב התורה שבי א' אות ל"א), וכתב שם, שגם הגה"ק מורנו הרב צבי הירש מזידטשוב, נהג כן, וכן מצינו להגה"ק מורנו הרב רבי פנחס מקאריין (אמרי פנחס הנמ"ח ח"א עמוד רס"ד), שצריך לומר ב' או ג' דפין בכל יום, וענין עוד המעשה הנורא המובא בספר "בן ביתי" על אבות, ואין כאן מקומו להאריך.

והגם, דבהיותו קורא ספר הזהר, לא ידע מאי קאמר, כבר כתב הרב חיד"א, בספר מורה באצבע (אות מ"ד), "למוד ספר הזהר מרום על כל למוד, בשגם לא ידע מאי קאמר, ואף שיטעה בקריאתו, הוא תקון גדול לנשמה". וכן כתב בספרו שם הגדולים (מערכת ספרים שם, ועוד בשו"ת חיים שאל ח"א סימן ע"ה סוף אות ב), ומקדמת דנא כבר כתב מעין זה, מהר"י צמח, בספרו לחם מן השמים, בסדר הלמוד דליל שבועות (דף ל"א ריש ע"ב), והרמח"ל, בשלהי קונטרס דרך עין חיים (וענין עוד בספר זכירה לחיים, להנאון רבי חיים פלאגי ח"ב דף ע' ע"ד, ובשו"ת אפקקסא דעניא סימן ע"ד).

וכתב הרמ"ק: ולזה הספר יקרא ספר הזהר, מפני השפעת האור שהוא מהזהר העליון, ודרך אורו, משפיעים בהשקחה אלקית כל המתעסקים בו, שהיה אור וישפע עליון" מהדעת מושפע ברזי תורה, דהינו רזי וסתרי תורה וכו', פיון שנספפע משם, אתקרי החבור הזה ספר הזהר, כלומר שנספפע מהזהר שהוא (הרב משה קורדוביור, דע את אלקי אביך, ב').

בא וראה מה שכתב המקבל הצדיק רבי יעקב צמח זצ"ל (מתלמידי האר"י הקדוש ז"ע) בהקדמתו לספר קול ברמה: "רחל מבפה על בניה", לפי שאינם עוסקים בהכמה זאת, הממהרת את הקץ, ולזה אין משיח בא, שיאמר לה ה' אז "מנעי קולך מבכי ועיניך מודמעה וכו' על בניה פי איננו", כלומר, שפינון שביאת המשיח תלויה בתשובה ובעסק הזהר ובחכמת הקבלה, ואין

חסר הדיא הוא דכתיב "ראו את ה' קדשו פי אין מחסור ליראיו...", דנא דתמינא בהיראת ה' למהוי ליה גשת אנפיו... ומאן דלית ביה גשת אנפיו אוקמוה מארי מתניתין, בודאי שלא עמדו רגלי אבותיו על הר סיני (עיין שם).

יט. ובספרו קהלת יעקב כתב: ומה גם בדורנו זה עתה שהוא דרא בתנאה וצריך להתגלות בו

יז. השל"ה הקדוש: וידוע שאמר לבניו שכל מי שלא טעם טעם חכמת הקבלה לא טעם טעם ויראת חטא מקמי (וענין ב"עשרה מאורות"). וכן כתב הגר"א ז"ל: העוסקים ברמז וסוד, אין יצר הרע יכול להתגבר בהם. (פירוש הגר"א על משלי ה', י"ח).

יח. ובתקוני זהר (בהקדמה דף ה' ע"ב): דרגא שביעא ביראת ה', כל מאן דאית ביה ויראת ה' לית ליה

בְּנֵיהֶם עוֹסְקִים בָּהֶן, כִּי אִם אֶחָד מֵעֵיר וּשְׁנַיִם מִמְשַׁפְּחָהּ, כִּי אֵין מְדַרְשׁ קְבוּעַ פְּרָאוּי בְּכָל עֵיר וְעֵיר כְּמוֹ שֶׁיֵּשׁ בְּעֵסֶק הַתְּלֻמוֹד, וְלָכֵן "אֵינְנוּ", כִּי אֵין בְּנֵיהֶם מוֹשְׁכִים וּמְמַהֲרִים אֶת הַמְּשִׁיחַ.

כָּל תְּמִימֵי דְרָף הוֹלְכִים בְּתוֹרַת הַזוֹהַר וּמֵאֲמִינִים בּוֹ

קְבֻלְנוּ מִרְבֵּנוּ הַגְּדוֹל [הַגְּר"א] זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה, שֶׁחֲלִילָה לֹאמֹר שֶׁהַסּוּד הָאֲמִתִּי יִסְתֵּר הַדִּין הַמְּסַסֵּם לְהַלְכָה פְּסוּקָה, רַק שֶׁהֶאֱחָרוּנִים לֹא יִרְדּוּ לַעֲמֹק הַחֻמְקוּהַּ הַזֹּאת (עֲלִית אֵלֶיהוּ עַל הַגְּר"א). וְכַתֵּב בְּבִאוֹר הַגְּר"א, שֶׁבָּיִת הַכַּפּוּרִים חֲלוּנוֹת הַתְּבָה וְהוּא תְּשׁוּבָה אֲמָא עֲלָאָה פְּתוּחִים, וְזֵהוּ שֶׁכְּתוּב "מִקֵּץ אַרְבָּעִים יוֹם" שֶׁהֵם אַרְבָּעִים יוֹם הַיְדוּעִים מִרֹאשׁ חֹדֶשׁ אֶלּוּל, וּבְרַעֲיָא מִהֵימְנָא אֵיתָא עַל הַתְּקוּנָה זֵהר, דְּאִיְהִי כְּגוֹזָא דְתַבְתַּת נַח וְכוּ', כִּי־דוּעַ (הַקְּדֻמַּת הַמוֹצֵיא לְאוֹר תְּקוּנָה זֵהר מִהַגְּר"א). - וְרַבֵּינוּ הַגְּר"א זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה, אֲשֶׁר הָיָה כְּאֶחָד מִן הַרְאֻשׁוֹנִים... וְכָל רַז לֹא אָנִיס לִיהִ... כְּתַב פְּרוּשִׁים עַל הַזֵּהר הַקְּדוּשׁ וְהַדְרָא רַבָּה קְדִישָׁא וְהַסְפְּרָא דְצִנְעוּתָא וְהַתְּקוּנָה זֵהר, וּבְבִאוֹרֵים עַל הַשְּׁלַחַן עֲרוּף מְבִיא מְקוֹרוֹת מְדַבְּרֵי הַזֵּהר... וְכָל תְּמִימֵי דְרָף הוֹלְכִים בְּתוֹרַת הַזֵּהר וּמֵאֲמִינִים בּוֹ (הַקְּדֻמַּת סֵפֶר זֵהר הַרְקִיעַ לְהַאֲדָמוֹר מִרְאֲדָיוֹ זְכַר צְדִיק לְבִרְכָה). - כָּל אֶחָד מֵהַ שְׁמֻלְמְדִין אוֹתוֹ בְּבִטָּן אֲמוֹ כֵּן יֵשׁ יְכַלֵּת בִּידּוֹ לְהַשִּׁיג. וְמִי שֶׁהָיָה יְכוֹל לְהַשִּׁיג סוּדוֹת הַתּוֹרָה וְהוּא לֹא יִשְׁתַּדֵּל לְהַשִּׁיג, גְּדוֹן בְּדִינֵין קָשִׁין (הַגְּאֹן רַבִּי אֵלִיהוּ מְוִילֵנָה, הַגְּר"א, אֲבָן שְׁלֵמָה חֶלֶק כ"ז). - בְּרַעֲיָא מִהֵימְנָא וּבַתְּקוּנָה כְּתוּב, דְּבִזְכוּת הַזוֹהַר יִגְלֶה מִלְּפָא מְשִׁיחָא. וּבַתְּקוּנָה זֵהר (סוּף תְּקוּן שְׁשִׁי, דָף כ"ד): וְכַמּוֹה בְּגֵי נְשָׂא לְתַתָּא יְתַפְרֵןסוֹן מִהֵאִי חֲבוּרָא דִּילָךְ, כִּד יְתַגְלִי לְתַתָּא בְּדָרָא בְּתַרְאָה בְּסוּף יוֹמֵינָא, וּבְגִינָה (וּיְקָרָא כה, י) "וּקְרָאתֶם דְרוֹר בְּאַרְצֵי". עַד כָּאֵן. [וְכַמּוֹה בְּגֵי אֲדָם לְמַטֵּה יְתַפְרֵןסוֹ, רוּצָה לֹאמֵר יַעֲסֻקוּ וַיְחִיו, מִזֵּה הַחֲבוּר שֶׁלָּךְ, פֶּאֶשֶׁר יְתַגְלֶה לְמַטֵּה בְּדוֹר הַאֲחָרוֹן, בְּסוּף הַיָּמִים, וְעַל יְדֵי זֶה יִקְיָם "וּקְרָאתֶם דְרוֹר בְּאַרְצֵי"].

פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה הֵם חַיִּים לְפְנִימִיּוֹת הַגּוּף שֶׁהוּא הַנֶּפֶשׁ וְהַחִיצוֹנִיּוֹת לְחִיצוֹנִיּוֹת הַגּוּף, וְהַעוֹסְקִים בְּרַמְזוֹ וְסוּד אֵין יֵצֵר הַרַע יְכוֹל לְהַתְּגַרְזֵת בָּהֶם (אֲבָן שְׁלֵמָה פְּרָק ח' אוֹת כ"ו). הַגְּאֵלָה לֹא תִהְיֶה רַק עַל יְדֵי לְמוּד הַתּוֹרָה, וְעַקֵּר הַגְּאֵלָה בְּלְמוּד הַקְּבֻלָּה (אֲבָן שְׁלֵמָה פְּרָק י"א אוֹת ג'). - שְׁאֲלַתִּי מִמְּנוֹ: אֵיךְ הַדְרָף לְצִאת יְדֵי חוּבְתוֹ הַשְּׁעוֹר לְמוּד שְׁאֲמָרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוּרֵנוּם לְבִרְכָה? וְהַשִּׁיב: לְלַמֵּד סֵפֶר הַזֵּהר וְשַׁעֲרֵי אוֹרָה כְּדֵי לְהַבִּין קֶצֶת הַכְּנֻזִיִּים בַּזֵּהר הַקְּדוּשׁ, רַק בְּלִי הַפְּרוּשׁ, כִּי הוּא מְבַלְבֵּל וּמְסִיעַ לְעֵינַי אַחַר (אֲבָן שְׁלֵמָה פְּרָק י"א אוֹת ג').

אָמַר הַגְּאֹן הַצְּדִיק רַבִּי שְׁלֵמָה בְּלוּף זצ"ל בְּשֵׁם רַבּוֹ הַחֶפֶץ חַיִּים זי"ע, שֶׁעַל לְמוּד סֵפֶר הַזֵּהר אֵין שׁוּם הַגְּבֻלָה, כִּי רַבּוֹ מְדַרְשׁ, וְהָיָה הַחֶפֶץ חַיִּים מְעוֹרֵר לְכֻלָּם, שֶׁיִּלְמְדוּ כָּל שְׁבַת אֶת הַזֵּהר שֶׁל אוֹתָהּ פְּרָשָׁה, וְאִפְלוּ לְבַחּוּרִים (ר' יוֹסֵף בֶּן שְׁלֵמָה מִפּוֹז'ין, הוֹסֵפּוֹת בְּגִין יוֹסֵף).

רַבֵּנוּ הַחֲזוֹן אִישׁ זי"ע הוֹרָה לְשׁוֹאֲלָיו, לְלַמֵּד זֵהר כְּסֵפֶר מוֹסֵר, וְאֵף לְמַד בְּעֵצְמוֹ עִם בָּן אַחֲוָתוֹ הַגְּאֹן רַבִּי שְׁמַרְיָהוּ גְרִינְמָן זְכַר צְדִיק לְבִרְכָה. וּבַהֲזַדְמָנוּת אַחַת הַתְּבַטָּא, כִּי בְּחֻמְתָּא הַנְּסֻתָּר יִשְׁנֵן סְגִיּוֹת שְׁלֵמוֹת הַקְּשׁוֹת יוֹתֵר מֵאֵלוֹ שֶׁבְּנִגְלָה, וְהָיָה מְסַבֵּיר, כִּי בְּשֵׁל כָּף נְקִרָאת חֻמְקוּהַּ זוֹ 'חֻמְקוּת הַקְּבֻלָּה', שֶׁכֵּן אֵין לְהַבִּינָה אֶלָּא בְּקְבֻלָּה, אִישׁ מִפִּי אִישׁ עַד אֵלֶיהוּ, אוֹ מִמִּי שֶׁקְּבַל מֵאֵלֶיהוּ.

עֲרֵבָה שֶׁל שְׂעֵה

ובספר "מעשה איש" (עבודות על מִרְן הגאון הקדוש החזון איש זצ"ל) כתב משמו: לשון הזהר הקדוש מעוזר יותר מכל מאמרי חז"ל.

כְּשֶׁנִּשְׁאַל פעם מִרְן החזון איש זי"ע על ידי הגאון רבי שמואל הלוי ואזנער שליט"א, באשר ללמוד ספר הזהר למי שלא הגיע לחכמה זו, השיב: "למען הלמוד אסור, אף כדי לדעת יראת אלקים, מתר ואף מצוה גדולה, שכן אין לך מאמרי חכמינו זכרונם לברכה, המלהיבים כל כך ליראה, כמו מאמרי הזהר הקדוש". וכשנכנס אליו פעם רבה של זכרון מאיר, הגאון רבי שמואל הלוי וואזנר (בעל "שבט הלוי"), על השלחן היה מנח ספר הזהר נטול פריכה, הרב וואזנר שהיה מקרב לרבנו, הגיב: "נראה שלומדים הרבה בספר זה... חייך עלה על פניו הקדושות של רבנו. ואז שאל הרב ואזנער: "מי היה רבו של הגר"א בקבלה?". למשמע השאלה השיב רבנו בנימת שאלה: "וכי אליהו הנביא הוא רבי רע?"... "אלו ידעו", הוסיף, "החסידיים בדורו של הגר"א על כחו הגדול שבהכמה זו, לא היה פרוד הלכות שבין הכתות גדול כל כך..."

כַּעַת זכינו שתתקיים בנו הבטחת הרשב"י על ידי אליהו הנביא זכור לטוב (תיקוני זוהר תיקון ו' דף כ"ד ע"א), שדור האחרון כל ישראל יתאחדו בלימוד הזהר הקדוש, ספרדים חסידיים וליטאים, שומעים לקול ה' חוצב להבות אש הנאמרים על ידי כל גדולי וקדושי הדורות, מהארז"ל ותלמידיו, הרמח"ל, הגר"א ותלמידיו, הבעל שם טוב ותלמידיו, האור החיים הקדוש, החיד"א, הַפֶּן איש חי, ותלמידיהם, רבי ישראל סלנטר, החפץ חיים, והחזון איש, (עין אור הזהר, ובגדולי ישראל וזהוהר באריכות שהבאנו מלמעלה מאסף צדיקים קדושים וטהורים) ולומדים זהר הקדוש באהבה ובשמחה.

ח

אין לאדם להפטר מעסק חכמת הקבלה בשום אופן והוא עקר תורת ישראל

"מעין גנים" (פ"א) לבעל "בני יששכר": התנהגות האדם בעסק החכמה האמיתית, הגם שלא הגיע עדיו למדרגה שיהיה ראוי לעמוד בהיכל המלך, עם כל זה לא פטר עצמו מעסק החכמה האמיתית, כי היא הצלחת הנפש, מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד, הלא המה עסק העיון בש"ס ופוסקים, ועסק העיון בסודות התורה, חכמה האמיתית חכמת הקבלה... ובפרט בדורותינו אלה, אחר התנוצצות אורות של עולם התקון משנת של"ב ואילך, על ידי אור שבעת הימים מִרְן הארז"ל הנסתרות לנו ולבנינו כמו הנגלות, ואין לאדם להפטר מעסק

חכמת האמת כדי שיבוא משיח.

כ. בס"ד אנו חבוטתא קדישא ספרדים ליטאים וחסידים בנחד מוציאים לאור מחדש את באורי הגר"א על התיקוני זוהר, והי רצון שחפץ ה' בדינו יצליח.

כא. עין ב"יו הרקח" לרבי יהודה פתיא זי"ע בפרושו על האדרא זוטא (דף רפ"ז ע"ב), והביאו המתוק מדבש שם בד"ה "רבי אבא יכתב", עיי"ש.

כב. חיות אדם הישראלי תלוי בספר הזהר ובכתבי מִרְן ללמוד בקדושה ובשמחה ובנועם וביראה ואהבה כל אחד לפי השגתו וקדושתו וכל ישראל קדושים (ר' יצחק אזיק יחיאל ספריו מקומנה. נוצר חסד, פרק ד' משנה כ'). אינו דומה חיות ותענוג למוד הנגלה כלמוד הזהר והתקונים. ואמר על עצמו הרב הקדוש רבי פנחס מקוריץ, שהוא אין לו חיות ותענוג אפילו בלמוד הגמרא כמו מן הזהר ותקונים (מדרש פנחס, ע"ב, אות ג).

חכמת הקבלה בשום אופן, והוא עקר תורת ישראל אשר השם יתברך הגיד דבריו ליעקב חקיו ומשפטיו לישראל וכו'. ואומר אני, הלואי שלא היו מקילין גדולי הדור בלימוד החכמה הקדושה, והלואי היו מלמדים דרך לתלמידים, לעסוק בחכמה הלזו, אזי בודאי לא היה שום הרמת ראש לחכמות החיצוניות, והיו כל החכמות נדחים מפניה, כמו שנדחה החושף מפני האור; אף שבעוונותינו גרמו שגם כמה וכמה מצדיקי הדור סגרו את דלתי החכמה בפני פרחי הכהונה, ואמרו שלא ילמדו עד שיהיו בעלי מדרגה ורוח הקדוש, הגה עבור זה נשארנו ערומים מן החכמה הקדושה ונתגבר בעוונותינו הרבים חשכות החכמות החיצוניות הכסיל בחושף הולך, ובמינו במהרה יתקיים: ויאמר אלהים יהי אור ויאר לנו, אכי"ר.

וכתב ב"שער יששכר" (מאמר גל עיני אות י"ח): **אשרי העם לומדך ואשרי העומדים על סודך, לכאורה קשה דכיון שהמה לומדך לומדי זוהר הקדוש, וכו' איך קראום בלשון 'עם' שהוא מדרגה פחותה פנדע כו', אף מזה הוא נראה, שגם איש פשוט שלא קדש עצמו כל כך במעלות הראויים ללמוד, מפל מקום יקרב אל החכמה ההיא, בפרט בסוף יומיא אליו, שבזה תליא התקרבות הגאולה במהרה בימינו אמן.**

ולגדל חביבותיה נסים בדברי הכף החיים (סימן כ"ה ס"ק ע"ה) אשר כתב בשם הרב משאת בנימין זצ"ל (סימן ס"ב דף ז"ן עמוד א), וזה לשונו: הדרך השני לילך אחר רוב בנין ומנון, הרי לפניך ספר הזוהר, שהוא שקול יותר מכל המחברים שאחר חתימת התלמוד, ואם יהיו כל המחברים בכף מאזנים אחד, וספר הזוהר לבדו יעלה בכף שניה, מכריע הוא את כולם, והרי עדיף מרב בנין, וכמו שכתב הבית יוסף ז"ע, דאזלינן בתר הזוהר נגד שאר המחברים, עכ"ל.

"רבי שמעון בר יוחאי" = 915 - בגימטריא: - ישמרך השם - וכן בגימטריא - מלחמת אדום ופרס [על ידי לימוד הזוהר הקדוש ישמרנו ה' תמיד, ובפרט ממלחמת גוג ומגוג - אדום ופרס].

טז

"בזכותך הגעתי! לך יש חלק בגאלת העם!"

התבטא פעם צדיק ואמר: **בבוא מלך המשיח, עם ישראל נקבצו ונאו לך, ופליטת העם ששים ושמחים, בעת הזאת יתבונן מלך המשיח בעיניו הטהורות, יבחן כל אחד ואחד לפי מעשיו, לפתע ירים ידו ויראה באצבעו, כולם ירימו עיניהם בפליאה ויביטו במחזה, אז ישמיע מלך המשיח את קולו ויאמר, בהפנותו אצבע על יהודי מסויים: "בזכותך הגעתי! לך יש חלק בגאלת העם!".** כך יראה על כל יהודי ויהודי שפעל למען ביאתו. - הלואי שנזכר להיות מן הזוכים המאשרים, שהמשיח בכבודו ובעצמו יעיד עלינו - "בזכותך הגעתי". על כן, יהודים יקרים, תנו לימוד לשם שמים, הקריבו מדקותיכם למען השכינה הקדושה, לעשות נחת רוח ליוצרנו, לגרם לפדות נפשנו, ונלך כולנו כאחד יחד, לקבל את אור פני מלך המשיח, במהרה בימינו אמן. וכלנו כאחד נזכה, שיקויים בנו נבואת הרשב"י, "נפאה דרא דהאי אתגליא ביה, ובסגולתו ויקראתם דרור", ותחזינה עינינו, בן דוד משיחנו מלך ביופיו יבוא ויגאלנו, בעו והדר אלקינו, ובשכר זאת א-ל חי חלקינו, ונחה עליו רוח ה' צורנו מגינינו, יגלה כבוד מלכותך עלינו, ואז ישמח לבנו, ותגל נפשנו, בישועת מלפינו, אמן בן יהי רצון.

דף היומי
בזוהר הקדוש
בשפת לשון הקודש

10 שעות

mp3
לצפייה ב-YouTube
ביאריה ברדה

50 ₪
תחומה לרשבי'

מפי הרב: אריה ברדה
עם קריינות רדיופנית

מסכת שבת א'

בשיתוף מפעל הזוהר העולמי
האדמו"ר רבי שלום יהודה גרוס

www.apeyachad.com
054-4577956
בני ברק, 577956
מפיק: ד"ר יצחק אהרן הלפרין, ניהול: רבי יצחק אהרן הלפרין, ניהול: רבי יצחק אהרן הלפרין

דף היומי
בזוהר הקדוש
בשפת לשון הקודש

7 שעות

mp3
לצפייה ב-YouTube
ביאריה ברדה

50 ₪
תחומה לרשבי'

מפי הרב: אריה ברדה
עם קריינות רדיופנית

מסכת ברכות-

בשיתוף מפעל הזוהר העולמי
האדמו"ר רבי שלום יהודה גרוס

www.apeyachad.com
054-4577956
בני ברק, 577956
מפיק: ד"ר יצחק אהרן הלפרין, ניהול: רבי יצחק אהרן הלפרין, ניהול: רבי יצחק אהרן הלפרין

דף היומי
בזוהר הקדוש
בשפת לשון הקודש

7 שעות

mp3
לצפייה ב-YouTube
ביאריה ברדה

50 ₪
תחומה לרשבי'

מפי הרב: אריה ברדה
עם קריינות רדיופנית

מסכת פסחים א'

בשיתוף מפעל הזוהר העולמי
האדמו"ר רבי שלום יהודה גרוס

www.apeyachad.com
054-4577956
בני ברק, 577956
מפיק: ד"ר יצחק אהרן הלפרין, ניהול: רבי יצחק אהרן הלפרין, ניהול: רבי יצחק אהרן הלפרין

דף היומי
בזוהר הקדוש
בשפת לשון הקודש

10 שעות

mp3
לצפייה ב-YouTube
ביאריה ברדה

50 ₪
תחומה לרשבי'

מפי הרב: אריה ברדה
עם קריינות רדיופנית

מסכת עירובין-

בשיתוף מפעל הזוהר העולמי
האדמו"ר רבי שלום יהודה גרוס

www.apeyachad.com
054-4577956
בני ברק, 577956
מפיק: ד"ר יצחק אהרן הלפרין, ניהול: רבי יצחק אהרן הלפרין, ניהול: רבי יצחק אהרן הלפרין

דף היומי
בזוהר הקדוש
בשפת לשון הקודש

13 שעות

mp3
לצפייה ב-YouTube
ביאריה ברדה

70 ₪
תחומה לרשבי'

מפי הרב: אריה ברדה
עם קריינות רדיופנית

מסכת שקלים
מסכת יומא

בשיתוף מפעל הזוהר העולמי
האדמו"ר רבי שלום יהודה גרוס

www.apeyachad.com
054-4577956
בני ברק, 577956
מפיק: ד"ר יצחק אהרן הלפרין, ניהול: רבי יצחק אהרן הלפרין, ניהול: רבי יצחק אהרן הלפרין

דף היומי
בזוהר הקדוש
בשפת לשון הקודש

7 שעות

mp3
לצפייה ב-YouTube
ביאריה ברדה

50 ₪
תחומה לרשבי'

מפי הרב: אריה ברדה
עם קריינות רדיופנית

מסכת פסחים ב'

בשיתוף מפעל הזוהר העולמי
האדמו"ר רבי שלום יהודה גרוס

www.apeyachad.com
054-4577956
בני ברק, 577956
מפיק: ד"ר יצחק אהרן הלפרין, ניהול: רבי יצחק אהרן הלפרין, ניהול: רבי יצחק אהרן הלפרין

קוֹנְטָרָם שִׁמְחַת אַבְרָהָם

וְהוּא חֲדוּשִׁים נִפְלְאִים וְהוֹסְפוֹת
לְ"עֲרֻכָּה שֶׁל שָׁעָה"

יוֹצֵא לְאוֹר מִחֲדָשׁ עַל יְדֵי
"מִפְעַל הַזֶּהָר הָעוֹלָמִי"
בַּעִיָּה "ק בֵּית שְׁמֹשׁ תוֹבֵב" א
כִּסְלוֹ תשע"ג

רבי שלום יהודה גראס שליט"א
 האדמו"ר מהאלמין
 חיבר למעלה מאלף ספרים
 על כל מקצועות התורה

סניף בת ים
 רחוב בר יהודה 50
 בת ים יצ"ו ארץ ישראל
 טל: 0527651911

מפתח

לקונטרס "שמחת אברהם"

- א..... בדקה אחת נאמרות כמאתים מלים
- א..... שבשנה אחת בלבד זוכים לכ-28.000 שנה תורה
- א..... מאה וחמש מליון מאה עשרים אסף מלים תורה
- ב..... תקבל את השקר כנגד כל אחד
- ב..... נהיית העשיר הכי הגדול בעולם במצות, מולטי זיליונר
- ב..... עקר נתינת התורה נתנה לאלו שלומדים את סודותיה
- ב..... צריך שיתעסקו ישראל בנינה של תורה
- ב..... בידינו הדבר להחיש את הגאולה ולזכות לקבל פני משיח צדקנו בקרוב ברחמים, כולנו חפצי חיים!!! כולנו לומדים זוהר הקדוש!!!
- ג..... צריך ללמוד ולא לתת מנוחה לקדוש ברוך הוא עד שיגאלנו

מ. א עימוד ועיצוב 0527-615936

קונטרס שמחת אברהם

והוא חדושים נפלאים והוספות לערפה של שעה

בו יבאר חשיבות כל שנייה ושנייה בחיים של היהודי, וכמה שמחה ואשר ועשר יש לגורסי ולומדי זוהר הקדוש, ואתם המשיח ושמת וירקד

ברקה אחת נאמרות כמאתים מלים

אמר החפץ חיים: "ברקה אחת נאמרות כמאתים מלים, בשעה כתרסר אלף, ולמוד תורה כנגד כולם, יוצא שכל דבור תורה נכפל ב-613, עתה כל שעה שוה ערך ליותר משבע מליון מצוות [7,356,000] בשעור תורה אחד שבו 'שומע כעונה'...". ואם בשעתים, הרי החשבון עולה לכדי ארבע עשרה מליון. ארבע שעות, עשרים ושמונה מליון.

שבשנייה אחת בלבד זוכים לב-28.000 שנה תורה

וה"בן איש חי" כתב בשם המקבלים, ששכר למוד התורה בשבת פי אלף מיום חול. הוי אמר, שדקה אחת של למוד בשבת, אמרה על פרשת השבוע בשלחן השבת, שכרה כלמוד רצוף של שש עשרה וחצי שעות ביום חול, ושוות ערך למאה עשרים ושתים וחצי מליון מצוות! - וצריך להוסיף בלמוד התורה הקדושה ובפרט תורת הרשב"י בלימוד זוהר הקדוש, שבשנייה אחת בלבד זוכים לב-28.000 שנה תורה [הביאור: מאה מליון שנה תורה לחלק לששים, שווה 1,666,666, כלומר מליון ושני שליש, לחלק לששים שניות, שנה בשנייה אחת 27,777.777, כלומר כעשרים ושמונה אלף שנה תורה, בנוסף כל מילה תורה נכפל בשש מאות שלש עשרה, ובשנייה אחת אפשר לומר שלש מלים תורה, לפיכך יוצא כחמשים מליון מצות בשנייה אחת].

מאה וחמש מליון מאה עשרים אלף מלים תורה

צא וחשב מה שאמר האורחות צדיקים, שעל מצוה בשמחה מקבלים פי אלף, ותשמח רק מכה. ועוד דברי הפסא מלך, ששעה לימוד זוהר הקדוש הוא כשנה, בודאי כל השבת תלמד זוהר הקדוש כדי להכריע את הפך לטובה, שכל שעה תעלה למליון שנה תורה, ובודאי היצר לא יתן לך מנוחה, ואז תתגבר עליו, ותוסיף בזה עוד כפול מאה, כמו שכתוב באבות דרבי נתן, ויהיה לך מליון שנה תורה. רק רגע, הרי בכל דקה אומרים מאתים מלים תורה, כפול 60 דקות, זה 12,000 מלים תורה בשעה, שמוכפלות באלף, ועוד פעם באלף, ועוד פעם במאה, והכל בערך של שנה.

רגע, בואו חשבון: כמה שעות יש בשנה? נכפיל 24 שעות ביום כפול 365 יום בשנה, שזה 8,760 שעות כפול 12,000 מלים תורה שיש בכל שעה, שזה מאה וחמש מליון מאה עשרים אלף מלים תורה (105,120,000), וכל מילה תורה מכפלת ב-613, כי תלמוד תורה כנגד כולם, והחשבון הוא: 105,120,000 כפול 613 שזה 64,438,560,000 [כשישים וארבע וחצי מליארד מצוות], וזה רק בשעה לימוד זוהר הקדוש ביום חול.

תקבל את השכר כנגד כל אחד

זוה עוד לפני המאה מליון שהכפלנו, כלומר, כפול אלף בשבת, ועוד כפול אלף בשמחה, ובהתגברות על הצער עוד כפול מאה. עוד לא גמרנו!!! חשב עוד רגע! אם בבית הפנסת שלך תלמד במנין, שוב יכפל באלף, כי כל מה שנותנים משמים נותנים באלף (זהו פרשת ויצא), והרי השכינה שורה במנין, ואם אתה תארגן את השיעור, הרי כנגד כל אחד תקבל את השכר!!!

נהיית העשיר הכי הגדול בעולם במצות, מולטי זיליונר

אתה יודע מה? גם אם לא שמעו לך, אבל אתה השתדלת לקבץ את המנין, גם תקבל את אותו שכר, ולא עוד, אלא שכל העוונות שלך ימחקו [כדברי המהרח"ו שער הגלגולים, הגר"א משלי, ואוהב ישראל פרשת קרח]. נו! יש עוד מה לחשוב? האם תשב בחבוק ידים? הרי נהיית העשיר הכי הגדול בעולם במצות, מולטי זיליונר!!! הרי אתה צריך לשיר ולרקד כל היום וכל הלילה כמו בשמחת בית השואבה שלא ישנו כל השבוע מרב שמחה (ספ"ה ט"ז נ"א ע"ב): הנו רבנו, מי שלא ראה שמחת בית השואבה לא ראה שמחה מימיו.

עקר נתינת התורה נתנה לאלו שלומדים את סודותיה

אמרו חז"ל, לא נתנה תורה אלא לאוכלי המן!!! (רש"י דברי הימים ב' ל"א ד) - ובזהר הקדוש (פרשת בשלח ט"ז ט"ז) כתוב, מה מיחד באוכלי המן? שכאשר אכלו את המן היה מתברך במעשים וקבלו אור רוחני וראו מה שלמעלה וזכו לחכמה עליונה. ועל זה נקראו "דור דעה", והם היו בני האמונה ולהם נתנה התורה להסתכל בה בפנימיותה ולדעת דרכיה. רואים מהזוהר הקדוש, שעקר נתינת התורה נתנה לאלו שלומדים את סודותיה.

צריך שיתעסקו ישראל ביניה של תורה

ובאור החיים הקדוש פרשת ויחי (מט י"א) כתב, שכחו של הגואל העצום מלך המשיח הוא שצריך שיתעסקו ישראל ביניה של תורה. ובאור הדברים, שילמדו את פנימיות התורה, שזה יינה של תורה (גם יו גימטריה "סוד").

בידינו הדבר להחיש את הגאולה ולזכות לקבל פני משיח צדקנו בקרוב ברחמים, בולנו חפצי חיים!!! בולנו לומדים זוהר הקדוש!!!

הרי בודאי תתעורר ותקח את עצמך בידיים, כי אין לך עצה טובה מזו, לזכות לחיים טובים ומאשרים, רק אל תשכח שצריך לכוון על הכל, ולבקש "למענך אלוקים

חיים", כלומר, שכל הטובות שאתה צריך זה לכבוד השכינה הקדושה, כדי שתוכל לעבוד את ה' בשמחה, ותתפלל למען כבוד שמים, לפדות את השכינה הקדושה, ולגאלה השלמה, ואז תקבל תפלתך ברצון ובאהבה. - פולנו לשעורי תורה!!! פולנו חפצי חיים!!! פולנו לומדים זוהר הקדוש!!!

צריך ללמוד ולא לתת מנוחה לקדוש ברוך הוא עד שיגאלנו

ויהי רצון שיערה השם עלינו רוח טהרה, ונזפה לטהר לבבנו לעבד ליוצרנו בכל כחנו ובכל נפשנו ובכל מאדנו, כמו שהרעיא מהימנא מצוה אותנו ללמוד זוהר הקדוש דוקא, שתורת הרשב"י מאיר עד סוף הדורות, וצריך ללמוד ולא לתת מנוחה לקדוש ברוך הוא עד שיגאלנו (זוהר פנחס ריט), עד שישלח לנו משיחנו ויקבץ נדחנו ויבנה בית תפארתנו במהרה בימינו אמן.

המאמר

סדר הגדולה

"בראשית תמון תקונו מ"ג"
מתקוני זוהר השלם והמבואר

סגולה גדולה לקרא בכל יום זוהר הקדוש של תקונו מ"ג (תיקו"ז דף פ"ב)
משבעים תקונים, לתנא האלקי מאור העולם
רבי שמעון בר יוחאי זיע"א

וכל האמורו בכל יום
יזכה להארת הנשמה,
לתקון הברית, ולכל הישועות.
הנה הסגולה הזו מנחת לפניהם,
למען תהגו בה בכל עת.

מפעל הזוהר העולמי
יוצא לאור על ידי מפעל הזוהר העולמי
נחל כניש 24/8 בית שמש
טל: 0548436784
תשרי תשע"ג - מחלק בתנ"ס לזכוי הרבים

סדר הגדולה

סגולה גדולה לקרא בכל יום זוהר הקדוש תקונו מ"ג
(תיקו"ז דף פ"ב)

והוא אחד משבעים תקונים
שכתב התנא האלקי מאור העולם
רבי שמעון בר יוחאי זיע"א

ובפרט
אם יאמר אותו
לאחר התפלה.

ואלו הן המעלות
לכל אדם מיישראל
שיקרא תקונו זה מדי יום

ירום מנולו - יצליח בכל דרכיו - שלום בית - ציונים הגונים - יזכה לשפע
רוחני וגשמי - יזכה לקראת שמים - זוכה ומתקן רוחו ונשמתו - כחות הטמאה
מתרחקים ממנו - כל אויביו יפלו תחמויו - לא יראה מיתת בניו - ינצל מענש
הגלגולים - יזכה לאריכות ימים ושלום - יזכה לעולם הבא - ועל ידו מתקרב
הגאולה ברחמים גדולים
(סוד ה' דיון קדישין).

יוצא לאור על ידי
"מפעל הזוהר העולמי"
סניף בת-ים י"ד (052-7651911)
מור השוון תשע"ג
מחלק בתנ"ס לזכוי הרבים

בעזרת ה' יתברך

סֵפֶר

הַשָּׂכָר וְהַעֲנָשׁ בְּשִׁמִּירַת עֵינָיִם

בו יבאר מחז"ל כי כל שכר האדם, בריאותו, פרנסתו אריכות ימיו ובריאות בניו, כלם תלויים בהנהגתו בקדושה בראית עיניו.

היות והנסיונות ביוצא לחוץ עצומים מאד, על כן צטטנו קצת מאמרי חכמינו זכרונם לברכה, הן בענין חמר הענש המסתכל וגם בענין גודל שכר הנוזהר.

הספר הזה הוא תועלת גדול לכל היוצא לדורו, ליקח חמשה דקות ולעין בה. ובלתי ספק שיהיה לו שמירה גדולה ברוחניות וגם בגשמיות לו ולזרעו אחריו.

כל זה מלקט מדברי חז"ל משי"ס, בבלי, וירושלמי ומדרשים ומספרי מוסר זלה"ה, ודבריהם הקדושים חוצבים להבות אש, מלהיבים נפש האדם לעבודת הבורא. דברים העומדים ברומו של עולם ובני אדם מזלזלים בהם, ועל ידי ספר זה יהיה יד הכל ממשמשים בהן ויזכרו לשמור ולקיים.

יצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"
נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש - 0548436784
אלול תשע"א

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
CIO CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gros
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם ספרי הזוהר היומי
בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים,
ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הגאולה שלימה בב"א
וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים
ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

מכתבי הסכמה מגדולי ישראל, כבר באו בדפוס בשאר
הספרים שהוצאנו לאור וזכרון אחד עולה לכאן ולכאן

"מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לכיש 24/8
רמת בית שמש ארץ ישראל

טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

hazohar.com@gmail.com

מפתחות

- א. שְׁמִירָה גְדוּלָה בְרוּחָנִיּוֹת וְגַם בְּגִשְׁמִיּוֹת לוֹ וּלְזָרְעוֹ אַחֲרָיו ..... ה.
- ב. הַנְהִיגָה לְיוֹצֵא לְשׁוּק ..... ו
- ג. הַמְסַתְּפָלִין בְּמָקוֹם הָאָסוּר, נְחֻשָׁךְ אֹר הַמְזַכֵּף שְׁלָהֶם וְלֹא יִזְכּוּ לְרֵאוֹת בְּנֵעַם ד' וְלִהְנוֹת מְזִיו הַשְּׂכִינָה ..... ז
- ד. עֶקֶר הַכֹּל הוּא שְׁמוֹר עֵינֶיךָ - וְשׁוֹמֵר פִּיךָ ..... ז
- ה. מִי שֶׁאֵינוֹ מְבִיט עַל נְשִׁים, לְעֵתִיד לָבוֹא יִהְיֶה לְפָנִים מִמְּלֶאכִי הַשָּׁרֵת ..... ז
- ו. סְגוּלָה לְהִנְצֵל מֵעֵין הָרַע - שְׁלֹא יִסְתַּכֵּל בַּחוּצוֹת ..... ז
- ז. חַיֵּי הָאָדָם תְּלוּיִין בְּשְׁמִירַת עֵינַיִם ..... ח
- ח. הַהוֹלֵךְ בַּחוּץ לֹא יִסְתַּכֵּל בְּכָל הַצְּדָדִין ..... ח
- ט. אֵל יְבוּשׁ מִמְּלַעֲיָגִים ..... ח
- י. אֵל יְבוּשׁ מִמְּלַעֲיָגִים - מִצָּא מְנוּחַ לְנַפְשׁוֹ - וְיַפְעוֹל יְשׁוּעוֹת בְּנַפְשׁוֹ ..... ח
- יא. שֹׁכֵר הַשׁוֹמֵר עֵינָיו מֵהַסְּתַכְלוּיּוֹת אֲסוּרוֹת ..... ט
- יב. עוֹנֵשׁ הַגְּדוֹל עַל הַסְּתַכְלוּת ..... י
- יג. הַלִּיכָה לְדַרְךְךָ ..... יא

זוהר מגנא ומצלא

דְרָשָׁה לְהוֹנֵק לְמוֹד הַזוהַר הַקְדוֹשׁ
מִכַּ"ק אַדְמוֹ"ר מְהַאֲלָמִין שְׁלִיט"א

לְכָבוֹד יוֹמָא דְהִילולָא
שֶׁל הַמְקַבֵּל הָאֱלֹקִי צַדִּיק יְסוּד עוֹלָם
רַבִּי מְרַדְכֵי שְׁרַעְבֵי זי"ע
רֹאשׁ לְעֵדֶת הַמְכֻוֹנִים
-כ' חֲשׁוֹן תשע"ב-

בִּישִׁיבַת הַמִּיּוֹשֵׁר בְּבַת ים
י"ט חֲשׁוֹן תשע"ב ב לִפ"ק

הַצַּה"ק רַבִּי יְהוּדָה לֵיב אַשְׁכְּנַזי
(בַּעַל הַפּוֹלֵם) זצ"ל

*זעק רבות על חורבן העולם הממשמש ובא. בשנות השלושים הוא התריע על כך בקול גדול (בכתביו משנת תרצ"ג-ג'933 מצוי המשפט "כבר זעקתי על קץ העולם"). הוא התריע על השואה העומדת להתרחש על אירופה ועל הסכנה הגדולה הצפויה לעם היהודי, הוא הכריז על הצורך בלימוד ספר זוהר בישיבות פולין, ולשם כך אף נפגש עם רבנים ואדמו"רים, בבקשה שייסדו סדרי לימוד בספר זוהר בישיבותיהם, אך הם לא שעו לבקשותיו. הוא טען כי "נותנים 20 שנה זמן מן השמיים. וכמו"כ הבר"ץ עה"ר זעקו עוד בשנת תרפ"א, ועוד הפעם בשנת תרצ"ב, שכל העולם יתאחדו ויסיימו אלה סיומי זוהר להצלת עם ישראל, וסיימו רק חלקית. רבנים וראשי ישיבות יקרים, אנהנו כעת זועקים אליכם בתחנונים לעורר את עם ישראל בלימוד זוהר"ק, אתם ראשים של עם ישראל, והאחריות של העם רובצת עליכם (שבת נה)

הַשְּׂכָר וְהַעֲנֵשׁ בְּשִׁמְרַת עֵינַיִם

שְׁמִירָה גְדוּלָה בְּרוּחָנִיּוֹת וְגַם בְּנִשְׁמִיּוֹת לוֹ וּלְזַרְעוֹ אַחֲרָיו

יוֹצֵא לְשׁוּק וְכֹל שֶׁכֵּן נוֹסֵעַ לְדֶרֶךְ עָלוּל לְאַבֵּד חֵס וְשְׁלוֹם ב' עוֹלָמִים. עוֹלָם הַזֶּה וְעוֹלָם הַבָּא. עַל יְדֵי הַסְתַּכְּלוּת בְּנָשִׁים וְכֹל שֶׁכֵּן פְּרִיצוֹת הַמְטַמְּאִים רֹאשׁוֹ וְכֹל נַפְשׁוֹ וּמוֹרִידוֹ שַׁחַת רַחֲמָנָא לִיְצִלָן. וְהַרְמַב"ם בְּהִלְכוֹת תְּשׁוּבָה פ"ד ה"ד, דְּהָאֲדָם אֵינוֹ מְרַגֵּשׁ שְׂרָאִית הָעֵינַיִם הֵן הֵן הַגּוֹרְמִים אַחֵר כֶּף לְבָא לְגוֹפֵן שֶׁל עֲרִיזוֹת. וּבְאֹר הַחַיִּים פ' אַחֲרֵי, דָּאֵם לֹא יַעֲצֵר בְּעַד הַהַסְתַּכְּלוּת, לֹא יוּכַל בְּשׁוֹם אִפֵּן לְהַנְצִל מִלְּהִרְהַר וְלְבָא לְיַדֵּי עֲבָרָה. וּכְדַבְּרֵי חו"ל (גְּדֵרִים כ') כֹּל הַצּוֹפֵה בְּנָשִׁים סוֹפּוֹ בָּא לְיַדֵּי עֲבָרָה וְיָדוּעַ מְדַבְּרֵי חו"ל פִּי כֹל חַיּוֹת הָאָדָם בְּעוֹלָם הַזֶּה, בְּרִיאֹתוֹ, פְּרִנְסָתוֹ, אֲרִיכוֹת יָמָיו וּבְרִיאֹת בְּנָיו, כָּלֵם תְּלוּיִים בְּהַנְהַגְתּוֹ בְּקְדוּשָׁה. וְגַם חַיּוֹ בְּעוֹלָם הַבָּא. וְהַנְסִיּוֹנוֹת בְּיוֹצֵא לְחוּץ עֲצוּמִים מְאֹד, עַל כֵּן צִטְטְנוּ קֶצֶת מֵאֲמָרֵי חו"ל, הֵן בְּעֵינַיִן חֹמֶר עוֹנֵשׁ הַמְסַתְּכָל וְגַם בְּגִדְל שְׂכָר הַנְּזֹהֵר, בְּקִצּוֹר.

וְתוֹעֵלַת גְּדוּלָה לְכֹל הַיּוֹצֵא לְדֶרֶךְ, לִיקַח חֲמִשָּׁה דְקוֹת וּלְעֵינַיִן בְּכֹל זֶה. וְגַם לְקַחְתּוֹ עִמּוֹ לְדֶרֶךְ לְהַתְּבוֹנֵן בּוֹ, וּבִלְתֵּי סֶפֶק שִׁיְהִיָּה לוֹ שְׁמִירָה גְדוּלָה בְּרוּחָנִיּוֹת וְגַם בְּנִשְׁמִיּוֹת לוֹ וּלְזַרְעוֹ אַחֲרָיו. וְכֶף כְּתַב הָאוֹר הַחַיִּים הַק' (פ' אַחֲרֵי עה"כ "אֵת מִשְׁפָּטֵי תַעֲשׂוּ"), שֶׁכְּתוּב דְעַל יְדֵי שְׁמִירָה מְעַרְיֹת יוּכַל לְקַיֵּם כָּל מִצְוֹת עֲשֵׂה שֶׁבְּתוֹרָה וּלְהַשְׁמֵר מִכָּל לֹא תַעֲשֵׂה, מֵה שְׂאִיִן כֵּן אִם יִטְמָא נַפְשׁוֹ לֹא יִקַּים אַחַת מֵהֶם, כִּי טְמָאָה זֶה מְשֻׁרָה טְמָאָה עַל כָּל אֵיבָרֵי הָאָדָם וְכַחֲתָיו. וְכֵינֵן שֶׁכֵּן, כֹּל הַלְּאוּיִן לֹא יִמְנַע מֵהֶם, כִּי בְּכֹל אֶבֶר טְמָאָתוֹ בּוֹ. וְכֵן בְּמִצְוֹת עֲשֵׂה, הֵגַם שִׁיעֲשֵׂה לְפַעְמִים, אֵינֶה מִצְוָה, כִּי לֹא יִתְרַצֶּה בּוֹ הַבוֹרָא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, עַד כָּאֵן. וְכִזֶּה כְּתַב הַקְּדוּשׁ בְּעַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל (דֶּרֶךְ פְּקוּדֵיךָ לֹא תַעֲשֵׂה ל"ה חֲלַק הַדְּבִיּוֹר אוֹת א'), קִבְּלָנוּ מִרְבוּתֵינוּ דְבִשְׁבִיל זֶה, הַיֵּצֵר בִּיּוֹתֵר מִתְּאֵנָה לְעֲבָרָה זֶה לְהִיּוֹת שְׁבוּזָה נְכַלָּל כָּל תְּאֻתָיו, וְכוּלְלַת כָּל הַתְּאֻוֹת, עַד כָּאֵן.

וְדַבֵּר זֶה מְקוּרָו בְּרֵאשׁוֹנִים, שֶׁכְּתַב הַחֲנוּךְ (מִצְוָה שפ"ז) שֶׁעַל יְדֵי מִצְוָה זֶה שֶׁל "וְלֹא תִתּוֹרוּ אַחֲרָי לְבַכְּכֶם וְאַחֲרֵי עֵינַיִכֶם", יִשְׁמַר הָאָדָם מִחֲטוּא לֹד' כֹּל יָמָיו.

וְהַמְצָנָה הַזֹּאת יְסוּד גְּדוֹל בְּדַת, וְאִם תַּעֲבוֹר פַּעַם אַחַת אֶז תִּמְשֹׁךְ אַחֲרֶיהָ כַּמָּה פְּעָמִים, דַּעֲבֵרָה גּוֹרֶרֶת עֲבָרָה.

וְגַם בְּגִשְׁמִיּוֹת, כְּאֲשֶׁר עֵינָיו מְשׁוֹטְטוֹת בְּכָל דְּבַר, אֶז נַעֲשֶׂה מְבַלְבֵּל וּמְטָרֵד מְאֹד, דְּמַחְשָׁבוֹת שְׁבָרָאשׁ מְנַהֲיֵינן הַגּוֹף, וּבְאֵין רוּאָה דְּבַר, אֶז יֵשׁ לוֹ מְנוּחָה וְהִרְחַבְתָּ הַדַּעַת אֲמִתִּית. וּכְדַבְרֵי הַתּוֹסְפוֹת סוּטָה ח' (ר"ה איז), דְּאַחַר שְׂרָאָה הַעֲרוּהָ פַּעַם אַחַת שׁוֹב מְהֵרָה אַחֲרֶיהָ לְעוֹלָם. וְלֹאֲיִדֵךְ אֲשֶׁה שְׁלֹא רָאָה לֹא יָבוֹא לְחַשֵּׁב עָלֶיהָ (ראשית חכמה שער הקדושה פ"ח אות ט"ז).

וְעַיִן עוֹד בְּשַׁעֲרֵי תְּשׁוּבָה לְרַבְנֵנוּ יוֹנָה, דְּהַמְסַתְּפֵל בְּעֲרִיּוֹת הו"ל מוֹמֵר לְעֲרִיּוֹת. וְנִמְנָה בְּרַמְב"ם הַלְכוֹת תְּשׁוּבָה (פ"ד ה"ד) בֵּין כ"ד דְּבָרִים הַמְּעַכְבִּין אֶת הַתְּשׁוּבָה דְּחוּטָא וּמְדַמָּה בְּנַפְשׁוֹ שְׂאִין זֶה חֲטָא. וְהוּא עוֹן גְּדוֹל דַּעַל יְדֵי זֶה יָבוֹא לְגוֹפֵן שֶׁל עֲרִיּוֹת (רמב"ם שם).

הַנְּהִיגָה לְיֹצֵא לְשׁוּק

חֵלֶק הַהֲלָכָה

א. הַסְתַּכְּלוֹת אֲסוּרָה אֲפִילוּ בְּאַצְבַּע קִטְנָה שֶׁל אִשָּׁה, אִם נִתְכַּוֵּן לְהַנּוֹת מִמֶּנָּה וּכְאִלוּ נִסְתַּכְּל בְּמָקוֹם הַמְּגַנָּה בִּיּוֹתֵר (שְׁלַחַן עֲרוּךְ אָבֹן הַעֲזָר סִימָן כ"א ס"א).

ב. וּבְמָקוֹם הַמְּכַסֶּה כְּשִׁמְגוּלָה, אֲסוּר אֲפִילוּ עֲקִיבָה שֶׁל הָאִשָּׁה וְאֲפִילוּ אֵין מִתְכַּוֵּן לְהַנּוֹת. וְכָל שְׁבִידוֹ לִילָךְ בְּשׁוּק בְּדָרְכִים שְׂאִין שָׁם כָּל אֵלוֹ וְהוֹלֵךְ בְּמָקוֹם שַׁעֲקִיִּים מְגָלִים, אֲפִילוּ אֵין מִסְתַּכֵּל בָּהֶם, רְשַׁע מִיָּקְרִי, דְּצָרִיךְ לְהִתְרַחֵק מִמָּקוֹם שְׂיֻוכַל לָבוֹא לְעֲבָרָה. וּמְכַל מָקוֹם גַּם בְּלִיכָא דְרַכָּא אַחֲרִיתָא וְכוּפָה עֵינָיו לְמַטָּה וְעַל כֵּן מְרַגֵּישׁ בְּעַקְבֵי הָאִשָּׁה וְאָנּוּס הוּא, מְכַל מָקוֹם צָרִיךְ לְהִטּוֹת עֵינָיו לְצַד אַחַר (עֵיין ב"ב נ"ז וְרַשְׁב"ם ור"ג שם, וּמַהֲרַש"א מְכוֹת כ"ד, דְּקֹאֵי אַעֲקֵב שֶׁל הָאִשָּׁה, וְעֵיין עוֹד עֲרוּךְ הַשּׁוּלְחָן סִימָן כ"א ס"א).

ג. וְרֹאֵי לְהַתְּבַוְּנֵן בְּזֶה, דְּגַם בְּאֵין רוּאָה פְּנִיָּה שֶׁל הָאִשָּׁה רַק שְׂאָר מָקוֹם מְכַסֶּה הַמְּגַלָּה, צָרִיךְ לַעֲשׂוֹת פְּעֻלוֹת שְׁלֹא יִרְאָה בְּעֵינָיו, דְּהַגְמָרָא שָׁם מְזָה מִיָּרִי.

ד. וְנִלְמַד מִשָּׁם שְׁכָל שְׂאֲפָשֵׁר לִילָךְ בְּדָרֵךְ אוּ מָקוֹם אוּ חֲנוּת דְּלִיכָא שָׁם רְגָלִים מְגָלוֹת אוּ זְרוּעוֹת מְגָלוֹת שֶׁל נָשִׁים, אֲסוּר לִילָךְ שָׁם אֲפִילוּ בְּעַצִּימַת עֵינַיִם וְרְשַׁע מִיָּקְרִי. וְנִפְקָא מִינָא לְהַלִּיכָה בְּשׁוּק מִמָּקוֹם לְמָקוֹם אוּ לְחֲנוּת שְׂמָצוּי פְּרִיצוֹת. וּבִאֲפִי זוּטְרִי (אָבֹן הַעֲזָר כ"א סק"ד) דְּגַם בְּנֵי בֵיתוֹ בְּזְרוּעוֹת מְגָלוֹת, וְגַם נְכָרִיּוֹת בְּכָלֵל הַנ"ל (וּכְמוֹ שְׁכָתוּב בְּפִי ר"ג ב"ב דף נ"ז).

ה. וְאֶפִּילוּ בְּאֵין לוֹ בְּרִירָה אַחֲרַת וְצָרִיף לִילֵף לְשׁוֹק אוֹ חֲנוּת שֵׁשׁ שָׁם זְרוּעוֹת מְגֻלוֹת אוֹ שְׂאָר פְּרִיצוֹת, יֵשׁ לוֹ לְעֶצֶם עֵינָיו וְנִקְרָא חֲסִיד. וּבְזִמְן הַזֶּה הֵינּוּ שֵׁיטֵיר הַבְּתִי עֵינַיִם שְׁלוֹ, אִם אֶפְשָׁר לוֹ בְּלִי זֶה שְׁיֻכַּל לְרֹאוֹת הַעֲגָלוֹת וּמְרַכְּבוֹת. וְנִקְרָא חֲסִיד עַל יְדֵי זֶה (ב"ב שם).

ו. הַמְּסַתְּפֵל בְּעֵקִיבָה שֶׁל הָאִשָּׁה (חֶלֶק הַרְגֵל שְׁנוּנָע לְקַרְע) וְכֹל שֶׁכֵּן לְמַעֲלָה מִזֶּה אוֹ זְרוּעוֹת מְגֻלוֹת, הַעֲנֵשׁ עַל זֶה, דְּהַוְיִין לוֹ בְּנִים שְׂאִינִם מְהַגְנִים (גְּדִירִים כ' וּבְר"ן שם), פְּרוֹשׁ בְּנִים בְּעֵלֵי מוּמִין (עֵין ט"ו קצ"ה).

ז. וְכֵן בְּשׁוֹק אוֹ כָּל מְקוֹם פְּרִיצוֹת, צָרִיף לִילֵף בְּזִרְיוֹת וּמְהִירוֹת גְּדוּלָה וְלֹא בְּמַתִּינּוֹת וְכֹל שֶׁכֵּן לֹא לְהַשְׁתַּהוּת בְּשׁוֹק בְּשִׂיחָה עִם חֲבָרִים, כְּשֶׁאֶפְשָׁר לְפָנוֹת וּלְדַבֵּר בְּמְקוֹם אַחֵר, דְּעוֹכְרוֹת נְשִׁים בַּעֲקֵבִים מְגֻלִים (עֵין אָבוּ הַעֲזָר סִימֹן כ"א וְהֵלֶן פִּגְעַת בְּאִשָּׁה כו', עַד שֶׁמְסַלְקָה לְצַדִּדִין, שְׁלֵא יִרְגִישׁ בְּפַסִּיעוֹתֶיהָ וְאֶפִּילוּ לְבוֹשָׁה בְּצַנִּיעוֹת וּכְמוֹ שֶׁכְּתוּב בְּבֵאֵר הַיֵּטֵב בְּשֵׁם הַרֹזֵב"ז).

הַמְּסַתְּבִלִין בְּמְקוֹם הָאִסוּר, נַחֲשֵׁף אֹרַח הַמְּזוֹכָף שְׁלֵהֶם וְלֹא יִזְכּוּ לְרֹאוֹת בְּנַעֲם ד' וְלַהֲנוֹת מִזִּיו הַשְּׂכִינָה

ח. וּכְדֹאֵי לְזַכֵּר תְּדִיר וּלְשַׁנֵּן לְעֶצְמוֹ דְּבָרֵי הַחֶפֶץ חַיִּים זצ"ל, דְּאוֹתָן עֵינַיִם הַמְּסַתְּבִלִין בְּמְקוֹם הָאִסוּר, נַחֲשֵׁף אֹרַח הַמְּזוֹכָף שְׁלֵהֶם וְלֹא יִזְכּוּ לְרֹאוֹת בְּנַעֲם ד' וְלַהֲנוֹת מִזִּיו הַשְּׂכִינָה שֶׁהוּא הַנְּאָה הַיּוֹתֵר גְּדוּלָה הַשִּׁיף. (שְׁמִירַת הַלְשׁוֹן חֶלֶק ב' פ"ל). וְכֵן כְּתֹב בְּעַל בֶּן אִישׁ, דְּכִיּוֹן שֶׁהֲנֵאֵת הָאָדָם כְּשֶׁנִּפְרַדַּת הַנְּשִׁמָּה מִהַגּוֹף עֲקָרוֹ מְהַעֲיִנִים, צָרִיף לִיזְהַר בְּזֶה יוֹתֵר מִשְׂאָר כָּל הָאֵיבָרִים שְׁלוֹ (עוֹד יוֹסֵף חֵי, וְאַתְחַנּוּן שְׁנֵה א' ד"ה וְלָכוֹן).

ט. אֶפֶן הִלִּיכָה בְּשׁוֹק, מְסַתְּפֵל לְמַטָּה כְּמוֹ שֶׁהוּא עוֹמֵד בְּתַפְלָה, וּמְהַלֵּךְ בְּשׁוֹק כְּאָדָם הַטְּרוּד בְּעַסְקִיו (רַמְב"ם הַלְכוֹת דְּעוֹת פ"ה ה"ט).

י. פִּגְעַת אִשָּׁה בְּשׁוֹק אִסוּר לְהֵלֵךְ אַחֲרֶיהָ אֲלֵא רַץ וּמְסַלְקָה לְצַדִּדִין אוֹ לְאַחֲרָיו (אָבוּ הַעֲזָר סִימֹן כ"א ס"א). וְהָאִסוּר בְּכָל הַנְּשִׁים, אֶפִּילוּ כְּשֶׁהוֹלְכוֹת מְכֻסוֹת מִכֶּף רֶגֶל וְעַד רֹאשׁ (רַדְב"ן חֶלֶק ב' סִימֵן תש"ע).

עֵקֶר הַכֹּל הוּא שְׂמוֹר עֵינָיו - וְשִׁמּוֹר פִּיָּו

א. "הַעֲבֵר עֵינֵי מִרְאוֹת שְׂוֹא", דוֹד הַמְּלֵךְ עָלָיו הַשְּׁלוֹם רָמַז לָנוּ, שְׁיִוְתֵר טוֹב לְהָאָדָם לְהַעֲבִיר וְלִקַּח חֵס וְשְׁלוֹם עֵינָיו קֹדֵם שְׂרִיאַה בְּהֶם דְּבָר שְׂוֹא וְתַפֵּל רַחֲמָנָא לִיצְלוֹ, וְעַל זֶה יִתְפַּלֵּל לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּכָל עֵת (אֲמָרֵי קוּדֶשׁ - סֵטְרַעֲלִיסק, אוֹת ע"ו).

ח. השָׁכַר וְהַעֲנָשׁ בְּשִׁמְרַת עֵינַיִם

ועל כן טרם יצא לחוץ, מקום הנסיונות, יניח ידיו על המזונה ויתפלל להקב"ה שישמרהו מכל מין הסתכלות אסורה, ומחשבות רעות והקדוש ברוך הוא יעזר לו שלא יכשל (דרך פקודיך לא תעשה ל"ה, חלק הדבור אות ו').

מי שאינו מביט על נשים, לעתיד לבוא יהיה לפניו ממלאכי השרת ב. מי שאינו מביט על נשים, ואינו מדבר דברים בטלים וסובל כעסו ואינו מתגאה ועוסק בתורה ובמעשים טובים, לעתיד לבוא יהיה לפניו ממלאכי השרת (ספר חסידים סימן ק"מ).

ג. כשתשמור הפה ועיניים, תזכה לכל המדרגות הקדושים (של"ה הקדוש אות קדושה).

סגולה להנצל מעין הרע - שלא יסתכל בחוצות

ד. בגמרא איתא, דכמעט כל מיתות הן על ידי עין הרע (ב"מ ק"ו). והעצה להנצל מעין הרע שלא יסתכל בחוצות (ברכות כ'). ומתאי טעמא זכה יוסף וכל זרעו אחריו, דאין עין הרע שולטת בהם (של"ה הקדוש אות קדושה).

חיי האדם תלויין בשמירת עיניים

ה. אפילו כשמוכרח לדבר עם אשה, יתן עיניו למטה ולא יראנה כלל, פי חיי האדם תלויין בזה, והוא בדוק ומנסה, דטוב לו בעולם הזה ובעולם הבא (תוכחת חיים למהר"ח פלאג"י, ואתחנן דבור המתחיל לא תעשה).

החולץ בחוץ לא יסתכל בכל הצדדין

א. הרוצה לשמור עיניו, יחזק לבו בבטחון בד', הגם שנדמה לו שצריך להסתכל לכאן ולכאן, אם ד' ירצה יזמין לו האיש שמבקש ממילא, פדכתיב "ושח עיניים יושע" (איוב כ"ב כ"ט) שהקדוש ברוך הוא מושיע לזה השח עיניים בכל דבר שיצטרך (יסוד צדיק פרק א').

ב. ירגיל ויכריח עצמו, שלא להסתכל לכאן ולכאן, פי על פי הרוב כשהיצר מפתהו להסתכל באיזה מקום, מזמין לו שם ראית איזה אשה או חצופה, כאשר בדוק ומנסה, פי מובא בספרי חכמה, שיש רוח זנונים רחמנא ליצלן, והמה מלאים כל האורין, פי המה קלפות דקות, ותולדותיהם וחיותם מפגם המחשבה ופגם הראיה. ותכף אשר האדם מגביה עיניו להסתכל במקום האסור והמזוהם, או אפילו מחשב במחשבותיו סתם בלי ראיה והסתכלות, אז תכף בזה הרגע מתלבשים בכח נפש הבהמית שלו, ושורין עליו ומטמאין אותו בכל מיני טמאות רחמנא ליצלן (יסוד צדיק, פ"ג).

ג. עוד לך כָּלֵל גָּדוֹל, שְׁלֵא יִמְצָא יִצְרָךְ פֶּתַח לְשְׁלוֹט בְּךָ בְּלִכְתָּךְ בְּשׁוֹק, וְאַתָּה רוֹאֶה נָשִׁים בָּאוֹת לְקָרְאֲתֶךָ, שִׁים עֵינֶיךָ לְאַרְץ עַד שֶׁתַּעֲבֹרְנָה וְאַל תִּסְתַּכֵּל בָּהֶן כּו', שֶׁהָרִי תִרְאֶה שֶׁהֵיָצַר מִתְגַּבֵּר עָלֶיךָ בְּחִזֶּק שֶׁתְּשִׁים עֵינֶךָ לְרֵאוֹתָן, וְאִם אֵין רֵאִיָּה זֶה כְּלוּם, לָמָּה מִתְגַּבֵּר עָלֶיךָ עַד שֶׁכִּמְעַט כָּל אָדָם יָכוֹל לַעֲמוֹד בְּנִסְיוֹן זֶה, כִּי אִם מִי שָׂאֵהֶבֶת בּוֹרְאוֹ חִקּוּקָה בְּלִבּוֹ (שִׁבְט מוֹסֵר, פֶּכ"ז).

אֵל יְבוּשׁ מִמְּלַעְיָנִים

א. יֵשׁ הַמִּתְבַּיְשִׁים לַיְלָךְ בְּשׁוֹק וְעֵינָיו לְמִטָּה וְהִיא בּוֹשָׁה רָעָה שֶׁצָּרִיךְ לַעֲקוֹר. עֵינַיִם מֵהַ שְׁכָתוֹב בְּסִפְר חֲסִידִים סִימָן ט': וְעַקֵּר חִזֶּק הַחֲסִידוֹת מִתְחַלָּה וְעַד סוֹף, אַף עַל פִּי שֶׁמִּתְלַוְצִים עָלָיו, אֵינוֹ מְנַיֵחַ חֲסִידוֹתָיו וְכֹנְנָתוֹ לְשָׁמַיִם וְאֵינוֹ רוֹאֶה פְּנֵי נָשִׁים בְּפֶרֶט בֵּין אֲנָשִׁים אַחֲרֵים, שֶׁכֵּלֵם רוֹאֵין הַנָּשִׁים כְּגוֹן שֶׁהָיָה בְּבֵית חֶפְהָ, שֶׁהַנָּשִׁים שָׁם מְלַבְּשׁוֹת עֲדִיִּים וְהַכֵּל מִסְתַּכְּלִים וְהוּא אֵינוֹ מִסְתַּכֵּל, לְפִיכֶךָ יִזְכֶּה לְרַב טוֹב הַצָּפוֹן וְכו', כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "אֲשֶׁר צָפְנָתָ לִירְאִיָּךְ", וְעֵינָיו תִּשְׁבַּע מִזִּיו הַשְּׂכִינָה, עַד כָּאֵן לְשׁוֹנוֹ. וְרַמ"א סֵעִיף א', וְלֹא יִתְבַּיֵּשׁ בְּפָנֵי בְּנֵי אָדָם הַמְּלַעֲיָגִים עָלָיו בְּעִבּוּדַת הַבּוֹרָא יִתְבַּרְךָ שְׁמוֹ.

אֵל יְבוּשׁ מִמְּלַעְיָנִים - יִמְצָא מְנוּחַ לְנַפְשׁוֹ - וְיַפְעוֹל יִשׁוּעוֹת בְּנַפְשׁוֹ

ב. כָּל מִי שֶׁחָשׁ לְנַפְשׁוֹ, שְׁלֵא לְהִבְיָאָה לִיַּדֵּי טְמֵאָה, יִגְדִיר אֶת עֲצָמוֹ בְּחוּשׁ הָרֵאִיָּה וְאִם הִדְבָּר קָשָׁה לוֹ, יִתְגַּבֵּר עַל עֲצָמוֹ בְּכָל תּוֹקֶף וְעוֹז. וְיִדַּע אֲשֶׁר מִמֶּשׁ בְּנַפְשׁוֹ הוּא. וְאִם לֹא יִגְדִיר אֶת עֲצָמוֹ בְּזֶה, כָּל עִבּוּדוֹתָיו כְּאֵיִן וְכֹאֲפֵס נֶחֱשֵׁב וְלֹא יַפְעוֹל דְּבָר בִּיגִיעָתוֹ וְעִבּוּדוֹתוֹ, וְאִדְרָבָה יִרַד רַחֲמָנָא לִיצְלָן מִטָּה מִטָּה, וְעַל כֵּן יִתְגַּבֵּר כְּאָרִי, לְהִגְדִיר אֶת עֲצָמוֹ בְּכָל תּוֹקֶף וְעוֹז, וְגַם אִם יִהְיֶה נֶכֶר אֵל יְחוּשׁ לְשִׁיחוֹת בְּנֵי אָדָם, וְהֵלֵא בְּדָבָר הַנוֹגֵעַ לְחַיֵּי הַנַּפְשׁ בְּגִשְׁמִיּוֹת, אֵינָם מְבִיטִים עַל שׁוֹם דְּבָר, וְכָל שֶׁכֵּן בְּהַנוֹגֵעַ לְחַיֵּי הַנַּפְשׁ הַרוּחָנִי, וְהַפְּבֻדוֹת בְּזֶה הוּא רַק בְּעַת הָרֵאוּשׁוֹנָה, שֶׁצָּרִיךְ לְהַכְּבִיד עַל עֲצָמוֹ וְלִהְתַּגַּבֵּר עַל טְבֵעוֹ וְרִצּוֹנוֹ וּבְמִשָּׁף הַזְּמַן יִתְרַגֵּל כֵּן, וּבְהִגְדִירָה זֹאת יִמְצָא מְנוּחַ לְנַפְשׁוֹ מִכְּמָה רַעוֹת וּבְלִבּוֹלִים, וְאִזּוֹ יוֹכֵל לַעֲבֹד עִבּוּדוֹתָיו וּבִיגִיעָתוֹ יַפְעוֹל יִשׁוּעוֹת בְּנַפְשׁוֹ בְּעִזְרוֹתָיו יִתְבַּרְךָ (קוּנְטֵרֵס הַעֲבֻדָּה, פֶּרֶק ב' - לְאֲדוּמ"ר הָאֲמִצְעִי רַבִּי דּוּבֵעַר מְלִיבְאוּוִיטֵשׁ זצ"ל).

שֶׁכֶר הַשׁוֹמֵר עֵינָיו מִהַסְתַּכְּלוּיּוֹת אִסּוּרוֹת

הַשׁוֹמֵר עֵינָיו מִרְאִית אִשָּׁה:

א. יִהְיֶה מְרַכְּבָה לְשִׁכְנָה - וְכִהְקָרִיב כָּל הַקְּרִבּוֹת (חִיד"א בְּעִבּוּדַת הַקּוֹדֵשׁ, צְפוּרֵן שְׁמִיר סִימָן ט' אוֹת קכ"ח).

י. הַשְּׂכָר וְהַעֲנָשׁ בְּשִׁמִּירַת עֵינַיִם

ב. מתפלל להקדוש ברוך הוא והקדוש ברוך הוא עוזר לו, שומע תפלתו ועונה לו בעת צרתו (חיד"א שם).

ג. כח קדושת שפֵעו קיים לעולם ולעולמי עולמים, לזרעו וזרע זרעו עד עולם (יסוד צדיק, פרק ג).

ד. תזכה לחזות פנעם העליון, ומלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא בפי תחזינה עיניך בעולמות העליונים (באר משה, בא, ד"ה ויאמרו).

ה. יזכה לעתיד לבוא להיות במרומי מרומים בין צדיקים וקדושי ארץ שעליהם העולם קים, וירגיש בזיו קדושת בית המקדש לעתיד לבוא (יסוד צדיק, פרק ג).

ו. זוכה לראות ולשמוע מראות אלקות, ולהשיג השגת אלקות (ייטב לב, ונרא - ד"ה ונרא אליו).

ז. זוכה לבנים טובים ואריכות ימים (ספר חסידים סימן תצ"ה). יחיו בניו ויגדלם בלא צער, ויציל אותם ממקרי הזמן (אמרי קודש - השרף מסטרעליסק, אות ל"ח).

ח. זוכה שזרעו יחברו פרושים על התורה (ספר המדות אות ס).

ט. זוכה להיות צופה במרכבה העליונה (ראשית חכמה, שער הקדוש פ"ח, אות מ"ז). ורואה בעין שכלו אורות עליונים (לקוטי תורה - טשערנאביל, הדר' ז).

י. זוכה שלא יכהה מאור עיניו - אפילו בזקנותו (תוכחת חיים - רבי חיים פאלאג", אחר, ד"ה ולענ"ד).

יא. זוכה ונבראין מלאכים קדושים וטהורים, ולעתיד תקבצו אצלך (יסוד צדיק, פרק ה).

יב. זוכה לפרנסה ברוח (תוכחת חיים - אחר, אור לשמים - בהעלותך [ד"ה בהעלותך], אמרי נועם - בראשית [ד"ה לחבר]).

יג. אין עין הרע שולט בו ובזרעו (ברכות כ', דבש לפי, מע' ר).

יד. לא נקרא רבנו הקדוש "קדוש", מפני גדולת תורתו ועבודתו, אלא מפני שלא הסתפל מעולם במילתו, ולא הכניס ידיו למטה מטבורו (יסוד צדיק, פרק ה).

טו. לפעמים, אפילו על ידי פעם אחת שתעמד בנסיון חזק בעינים, תוכל לזכות למדרגת קדושה גדולה (יסוד צדיק, פרק ה).

טז. זוכה לשמירה מעלה, שהקדוש ברוך הוא שומרו ומצילו (תפארת שלמה, מאמרי שבת, ד"ה ומעיו).

י"ז. זוכה לחיות דקדושה והתלהבות בתורה ותפלה, ולהאיר עיניו בתורתנו הקדושה (בית אברהם - תוריע, ד"ה וראה).

עונש הגדול על הסתכלות

א. שלשה דברים ברא הקדוש ברוך הוא, באדם, אֲזַנַיִם עֵינַיִם לְשׁוֹן. מה עשה הקדוש ברוך הוא, שם לכל אחד גדר וחומה וכו', שם גבינים לעינים, לכסות ולסתום ולעצם עיניו מראות ברע, והאדם הנבזה, כשהוא שם אֲזַנַיִם לְשׁוֹעַ עֵבְרָה, ועיניו לראות עֵבְרָה, לְשׁוֹנוֹ לְהַצְמִיד מְרָמָה, מֶה עָשָׂה, פָּרִץ גְּדָר מִלְכוֹ שֶׁל עוֹלָם, אֲשֶׁר מָסַר בִּידוֹ לְשִׁמּוֹר, עַל אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה שָׁבָן מוֹת הוּא, וְעַל זֶה נֵאֶמֶר "וּפְרִץ גְּדָר יִשְׁכְּנוּ נַחֲשׁ". (ספר חסידים סימן קמ"ח).

ב. איתא בזוהר הקדוש פקודי (דף רס"ג) יֵשׁ מְמַנֶּה אֶחָד שֶׁנִּקְרָא פְתוּת, עַל שֵׁם שִׁמְפָתָהּ לְבַנֵי אָדָם לְהִסְתַּכֵּל וּלְעֵין בְּמַה שֶׁאֵינּוּ צָרִיךְ בְּכַמָּה גְּאוּפִין וְזִנּוּגִים, וְלֵאחֶר מֵיַתֵּת הָאָדָם וְנִקְבֵר בְּקִבְרָה, בָּא הַמְּמַנֶּה הֵהוּא וּמַחְזִיר לְהָאָדָם נִשְׁמָתוֹ וְאַחַר כֵּךְ נוֹטֵל אֶת הָאָדָם בְּאִכְזָרִיוֹת וּמְשַׁבֵּר עֵצִים שֶׁל הָעֵינַיִם וְנוֹטֵל מִמֶּנּוּ אֶת הָעֵינַיִם וְאַחַר כֵּךְ מוֹרִיד אוֹתוֹ לְכוּר שֵׁישׁ כּוֹ הַרְבֵּה נַחֲשִׁים וְעַקְרָבִים וְאוֹחֲזִין בּוֹ וְדֹנִין אוֹתוֹ בְּדִינֵין קָשִׁים וּמְרִים רַחֲמָנָא לְיַצְלֵן (קב הישר פרק ב', וכעין זה באור מדיקים - עמוד היבודה, פרק א').

ג. המסתכל בעריות קשתו ננערת. ואשר לא נשא עיניו אל אשת איש, זוכה ומקבל פני השכינה (ב"י, אבן העזר סימן כ"א).

ד. ובזה יעשה חשבון לנפשו האומללה, האם השתכר במשא ומתן בשוק, נגד מה שהפסיד בראיתו והרהורי עֵבְרָה. אפילו אם ישתכר למאות ולא לפים, האם כל ממון שבעולם יש בו די נגד הפסד עֵבְרָה אַחַת (שער התפלה, שער ניפול, ד"ה ולמול).

ה. אם העין הוא עבד ליצר הרע, לראות בעניני והבלי העולם הזה, פטור מן הראוי לחזות בנעם ד', וכל יראה גאות ד' (חיד"א בדבש לפי, מע' ר' אות ב').

ו. ומזה מוסר השכל לאותם שרוצין להרויח ממון, ומסתכלין בקונטרסים, או שאר מקומות לראות ולחפש בתר מציאות.

הליכה לדרך

א. דעו כי השוקים והרחובות בכל מקום, וגם במקום שדרין שם יהודים חרדים, מלאים פריצות וזוהמא, גרוע מן הגרוע כדור המבול. האש של היצר הרע

וְשֶׁל פְּרִיצוֹת וְתַאוּוֹת, בּוֹעֵר עַד לֵב הַשָּׁמַיִם, וְאִם אֵין נִזְהָרִין, לֹא לְבַד שְׁשׁוּרְפִין הַנְּשִׁמָּה לְעוֹלָם וְלְעוֹלָמֵי עוֹלָמִים וּמֵאֲבָד עוֹלָמֵי הַן לְחַיִּים, מִלְּהִיּוֹת בְּגֵן עֵדֶן עִם הַצְּדִיקִים, עוֹלָם הַתְּחִיָּה, אֲלֵא גַם עוֹלָם הַזֶּה מֵאֲבָד בְּיָדֵים, כִּי הָעֵין רוֹאֶה וְלֵב חוֹמֵד וּמִחְשָׁבָתוֹ וְדַעְתּוֹ טְרוּדִים בְּהַרְהוּרִים רְעִים וְהַבְּלֵי הַבְּלִים הַמְּבַלְבְּלִים אֶת הָאָדָם כָּל הַיּוֹם לְרַבּוֹת הַלֵּילוֹת. וּכְדַבְּרֵי חַז"ל, גְּמִירֵי אֵין יֵצֵר הָרַע שׁוֹלֵט, אֲלֵא בְּמֵה שְׁעֵינֵינוּ רוֹאוֹת, אֲבָל הַשׁוֹמֵר עֵינָיו, שׁוֹמֵר מְצֻרוֹת נַפְשׁוֹ וּמֵאֲשֶׁר בְּמֵה שְׁיֵישׁ לוֹ, "נַפְשׁוֹ בְּטוֹב תִּלְיִן וְזָרְעוֹ יִירֵשׁ אֶרֶץ". יִשְׁנֵם אֲבָרְכִים נַחְמָצִים וּמְקוֹלְקָלִים הַרְבֵּה, וְשָׂרֵשׁ הַקְּלוּלִים שְׁמִירַת הָעֵינַיִם.

(הָאָדָם נִכְרַ בַּעַת הַנְּסִיּוֹן, בְּלִקוּטֵי אִמְרִים - תְּנִיָּא, דְּהָאָדָם נִמְדָד לְפִי זְמַן הַנְּסִיּוֹן, וְהוּוּ הִיְהִידוּת שְׁלוֹ, וְהִכַּל לְפָנָיו רַק הַכְּנָה לְזֶה הָרַגַע, וְלֹאֲחֲרָיו לְהַרְגִיעַ מִהַקְּשֵׁי שְׁעֵבֵר עֲלָיו)

וְאָף עַל גַּב שְׁהִלִּיכְתּוּ לְחוּץ בְּאוּנֵס גְּמוּר, עִם כָּל זֶה הַחֲמִירָה בּוֹ הַתּוֹרָה יוֹתֵר מִכָּל אֲסוּרִים שְׁבַתְּוָה, שְׁבָהֵם קִי"ל בְּפִסְחִים, דְּבָלֵא אֲפָשֵׁר וְלֹא קִמְכוּיִן שְׂרִי, וּבְזֶה אֲסוּר, דְּקִימָא לָן פְּגַע אֲשֶׁה מְסַלְקָה לְצַדִּיִן, וּב' טַעְמִים בְּדָבָר אֶחָד, כְּמוֹ שְׁכַתּוּב בְּחַפְץ חַיִּים הַלְכוֹת לְשׁוֹן הָרַע - כָּלֵל ו', כִּיּוֹן שְׁנַפְשׁוֹ שֶׁל אָדָם מִחְמַדְתָּן.

וְעוֹד עַל פִּי שְׁאֲמָרוּ חַז"ל, הַמְתַּעַסֵּק בְּחַלְבִּים וְעֲרִיּוֹת חֵיב, וּמִשׁוּם דְּפִגְמֵי הַנְּפֶשׁ, גַּם בְּאוּנֵס, וְזֶה פְּשׁוּט. מִרְגְּלָא בְּפִי הַגַּה"צ מְבָרִיִּסֵּק "נַעֲבַעְדָּ [רַחֲמָנוּת] אֲ אֲפִיקוּרְס" הוּא גַם כֵּן אֲפִיקוּרְס.

ב. לְשׁוֹן מְרֵן הַחֲתָם סוֹפֵר פְּרִשְׁתַּת חַיִּי שְׂרָה (ד"ה וַיֵּצֵא יִצְחָק), וּז"ל: שְׁלֹא נַחֲשָׁדוּ יִשְׂרָאֵל קְדוּשִׁים לְהַסְתַּכֵּל בְּפָנֵי נְשִׁים חַלִּילָה, אֲשֶׁר כָּל הָעוֹשֶׂה זֹאת יֵאָבֵד עֲצָמוֹ בְּזֶה וּבְכָא חֵס וְשְׁלוֹם, עַד כָּאֵן לְשׁוֹנוֹ.

הַר"ר יוֹנָתָן בֵּיעֲרוֹת דְּבַשׁ (חֶלֶק ב' דְּרוֹשׁ ט'), בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים כָּל גְּרוּי יֵצֵר הָרַע בְּעֲרִיּוֹת עַל יְדֵי הַסְתַּכְלוּת, וְעַל יְדֵי זֶה בָּא לְכָל הָעֲבָרוֹת וְלְכָף מִלֵּאֲךָ הַמְּוֹת מִלֵּא עֵינַיִם, כְּפִי הַסְתַּכְלוּת הָאָדָם בְּחַיָּיו.

ג. מְרֵן הַחֲתָם סוֹפֵר פְּרִשְׁתַּת בְּרֵאשִׁית, בְּהַקְדָּמָה, אֲמָרוּ חַז"ל (עֲבוּדָה זֶרַע כ') אֲמָרוּ עֲלָיו עַל מִלֵּאֲךָ הַמְּוֹת שְׁכָלוּ מִלֵּא עֵינַיִם וּבִשְׁעַת פְּטִירָתוֹ שֶׁל אָדָם עוֹמֵד לְמַעְלָה מִרֵּאשׁוֹתָיו וְחִרְבּוֹ שְׁלוּפָה בִּידוֹ וְטַפָּה שֶׁל מְרָה תְלוּיָהּ בּוֹ, כִּיּוֹן שֶׁהַחֹלָה רוֹאֶה אוֹתוֹ מְזַדְעָזַע וּפּוֹתַח פִּיו וְזוֹרְקָה לְתוֹךְ פִּיו, מִמְּנָה מֵת, מִמְּנָה מְסָרִיחַ, מִמְּנָה פָּנָיו מוֹרִיקוֹת, עַד כָּאֵן. וְקָשָׁה אֵיךְ וְלָמָּה מִלֵּא עֵינַיִם, וְתִרְץ הַגַּה"ק מֵהַר"ן אֲדַלְעַר זצ"ל, דְּעַל יְדֵי שְׁהָאָדָם עוֹבֵר רַחֲמָנָא לִיצְלָן עַל הָלָאוּ שֶׁל: "וְלֹא תִתּוֹרוּ וְכוּ' עֵינַיִכֶם", וּמִטְמֵא אֶת עֲצָמוֹ בְּהַסְתַּכְלוּיּוֹת אֲסוּרוֹת, בְּזֶה נוֹתֵן עֵינַיִם לִיצֵר הָרַע שֶׁהוּא מִלֵּאֲךָ הַמְּוֹת וּמִזֶּה נַעֲשֶׂה מִלֵּא עֵינַיִם, מֵעֵינַיִים אֵלוֹ שֶׁהַסְתַּכְלוֹ בְּמִקּוּמוֹת

שְׁאֵסוּר לְהִסְתַּכֵּל, וּמִפְּנֵי זֶה מְזַדְעָזַע הָאָדָם, כִּיּוֹן שֶׁהוּא רוֹאֵה שֶׁהוּא גֵרָם אֶת זֶה בְּעִוְנוֹתָיו, עַד כָּאֵן. וְכֵן כָּתַב הַקְּדוֹשׁ הַרְר"י בִּיעֲרוֹת דְּבַשׁ חֶלֶק ב' דְּרוֹשׁ ט' וַחֲדִיד"א בְּנַחַל קְדוּמִים פְּרָשֶׁת בְּרֵאשִׁית.

ד. הָאָדָם צָרִיךְ לְהִכִּיר, שֶׁהִלִּיכְתּוּ לַחוּץ הוּא עֵת נִסְיוֹן, הַחַיִּים וְהַמּוֹת שְׁלוֹ תְלוּיִין כְּעַת עַל כֶּף מֵאֲזָנִים, אִם יִזְהַר שְׁלֵא לְטַמֵּא עֵינָיו וּלְבוֹ, דָּאִם חָס וְשָׁלוֹם יִכְשָׁל, אוֹי לוֹ וְאוֹי לְנַפְשׁוֹ, מְעַתְד רַחֲמָנָא לִיצְלָן לְצָרוֹת גְּדוּלוֹת ד' יְרַחֵם, וְאִם יַעֲמוּד בְּנִסְיוֹן, אֲזַי טוֹב לוֹ בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא.

**יהודים חושו
והינצלו**

הוֹי כִּי גְדוֹל הַיּוֹם הַהוּא מֵאִין כְּמֵהוּ
וְעַת צָרָה הִיא לִיעֲקֹב וּמִמְנָה יִישַׁע
(ירמיה פרק ל"ז)

**האם הנך חפץ להנצל מפצצת אטום?
מהקרינות?
האם הנך יודע מה יסוכך עליך?**

**האם שמעת היכן ניתן להשיג בימינו
תיבת נח כדי להינצל?**

**הזמן אוזל אל
תתמהמה!**

ספר
זְקוֹן יִשְׂרָאֵל בְּהִלְכָתוֹ
בְּעֵינֵי גְלוּת וְגְדוּל הַזְקוֹן
חֵלֶק א'

הספר הזה, אשר אני מגיש לפניכם היום, הוא רכזו מכל ספרי הפוסקים, חדשים גם ישנים, מראשון שבראשונים, עד אחרון שבאחרונים, [בפרט מספר הנדמ"ח "הדרת פנים - זקן", אשר צלל במים אדירים, והעלה פנינים יקרים, במקצוע הלזו, לא הניח מקום להתגדר, העמיק והרחיב, כי ד' הטובה עליו, ואשרי חלקו]. תמצית כל הנשנה בדבריהם, בענין גלות שער הזקן, בין על ידי תער, בין במספרים, ובין בסם, ושאר אופני גלות.

כל האסורים, וצדדי חמר, שנאמרו בנטילת הזקן, הן גוף האסור של כל תשחית, והן אסורים חיצוניים, כמו "לא ילבש גבר", "ובחקתיהם לא תלכו", אסור "מראית העין", "מקור מנהג הגלות", ו"חלוקי מנהגים בארצות שונות", ושאר ענינים המקיפים מקצוע הלזו, ועוד. הכל מסדר בסדר יפה ונעלה, בלשון צח וקל, כדי שירויץ הקורא בו, ובשעה קלה, ירכש המעיין בקיאות גדולה במקצוע גלות הזקן, המסבכת מאד בספרי הפוסקים.

הוצאתי לאור, בהמלת ה' עלי, בזכות אבותי ורבותי הקדושים זי"ע

הק' שלום יודא גראס

רב דקהל "מגן שאול" ד"האלמין, ור"מ בישיבה וכולל "בית ישעיה", "מכון להוראה בשחיתות ובידיקות".

בעל מחבר הספרים: אפית המצות השלם (י' חלקים), גדולי יהודה (על הלכות ציצית), שאלות ותשובות זבחו זבחי צדק (על הלכות שחיטה ובידקה), חנוף ישראל סבא (מדריך לחנוף הבנים והבנות), מדריך לצניעות, מזוזת שלום (על הלכות מזוזה), מנוחת שלום (הדרכה לכשרות), מנחת יהודה (על חמר אסור "חלב עכום" ו"סימילאק"), נפש ישעיה (על מאכלות אסורות, ה' חלקים), קדושת ישראל (על הלכות יחוד), וש"ס.

בן לאבי אמור"ר הרה"ג הצדיק מורנו הר"ר ישעיה זאב גראס זצ"ל נכד השרף מסטרעליסק, ר' יעקב קאפיל חסיד, הט"ז והב"ח, תוספות יום טוב, רש"י, ולמעלה בקודש עד דוד המלך ע"ה.

יצא לאור בפעם ראשונה בשנת תשל"ט, באידיש, 1000, עותקים, ונדפס באנגלית 3000 עותקים, ובשנת תשמ"א נדפס באידיש, בתוך ספר יצחק לשוח 3000 עותקים ברוקליו, ונדפס באנגלית בתוך ספר השבת בישראל כהלכתו 3000 עותקים, ונדפס באנגלית בתוך ספר אנצקלופדיה להלכות ציצית 3000 עותקים, ונדפס בשנת תשס"א 250.000 באידיש ובאנגלית, וכעת יצא לאור בראשונה בלשון הקודש, אלו שנת תשע"א.

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
C/O CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gros
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרטם ספרי הזוהר היומי

בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים,
ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הגאולה שלימה בב"א
וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים
ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

מכתבי הסכמה מגדולי ישראל, כבר באו בדפוס בשאר
הספרים שהוצאנו לאור וזכרון אחד עולה לכאן ולכאן

"מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לכיש 24/8

רמת בית שמש ארץ ישראל

טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

hazohar.com@gmail.com

מפתחות

ג	א. פָּרֶק א'
י	ב. פָּרֶק ב'
י	ג. סְרוּיֵק הַזָּקוּן
י	ד. נְגִיעַת הַזָּקוּן בְּשַׁבָּת
י	ה. הַנְּחַת שְׁעַר הַזָּקוּן בְּסִפּוּר
יא	ו. לְסוּבֵב הַזָּקוּן
יא	ז. סְגוּלוֹת עַל יְדֵי הַזָּקוּן
יא	ח. גְּלוּחַ הַשְּׂפָה
יא	ט. פָּרֶק ג'
יא	י. מְסִירוֹת נֶפֶשׁ לֹא לְגִלְחַת זָקוּן

ספר זוהר השבת – לאבות ובנים, זקנים עם נערים
 עם לשון הקודש – מנוקד מפסק ומחולק לקטעים
 מסדר על הפרשיות

ספר הזוהר הקדוש חק לישראל דף היומי
 עם לשון הקודש – מנוקד מפסק ומחולק לקטעים
 מסדר על הפרשיות

ספר
זקן ישראל בהלכתו
בענין גלוה וגדול הזקן

פרק א'

א. הספר "הדרת פנים - זקן" ¹ מונה כ-120 פוסקים הסוברים שגילוח הזקן הוא אסור מן התורה אפילו ללא תער, ואין הבדל אם מגלחים או מסירים על ידי סם ².

ב. אפילו הפוסקים האחרים שהאסור הוא רק בתער, בכל אפן יוצא לפי רוב הפוסקים, הן מהעבר והן על פי פוסקי ימינו, שמכשיר הגלוח שמשתמשים כיום להחליק הפנים יש לו דין כתער ³, ואין פוסק המתיר בפרוש להחליק הפנים ⁴.

ג. פוסקים רבים אוסרים להסיר הזקן בסם ⁵.

ד. פוסקים רבים אוסרים, אפילו על ידי מספרים או סם, מפני "לא ילבש גבר" ⁶.

ה. פוסקים רבים אוסרים להסיר הזקן משום חקת הגוי, גם ללא תער אלא בסתם מספרים או סם ⁷.

דעבריצין, הגאון אבד"ק קאשוי, הגרש"ז אויערבאך, ועוד. ד. עיין בספר הנ"ל חלק א' וחלק ב' באורך. ה. תוספות ריטב"א, ושיטה מקובצת נזיר נ"ח, ב"ה יו"ד קפ"א, שאלות ותשובות חיים שאל חלק א' סימן נ"ב, מגיד תעלומה ברכות י"א, מהרש"ם חלק ב' רמ"ג, דר"ח שם לעוד כמה וכמה דעות מובא ב"הדרת פנים זקן" חלק ב' פרק ט'. ו. זוהר הקדוש, תרגום יונתן, ראב"ן, ספר המנהיג, רבינו יונה, רא"ה, רשב"א, שבולי הלקט, מאירי, אבודרהם, אברבנאל, חכם צבי, סידור ר' יעקב עמדין, שאלות ותשובות צמח צדק, בני יששכר, מהרי"ל דיסקין, שדי חמד, חפץ חיים, ועוד מובא ב"הדרת פנים - זקן", ועיין שם חלק ב' פרק ג' שמונה יותר מחמישים פוסקים, ההולכים בשיטה זו, לאסור הסרת זקן בתער, מספריים, סם, משום לא ילבש. ז. מהם מדרש רבה, אבן עזרא, ראב"ן, רוקח, רא"ה, תה"ד, אברבנאל, ספורנו, כתד חורה, של"ה, ב"ח, סידור יעב"ן, הפלאה, שאלות ותשובות אמרי אש, צמח צדק, מנחת חינוך, הגאון הקדוש מקאמארה, שדי חמד, שאלות ותשובות מהרש"ם, חזון איש, ועוד, סך

א. מכיל קרוב ל-800 עמודים. ב. עיין שם חלק ב' פרק ב' עמוד תי"ג, מונה והולך בבקיאות נפלאה, רוב מנין ובנין של פוסקי הדורות, מראשון שבראשונים עד אחרון שבאחרונים, מהם, הרמב"ם על פי החינוך, ורוב מפרשי הרמב"ם, רבי יהודה החסיד, יראים, שאלות ותשובות מן השמים, תוס', חינוך, ריטב"א, רא"ש, ספר המנהיג, רשב"א, מגדל עוז, טור, רבינו בחיי, תה"ד, רבינו ירוחם, בית יוסף, מהרש"ל, רמ"א, אריז"ל, ב"ח, מעשה רוקח, מרכבת המשנה, נודע ביהודה, ר' עקיבא איגר, חתם סופר, צ"צ, דברי מלכיאל, הגאון מראגאטשאוו, בני יששכר, מהרש"ם, דכ"ח, ועוד. ג. כמבואר בספר הנ"ל חלק ב' פרק א' באורך נפלא, בשם הפוסקים והם, החפץ חיים בספר ליקוטי הלכות מכות כא, שאלות ותשובות צור יעקב להגאון מפראבוונע, הגאון רבי חיים עוזר, חזון איש, מהר"י שטיף, הגאון מטשעבין, הגר"א קאטלער, שאלות ותשובות חלקת יעקב חלק ג', שאלות ותשובות מנחת יצחק, הרב ש"ך, הגאון רי"י קניבסקי, הרב וואזנער, הגר"מ שטערנבוך, הגאון הקדוש מקלויזנבורג, הגאון הקדוש מפאפא, גאב"ד

- ו. חלק מהפוסקים אוסרים להסיר הזקן משום מראית עין, שיחשדו שגלחו בתערוי¹⁰¹.
- ז. וחלק אוסרים להסיר הזקן אף במספרים, שמא אחרים יבואו לידי הקלת הענין ויגלחו בתערוי¹⁰².
- ח. החפץ חיים כותב, שאין להסיר הזקן כלל וכלל¹⁰³ מפני טעמים שונים. ראשית, מובא בקבלה שעל ידי כך קורעים צנורות קדושים¹⁰⁴.
- ט. ויותר, מפני שבימינו נוהגים רבים לא עלינו לגלח בתער ועוקרים לאו מהתורה, לכן מצוה עצומה לכלל ישראל לא לגעת בזקן אף לא במספרים, להראות לכל שמצוות ה' יתברך שצוה לעמו ישראל חביבות עלינו, ואין אנו מתבישים בהן חס ושלום, עד כאן דבריו¹⁰⁵.
- י. הזוהר הקדוש כותב, אוי לו למי שנגע בשיער זקנו¹⁰⁶.
- יא. הזקן, הוא אחד מסימני הטהרה של יהודי, ואלו המסירים אותו מסירים מעליהם סימן טהרה¹⁰⁷.
- יב. כתוב בספר "זין המשמר", דהלומדין ובני תורה מחטיאין הרבים, דעל ידי שהם מקילים במספרים מגלחין המון העם גם בתערוי¹⁰⁸.
- יג. תלמידי חכמים היושבים ולומדים, נדרשים להחמיר יותר, לא להסיר הזקן, לחלוטין¹⁰⁹.
- יד. במדינות שמחמירים לא לגלח הזקן אסור לנהג אחרת, וגם העובר לדור במדינה אחרת אסור לוי¹¹⁰.
- טו. חלק מהפוסקים מחמירים שמי שאין לו זקן לא יהיה שוחט¹¹¹.
- טז. המתפללים בנוסח האריז"ל, אסור להם לגזז הזקן בשום אופן¹¹².
- יז. מובא מהחת"ם סופר זצ"ל, כשהתחילו להסיר הזקן עשו זאת בהכרח בימי הפרענות, כשהיהודים עוינו בצרות צרורות בגרמניה¹¹³ התירו הגדולים

רבינו יהודה, ורשב"א, ותבין, ועיין עוד כעין זה בשאלות ותשובות מנח"א חלק ג' סימן ל"ח סוף קטע הראשון. יג. אדרא רבה דף ק"ל; דברינו מוסב על כל אופני נטילת שערות זקן האפשרי. יד. עין יעקב ע"ז ב'. טו. עיין שם. טז. שו"ת חת"ס תאו"ת סקנ"ט, מעשה רוקח שם, עיין הטעם במ"מ לאות הקודם. יז. שלחן גבוה או"ת בכללי המנהגים בראש הספר אות קמ"ט, דכ"ת קפ"א י"ט, שו"ת דברי יוסף סי' ל"ו, חפץ חיים, שו"ת דברי מלכיאל שם. יח. שו"ת חיים ביד הספרדי יור"ד סי' א' דף ט', דכ"ת סי' ב' ס"ק פ"ט, ע"ש. יט. שו"ת שמחה לאיש יור"ד סי' ל"ה והעיד מקורו בשו"ת השיב משה או"ח סי' ז', ועי' בספרי מנוחת שלום ח"ז מס' נפש ישעי' על מאכלות אסורות באריכות, עיין שם. כ. גזרות

הכל יותר מחמישים פוסקים, דבריהם הובאו בספר "הדרת פנים - זקן" חלק ב' פרק ד'. ת. מובא בספר הנ"ל שכן הוא דעת הריטב"א, ב"ח, בית מאיר, יפה ללב, שדי חמד, סבא קדישא, מהרש"ם, חפץ חיים, דכ"ת, כלי חמדה, ועוד עיין שם, ספר הפ"ז ח"ב פ"ו עמוד תס"ב - תס"ו. ט. רבינו יהודה החסיד, דברי חכמים, מעשי רוקח על המשניות, שדי חמד, שאלות ותשובות מהרש"ם, חפץ חיים, דכ"ת, שאלות ותשובות דברי מלכיאל, מהרי"ח זאנענפעלד, רבי יוסף איהו הינקין, ועוד פוסקים, עיין ספר הנ"ל חלק ב' פרק ה' עמוד תמ"ו - תנ"א. י. אפילו במספרים. יא. עיין באר היטב קפ"א ה'. יב. עיין שם שהעיר מקור נחמד לזה, ברכות י"א, לאחד שאומרים לו זקנך מגודל כו' עיין תוס'

לנוסעים לשנות לבושם ולהסיר את זקנם, כְּדִי שְׁהֹאֵיבִים לֹא יִכִּירוּ אוֹתָם, שְׂבִימִים אֵלּוּ נִהְגוּ הַגּוֹיִים לֹא לְגַדֵּל זָקֵן בְּעַקְבוֹת סִפּוּר שֶׁל מֶלֶךְ פּוֹלְנֵי שֶׁלֹּא צָמַח לוֹ זָקֵן¹¹¹, וְכִדֵּי שְׁהֹאֵיבִים לֹא יִכִּירוּ יְהוּדִים הַנּוֹדֵדִים מֵאַרְצָם הַתִּירוּ לָהֶם חֻכְמִים לְהִסִּיר הַזָּקֵן. יָצָא שְׂבַחְזֶרֶם לְבֵיתָם הַתְּבִישׁוּ הַנּוֹסְעִים בְּמֶרְאֵם הַחֲדָשׁ לֹלֵא זָקֵן, כִּף שֶׁהַחֲלוּ לְהִנְהִיג אֵט אֵט שֶׁלֹּא לְגַדֵּל זָקֵן, וְרַק תְּלַמִּידֵי חֻכְמִים הַיּוֹשְׁבִים בְּבֵיתָם הוֹתִירוּ אֶת זָקְנָם. כָּל הַבּוֹרְחִים מִגְּרַמְנִיָּה לְפּוֹלִין לְפָנֵי הַגְּזִירָה¹¹² לֹא הָיוּ מְכַרְחִים לְהִגִּיעַ לְהַתֵּר [לְכֵן הָיָה מְנַהֵג בְּגְרַמְנִיָּה לְהִסִּיר הַזָּקֵן וּבְפּוֹלִין לֹא]¹¹³.

יח. הַחֲדִיד"א כּוֹתֵב בְּדוּמָה לְנִכְתָּב לְעִיל, יְדוּעַ שְׂבִימֵי הַתְּנָאִים, הָאֲמוּרָאִים, הַגְּאוּנִים, לֹא נִהְגוּ לְגֹזֵר הַזָּקֵן, אֲלֵא הַמְּנַהֵג הַתְּחִיל בְּאִירוּפָּה אֲצֵל הַגּוֹיִם בְּגִלְל סִפְּהָ מְסִימָת, וְכִף הַתְּפִשֵּׁט הַמְּנַהֵג אֲצֵל הַיְּהוּדִים עַל יְדֵי הַגּוֹיִים שְׁעָסְקוּ עִמָּהֶם בְּמִסְחָר, לְכֵן אִף אִם אֶפְשָׁר לְמַצּוֹא הַתְּרִים אֵין לְסַמֵּךְ עַל כֵּף, רַק בְּשַׁעַת הַדִּחָק וּבַעַת סִפְּנָה, וְגַם אִזְ צְרִיךְ כְּפָרָה מֵה' יִתְבָּרֵךְ, וּבְלֵי זֶה בְּוֹדָאֵי אֲסוּר גְּמוּר לְגִזּוּ הַזָּקֵן¹¹⁴.

יט. מוּבָא מֵהַגְּאוּן הַחֲזוֹן אִישׁ זָכָר צָדִיק לְבִרְכָּה בְּעֵינֵי הַסֶּרֶת הַזָּקֵן, שְׁמָאֵד לֹא מוּצָא חֵן בְּעֵינָיו, וּמְקַבֵּל זֹאת קָשָׁה בְּיוֹתֵר, שֶׁהוּא אֵינוֹ נִהְגֵּי צְנוּעַ וְאֵינוֹ יְהוּדִי, רַק נִלְמַד מֵהַגּוֹיִים, וְעוֹקְרִים בְּכֵף אֶת הַקְּדוּשָׁה, אִף אִם מוֹתִירִים שְׁעָר קֶצֶר אֵינוֹ נוֹרָא¹¹⁵.

כ. בְּמִכְתָּב אַחֵר הוּא כּוֹתֵב, מְעוֹלָם לֹא הֵייתִי שְׂבַע רְצוֹן מִגְּזוּת הַזָּקֵן, בְּהִיּוֹתִי מְרַגֵּל בְּאֲסוּר עוֹד מֵהַדּוֹר הַקּוֹדֵם שֶׁהָיָה חֲמוּר הַעֲנֵן כְּהוֹלֵךְ לֹלֵא כְּפֹה, וְהָיָה נִחְשָׁב לְכָל כְּמִשִּׁיל אֶת הַלְּבוּשׁ הַיְּהוּדִי, וְלִמְרוֹת הַהַתְּפַשְׁטוֹת גַּם בֵּין לוֹמְדֵי הַתּוֹרָה לֹא הִשְׁתַּנָּה בְּעִבּוּר זֶה, לְכֵן בּוֹעֵר לִי הַדְּבָר מֵאֲדוּ¹¹⁶.

כא. הַמְּסִיר אֶת זָקְנוֹ, מְעַכֵּב הַשְּׁפַעַת חֲסִדֵי ה' יִתְבָּרֵךְ בְּעוֹלָם¹¹⁷.

כב. בְּסִפְּר "הַקְּנָה" כְּתוּב, שְׂכַהֵן לֹלֵא זָקֵן אִף אִם הוּא בֶּן 100 שָׁנָה לֹא יַעֲלֶה לְדוּכָן¹¹⁸.

ואפילו במספרים כו' וחרפה הוא גלוח הזקן, אלא שנהגו כן באלה הארצות אשר אנחנו שם, ע"כ. הארת המוציא לאור: מדברי החת"ס אנו רואים שכל ענין הסרת הזקן היה באין ברירה והיו מכרחים להגיע להתר מהגדולים ואפילו אז לא גזרו תלמידי חכמים את זקנם לפני קבלת התורה. שו"ת חיים שאל ח"ב סי' כ"ג - ברכ"י יור"ד קפ"א - עבודת הקודש, מורה באצבע סי' ד' או' קל"ה, יוסף אומץ סי' מ"ה. בה. אבות על בנים פ"ג מ"ג. בו. אגרות חזו"א ח"א קצ"ז. בו. שם קצ"ח. בה. רקאנטי פ' קדושים, המקובל

תתנו". בא. מלך פולין סריס. כב. בשנת תתנו". כג. שו"ת חת"ס או"ח סי' קנ"ט, ובעל התומים כתב באהבת יהונתן ויקרא בזה"ל: והנה באשכנז נהגין שמספרים הזקן שלהם וע"ז צווח הנביא כו', וע"ע שו"ת לבוש"מ מהד"ק יור"ד צ"ט, שו"ת בית שערים יור"ד דל"ו, שו"ת מנחת אלעזר ח"ב סי' מ"ח, שו"ת תירוש ויצהר סי' ס"ח, ס' קריה נאמנה בסוף הספר, חוברת וילקט יוסף, שנה שלישית - רביעית - שישית - שביעית - שמינית, המאסף שנה שביעית, וע"י ברד"ק שמואל ב' י' ה' וז"ל: לא היה מנהגם לגלח הזקן

בג. מובא מהאבן עזרא, ה' יתברך ברא את הזקן ליפי, ממילא אינו יאה להשחיתו¹³¹.

כד. ב"ספר חסידים" כותב, אין לגזוז הזקן אף בשעת סכנה¹³².

כה. מובא בספרים ספור איום ונורא שארע בתקופת רבי יהודה החסיד, היה היה עשיר ש היה נוהג לגזור הזקן, רבי יהודה החסיד זכר צדיק לברכה היה מפציר בו שיחדל, אף העשיר לא שת לבו לרב, והתעלם באומרו שהוא מפנק ואינו יכול לסבל הזקן. אמר לו רבי יהודה: "דע לך, שיהיה לך סוף מר, שאחרי מיתתך יבואו שדים הנראים כמו פרות ויזרכו על פיך"¹³³, שזהו הענש לגזור זקנו. בהסתלק אותו עשיר מן העולם, החזיה אותו רבי יהודה, וסמר שערות ראשו, וספר, שמיד אחרי מיתתו, הגיע אליו שד הנראה כמו פרה, והביא עמו כלי מלא בזפת גפרית ומלח, והכניס בזה נשמתו, לאחר מכן העלה אותו המלאך לבית דין של מעלה, הביאו לו חומש, ובקשו להקריא הפסוק "ולא תשחית את פאת זקנך", ולא ידע מה להשיב, מיד אחר כך הכריזו ששימו את נשמתו במדרגה התחתונה של הגהינום כו¹³⁴.

כו. ומשום גודל הענש, יש להחמיר בכל החמרות¹³⁵.

כז. אחד הראשונים שאל בשמים בענין הסרת הזקן, והשיבו לו משמיעא, שאין לגזור הזקן אפילו לא במספרים, ואלו הגוזזים, שישאלו אותם היכן בוראכם מלככם ששכחתם לקיים מצוה קלה כל כך¹³⁶.

כח. יש הסוברים, שהזקן עשוי כדי שלצעירים יהיה דרך ארץ בפני הזקנים, ושיזכרו על ידי הזקן הלבן לשוב בתשובה¹³⁷.

כט. יש האומרים, לא להסיר הזקן כדי לא לבטל את סימן החלוקה שה' יתברך עשה בין הגברים לנשים, והעושה פן עושה הפך מרצון ה'¹³⁸.

ל. חלק סוברים, שהאסור הוא לא להסיר את היפי מהפנים¹³⁹.

בספר "יין המשומר" להר"ן שפירא בלשון זה שהי' מגלח במספריים, ובס' שבט מוסר פי"ח, בס' נוהג כצאן יוסף ה' גלוח, שו"ת מנחת אלעזר ח"ב סי' מ"ח, מאיר נתיב ע"ס נתיב מצותיך פח"י או' ל"ט, עמודי ארזים דף נ"ט, "הדרת פנים - זקן" עמ' צ"ז, ותסמר שערות ראש אנוש, ובענין גירסת הקיצור של"ה עי' שו"ת מנח"א שם ובספר הפ"ז שם בהערה 130. ובכללות ענין העונשים ר"ל על הסרת הזקן אף בלא תער עי' ספר הפ"ז ח"ב פי"ג. לד. יוסף אומן - דיני פאות. לה. שו"ת מן השמים סימן ל"ו. לו. יתירות אהלים פ' נשא, מובא בספר הפ"ז. לו. רבינו בחיי

מהר"ן שפירא בספרו יין המשומר, הס' מובא גם בקיצור שלי"ה, ובש"א. כט. דף כ"ח וכ"כ הרדב"ז בספרו טעה"מ מ' ע"ח, אבן עזרא עה"כ לא יקרוח קרוחה, אברבנאל ויקרא י"ט, ואורות המחבר הקדוש ע"י שה"ג סוף מע' ס', ושד"ת כללי הפוסקים סט"ו, או' מ"ט, ובענין הכהנים עי' עוד שו"ת לבוש"מ ח"א מהדו"ת סי' כ', שו"ת מנח"י ח"ו סי' ט"ו. ל. אבן עזרא ויקרא י"ט, פסוק כ"ו, וזה כעין טעם שכתב החינוך בטעם איסור זריעת כלאים, שלא לשנות בכוונת היוצר. לא. ס"ח סי' קצ"ח. לב. מרמז במקרא: "פאת ראשכם ולא תשחית". לג. המעשה מובא

לא. לפי האר"י הקדוש יש להזהר לא לגעת בזקן, שמא תתלש אפילו שצרה וכו'.
 לב. המסיר זקנו, שלא יעלה לתורה וכו'. הגבאים של בתי הכנסיות, היו צריכים להתאסף במטרה לא להעלות לתורה יהודי הגזר זקנו, ואם חפץ לקנות עליה, שיעלו את המחיר, כך שלא יעלה בידו לקנות וכו'.

לג. הנושא זקן, מעורר י"ג מדות של רחמים מלמעלה וכו'. כך קבלנו עד משה רבנו מהקדוש ברוך הוא וכו'.

לד. הגמרא אומרת, לפני ביאת המשיח יהיה "פני הדור כפני הכלב", והפשוט הוא שיגזרו הזקן וישאירו את הפאות והשער מעל הפה, באותה צורה שנראית בחיות טמאות וכלבים וכו'.

לה. הגאון הצדיק מורנו הרב ר' יונתן זכר צדיק לברכה כותב: מצוה על כל אחד לגדל זקן אפילו עם הארץ, לא כמו בחומרות אחרות ודקדוקים אחרים שלא כל אחד ראוי להחמיר רק תלמידי חכמים המצויים בכל האסורים, כאן זה מצוה וכו'.

לו. רוב התרים אחרי התרים הם אנשים שהאמונה בלבם נחלשה, שבעלי האמונה האמתיים אינם מגלחים את זקנם כלל, רק מעט מאד המכרחים וכו'.

לז. יש הכותבים, לא להרשות להיות כשליח צבור למגלח זקנו וכו'.

לח. כשתראה מגדלי זקן והם עניים, אז נודע ה' משפט עשה לגבות חובותיהם וחטאותיהם, ואלמלא היו מגלחי זקן לא היו מתכפרים עוונותיהם אף בעניות וכו'.

לט. כל בר דעת ישכיל להבין, שבעקבות שנפלו לרשותו של הבעל דבר בגרמניה לגלח הזקן התחזקה הכפירה והתפשטה האפיקורסות, והאמת היא כפי הכתוב בספרים הקדושים, שאפילו להסיר הזקן המתר על פי דין הוא פגם נורא,

עמוקות קדושים, שו"ת צור יעקב סי' ק', עי' דובב מישרים סי' כ"ג ובירושלים יש כמה בתי כנסיות שנוהגין כן, עמודי ארזים, עמ' שט"ו. מא. צוואה מחיים למהר"פ דף ט"ו. מב. בני יששכר חודש אלול מאמר ב', ב'. מג. הרמ"ז מובא בלב העברי ל"ד, ב'. מד. כצאן נוהג יוסף הלכות גילות. מה. ספר אור המצות ח"ג מצוה מ"ד. מו. מנחת אהרן כלל י"ב או' כ', שו"ת חיים בידסי א', אלף המגן על מטה אפרים סי' תקפ"א ס"ק ג"א, כבוד חכמים עמ' קס"ט, דכ"ת יוד"ר סי' ב', ס"ק פ"ט, בעל בני יששכר בס' מגיד תעלומה ברכות דף י"א, שו"ת חיים ביד סי' א' למהר"פ, בשו"ת שמחה לאיש שם העיר מקורו משו"ת השיב משה הנ"ל. מו. ישמח משה פ'

ויקרא י"ט, כ"ז, מאה שערים שער ס', שבט מוסר פ"א, ואברבנאל שם, יעב"ץ בחלון המצרי, וכ"כ באבודרהם בפרוש ברכת אשר יצר, והוסיף טעם מפני תואר הדרת פנים. לח. ספורנו, אבודרהם שם, שבט מוסר פ"א, פמ"ג או"ח תקס"א, מלבי"ם שמואל ב' י' ד', שו"ת בית שערים יוד"ד דל"ו, ובתורה תמימה ויקרא י"ט, כ"ז, כע"ז דגילוח הזקן סימן דראגה, עצבות וצער, וגידול הזקן הוא תענוג וכבוד, ע"ש. עי' בארוכה ספר הפ"ז ח"ב פי"ט. לט. עיין שעה"מ פ' קדושים, שו"ע האריז"ל דיני עדי"ש הל' י"א, טעה"מ וליקו"ת פ' קדושים, שעה"כ י' ב', אור צדיקים סי' מ"ב, עי' שו"ת כתונת יוסף יוד"ר סי' א', מאורי אור חלק באר שבע ט"ז א'. מ. מגלה

ה' יִשְׁמְרֵנוּ, וְאֵין לְשַׁעַר וּלְהַעֲרִיף בְּשֶׁכַל אֲנוֹשׁ עֲצַמַת הַקְּדוּשָׁה הַטְּמוּנָה בְּזָקֵן וְכֵן בְּאוֹתָהּ מִדָּה אֵין לְשַׁעַר הָעֵנֶשׁ עַל הַשְּׁחָתַת הַקְּדוּשָׁה הָרוּמָמָה כו'. כָּל הַיְהוּדוֹת תְּלוּיָהּ בְּזָה, כִּי עַל יְדֵי הַזָּקֵן וְהַפְּאוֹת זוֹכִים לְיִרְאָה, וְעַל יְדֵי זֶה מְקַבְּלִים הַשְּׁפָעַת חֲסִידִים מִמֶּעַל, וְעַל יְדֵי זֶה אֵין צָרִיף לַעֲמַל עַל הַפְּרִנָּסָה, וְאִפְשָׁר לְהִיּוֹת פְּנוּיִים לַעֲבוּדַת ה' יִתְבָּרַךְ כָּל הַיּוֹם, וְהָרִי זֹהוּ שְׂאִיפְתָּנוּ אֵלֶיהָ אָנוּ כְּמַהִים, וּמִמִּילָא כָּל הַיְהוּדוֹת תְּלוּיָהּ עַל הַזָּקֵן וְהַפְּאוֹת. עַל יְדֵי הַזָּקֵן וְהַפְּאוֹת הַיְהוּדִי נִכְרַ, וְהַרוּצָה חֵס וְחִלְלִיָּה לְכַפּוֹר בְּאֵלְקֵי יִשְׂרָאֵל, הַדְּבָר הָרֵאשׁוֹן הוּא עוֹקֵר אֶת הַזָּקֵן וְהַפְּאוֹת, כִּי הָאֻמַּת כָּל הַיְהוּדוֹת תְּלוּיָהּ בְּזָקֵן וּבַפְּאוֹת^י.

בז. הַפְּלֵא יוֹעֵץ וְיִמְיָ כוֹתֵב: רְאוּי לְכָל יִרְאָ שָׁמַיִם שְׁלֵא יִגַּע בְּזָקֵנוּ, לֹא בְּשַׁעֲרוֹת שְׁעַל פְּנֵיו וְלֹא בְּשַׁעֲרוֹת שְׁעַל צְנֹאוֹרוֹ, שְׁעַל יְדֵי זֶה מְבִיא רָעָה עַל עֲצָמוֹ, וְעוֹד כְּתַב לָמָּה לֹא יִתְנַהֵג כָּל אָדָם כְּפִי שְׁלֵמֵד אוֹתָנוּ הָאֲרִיזוֹל, הָאֵם יֵשׁ אִיזָה צַעַר אוֹ אִיזָה נֶזֶק מִזֶּה, לָמָּה לֹא יִסְתַּכְּלוּ עַל כְּבוֹד ה' יִתְבָּרַךְ בְּדָבָר קָטָן כָּל כָּךְ, עַד כָּאֵן.

בזא. גְּלוּחַ הַזָּקֵן אֲצַל אָדָם חָשׁוּב חֲמוּר הַרְּבֵה יוֹתֵר, וְעָלוּל לְהַחֲשֵׁב כְּחִלוּל ה'^י.
בזב. הַמְּגַלְחִים זָקֵנִים מְרֵאִים שְׁמִדְרָדְרִים בְּרוּחָנִיּוֹת^י.

בזג. הַסְּבֵא קְדִישָׁא ר' שְׁלֵמָה אֲלִיעֶזֶר אֲלַפְנִדְרִי לֹא הִרְשָׁה לְאֲנָשִׁים לֵאלֹא זָקֵן לְדָרֶךְ עַל מַפְתָּן בֵּיתוֹ, וְאֵלוֹ שְׁנִדְחָקוּ לֹא הִבִּיט בְּפָנֵיהֶם וְכַמוֹכֵן לֹא דִבֵּר עִמָּם בְּלַמּוּדֵיהֶם^י.

בזד. וְעֵנָן הוּא לֹא לְזָלוּל בְּכְבוֹד הַזָּקֵן בְּדַבְרִים אַחֲרֵים^י.

בזה. לְמַעֲשֵׂה עַל כָּל יְהוּדֵי יִרְאָ שָׁמַיִם לְנַהֵג עַל פִּי רְבוּתֵינוּ הַקְּדוּשִׁים וּלְגַדֵּל זָקֵנֵיהֶם^י.

בזו. בּוּשָׁה גְדוּלָּה הִיא שְׁגוּיִים רַבִּים מוֹתִירִים אֶת זָקֵנֵם לְגְדוּל וּבְדִיוֹק הַיְהוּדִים הַמְּצוּיִים עַל כָּךְ, לְהֵם הַדְּבָר קֶשֶׁה, וְתוֹדָה לְעוֹמֵד בְּפָנֵי הַפְּרָצָה, וְשְׁלֵא יָבוֹשׁ מִפְּנֵי הַמְּלַעֲיָגִים, וְכֵךְ אוֹמֵר הַנְּבִיא שְׁצָרִיף לְהִיּוֹת כְּחוּמָּה בְּצוּרָה נֶגֶד הַפְּרִיצִים, וּבְנֵי הַתּוֹרָה הָעוֹמְדִים נֶגֶד נִכְרַ עֲלֵיהֶם שְׂאֵין בְּהֵם יִרְאָת שָׁמַיִם כו'. וְכָל אֵלוֹ הַמְּנַסִּים לְהַרְפּוֹת יְדֵיהֶם שֶׁל הַחֲפָצִים לְחֻזַּק יְסוּדוֹת הַיְהוּדוֹת נְכַלְלִים בְּקַלְלַת "אֲרוּר אֲשֶׁר לֹא יָקִים אֶת דְּבָרֵי הַתּוֹרָה" וְהַמְּחַזֵּק יְסוּדוֹת הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה הוּא בְּכָלֵל שֶׁל "בְּרוּךְ" כו'^י.

הרִיצְפָּה לִפְנֵי אַרְוֹן הַקְּדוֹשׁ בְּזָקֵנוּ כְּמַבּוּאֵר בַּמ"א שֶׁם, אֲנוּ מִתְמַהֵיִן עַל תְּמִיהַתּוֹ וְכִי הוּא לְגוּדֵל קְדוּשַׁתּוֹ לֹא יֵדַע אִם יֵשׁ זְלוּלוֹ אוֹ לֹא, וְנִאֲמַן עֲלֵינוּ הַס"ח שְׁכַנִּים הַדְּבָרִים, וְגַם הוּא הִבִּיאוּ לְמַעַלָּה, וְאֵם הָרֵאשׁוֹנִים כְּמַלְאָכִים, אֲנוּ כְּאֲנָשִׁים, וְכָל לְבַבוֹת דּוֹרֵשׁ ד'. נִד. שׁוֹת לְבוּשִׁים חֵלֵק אַ בְּמַפְתָּחוֹת לִירוּהָ דַעָה סִימֵן צ"ט. נה. שׁוֹת דְּבָרֵי מַלְכִּיאֵל ח"ד ס' ס"ו.

אִמּוֹר. מַח. כָּל הַנִּלְ מַבּוּאֵר בְּלִיקוּטֵי הַלְכוֹת לְהַגְהֵ"ק מֵהַר"ן הַלְכוֹת גִּילוּחַ הַלְכוּת ב', ג', ע"ש. מַט. עֶרֶךְ גְּלוּחַ. נ. שׁוֹת אֲמַרִי אֵשׁ, יוֹר"ד ס' נ"ה. נא. שׁוֹת תִּירוּשׁ וִיצְהָר ס' ס"ח בְּשֵׁם הַמַּלְבִּי"ם, חֲפֵץ חַיִּים בְּקוֹ תְּפִאֶרֶת אָדָם פ"ה, שׁוֹת דְּבָרֵי מַלְכִּיאֵל ח"ה ס' פ"א. נב. סִפֵּר עֲמוּדֵי אֲרוּזִים לְהַגְהֵ"ק מֵהַרִּיא"ז מֵרַגְלִיּוֹת דָּף נ"ב. נג. עֵינֵן עֲרוּה"ש קנ"א י', וְמָה שְׁתַּמָּה עַל הַר"י, שְׁכִיבֵד

כו. ממשִׁיךְ וְכוּתב, הַמְתַּבְּוֵן יִרְאֶה שְׁזֵהוּ הַפֶּתַח לְכָל הָעֵבְרוֹת בְּמַדְיֵנוֹתָנוּ וְהַחֲפִץ לְפָרֵךְ מַעְלֵיו עַל יִרְאֵת שָׁמַיִם, דְּבַר רֵאשׁוֹן מְגַלֵּחַ זְקָנוֹי¹⁰¹.

כז. וְכֵן כּוֹתְבִים גַּם אַחֲרֵים שְׁמִיד בְּהִסְרֵת הַזְּקָן מֵהַפְּנִים קָל יוֹתֵר לְעֵבֹר עַל כָּל הָעֵבְרוֹת בַּתּוֹרָה אֲפִילוֹ חֲלוּל שַׁבָּת וְהַנְּחַת תְּפִלִּין¹⁰².

כח. בְּתַקּוּפַת הַגֵּה"ק ר' יַחְזֵקְאֵל לְנִדָּא זצ"ל בַּעֲהֵמ"ח שׁו"ת "נוֹדֵעַ בִּיהוּדָה" פָּרֵךְ אֶחָד גָּדֵר וְגַלַּח זְקָנוֹ, הַ"נוֹדֵעַ בִּיהוּדָה" הִזְהִירוֹ וְהִטִּיף לוֹ מוֹסֵר שְׁלֵא יַעֲשֶׂה זֹאת יוֹתֵר, כִּי מְלַבֵּד עֲוֹנוֹ הוּא נוֹשֵׂא עָלָיו עֲבֵרוֹת אַחֲרֵים הָעוֹשִׂים אַחֲרָיו, אוֹתוֹ אֶחָד לֹא שָׁמַע בְּקוֹל רַבּוֹ וְתוֹךְ זְמַן קֶצֶר הַסְּתַלֵּק מִן הָעוֹלָם. בְּדֶרֶךְ נְשִׂיאַת הַנֶּפֶטָר לְמִנוּחָתוֹ הַתְּמִידִית, שְׁלַח הַ"נוֹדֵעַ בִּיהוּדָה" צִוּוּ לְרֵאשׁ הַחֲבָרָה קְדִישָׁא שְׁיִמְתִּינוּ עִם הַלְוִיָּהּ עַד בּוֹאוֹ. הַ"נוֹדֵעַ בִּיהוּדָה" הוֹפִיעַ וְהַלְוִיָּהּ הַתְּחִלָּה, כְּשֶׁהִגִּיעוּ לְרְחוֹב הָרְאשִׁי צָוָה הָרַב לְעֶצֶר, וְשָׁלַח לְקִרְא לְסַפֵּר וְצָוָה עָלָיו לְגַלַּח הַזְּקָן שְׁגִדֵּל לְנֶפֶטָר בִּימֵי חוּלָיו, כְּדִי שְׁיִגִיעַ לְמַעֲלָה כְּנוֹהֲגוֹ בְּחַיָּיו, וּמִיד אַחַר כֵּן חָזַר הַנוֹדֵעַ בִּיהוּדָה לְבֵיתוֹ¹⁰³.

כט. בְּיָמֵינוּ הַדּוֹר בְּרוּךְ ה' הַשְּׁתַּפֵּר בְּאֵי הַסֵּרֵת הַזְּקָן עַל יְדֵי שְׁפָל חֲסִיד הַנוֹסֵעַ לְרַבּוֹ הַצַּדִּיק מְזַהֵר בְּזֶה¹⁰⁴.

ל. בְּשֵׁנַת תּר"ו יְצָאָה גְזִירָה בְּפוֹלִין שְׁאֶסְרָה עַל הַיְהוּדִים לְלַבֵּשׁ מַעִיל מְשֵׁי אַרְוֶךְ וּמְכַנְסִים קְצָרוֹת, וְהַעֲקָר אָסוּר לְגַדֵּל זְקָן וּפְאוֹת, שְׁנַיִם מְגִדּוּלֵי הַדּוֹר הַגֵּה"ק חֲדוּשֵׁי הַרִי"ם זצ"ל וְהַגֵּה"ק מַהֲר"א מְטַשְׁעֶכְעֶנְאוּ זצ"ל, שְׁגָרוּ בְּפוֹלִין בְּזְמַן הַזֶּה, פָּסְקוּ שֵׁישׁ לְנַהֵג בְּ"יִהְרַג וְאֵל יַעֲבֹר".

מ. יֵשׁ פּוֹסְקִים הַכוֹתְבִים, לְפִי שֶׁבְּזְמַנָּנוּ שֶׁנִּפְרָץ לֹא עָלִינוּ לְגַלַּח הַזְּקָן בַּתַּעַר, מְצָוָה גְדוֹלָה לְשׁוֹמְרֵי תּוֹרָה וּמְצוּוֹת לְהַתְחַזֵּק לְהַפְּדוֹ וְלֹא לְהִסִּיר הַזְּקָן¹⁰⁵.

המלוכה פעטערבורג שהשתתפו בה גדולי הדור ההוא כמו האדמו"ר מהרש"ב מליובאוויטש זצ"ל והחפץ חיים זצ"ל, ור' חיים בריסקער זצ"ל, שאל אז החפץ חיים את האדמו"ר מליובאוויטש האם יכול לגלות לו הסוד במה כחו גדול שהוא פעל על בני ישיבתו שאין מסתפרים זקנם, והשיב לו האדמו"ר זצ"ל שאצלם הוא בפשיטות וא"צ לדבר עמהם עד"ז, ע"כ. ס. פירוש רבינו סעדי' גאון על דברי הש"ס ברכות י"א ע"א, וכ"פ רבינו חננאל, וכ"פ הערוך שם, תוס' ר' יהודא החסיד שם, חי' הרשב"א שם, דברי חכמים, החפץ חיים בקונטרס תפארת אדם

נו. ח"ה סי' פ"א. נו. שו"ת תירוש ויצהר סי' ס"ח בשם סי' עולם עשייה, חפץ חיים בקונטרס תפארת אדם, משך חכמה, שו"ת דברי מלכיאל ח"ה סי' פ"א. נח. ספר מופת הדור דף ט"ז ע"ב, מובא בשו"ת תירוש ויצהר סי' ס"ח. נט. ברית משה על הסמ"ג מצ' ג"ח, ועי' סי' "הדרת פנים - זקן" עמ' רס"ט שהעתיק מכתבו של הגרונ"ש דווארקיין שליט"א בזה"ל, ידוע שצער גדול הצטער אותו צדיק החפץ חיים זצ"ל ע"ז שלא הי' יכול לפעול על תלמידיו בני ישיבתו [אף שהיו יראים ושלמים, כידוע] שלא לספר זקנים. ובשנת עת"ר כשהי' אסיפת הרבנים הידוע בעיר

נג. הַמְגַלַּח אֶת הַזְּקוּן גֹּרֵם שְׂרוּחַ הַטּוֹמְאָה שֶׁל הַגּוֹיִים נִדְבַקַת בּוֹ¹⁰¹.
 נד. מוֹבָא מִהַחֲפֵץ חַיִּים, יֵשׁ אֲנָשִׁים הַמְתַּגְלָחִים כִּי חֲפָצִים לְיִפּוֹת וּלְפָאֵר עֲצָמָם
 וְזֶה עָלוּל לְהֵבִיא לְאֶסּוּר עֲרִיּוֹת¹⁰².
 נה. יֵשׁ פּוֹסְקִים הָאוֹסְרִים מֵטַעַם "וְאֵל תִּטֵּשׁ תּוֹרַת אִמְךָ"¹⁰³.

פָּרָק ב'

סְרוּק הַזְּקוּן

מִזְתָּר לְסְרוּק הַזְּקוּן¹⁰⁴. יֵשׁ הַמְחַמְרִים¹⁰⁵.

נְגִיעַת הַזְּקוּן בְּשַׁבָּת

יֵשׁ לְהַזְהֵר מְאֹד לֹא לְגַעַת בְּזְקוּן בְּשַׁבָּת כְּדִי לֹא לְהַכְשִׁיל חֵס וְשְׁלוֹם בְּתַלְשֵׁית
 שְׁעָרוֹת. פְּעַם אַרְעֵי שְׁהָאֲרִי הַקְּדוֹשׁ הַכְּנִיס בְּטַעוֹת אֶת יָדוֹ לְזַקְנוֹ בְּשַׁבָּת,
 וּבִירְאָתוֹ שָׁמָּא תַתְּלַשְׁנָה שְׁעָרוֹת, לֹא הוֹצִיא אֶת יָדוֹ מִזְּקָנוֹ עַד מוֹצְאֵי שַׁבָּת¹⁰⁶.

הַנְּחַת שְׁעַר הַזְּקוּן בַּסֶּפֶר

אֶסּוּר לְהַכְנִיס שְׁעַר הַזְּקוּן בַּסֶּפֶרִים¹⁰⁷. יְהוּדִים יִרְאִים הֵיוּ נוֹהֲגִים שְׁשַׁעְרָה שְׁנַשְׁרָה
 מִזְּקוּן הֵיוּ מְטַמְּינִים בַּסֶּפֶר¹⁰⁸, אֲךָ רַק לָהֶם הָיָה מִתָּר פִּיּוֹן שֶׁהָיוּ נֹזְהָרִים
 כִּיּוֹתֵר עַל קְדוּשַׁת הַזְּקוּן שְׁחַס וְשְׁלוֹם לֹא תַתְּלַשְׁנָה שְׁעָרוֹת לְכֵן הָיָה כְּזֶה קְדוּשָׁה

מוהר"ח סופר זצ"ל כמבואר בתולדות סופרים, וגם דעת חזון איש זצ"ל להתיר במסרק כמבואר בס' שם עמ' ש"ו. סה. בזכרונות אלי' ח"י מע' ז', דכפי פשט האריז"ל נ' דאסור, במט"א שם דאנשי מעשה נוהגין כן, במהר"י צמח בעהמ"ח נגיד ומצוה מגורי האריז"ל דאם ע"י סיבות יפיל השערות יותר אם לא יסרוק, וגם שנכרכות אלו עם אלו הגורם נפילתן העיצה היעוצה לרחוק הזקן הרבה ולתקן אח"כ במסרק מעט מעט השערות מובא בקונ' תוס' חיים הנספח לס' צוואה מחיים למהרח"פ, וע"ע נימוקי או"ח סי' עד"ר. סו. חסל"א סי' שלי"ט, כה"ח למהרח"פ סי' ל' או' מ"ח, צוואה מחיים או' נ"ט, כה"ח סי' ש"ג ס"ק קכ"ז, וסי' ש"מ סק"י, ע"ש. סו. שו"ת תורה לשמה לבעל בן איש חי סי' ש"ו, וסי' מאורי אור מובא ליקו"מ ח"א סדר קביעות עתים לתורה עמ' ק"ו, וליקו"מ שם, שו"ת בית ישראל [עדעלין] יור"ד סי' קל"ז. סה. ספר עמודי ארזים עמוד ז', שו"ת תירוש ויצהר סי' ס"ח, ליקו"מ

בתחילתו, ובספר הפ"ז ח"ב פ"ה אות א' שמביא שם הרבה פוסקים שכ"כ, עיי"ש. סא. תורת אלף - להגה"ק משאפראן זצ"ל. סב. בקונטרס תפארת אדם פ"ו. סג. שו"ת דברי יוסף או' ב', ס' זקן אברהם מאמר ו' או' ז', שלחן גבוה או' א', מהר"א פלעקלעס בס' עולת חודש ח"ב דרוש א', עמ' ט"ו, שו"ת חת"ס שם, שו"ת חיים ביד סי' ד', צ"צ סי' צ"ג, שד"ח שם, חפץ חיים שם, שו"ת דברי מלכיאל ח"ד סי' ס"ו, שו"ת קול מבשר ח"א סי' ח"י, עמודי ארזים דף ע"א, שו"ת חלקת יעקב עמ' שיי"ח, ועוד הרבה דעות הובאו בספר הפ"ז ח"ב פ"ח. סד. כ"נ בשל"ה ענין דרך ארץ, ומט"א סי' תר"ו סק"ח, שו"ת כתונת יוסף יור"ד סי' א', ובס' יד נאמן דף י"ד, דיש קבלה עד האריז"ל דסריקה שרי ואדרבה טוב וישר לסרוק הזקן בכל יום [מובא בס' 'הדרת פנים - זקן' עמ' תקט"ז], וכ"נ בשד"ח מע' ג', או' ע"ה, ובכה"ח סי' ז"ך או' י"ג, דטוב לעשות כן לכבוד שבת, וכן נהגו הגאון מוהר"ר נתן אדלר זצ"ל, והגאון

והיה מתר להכניס השערות בספרו^{טו}, אבל לפי חלק מהפוסקים זהו התר רק לתלמידי חכמים שאינם נוגעים בזקנם רק בלמוד, אם נשרה שערך באמצע הלמוד מתר להכניסה לספר שלומדים בו^{טז}. מתר גם להכניס שערך בספר שיהיה סימן היכן אוחזים וכו'.

לסובב הזקן

אנשים שלהם זקן ארוך ומסוככים אותו למעלה שיראה קצר, אינם נוהגים נכון וכו'.

סגולות על ידי הזקן

הגה"ק ר' שלמה מקרלין זצ"ל נתן עצה לחשוף בנים לא עלינו, שיותיר לגדול זקנו ונושע וכו'. ומי שאין לו זקן נהיה עני ומאבד פרנסתו וכו'.

גלות השפה

השפה שעל הפה העומד ומפריע לאכילה מתר לגלח וכו' (א) דאיתן המפרידין אותם השערות לצד ימין ולצד שמאל להדמות לגויים אנשי המלחמה הבריונים שמגדלים שער השפה בכה"ג. (ב) דלא ימלט מאכילת בשר וחלב, דאם אכל גבינה נשאר פתיית גבינה בין השערות, ויבא לאכלם עם הבשר. (ג) כפי חכמי הזהר הקדוש באדרא רבה וכו' צריך שיהיו השפתים פנויים מכל צד מכל שער, ע"כ. ועוד טעמים נשנו בזה. (ד) דעל פי האר"ז ל צריך לבער השער מסביבות פיו בעת התפלה וכו'. (ה) שקץ הוא ומטמאה המאכל וכו'.

•❦•

פרק ג'

מסירות נפש לא גלח זקן

א. אין להסיר הזקן אפילו בשעת סכנה וכו'.

הדלק חלון ז' חלון המצרי וע"ע בן איש חי בשו"ת תורה לשמה סי' ש"צ דאין שום חומרה וחסידות בזה כלל אלא גם החסידים עושין כן דבהדיא אי' בכתבי מהר"י זלה"ה כי רבינו האר"ז ל בעצמו היה קוצץ משער השפה מה שהי' מעכב האכילה, ומי לנו גדול ממנו בחסידות וכו' ע"ש. וראיתי בשו"ת שמחה לאיש יור"ד לה' שתמה מנין יהא המנהג להרבה חסידים ואנשי מעשה שמדקדקין לא לקצץ גם שפה המעכב, ע"ש שדחק ליישב מטעם סלסול, והניח בצ"ע. ע"פ. ר' יהודה החסיד, שו"ת אמרי א"ש, חי' הרי"ם, הגאון הק' מהר"א אברק"ק

ובי"ש שם. סט. עמודי ארזים שם, ליקו"מ שם. ע. שו"ת בית ישראל שם. ע"א. שו"ת תורה לשמה שם, ובית ישראל שם. ע"ב. שו"ת תורה לשמה, סי' תמ"ז, ודברי מהרש"ב מליובאוויטש זצ"ל בספרו "תורת שלום" עמ' 74 ואילך. ע"נ. ספר שמע שלמה חלק שלשלת היוחסין "ישרש יעקב" ג' ל"ד. ע"ד. וזהר ח"ג קל"א, ישמח משה פ' אמור, כה"ח סי' ר"ז או"י"ג למהר"ח"פ, עטרת ישועה דזיקוב פ' קדושים. ע"ה. בשלחן גבוה כתב ג' טעמים להחמיר לגלח דוקא שפה שמעכב אכילה, א. עו. פ"רשת נשא. עו. מובא ביפה ללב ח"ה סי' קפ"א. ע"ה. יעב"ץ בסידור ה' ט"ב שער

ב. עם ישראל נגאלו ממצרים בזכות מסירות נפש למען הזקן¹⁰¹.

ג. אלו ההולכים בהכרח לצבא שיותירו זקנם לגדול גם אם גויים או רשעים עשויים ללעג עליהם בעבור זה ואף אם זה עלול להביא להפסדים כספיים¹⁰².

ד. אפילו אם נמצא אחד לבדו עם זקן בעיר כלה או במדינה שלימה אין לגעת בזקן¹⁰³.

ה. כשהיהודים גלו מארץ ישראל בימי חרבן בית המקדש הזהירו אותם שאם לא יסירו את הזקן והפאות מורידים להם את הראש, ולא שמעו בקולם¹⁰⁴.

ו. צדיקים פסקו בגזרה בפולין נגד הזקן, "יהרג ואל יעבור"¹⁰⁵.

ז. כתב בשדי חמד מעמוד למ"ד כלל קט"ז בסופו וזה לשונו: וכבר כתב הריטב"א שראוי לאסור מפני חשד הרואים ואף במספרים שלא כעין תער, כמו שכתב הגאון צ"צ, ואין להורות צד התר בזמן הזה אלא למי שצריך לזה כו', על דא ודאי לן יאות למבכי או לדור שקף עלה בימיו, ואחד הרואה ואחד השומע כשופר ירים קולו להוכיח על זה, ולא יתיאש לומר כבר פשתה המספחת ולא יתנו און קשבת, חלילה לומר כן, וישראל קדושים אם יוכיחום יקבלו באהבה ואפילו אם רק נפש אחת מישראל נוכל להצילו מרדת שחת הרי לנו כאלו נקים עולם מלא. ומעיד אני עלי שאחד מחכמי דורנו זה דרכו כל הימים להוכיח על זה במתק שפתים [שלא להסיר הזקן] ורבים השיב מעוון זה, ה' יזכנו לזכות את הרבים לעשות נחת רוח ליוצרנו יתברך שמו¹⁰⁶.

ת . ו . ש . ל . ב . ע .

בספר מאיר עיני הגולה שכ"פ בעל חי' הרי"ם והקדוש מהר"א מטשעכענאוו זצ"ל, ע"ש, ועי' לעיל פ"א אות נ"א באריכות. פה. עכ"ל שד"ח.

טשעכענאוו. פ. שער יששכר. פא. חפץ חיים בספר מחנה ישראל. פב. ר' זלמן סורוצקין. פג. מדרש רבה איכה פ"ה, עמודי ארוים. פד. כ"כ

בעזרת השם יתברך

ספר
זוהר השבת
והברית

תיקון הברית לימי השובבים

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי" בעיה"ק בית שמש תובב"א,
חדש שבט תשע"ב לפ"ק

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
C/O CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gros
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם ספרי הזוהר היומי

בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים,
ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הגאולה שלימה בב"א
וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים
ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

מכתבי הסכמה מגדולי ישראל, כבר באו בדפוס בשאר
הספרים שהוצאנו לאור - וזכרון אחד עולה לכאן ולכאן

מפעל הזוהר העולמי

רחוב נחל לכיש 24/8

רמת בית שמש ארץ ישראל

טל': 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

עימוד ועיצוב ספרים מקצועי

'מקראי אור'

052-7615936

yoel32@neto.net.il

ש'בת ב'רית ת'תקן בענין תיקון הברית

~ שבת ראשי תיבות: שבת תיקון ברית ~

כאשר נכנסה ב"ת סוד הברית בין שתי אותיות אלו, שהן שי"ן תי"ו (נכנסו)
ונעשו שב"ת

איתא בזוהר: ותא חזיא, כד קימו ישראל על טורא דסיני, עאל בין תרין אתון אלין רזא דברית, ומאן איהו, ב"ת, ועאל בין תרין אתון דאשתארו ויהיב לה לישראל. וכד עאל ב"ת רזא דברית בין תרין אתון אלין, דאנון שי"ן תי"ו, (עאלו) ואתעבידו שב"ת כמה דאת אמר (שמות ל"א) ושמרו בני ישראל את השבת לעשות את השבת לדרתם ברית עולם, כמה דהוה שירותא דעלמא לאתיחסא בהו כל דרי עלמא מאלין תרין אתון, ש"ת הוה תלין עד דאשתכלל עלמא כדקא יאות, ועאל ביניהו ברית קדישא ואשתכלל בשלימו ואתעבידו שב"ת. (זוהר חלק א' פרשת בראשית דף נ"ו עמוד א')

ואי האי איהו צדיק גמור דנטר אות ברית שבת אות ימים טובים אות תפילין יהבין ליה נפש יתירה מצדיק וכו', עיין שם. (זוהר בראשית דף רי"ג ודף רמ"ד)

יוסף הצדיק האכיל לשבטים משיירי סעודת שבת

"זכור את יום השבת" ברזא דברית דאיהו יסוד דאחיד ביה יוסף, ועל דא איקרי שבת דהא יוסף כל איקרי, ושבת נמי איקרי כל, ויוסף איקרי נמי שבת, וכן כתב שם פרשת תולדות, דמוסף שבת נמי מקבל צדיק יסוד עולם דאיקרי כל ואיקרי שבת, ועל כן האכיל יוסף לשבטים משיירי סעודת שבת שלו להכניס בהם קדושת שבת מדת צדיק יסוד עולם דאיקרי שבת. (זוהר שמות, פרי צדיק)

בשבת יכולין לתקן כל הפגמים

שבת רזא דברית, דשבת הוא תיקון פגם הברית, ויש ויכולת ביד כל ישראל החפצים להתקדש את עצמם בשבת ולהתקרב לקדושתו ית' להגיע לסבר אפי עתיק יומין,

סוד הברית בין שתי אותיות לו, שהן שי"ת תי"ו, (נכנסו) ונעשו שב"ת כמו שאתה אומר ושמרו בני ישראל את השבת לעשות את השבת לדרתם ברית עולם, כמו שהיתה התחלת העולם להתיחס בהם כל דורות העולם מאלו שתי אותיות, ש"ת היו תלויות עד שנשלם העולם כיאות, ונכנסה ביניהם ברית הקודש ונתקן בשליות ונעשו שב"ת.

א. וכאשר נכנסה ב"ת סוד הברית בין שתי אותיות לו, שהן שי"ת תי"ו, (נכנסו) ונעשו שב"ת ובא וראה, כאשר עמדו ישראל על הר סיני, נכנסה בין שתי אותיות אלו סוד הברית, ומי היא, ב"ת, ונכנסה בין שתי האותיות שנשארו ונתן אותו לישראל. וכאשר נכנסה ב"ת

כי בשבת יכולין לתקן אל הפגמים מצד התחדשות רוח חדשה כי בכל שבת הנשמה יתירה חדשה במדרגה חדשה משבת העברה. (פרי צדיק)

הגאולה תלויה בקדושת הברית והשבת

לשמור שבת כהלכתו ולענגו בכל מיני עינוגים הוא תיקון לקר"י וזה כוונת המדרש. אדה"ר פגע בקין, אמר לו מה נעשה בדינך אמר לו עשיתי תשובה ונתפשרתי עם קוני, מיד אמר "מזמור שיר ליום השבת". ולכן מצינו שהגאולה תלויה בשמירת שבת. וכבר ידענו שאריכות הגלות הוא כשביל חטא זה, ותיקון חטא זה הוא שמירת שבת, וידוע מי שהוא סרוס ביותר עליו הדאגה שח"ו הוציא זרע לבטלה, וכזה יובן הפסוק זה (ישעי' נ"ו) "כה אמר ה' לסריסים אשר ישמרו את שבתותי", לסריסים דייקא אשר יכול להיות שהתשמיש שלהם הוא בהוצאת זרע לבטלה אשר ישמרו את יום השבת שהוא תיקון קרי. (יסוד יוסף)

"שומר שבת מחללו ושומר ידו מעשות כל רע", שהשמר את השבת מרוחק מן העבירה וניצול וקטרוג יצר הרע וכו'. "מעשות כל רע", רע דייקא שמרמוז על פגם הברית שנקרא רע (כמבואר בזוה"ק), ועל ידי שמירת שבת זוכין לתיקון זה.

ושמרו בני ישראל את השבת לעשות את השבת

איתא במדרש, "ושמרו בני ישראל את השבת לעשות את השבת", ר"ח אומר, "לעשות את השבת", דבר שהברית כרותה לו, ואיזה זה המילה, הכוונה שאם חס ושלום פגם בברית המילה תיקונו זו שמירת השבת בכל פרטיה.

עוד איתא במדרש, "או אז יכנע לבכם הערל ואז ירצו את עונם", אז בגימטריא ח' זו המילה שניתנה לשמיני או בגימטריא ז' זה השבת, דקאמר הקב"ה לישראל אם יכנע לבכם הערל בתשובה אזכור ואחמול עליהם ואסלה לעונם אם ישמרו השבת והמילה בלבד.

אלמלי שמרו ישראל שתי שבתות מיד היו נגאלין

ולפי עניות דעתי נראה לי שזה כוונת הגמרא אלמלי שמרו ישראל שתי שבתות מיד היו נגאלין, היינו שבת כפשוטו שבת בראשית. ושמירת היסוד שנקרא גם כן שבת אם היו שומרים השבת והברית בלבד היו נגאלין. (בית יצחק)

כתיב (ישעי' שם) "אשרי אנוש יעשה זאת שומר שבת מחללו", שנו רכותינו אפילו עוכד עבודה זרה כדור אנוש מוחלין לו, ובשמירתו מיחד קודשא בריך הוא ושכינתי ויתוקן אשר גרם להיות נרגן מפריד אלוף. (עבודת הקודש)

כתיב (קדושים כ') "והתקדשתם והייתם קדושים", שני קדושות הם שני מצות הם, השבת והמילה שניהם נקראים קודש, המילה נקרא "אות ברית קודש", והשבת "כי קודש היא לכם", ועל כן שמירת שבת תיקון לפגם הברית. (ועיין ר' נחמן)

כתיב (קדושים כ') "קדושים תהיו וגו' אני ה' אלקיכם", ושם שלשה פסוקים זה אחר זה כתיב בהם "אני ה' אלקיכם", כי על ידי שלשה דברים אלו הקדוש ברוך הוא מכנה את עצמו להקרא "אני ה' אלקיכם", א' על ידי גדר ערוה כמו שכתב רש"י "קדושים תהיו" פרושים מן העריות, כי על ידי ערוה רחמנא לצלן שורה עליו רוח הטומאה והשכינה מסתלקת מעליו. וכן על ידי שמירת שבת נעשה שותף להקדוש ברוך הוא ומורה בזה שאין עליו שום מושל רק שם אלקיו עליו. ועל ידי שמירה מכעס כי על ידי כעס שורה עליו אל אחר אל זר בקרבו.

גם מצינו בנחמיה (י"ג) כשהיו נכשלים וחוטאים ונשאו נשים נכריות וחללו את השבת: במקח וממכר וכאשר נחמיה רצה שיתקנו עון פגם הברית צוה להם ראשית לקדש את יום השבת (נחמיה פרק י"ג פסוק כ"ב) ואחר כך הפריש מהם את הנשים הנכריות (נחמיה פרק י"ב פסוק כ"ה ל').

יראי שמי שומרי שבת

כתיב (מלאכי ג') "זורחה לכם יראי שמי" וגו', פירש רש"י בתענית (דף ח'), יראי שמי שומרי שבת. רצה לומר לפי דאיתא בגמרא (ביצה דף ט"ו), אמר הקדוש ברוך הוא מתנה טובה יש לי בבית גנזי ושבת שמה לך והודיעם וכו' מתן שכרה לא עבידא לגלויי. רצה לומר, ידוע שאין לו להקדוש ברוך הוא אלא אוצר של יראת שמים לבד שנאמר "יראת ה' היא אוצרו", ועל כן מי שנכנס לאוצר של יראת שמים אזי הוא משיג קדושת שבת, ומי שאינו נכנס בה אינה משיגה וזה מתנה טובה יש לי אבל אימתי היא מתנה טובה כי אם להנכנס לה לאוצר של יראת שמים משם נעשית מתנה טובה ולא להעומדים חוץ להאוצר של יראת שמים, וזה שכתב מתן שכרה לא עבידא לגלויי רצה לומר בחוץ לאוצר אינו מתגלה.

קדושת שבת אינו משיג אלא זה שיש בו יראת שמים מוכח

מזה שקדושת שבת אינו משיג אלא זה שיש בו יראת שמים. ואיתא ששמירת הברית הוא יתד וקשר והכנה ליראת שמים טהורה, ממילא מוכח ששמירת שבת הוא תיקון וסגולה לשמירת הברית.

כי בהרכה דברים מצינו שמירת שבת דומה לאות ברית בזוהר של פרשת יתרו (דף צ"ג) ובתיקונים (תיקון ל"ח).

א. על ידי שמירת שבת זוכה לשלוט ביצרו, ועל ידי שמירת הברית גם כן זוכה לשלוט ביצרו. (עיין בפנים הספר באריכות)

תיבות מזה מילה, הרי על ידי שחיללו את השבת כאלו מחללי בריתם, והפגום בריתו כאלו מחלל שבת, ומכלל הן אתה שומע לאו, אם שומר שבת שומר הברית, והשומר ברית שומר שבת.

ב. אם שומר שבת שומר הברית, והשומר ברית שומר שבת ויש לרמוז בזה בפסוק (בשלה), כתיב "ויהי ביום השביעי יצאו מן העם ללקוט", הרי שחיללו את השבת, ולכן ראשי

ב. שבת הוא סוד המשפיע לכל ימות השבוע, כמו דאיתא בזוהר, כבוד שב"ת ראשי תיבות כל ברכאין דעילא ותתא ביומא שביעאה תליין, וכן שמירת היסוד הוא גם כן סוד המשפיע בסוד "ויוסף הוא המשביר" וגו'.

ג. שבת נקרא אות, "כי אות היא ביני וביניכם", ומילה נקרא גם כן אות, "זאת אות הברית".

ד. שבת נקרא חוק, "שם שם לו חוק ומשפט", ודרשו חכמינו זכרונם לברכה זה שבת, ומילה נקרא גם כן חוק "וחוק בשארו שם".

ה. שבת ניתנה במרה כנזכר לעיל, ומילה (זו פריעה) ניתנה במרה. (עיין ילקוט)

נקרא קודש

ו. שבת נקרא קודש, "כי קודש היא לכם", ומילה נקרא קודש, "אות ברית קודש".

נקרא חותם

ז. שבת נקרא חותם, ומלה נקרא חותם. איתא בתיקוני זוהר י"א, "שימני כחותם על לבך", דא חותם דאות ברית קודש, והיא אות ברית שבת, עכ"ל.

טעם שהשבת והמילה נקראו חותם

טעם ששמירת שבת נקרא חותם, ומילה נקרא חותם. הנה בכריאת אדם הראשון כתיב "ויפח באפיו נשמת חיים" סופי תיבות חותם, לפי שהמילה נחתם בשם שד"י (עיין ברבינו בחיי), וזה שכתוב "ונשמת שדי תבינם", כי מי ששומר בריתו אזי יש לו נשמה והיא תבינם, כי על ידי נשמת שד"י יש לו הבנה בתורה ובמצוות ובשבת יש לו נשמה יתירה, ועל כן בשבת ניתנה תורה כי עיקר הבנת התורה היא בשבת, ועל ידי זה יוכל לחדש חידושי תורה בשבת, כדאיתא בשם האריז"ל שבכל השבוע היה לומד על דרך הפשט ובשבת על דרך הקבלה והסוד, ורמז בזה הפסוק "השתחוה לה' בהדרת קודש" ראשי תיבות קבלה. ועל כן אם חס ושלום פגם בכריתו פגם בג' מילואי אהיה שגמטריא שלהם בגימטריא חותם כזה, אל"ף ה"י יו"ד ה"י, אל"ף ה"א יו"ד ה"א, אל"ף ה"ה יו"ד ה"ה, סך הכל תנ"ה, וחותם עם הכולל בגימטריא גם כן תנ"ה, ועל כן מעלה עליו ג' פעמים קנ"א "קנאת ה' צבאות" שהם בגימטריא גם כן חותם עם הכולל, ועל כן אם חס ושלום פגם הברית נהפך מחותם לחמת, שחמת ה' עליו, ולכן בקנאו את קנאתי ראשי תיבות ג' פעמים אב"ק [אות ברית קודש], וכתוב שם ג' פעמים תיבת קנ"א. ועל כן התיקון לזה, שמירת שבת, שנקרא גם כן חותם מטעם הנזכר לעיל, ועוד שהוא חותם השבוע, כמו אין השטר מקוים אלא בחותמיו, כך אין קיום לעולם בלתי השבת שהיא הנותנת קיום לכל הבריאה, כמו שכתוב "שבת וינפש" כפירוש האלשיך שהשבת היא הנשמה והנפש החיונית של כל הבריאה.

ועוד טעם שנקראו השבת והמילה חותם, לפי שאלו שני דברים צריכין חותם ממגע נכרי, כידוע שעכ"ם ששבת וכו', וכן במילה "אות היא ביני וביניכם", ועכ"ם ששל כאלו לא מל.

השבת והמילה נקראו שלום

ח. שבת נקרא שלום ומילה נקרא שלום, כי על ידי שבת נעשה שלום בין איש לאשתו, ועל כן מחויב להדליק נרות בשבת משום שלום בית, וכמו מעשה ברבי מאיר בגמרא. ועל כן אומרים בליל שבת "שלום עליכם", "בואי בשלום". וכן על ידי מילה נעשה שלום בין איש לאשתו, כמו שדרשו חכמינו זכרונם לברכה, מפני מה מילה בשמיני כדי שלא יהא כל העולם שמחין ואביו ואמו עצבין. ורמז לדבר זה מה שכתב "דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום, סופי תיבות מילה". (בית יצחק)

ט. שבת נקרא מקור הברכה, לפי שכל ההשפעה של כל ששת ימי המעשה נשפיעין בשבת. וכן מילה נקרא מעין הברכה "צדיק יסוד עולם", לפי שהוא יסוד שממנו באין גם כן כל ההשפעות.

י. שבת נקרא שמא דקודשא בריך הוא, וברית מילה נקרא שמא דקודשא בריך הוא. (עיין בפנים הספר)

יא. שבת נקרא כל, ושומר הברית נקרא כל. (זוהר הקדוש ויקרא תולדות רע"ז)

יב. שבת ניתנה קודם מתן תורה, ומילה ניתנה קודם מתן תורה.

יג. שבת ניתנה באהבה ובשמחה וברצון, ומילה ניתנה גם כן באהבה ובשמחה וברצון.

יד. על מצות שבת אין מודעה, ועל מצות מילה אין מודעה.

טז. השומר שבת נקרא קדוש, והשומר בריתו נקרא קדוש, "קדושים תהיו". (עיין פירושו רש"י)

טז. השומר שבת מוחלין לו כל עונותיו, והשומר בריתו ומי שהוא כברית מוחלין לו כל העוסקין בה עונותיהם.

יז. השומר שבת כראוי פרנסתו בריוח, וכן על ידי שמירת הברית פרנסתו בריוח. (עיין בפנים הספר)

יח. השומר שבת כהלכתו נעשה שותף להקדוש ברוך הוא במעשה בראשית, וכל השומר בריתו נעשה שותף להקדוש ברוך הוא. (עיין בפנים ההספר)

יט. שומר שבת מחללו ושומר ידו מעשות כל רע, איתקשו שניהם בפסוק אחד.

כ. המחלל שבת משקר בשמא דמלכא קדישא, והמחלל ומפר ברית משקר בשמא דקודשא בריך הוא.

כא. המחלל שבת מוציא מרשות היחיד לרשות הרבים, והמפר ברית מוציא מרשות היחיד לרשות הרבים.

כב. המחלל שבת כאילו כופר בכל התורה כולה, והמקיים שבת כאלו מקיים כל התורה כולה, אף המפר ברית כאלו כופר בכל התורה כולה. והשומר בריתו כאלו מקיים כל התורה.
(עיין בפנים הספר)

כג. השומר שבת, הקדוש ברוך הוא גוזר והוא מבטל, והשומר בריתו, הקדוש ברוך הוא גוזר והוא מבטל.
(עיין בפנים הספר)

כד. בזכות שבת הווין ליה בנים תלמידי חכמים, ובזכות שמירת הברית הווין ליה בנים תלמידי חכמים.
(שבת פרק ב; עיין בפנים הספר)

כה. בזכות שבת תהיה הגאולה, כמו שדרשו חכמינו זכרונם לברכה, אלמלי שמרו ישראל ב' שבתות מיד הן נגאלין. ועל ידי שמירת הברית וזכות המילה הם נגאלין, כדכתיב "גם אתה בדם בריתך שלחתי אסיריך מבור אין בו מים".

יסוד האמונה

כו. שבת יסוד האמונה, "בראשית" אותיות ירא שבת. ומילה יסוד האמונה, "בראשית" אותיות ברית אש.
(זוהר הקדוש)

יסוד היראה

כז. שבת יסוד היראה, וברית מילה יסוד היראה.
(עיין בפנים הספר)

כח. שבת טעון כוס של ברכה לקידוש, וברית מילה טעון כוס של ברכה.

כט. שבת טעון שלש סעודות של מצוה, וברית מילה טעון שלש סעודות של מצוה, סעודת שלום זכר, וסעודת ליל שמורים, וסעודת ברית מילה.

ל. שבת סעודת מצוה, וברית מילה סעודת מצוה.

לא. בשבת מגיע לכל אחד מישאל נשמה יתירה, וגם בברית מילה מגיע לכל העומדים שם נשמה יתירה.

לב. שבת מצוה לכבדו בנרות, וברית מילה מצוה לכבדו בנרות.

לג. שבת מצוה לכבדו בכסות נקיה, וברית מילה מצוה לכבדו בכסות נקיה.

לד. שבת המקיים שלש סעודות ניצול מגיהנם, וברית מי שהוא מהול ולא פגם בריתו ניצול מגיהנם.

לה. שבת צריך הכנה "והיה ביום הששי והכינינו", ומילה צריך הכנה מקודם.
(עיין בזוהר)

לו. שבת מצוה בו יותר מבשלוחו, ומילה אם אביו מוהל מצוה בו יותר מבשלוחו.

לז. שבת מברכין את בניהם, וברית מילה מברכין את הילד הנימול.

לח. "כה אמר ה' לסריסים אשר ישמרו את שבתותי ומחזיקים בבריתי", אתקשו שניהם להדדי.

לט. שבת ומילה הם תריץ ריעין דלא מתפרשין, כי מילה יסוד ושבת מלכות.

מ. בשבת מצוה לזמר זמירות ותשבחות, ובסעודת ברית מילה גם כן מצוה לזמר זמירות ותשבחות, "יום ליבשה" וגו'.

מא. על ידי שבת מוכח שמהני תשובה ואנו נקראים בנים למקום, ועל ידי מצות מילה מוכח שמהני תשובה ואנחנו נקראים בנים למקום, שהרי מילת עבד אינו דוחה השבת.

מב. על ידי השבת נקראים בשם ישראל, כי המחלל שבת הרי הוא כעכו"ם לכל דבר, ועל ידי זה נקרא בשם ישראל. וכן בעת הברית נקרא שמו בישראל.

מג. על שבת ומילה מקטרגין אומות העולם.

מד. על ידי שמירת שבת מבטלין כח של מזל שבתאי שמורה על ביטול ומרה שחורה, ועל ידי מצות מילה מבטלין כח של מזל מאדים, שמורה דם ורציחה.

מה. על ידי שמירת שבת פטור מתעניתים וסיגופים, ועל ידי שמירת הברית פטור מתעניתים וסיגופים. (עיין בפנים הספר; ועיין מדרש דעונג שבת יותר מאלף תעניות)

מו. על ידי שמירת שבת תפלתו נשמעת, ועל ידי שמירת הברית תפלתו נשמעת.

מז. על ידי שמירת שבת זוכה לכבוד בעולם הזה ובעולם הבא, כן על ידי שמירת הברית זוכה לכבוד בעולם הזה ובעולם הבא.

מח. איתא בזוהר בראשית, ירא שבת ירא ברית, כמה דצריך נטירו בברית דלא יעול ברשו נוכראה, כן צריך נטירו לשבת וכו'.

מט. שמירת שבת סגולה לינצל מכל דבר רע, כמו שאומרים "שבת היא מלועוק", ויטמרון בגו כפיין הני כלכין דחציפין, וכתוב "שומר שבת מחללו", "ושומר ידו מעשות כל רע", כן סגולת שמירת הברית להנצל מכל דבר רע.

נ. שמירת שבת סגולה להשגות נפלאות בתורה, וכן שמירת הברית סגולה להשגות נפלאות בתורה.

נא. על שבת ומילה התנה הקדוש ברוך הוא עם אברהם אם יקבלו ישראל עליהם יקבלו את אלהותו. (מדרש)

נב. במדרש, "תן חלק לשבעה" זה שבת, "וגם לשמונה" זה המילה, ב' מצות הללו הם כדאי שתרחה עליהם.

נג. יעקב אבינו כתוב בתורה ששמר את השבת, כמו דכתיב "ויחן את פני העיר", שקבע תחומין. וכן מצינו בתורה ששמר את הברית ונקרא "איש תם", ובן פ"ד שנה נשא אשה, וראובן היה ראשית אובו, אף על פי שהיה מקיים כל התורה חושב רק זה השחית.

נד. יוסף הצדיק מצינו בתורה ששמר את הברית, "ותשב באיתן קשתו", וכן שמר את השבת כדכתיב "וטבוח טבח והכין" אין הכן אלא שבת.

נה. אליהו הנביא יושב תחת עץ החיים בגן עדן בכל מוצאי שבת וכותב זכות של שומרי שבת, וכן בא אליהו על כל ברית מילה וכותב זכיותיהן של ישראל מקיימי מצות מילה.

נו. עכן מעל בחרם וחילל את השבת (כי מפלת יריחו היה בשבת), וכן פגם בבריתו כדרשו חכמינו וזכרונם לברכה, שבא על נערה המאורסה.

נז. מאן דנטיר אות ברית בכל אתר דאיהו בין ברית מילה בין בשבת ויומין טבין קודשא בריך הוא נטיר ליה בגיניה בכל אתר ומכסי (מקור) עלוהי ומשנאו. (תיקוני זוהר)

נח. שבת כולל שתי מדות, יסוד ומלכות, כן ברית מילה כוללת שתיהן בסוד מילה ופריעה.

מי שטרח בערב שבת יאכל בשבת, רצה לומר, מי שטרח ועמל לשמור את היסוד שהיא מדה ששית מכונה ערב שבת לקדשו ולטהרו הוא אוכל בשבת, מרגיש העונג וחיות האלקי בשבת. ועל כן צריכין לחם משנה, דשני פעמים לחם בגימטריא יוסף, דאי אפשר לטעום אורו של שבת כי אם על ידי שמירת הברית מדתו של יוסף, וזהו "ויברך אלקים את יום השביעי", א"ת ר"ת תר"ך אותיות שמתגלה בחי' ש"י וי"ש "ויקדש אותו", אימתי יזכה להשיג גילוי תר"ך אורות הנזכרים לעיל הוא על ידי "ויקדש אותו", על ידי שהאדם מקדש את ברית שלו. וכן איתא במדרש, ברכו באור פניו של אדם, לפי שידוע שעל ידי חטא זה ניטל מאדם אור פניו, וידוע ששמירת שבת תיקון לחטא זה, לכן כשמגיע שבת חוזר אליו אור פניו, ולכן גם עם הארץ ירא לשקר בשבת דאימת שבת עליו, לפי הטעם הנזכר לעיל ששמירתו תיקון לחטא זה רחמנא לצלן, ואחרי שניתקן אצלו מדת היסוד ממילא בא גם כן למדת האמת, וזה שאימת שבת עליו אימת גם כן אותיות אמת, וזהו "אם תשיב משבת רגלך" ראשי תיבות אמת, משום שעל ידי שם גם הרגלים יתקנו דמרמוז לחטא זה, ולכן אומרים במנחה בשבת תפארת עטה ליום המנוחה, תפארת היא מדת אמת. גם אנו אומרים ישמחו במלכותך שומרי שבת דעל ידי שמירת שבת מתקנים את ברית קודש ובאים למדריגת הצדיקים אשר עליהם כתיב "שמחו צדיקים בה" והם באים לידי אמונה כמו שכתוב "וצדיק באמונתו יחיה", דאיהי אמת ואיהו אמונה. ויתורץ עם זה פסוק ישעי' "שומר שבת מחללו ושומר ידו מעשות כל רע", כי אחרי שצוה לנו הקדוש ברוך הוא בשמירת שבת שלא יעשה שום מלאכה, מוכח שהיה באמת ראוי לברא למזיקין גם כן גוף, אך שמכח קדושת שבת לא היה פנאי לברא להם גופים, ומי שמוציא זרע לבטלה נקרא רע, לזה אמר "שומר שבת מחללו", רצה לומר ששומר שבת מלעשות בו מלאכה. וכל זה מטעם שהקדוש ברוך הוא גם כן לא עשה מלאכה, וקשה דילמא המלאכה היתה דים, וצריך לומר מזיקין יוכיחו שהיה לו לברא להם גופים ולא ברא להם מכח קדושת שבת לכך גם כן לא עשה מלאכה זו ועל כן "שומר ידו מעשות כל

רע", רצה לומר אם זה יתד שהיה לו בדעתו של הקדוש ברוך הוא לברא להם גוף אך מכח קדושת שבת לא ברא לכך שומר את ידו דייקא מעשות כל רע להוציא זרע לבטלה ולברוא להם גוף. (קרבן שבת)

טלפון 0548436784

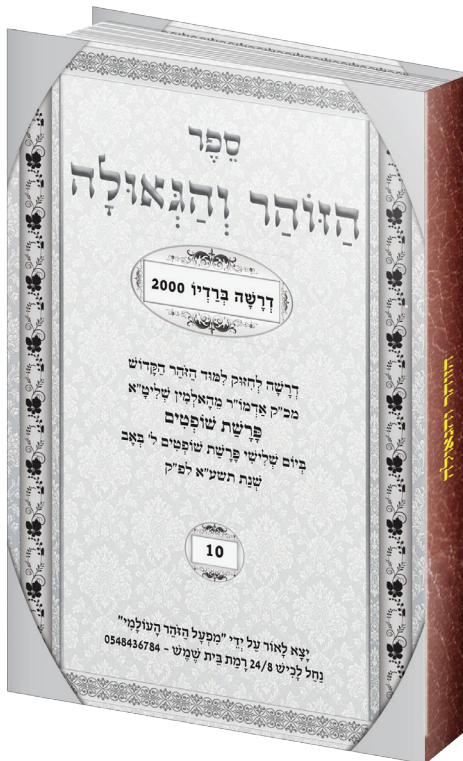
ת.ד 612 בני ברק

30,000 איש הצטרפו כבר בא והצטרף!!!

את אחי אנוכי מבקש,
להסיר מעמינו מכשול ומוקש,
להיות מהאנשים הנבחרים,
שיזכו את קרן ישראל מעפר להקים,
וישראל עם קדושים כבר קיבלו עליהם, 30,000 אנשים,
ללמוד הזוהר כל יום מזמנם להקדיש,
מספר דקות כל איש ואיש,
ועתה בא והצטרף אלינו,
לקרב ולקבל פני משיח צדקינו,

להצטרפות: טל: 03-5784413 / פקס: 03-578-4480
מייל: AOEL612@gmail.com

וכל אלו שיצטרפו ויקבלו עליהם ללמוד מספר דקות
היו שותפים לכולל הלומדים זוהר כל יום בחצות הלילה
בהיכלא דרשב"י במירון

ספר
הקדמה
לתלמוד עשר ספירות

מהצדיק הקדוש והטהור
שר התורה המקובל האלקי מורנו הרב
רבי יהודה לייב אשג
זכר צדיק וקדוש לברכה - זכותו יגן עלינו
ועל כל ישראל אמן
מחבר הביאור 'זוהר הסולם' על הזוהר הקדוש,
ועוד ספרים רבים ונכבדים

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"
בעיה"ק בית שמש תובב"א
ח"י אדר שנת תשע"ב לפ"ק

הוצאת:

**שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי"
מפעל עולמי להצלת הדת**

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
C/O CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gros
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרטם ספרי הזוהר היוםי

בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים,

ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הגאולה שלימה בב"א

ובכל המזונה את הרבים זוכה לבנים צדיקים

ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

מכתבי הסכמה מגדולי ישראל, כבר באו בדפוס בשאר
הספרים שהוצאנו לאור וזכרון אחד עולה לכאן ולכאן

"מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לכיש 24/8

רמת בית שמש ארץ ישראל

טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

hazohar.com@gmail.com

עימוד ועיצוב ספרים מקצועי

'מקראי אור'

052-7615936

yoel32@neto.net.il

מפתחות

- א דבר מפעל הזוהר העולמי .....
- ג בפתח השער .....
- ג א. "הסלם" לרבי יהודה אשג, פרוש על הזהר בן ט"ז פרכים .....
- ב. אי אפשר שפל כלל ישראל יבואו לטהרה הגדולה הזו, זולת ע"י למוד הקבלה שהיא הדרך הקלה ביותר המספיקה גם לקטני הדעת .....
- ג. גאלת ישראל וכל מעלת ישראל תלוי בלמוד הזהר ובפנימיות התורה ..
- ד. הסקמת המקבל רבי יצחק פדורי זכר צדיק לברכה על הדפסת הזהר ..
- ה. הסקמת רבי יוסף חיים זוננפלד זכר צדיק וקדוש לברכה על הדפסת הזהר .....
- ה ו. יש סגלה נפלאה לאין ערוף לעוסקים בחקמת הקבלה, שאפלו פשאינם מבינים מה שלומדים, מעוררים עליהם את האורות המקיפים את נשמתם - כל אדם מישראל מבטח בסופו, שישגי כל ההשגות הנפלאות .....
- ז. כל אדם מישראל מחייב בהחלט ללמוד חקמת הקבלה - ואם לא למד חקמת הקבלה, הוא מחייב להתגלגל ולבוא עוד פעם בעולם הזה .....
- ח. חקמת הקבלה נמצאת סגורה ומסגרת באף עזקאות עד היום הזה ...
- ט. רשב"י זכרוננו לברכה היה בו כח להלביש הדברים ולדרשם, באפן שאף אם ידרשם לרבים, לא יבינם אלא מי שראוי להבינם, לכן נתן לו "רשות" לכתב ספר הזהר .....
- י. גדל העלמת ספר הזהר שאין כל מוח ומוח יכול להבין דבריו - מזמן רשב"י ותלמידיו בעלי הזהר עד זמנו של האר"י זכרוננו לברכה, לא היה אף אחד מהמתחברים שיבין דברי הזהר והתקונים כמו האר"י זכרוננו לברכה .....
- כ. עקרי החבורים בחקמת האמת, אינם אלא ספרי הזהר והתקונים, ואחריהם ספרי האר"י"ל .....
- ט

הקדמה לתלמוד עשר הספירות משר התורה הגאון הקדוש המקובל האלוקי רבי יהודה הלוי אשלג זצוקלה"ה..... יא

חלק א..... יא

מטרת לימוד הקבלה..... יא

השאלות בדבר לימוד קבלה..... יא

למה אנחנו חיים?..... יב

החיים הם כדי לקבל מטוב ה' וזה על ידי קיום התורה..... יג

הנחלת התורה לבנים - שלימות התענוג..... יד

מהו הניסיון לבחור בטוב?..... יד

הניסיון הוא להתחזק להרגיש ולזכור את הטוב האמיתי..... טו

דרכה של תורה - חיי צער - למה?..... טו

הצער הוא לזכך הגוף מרצון לקבל לרצון לתת נחת רוח לה'..... טז

בזה שמכוון לעשות נחת רוח לה' - מרגיש טוב ה'..... טז

החילוק בין דרכה של תורה לתכלית של קיום התורה..... יז

תורת ה' - שתפקידה לשנות טבע האדם - היא הצריכה ליגיעה רבה..... יז

אשריך בעולם הזה - אחרי שהזדכך ללמוד לשמה..... יח

עסק התורה לבד, אפילו שלא לשמה - כחיי צער..... יט

גם בעסק שלא לשמה צריך לכוון לקיים מצות ה'..... יט

הלומד מבלי אמונה בחיוב מצות תלמוד תורה - לא ירגיש טוב ה'..... כ

שני האופנים בלימוד שלא לשמה..... כא

די גם בנתינת דעת לזכות על ידי התורה לאמונה..... כב

לימוד התורה - העצה היחידית להנצל מכל יצר רע..... כג

זה שלומד מבלי אמונה - אינו פוטר מעונש הרהורי עבירה..... כג

- לימוד קבלה לבד כנשמה בלי גוף, ולימוד נגלה לבד כגוף בלי נשמה ..... **כד**
- תחילה ילמוד נגלה ואחר כך קבלה ..... **כה**
- כדי להבין דברי תורה צריך רק יראת שמים וקיום מצוות ..... **כה**
- לא ראה סימן יפה - היינו שלא הזדכך האדם ..... **כו**
- בלימוד קבלה קל יותר להמשיך המאור שבתורה ..... **כו**
- הזמן להזדככות - חמש או ארבע שנים ..... **כז**
- מי שלא הזדכך בלימוד נגלה ילמד קבלה עם הכוונה להמשיך המאור שבתורה **כז**
- בלימוד הלכה בכל אופן חייבים ..... **כח**
- תשובה לשאלה; מה התועלת בלימוד הקבלה? ..... **כח**
- תשובה לשאלה; שצריך להקדים נגלה לנסתר ..... **כט**
- סתרי תורת הקבלה אסור לגלות, טעמי תורת הקבלה מותר ..... **כט**
- מה שגילו כל הראשונים והמקובלים הם רק טעמי תורה ..... **לא**
- בלימוד הקבלה תלוי ביאת המשיח ..... **לב**
- למה שלא לשמה נקרא שפחה? ..... **לד**
- הלימוד שלא לשמה מסייע לבא ללמוד לשמה ..... **לד**
- כשאין העסק שלא לשמה מביא ללשמה נקרא שפחה דקליפה ..... **לד**
- על ידי העבודה לשמה ממשיכין חסד מלמעלה ובתוכו מלובש אור החכמה - משיח ..... **לה**
- כשעוסקין שלא לשמה כדי לבא לשמה השכינה מסתרת בתוך השפחה דקדושה ..... **לו**
- כשאין השלא לשמה מביא לשמה אין השכינה ורוח משיח מרחפים שם ..... **לו**
- על ידי לימוד קבלה היו יכולים בנקל ללמוד באופן שיבוא לשמה ..... **לז**
- להיות שבלימוד קבלה קל לבא למטרה - היא שייכת להמונים ..... **לז**
- צריך להזהר שלא לגשם הענינים בקבלה ..... **לח**

לח	..... חלק ב
לט	..... תורה לשמה - לשם התורה - מהו?
לט	..... לשם התורה - שתקרא תורת חיים
מ	..... יגעת' ומצאתי - סתירה מהותית
מ	..... מה הפירוש שה' מסתתר בתורה הקדושה דוקא
מא	..... אי ההרגשה בהשגחת הבורא - הגורם היחיד לעוונות
מא	..... בהשגחה גלויה - לא היתה בחירה
מב	..... בעולם הזה חסרה ההשגחה הגלויה
מב	..... כמה אופנים בהשגת ההשגחה
מג	..... הסתר פנים והסתר בתוך הסתר
מג	..... גילוי פנים היינו - התגלות טובו הגדול
מג	..... הסתר פנים - בעת יסורים
מד	..... הסתר בתוך הסתר - תלית ההנהגה במקרה
מד	..... עוונות הנעשים מתוך הסתר אחד נקראים שגגות
מה	..... עוונות הנעשים מתוך הסתר כפול נקראים זדונות
מה	..... קודם צריך לעשות מה שבכוחו בבחינות הסתר
מו	..... רק אחר שעמל מתוך הסתר זוכה לגילוי פנים
מו	..... השגת ההשגחה בשכר ועונש - גילוי פנים ראשון
מז	..... בעל תשובה - שזכה לגילוי פנים
מז	..... להכיר והרגיש בשכר ועונש הוא תשובה מיראה
מח	..... השגת השגחת שכר ועונש עוקרת למפרע ההסתר הכפול
מט	..... השגת השגחת שכר ועונש אינה עוקרת ההסתר הפשוט
מט	..... המשיג השגחת שכר ועונש הוא צדיק שאינו גמור ובינוני

- מט בינוני - שעומד בין היראה לאהבה.....
- נ דרגא שניה של גילוי פנים - הבנת בחינת הטוב והמטיב לרעים ולטובים.....
- נ למה לא די בהבנת שכר ועונש?.....
- נא איך אפשר לצוות על אהבת ה'?.....
- נא כל הטְבָעִים הוכנו לעבודת ה'.....
- נב כלי האהבה שמשתמשים עמהם לאהוב חברו מיועדים לאהבת ה'.....
- נב יש אהבה שמבוססת על התענוג שמקבל מחבירו.....
- נב יש אהבה שמבוססת על הכרת מעלת חבירו.....
- נג צריך בתחילה אהבה התלויה בדבר ומשם יתעלה לאהבה שאינה תלויה בדבר.....
- נד איך אפשר לבוא לאהבות האלו?.....
- נד עולמך 'תראה' בחייך ולא 'תקבל' בחייך.....
- נה עולמך תראה - גילוי השגחת הבורא.....
- נה עבודה שבזמן הסתר מעלה נחת רוח יותר מעבודת המלאכים.....
- נו הסתר הפנים הינו רק מעבר.....
- נו בעת הסתר אי אפשר שלא יבוא פעם לידי עבירה.....
- נז הבהירות בהשגחת שכר ועונש תסייענו לקיים מצוות ולברוח מעבירה.....
- נח מה הכוונה שיהיה בעיניו כרשע?.....
- נח כל עוד אין לו יראה ואהבה אינו יכול להקרא צדיק.....
- נט כל העולם כולו אומרים היינו - שמקיים תרי"א מצוות.....
- נט קנין אהבה התלויה בדבר - בבהירות בשכר המצוה.....
- ס קנין אהבה שאינה תלויה בדבר - בהשגה שהוא טוב ומטיב לרעים ולטובים.....
- ס צדיק שאינו גמור - שאהבתו אינה שלימה.....
- סא געתי - בתורה, ומצאתי - השגחת ה'.....

- כדי למצוא השגחת ה' צריך יגיעה בתורה ..... סב
- תורת חיים - שמתגלה אור פני מלך ..... סב
- בדביקות מאהבה נשפע חיים רוחניים בלי הפסק ..... סב
- תורה לשם תורת חיים ..... סג
- מצוות אהבת ה' - בידינו היא ..... סג
- ההסתר - כדי שיתגלה ..... סד
- מסתתר בתורה - כשעדיין לא רואה גילוי פנים ..... סה
- העוסק בתורה - מתווסף לו הסתר כדי להתיגע ..... סה
- בשלא לשמה בא לסם המות מחמת תוספת הסתר ..... סו
- תורת הנגלה והנסתר - שה' מסתתר ומתגלה בתורה ..... סו
- בהשגת שכר המצוה יבוא לדרגא ראשונה של אהבה ..... סו
- גם הבא לגילוי פנים, איך ירגיש שמעולם עשה לו ה' רק טוב ..... סז
- בזה שידוע שהעבירות נעשו מצוות ישמח בהסתר שהביא לעבירה ..... סח
- איך מגיעים לאהבה שאינה תלויה בדבר? ..... סט
- מה כוונת רבי אלעזר ברבי שמעון? ..... סט
- וכי בעל עבירה יִרְאֶה עצמו חציו זכאי וחציו חייב?! ..... ע
- המדובר הוא בזוכה להשיג השגחת שכר ועונש ..... ע
- מצוה אחת שחסרה - מצוות אהבת ה' ..... עא
- חציו חייב שעדיין לא תיקן את עת ההסתר פנים ..... עא
- בהגיעו לאהבת ה' מכריע לכף זכות גם עת ההסתר ..... עב
- אם יכשל בעבירה יאבד את גילוי הפנים ..... עב
- רבי אלעזר ברבי שמעון מדבר בבחינה רביעית של אהבה ..... עג
- שלימות האהבה - כשידוע הטבתו יתברך לכל אחד ..... עג

- עד אי אפשר להגדיר חציו זכאי וחציו חייב רק אחר תשובה מיראה .....
- עד נידון אחר רובו היינו שאחר תשובה מאהבה נבחן לצדיק גמור .....
- עה באהבה הנצחית זוכה לראות סוף כל אחד לטוב .....
- עה המשיג את תשובת כל העולם נקרא מכריע כל העולם לכף זכות .....
- עו איך זוכים לשלימות האהבה? .....
- עו המצער עצמו עם הציבור זוכה ורואה בנחמת ציבור .....
- עז מה שייך בהצטערות עם הציבור בינונים ורשעים? .....
- מדת ההסתר - מדת רשעים, מדת הגילוי - מדת בינונים, שלימות האהבה - צדיק .....
- עח היועד הסתר הפנים של הציבור יכול להכריע כל העולם לכף זכות .....
- עח ששון ושמחה כי מחר נמות - כף הזכות של הבינוני .....
- עט אם יכופר העון - כף החובה .....
- עט כף החובה שבו אינה שמחה בעולם הבא .....
- פ מדת צדיק המכריע לכף זכות לגמרי - אבד .....
- פא מדת צדיקים בינונים רשעים היינו - המדידה בהשגחת ה' .....
- פא מדת רשעים - שמסתירים השגחת ה' בכל העולם .....
- פב מדת בינונים - להבא: כף זכות; לשעבר: כף חובה .....
- פב מדת צדיקים - שזדונות נעשו כזכויות .....
- פג מדת בינונים מתגלית לפרקים בתוך ההסתר .....
- פג גם אחר גילוי הפנים יש יגיעה בעבודה .....
- פד לאחר גילוי הפנים יש מדרגות רבות .....
- פה ההסתר הוא עצמו סיבת הגילוי .....
- פג חלק ג' .....
- פה היתכן שהמילה 'פרעה' הוא משמותיו של הקדוש ברוך הוא? .....
- פה אור ה' מצטמצם מאד עד העולם הזה .....
- פו אורייתא וקודשא בריך הוא חד היינו - תורה דאצילות .....

- פז ..... הצמצום הוא רק בלל ללבושי התורה ולא במאור
- פז ..... דוקא בלבוש התורה דעשיה יכול להתגלות אור גדול
- פז ..... מעלת תורה דעשיה
- פז ..... בגילוי הפנים השני - מתגלה שאורייתא וקודשא בריך הוא חד
- פח ..... הלואי אותי עזבו - מלחפש אותי מחוץ לתורה
- פח ..... בתורה מדובר מארבע בחינות
- פט ..... כל פעולה הנפעלת בעולם העשיה משתלשלת מעולם האצילות
- צ ..... תורת הנגלה - בעת ההסתר פנים; תורת הנסתר - בעת גילוי פנים
- צ ..... חכמת הקבלה - מעולם היצירה ומעלה
- צא ..... בעת שזדונות נעשים לזכויות - הטומאה הופכת לקדושה ואור ה'
- צב ..... תורת הנגלה - תורת ההסתר; תורת הנסתר - תורת הגילוי
- צב ..... ההבדלים בארבע עולמות
- צג ..... בעולם העשיה יש שני מיני ההסתר
- צג ..... עולם היצירה - גילוי פנים ראשון ואהבה התלויה בדבר
- צג ..... עולם הבריאה - אהבה שניה התלויה בדבר ואהבה שאינה תלויה בדבר
- צד ..... עולם האצילות - גילוי פני הטוב והמטיב לכל העולם
- צה ..... בחינת הקליפה שבעולמות
- צה ..... עולם האצילות דקליפה רק בהבחן מול עולם האצילות דקדושה
- צו ..... בזה שזוכה לגילוי פנים עדיין אינו יודע כל פרטי החכמה
- צז ..... איך יכול אדם שלא זכה לגילוי פנים ללמוד קבלה?
- צז ..... גם מי שעדיין לא הכין כלים, לימוד קבלה מושך אורות מקיפים המסייעים
- צח ..... אין להגשים הענינים בחכמת הקבלה
- ק ..... סדר הלימוד

דבר מפעל הזוהר העולמי

יהודים היראים וחפצי האמת שמחו בה' ובחסדו הגדול בהוצאה החדשה של החיבור הנוכחי – 'הקדמה לתלמוד עשר ספירות' היוצא מחדש בכמה מעלות טובות וחשובות כדלהלן.

החיבור הלזה אשר חובר בידי קודש, של חכם הרזים, האיש הפלאי, הגאון הקדוש מורינו הרב רבי יהודה לייב אשלג זכר צדיק וקדוש לברכה, אשר מה לנו להאריך בשבח המגיע לו, כאשר מעשה קדושתו וגדולתו ידועים לכל, ועוצם מעלת חיבוריו גלויים, וכל דברינו יהיו רק למותר.

הרבה ספרים ומאמרים נכתבו על ידי גדולי הדורות בדבר חיוב לימוד הקבלה ובזכותה, אמנם דומה, שאין כחיבור הזה בבהירותו ובהקפתו את כל הפרטים להשלימם לבנין אחד, נאה ומפואר, כדרכו של רבינו במאמריו ובספריו. רבינו טורח ומסביר לנו בשפה בהירה את עניני עבודת ה', דרגותם וזכותם. רבותינו זכרונם לברכה הורונו 'עשה דברים לשם פעלים', 'וכל מעשיך יהיו לשם שמים', וכהם רבים, איך תוכל לבא לזה? במה תשיגם? בחיבור הנוכחי יתבאר לך היטב כל זה באופן מקיף ועמוק.

בחיבור הלז מתבארים בטוב טעם מדת צדיק גמור ושאינו גמור, בינוני, רשע. אהבת ה' התלויה בדבר ואהבה שאינה תלויה בדבר. ועל הכל גודל החיוב והזכות בלימוד תורת הקבלה, אפילו להמון עם, ודוקא להם, שאינם במדריגת הצדיקים להדבק בה' על ידי לימוד תורת הנגלה.

אין בית המדרש בלא חידוש. המהדורה החדשה נתעטרה בכמה מעלות טובות, אשר יקלו ויסייעו ללומד הבא לדבקה בה' יתברך. ראשית עבר החיבור הגהה דווקנית, (לא שהיו הרבה טעויות, כי גם הקודמים לנו הפליאו מלאכתם, ומכל מקום יהיה הגהתנו לעזר). כן הוספנו ופרטנו מראי המקומות, ופתחנו, כדרכנו, את כל ראשי התיבות.

אמנם עיקר החידוש הוא, כמובן, הכותרות שנוספו לראש כמעט כל קטע, שהושקע בהן מחשבה רבה, שיהיו בקיצור הלשון ויחד עם זאת ממצות את הקטעים היטב. בעזרת ה' יהיו לעזר רב, כי ישמשו כעין סיכום על כל הנאמר בלשון קדשו של הרב המחבר.

גם הוספנו דבר (שכבר התחילו בו קצת) שבכל מקום שמציין המחבר לדיבור מסוים, הוספנו את מספר האות שבו נמצא הקטע, כי בלי זה יקשה מאד למעיין למצוא לפי התחלת הדיבור, ובפרט שהרבה דיבורים מתחילים באותם מילים.

חילקנו את הספר לשלשה חלקים, כאשר בכל חלק מדובר בנושא מרכזי אחד.

ואנחנו תפילה שיתקבלו מעשינו לרצון לפני אדון כל, ויהיו לנחת רוח למחבר הקדוש, ויסייעו ללומדים בחיבור הזה, ובזה יהא קירוב הגאולה במהרה בימינו אמן.

המוציאים לאור

בפתח השער

מספר התגלות הזוהר דף קס"ט (נדפס בספר מאורות הזוהר)

"השלם" לרבי יהודה אשלג, פרוש על הזוהר בן ט"ז פרכים

המקבל האלקי רבי יהודה אשלג, נולד בורשה בשנת תרמ"ו. בתרע"ט עלה לארץ ישראל, והתישב בירושלים. הגם שעמל הרבה בנגלות התורה, בכל זאת עקר כחו מתבלט בתורת הסוד - הזוהר ושאר ספרים וכתבי האר"ל.

מגדולי המקבלים בדור האחרון היה רבי יהודה אשלג ז"ל. הוא פתח גישה חדשה להבנת שיטת האר"ל. כתביו העמקים והמוכנים ספקו מפתחות הנחוצים להבנת הזוהר. פרושו השלם לזוהר הידוע כפרוש "השלם" הקל בהפצת הלמוד בכתבים הנשגבים והסתומים של הזוהר, שכן תרגם כל הזוהר ללשון הקדש המדברת כיום. הוא פתח את השערים לסוד תורת הח"ן, דרך 16 פרכים המהווים את הספר הנקרא "תלמוד עשר הספירות".

מספריו ראוי לציין: "תלמוד עשר ספירות" בני ששה עשר פרכים, ובו סכום בהיר של תורת האר"ל במהות "עשר ספירות" ושאר ענפיה של שיטה סבוכה ומסעפת זו. כמו כן כתב הרב רבי יהודה אשלג ספרי באור לערכים ולמנחים במשג הקבלה ("פנים מסבירות"). ספריו של הר"י אשלג הם הנסיון המצלח ביותר להגיש לבן דורנו את תורת הנסתר בשפתו ובדרך הגיונו, ואין כמותם מבוא לכל המבקש לטעם ולדרך בשבילי הסוד.

הר"י אשלג נפטר בעצומו של יום הכפורים שנת תשט"ו.

על אף הגדול בהשפעת החסידות במקביל להתענינות המחדשת בקבלה, עדין נוכל לומר שרב היהודים נשארו בורים בלמודי הקבלה. מצב זה החל להשתנות כאשר הרב אשלג סלל דרכו להבנת כתבי הארי. בספרו "עשר הספירות" תאר בבהירות את כתבי הארי וזל, שהיו מקשים להבנה לדורנו.

מאמרים קצרים שנדפס בספר "אור הזוהר"

אי אפשר שכל כלל ישראל יבואו לטהרה הגדולה הזו, זולת על ידי למוד הקבלה, שהיא הדרך הקלה ביותר, המספיקה גם לקטני הדעת

אי אפשר שכל כלל ישראל יבואו לטהרה הגדולה הזו, זולת על ידי למוד הקבלה, שהיא הדרך הקלה ביותר, המספיקה גם לקטני הדעת, מה שאין כן בדרך העסק בתורת הנגלה בלבד, אי אפשר לזכות על ידה, זולת ליחידי סגולה, ועל ידי יגיעה רבה, אבל לא למרבית העם.

(הרב הקדוש רבי יהודה אשלג זכר צדיק לברכה, בהקדמה לתלמוד עשר הספירות, אות לו)

גאלת ישראל וכל מעלת ישראל תלוי בלמוד הזה ובפנימיות התורה
הרי לעיניך, שגאלת ישראל וכל מעלת ישראל תלוי בלמוד הזה
ובפנימיות התורה.

(הרב הקדוש רבי יהודה אשלג זכר צדיק לברכה, קבלה למתחיל, הקדמה לספר הזהר, אות טו, עמוד 61)

הסכמת המקבל רבי יצחק פדורי זכר צדיק לברכה על הדפסת הזהר
הנה באו לפני תלמידי כבוד קדשת האדמור הרב ברוך שלום הלוי
אשלג זכר צדיק לברכה ובידם תכריך כתביו. באורים על תורת
הארי הקדוש ובתורת אביו איש האלקים מרן בעל הסלם על הזהר
הקדוש, וכבר הסכימו צדיקי וגאוני ארץ מן הדור הקודם על תורתו
הטהורה לשם שמים של שר בית הזהר קדש הקדשים כבוד קדשת
אדמור הרב יהודה לייב הלוי אשלג זכר צדיק וקדוש לברכה לחיי

העולם הבא זכותו יגן עלינו, כי חזו נכוחה יחידות מפעליו, אשר מתוך התגלות רוח השם עליו השפיל להוציא מאפלה לאורה את מאור התורה הזוהר הקדוש וכתבי האר"י הקדוש, ושמחה ירדה לעולם כביום נתינת התורה ממש. ואורו הקדוש יאיר דרכנו נכוחה היאך הדרך לתקן עצמנו ולכונן צעדינו לקראת ביאת גואל צדק במהרה בימינו אמן.

(מתוך הסכמת זקן המקבלים פאר היור והירו הצדיק החסיד רבי יצחק פדורי זכר צדיק לברכה, תמוז תשנ"ו על הזוהר עם פרוש הסלם)

הסכמת רבי יוסף חיים זוננפלד זכר צדיק וקדוש לברכה על הרפסת הזוהר

האמת אגיד, שאני יודע מך ערכי, כי אפלו בפשט אני פדאי לתן הסכמה, וכל שכן בדבר שלא בי הוא, אבל כולי עלמא מכירים את כבוד... הפהן הגדול בלמוד הקבלה ומפרסם שמו... אחד מיקירי ירושלים וחכמי העוסק בתורה לשמה ומגלה צפונייה, הלא הוא האי גברא רבא ויקירא ידידי הוא הקשור במוסרות לכבי... ביראתו הקודמתו כבוד קדשת הרב הגאון רבי יהודה לייב אשלג שליט"א... ויהי רצון מלפני אבינו שבשמים שכל ברכותיו יתקיימו ובעזרת השם המחכה לישועה קרובה.

(מתוך הסכמת הראב"ד הגאון הצדיק רבי יוסף חיים זוננפלד זכר צדיק וקדוש לברכה על הזוהר עם פרוש הסלם)

יש סגלה נפלאה לאין ערוף לעוסקים בחכמת הקבלה, שאפלו בשאינם מבינים מה שלומדים, מעוררים עליהם את האורות המקיפים את נשמתם - כל אדם מישראל מבטח בסופו, שיושיג כל ההשגות הנפלאות

אמנם יש בזה דבר גדול וראוי לפרסמו, כי יש סגלה נפלאה לאין ערוף, לעוסקים בחכמת הקבלה, שאף על פי שאינם מבינים מה שלומדים, אלא מתוך החשק והרצון החזק, להבין מה שלומדים, מעוררים עליהם את האורות המקיפים את נשמתם. פרוש, כי כל אדם

מִיִּשְׂרָאֵל מִבְּטַח בְּסוּפוֹ, שֵׁיִשִּׁיג כָּל הַהֲשָׁגוֹת הַנִּפְלְאוֹת, אֲשֶׁר חָשַׁב הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּמַחְשַׁבַת הַבְּרִיאָה לְהַנּוֹת לְכָל נִבְרָא. אֲלָא מִי שְׁלֵא זָכָה בְּגִלְגּוּל זֶה, יִזְכָּה בְּגִלְגּוּל ב' וְכו', עַד שְׂיִזְכָּה לְהַשְׁלִים מַחְשַׁבַת הַבּוֹרָא שְׁחָשַׁב עָלָיו.

(הרב הקדוש רבי יהודה אשלג זכר צדיק לברכה, הקדמה לתלמוד עשר ספירות, אות קנ"ה)

כָּל אָדָם מִיִּשְׂרָאֵל מְחִיב בְּהַחְלֵט לְלַמֵּד חֻכְמַת הַקְּבֵלָה - וְאִם לֹא לְמַד חֻכְמַת הַקְּבֵלָה, הוּא מְחִיב לְהַתְגַּלְגֵּל וּלְבוֹא עוֹד פַּעַם בְּעוֹלָם הַזֶּה

הַנֶּה נֹדַע מִפִּי סוֹפְרִים וּפִי סִפְרִים אֲשֶׁר לְמוֹד חֻכְמַת הַקְּבֵלָה הוּא מְחִיב בְּהַחְלֵט לְכָל אָדָם מִיִּשְׂרָאֵל, וְלוֹ לְמַד אָדָם כָּל הַתּוֹרָה כְּלָה, וּבִקִּי בְּשׁ"ס וּפּוֹסְקִים בְּעַל פֶּה, גַּם מְמַלֵּא בְּמִדּוֹת וּבְמַעֲשִׂים טוֹבִים יוֹתֵר מִכָּל בְּנֵי דוֹרוֹ וְלֹא לְמַד חֻכְמַת הַקְּבֵלָה, הוּא מְחִיב לְהַתְגַּלְגֵּל וּלְבוֹא עוֹד פַּעַם בְּעוֹלָם הַזֶּה כְּדִי לְלַמֵּד רְזִי תּוֹרָה וְחֻכְמַת הָאֱמֶת, שְׂזַהֵי מוֹבָא בְּכַמָּה מְקוֹמוֹת בְּמִדְרָשֵׁי חֻכְמֵינוּ זְכוּרָנָם לְבִרְכָה.

וְהוּא חַיִּיב גַּמּוֹר בְּהַחְלֵט עַל כָּל אָדָם מִיִּשְׂרָאֵל, לְלַמֵּד וּלְהַבִּין רְזִין דְּאוּרִיתָא וְכָל דְּרַכִּי הַשְּׁפָעוּתִיו יִתְבָּרַךְ לְתַחְתּוּנִים, שְׁהֵם עֲקָר חֻכְמַת הָאֱמֶת וְשִׁכְר הַנְּשָׁמוֹת לְעֵתִיד לְבוֹא.

(הרב הקדוש רבי יהודה אשלג זכר צדיק לברכה, הקדמה לספר פי חכם)

חֻכְמַת הַקְּבֵלָה נִמְצְאָת סְגוּרָה וּמְסֻגָּרָת בְּאֵלֶף עֲזָאוֹת עַד הַיּוֹם הַזֶּה

וְלֹא־חֲרוּנָה הָעָלוּ צַחְנָם מַעְלָה מַעְלָה, כִּי גַם תִּקְעוּ אֶת צַפְרֵינֵיהֶם בְּחֻכְמַת הַקְּבֵלָה, מְבַלִּי לְשִׁים לֵב אֲשֶׁר חֻכְמָה זֹאת נִמְצְאָת סְגוּרָה וּמְסֻגָּרָת בְּאֵלֶף עֲזָאוֹת עַד הַיּוֹם הַזֶּה, עַד אֲשֶׁר אֵין יוֹצֵא וּבָא בְּתוֹכָהּ לְהַבִּין אֵף מְלָה אַחַת בְּמַשְׁמְעוּתָהּ הָרְאוּיָה, וְאֵין צְרִיךְ לוֹמַר אֵיזָה קֶשֶׁר בֵּין מְלָה אַחַת לְחֻבְרָתָהּ, כִּי בְּכָל הַסִּפְרִים הָאֱמִתִּיִּים שֶׁנִּתְחַבְּרוּ עִם הַיּוֹם אֵין בָּהֶם זוּלַת רְמוּזִים דְּקִים, אֲשֶׁר בְּדַחַק גְּדוֹל הִמָּה מְסִפִּיקִים רַק בְּשִׁבִיל תְּלִמִיד מִבֵּין מַדְעֵתוֹ לְקַבֵּל פְּרוּשָׁם מִפִּי חֻכָּם מְקַבֵּל וּמְסַמְךָ לָךְ.

והנה גם "שמה קננה קפוז ותמלט ובקעה ודגרה בצלה" ונתרבו בימינו אלה חוברי חֵבֶר אֲשֶׁר עוֹשִׂים שָׁם מְטַעְמִים כְּאֵלֶּה שֶׁהֵמָּה לְגַעַל נַפְשׁ לְכָל הַמְּסַתְפְּלִים בָּהֶם. וַיֵּשׁ מֵהֶם שֵׁיפְלִיגוּ עוֹד לְעֹלוֹת עַל רֹאשׁ הַפְּסָגָה, וְלוֹקְחִים לָהֶם מְקוֹם הָרְאוּי לְרֹאשֵׁי הַדּוֹרוֹת, שְׁעוֹשִׂים עֲצָמִם כִּיּוֹדְעִים לְבָרֵךְ בֵּין סִפְרֵי הַקְּדוּמוֹנִים וְהָרְאוּשׁוֹנִים זְכוּרוֹנָם לְבִרְכָה, לְהוֹרוֹת לְצַבּוֹר אֵיזוֹה סֵפֶר רְאוּי לְהַגּוֹת בּוֹ וְאֵיזוֹה סֵפֶר שְׂאִינוֹ כְּדָאֵי לְטַפֵּל בּוֹ מִשׁוּם שְׂמֵלֵא דְבִרֵי הַזֵּה, חֶסֶד וְשָׁלוֹם, וּכְדֵי בִזְיוֹן וְקִצְף.

כִּי עַד עַתָּה הֵיטָה מְלֹאכֶת הַבְּרוּר הַזֹּאת מִיַּחֲסֵת וּמִגְבֻלַת רַק לְאַחַד מַעֲשֶׂרָה רֵאשֵׁי דוֹרוֹת, וְעַתָּה נִבְעָרִים יִתְעַלְלוּ בָּהּ. וְלִפְיֶכָךְ נִשְׁתַּבְּשָׁה מְאֹד דַּעַת הַצַּבּוֹר בְּתַפְסִיט הַעֲנִינִים הָאֵלֶּה, וְעוֹד נוֹסֵף כִּי נוֹצְרָה אֲוִירָה שֶׁל קְלוֹת דַּעַת וְכָל אֶחָד חוֹשֵׁב לְעַצְמוֹ אֲשֶׁר דֵּי לוֹ בְּסִרְיָה אַחַת בְּשַׁעַת הַפְּנְאֵי לְהַתְּבוּנָן וּלְבַקֵּר בְּדִבְרֵים נִשְׁגָּבִים אֵלָּה, וְעוֹבְרִים בִּיעָף עַל כָּל עוֹלָם הַחֲכָמָה הַגְּבוּהָ וּמְקוּרִיוֹת נִשְׁמַת הַיְהוּדִית בְּטִיסָה אַחַת כְּמוֹ הַמְּלֶאךָ הַנוֹדֵעַ, וּמוֹצִיאִים מִסְקָנוֹת כָּל אֶחָד לְפִי הַלֵּךְ רוּחוֹ.

וְאֵלֶּה הֵן הַסְּבוֹת שֶׁהוֹצִיאוּ אוֹתִי מְחוּץ לְגִדְרֵי, וְהַחֲלַטְתִּי כִּי עַת לְעֵשׂוֹת לְהֵשֵׁם וּלְהַצִּיל מֵהָשָׁפֶשֶׁר עוֹד לְהַצִּיל. וְקִבַּלְתִּי עַל עֲצָמֵי לְגִלוֹת שְׁעוֹר מְסִים מֵהַמְּקוּרִיוֹת הַנוֹגְעַת לְסוּג הָאִמּוֹר וּלְהַפְּיִצוֹ בְּקֶרֶב הָעָם.

(הרב הקדוש רבי יהודה אשלג זכר צדיק לברכה, מאמר עת לעשות)

רַשְׁבִּי זְכוּרוֹנוֹ לְבִרְכָה הֵינָה בּוֹ כַּחַ לְהַלְבִּישׁ הַדְּבָרִים וּלְדַרְשֵׁם, בְּאִפְּן שְׂאֵף אִם יְדַרְשֵׁם לְרַבִּים, לֹא יוֹבִינָם אֵלָּא מִי שְׂרָאוּי לְהַבִּינָם, לְכֵן נִתֵּן לוֹ "רְשׁוֹת" לְכַתֵּב סֵפֶר הַזֶּה

הֵנָּה דְבַר זֶה מְבֹאֵר בְּסֵפֶר שְׁעַר מְאֲמֵרֵי רַשְׁבִּי לְהָאֲרִי זְכוּרוֹנוֹ לְבִרְכָה, בְּפִרְשַׁת מִשְׁפָּטִים זֶהר, דָּף ק'. וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: דַּע, כִּי נִשְׁמוֹת הַצְּדִיקִים יֵשׁ מֵהֶם מִבְּחִינַת אֹר מְקִיף, וַיֵּשׁ מֵהֶם שְׁהֶם מִבְּחִינַת אֹר פְּנִימִי. וְכָל אוֹתָם שְׁהֶם מְצַד אֹר מְקִיף, יֵשׁ בָּהֶם כַּחַ לְדַבֵּר בְּנִסְתָּרוֹת וְסוּדוֹת הַתּוֹרָה דְרָךְ כְּסוּי וְהַעֲלֵם גְּדוֹל, כְּדֵי שְׁלֹא יוֹבְנוּ אֵלָּא לְמִי שְׂרָאוּי לְהַבִּינָם.

וְהִנֵּה רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי עָלָיו הַשְּׁלוֹם, הִיָּתָה נִשְׁמָתוֹ מֵצַד אֹר הַמִּקְיָף. וְלִכֵּן הָיָה בּוֹ כַח לְהַלְבִּישׁ הַדְּבָרִים וּלְדַרְשֵׁם, בְּאִפְסָן שְׂאָף אִם יִדְרָשׁם לְרַבִּים, לֹא יִבְינֵם אֲלָא מִי שְׂרָאוּי לְהַבְינֵם. וְלִכֵּן נִתֵּן לוֹ "רְשׁוּת" לְכַתֵּב סֵפֶר הַזֹּהַר. וְלֹא נִתֵּן "רְשׁוּת" לְרַבּוֹתָיו אוֹ לְרֵאשׁוֹנִים אֲשֶׁר קָדְמוּ לוֹ, לְכַתֵּב סֵפֶר בְּחֻקְמָה הַזֹּאת, עִם הָיִוֹת שְׂוֹדָאֵי הָיוּ יוֹדְעִים בְּחֻקְמָה הַזֹּאת יוֹתֵר מִמֶּנּוּ. אֲבָל הַטַּעַם הוּא שְׁלֹא הָיָה בָהֶם כַּח לְהַלְבִּישׁ הַדְּבָרִים כְּמוֹהוּ.

גְּדֹל הַעֲלָמַת סֵפֶר הַזֹּהַר שְׂאִינן כָּל מַח וּמַח יָכוֹל לְהַבִּין דְּבָרָיו - מִזְמַן רַשְׁב"י וְתַלְמִידָיו בְּעָלֵי הַזֹּהַר עַד זְמַנּוֹ שֶׁל הָאֲר"י זְכוּרוֹנוֹ לְבִרְכָה, לֹא הָיָה אֵף אֶחָד מֵהַמְחַבְרִים שֶׁיִּבִּין דְּבָרֵי הַזֹּהַר וְהַתְקוּנִים כְּמוֹ הָאֲר"י זְכוּרוֹנוֹ לְבִרְכָה

וְזֶהוּ מֵה שְׁכָתוֹב בְּרִיָּה דְיוֹחָאֵי יָדַע לְאַסְתַּמְרָא אֲרַחוּי, (בְּנוֹ שֶׁל יוֹחָאֵי יָדַע לְשֹׁמֵר דְּרַבּוּי). וּבִזְהָ תִּבִּין גְּדֹל הָעֵלֶם סֵפֶר הַזֹּהַר, אֲשֶׁר כָּתַב רַשְׁב"י, שְׂאִינן כָּל מַח וּמַח יָכוֹל לְהַבִּין דְּבָרָיו.

תְּמַצִּית דְּבָרָיו: אֲשֶׁר עֲנִין בְּאֹרֵי דְבָרִים בְּחֻקְמַת הָאֲמַת אֵינּוּ תְלוּי כָּלִל בְּגִדְלוֹתוֹ וְקִטְנוֹתוֹ שֶׁל הַחֻכָּם הַמְקַבֵּל, אֲלָא הוּא עֲנִין הָאֲרַת הַנִּשְׁמָה הַמִּיְחַדֵּת לְדָבָר זֶה, אֲשֶׁר הָאֲרַת נִשְׁמָה זֹאת הִיא בְּחִינַת נְתִינַת "רְשׁוּת" מֵהַשָּׁמַיִם לְגִלוֹת חֻקְמָה הָעֲלִיוֹנָה. וְנִמְצְינּוּ לְמִידִים, אֲשֶׁר מִי שְׁלֹא זָכָה לְרְשׁוּת הַזֹּאת, אֶסּוּר לוֹ לְבַאֵר בְּאֹרִים בְּחֻקְמָה זוֹ, מִשּׁוּם שְׂאֵינּוּ יָכוֹל לְהַלְבִּישׁ הַדְּבָרִים הַדְּקִים הַהֵם בְּמַלִּים הַמְתְּאִימִים לְדָבָר, בְּאִפְסָן שְׁלֹא יִכְשְׁלוּ הַמַּעֲיָנִים בָּהּ.

שְׂמֻשׁוֹם זֶה לֹא מְצִינּוּ שׁוּם סֵפֶר מְסֻדָּר בְּחֻקְמַת הָאֲמַת מִלְּפָנֵי סֵפֶר הַזֹּהַר שֶׁל רַשְׁב"י. כִּי כָּל הַסְּפָרִים שֶׁקָּדְמוּהוּ בְּאֹתָהּ הַחֻקְמָה, אֵינָם מְגִדְרִים בְּשֵׁם בְּאֹרִים בְּחֻקְמָה, אֲלָא רַק רְמָזִים בְּעֵלְמָא, וְגַם בְּלִי סֵדֶר שֶׁל קוּדֵם וְנִמְשָׁף, כְּנֹדַע לְמוֹצָאֵי דַעַת. עַד כָּאֵן הִכְנַת דְּבָרָיו זְכוּרוֹנוֹ לְבִרְכָה.

וַיֵּשׁ לְהוֹסִיף כְּפִי מֵה שֶׁקְּבַלְתִּי מִפִּי סוֹפְרִים וּמִפִּי סְפָרִים, אֲשֶׁר מִזְמַן רַשְׁב"י וְתַלְמִידָיו בְּעָלֵי הַזֹּהַר, עַד זְמַנּוֹ שֶׁל הָאֲר"י זְכוּרוֹנוֹ לְבִרְכָה, לֹא

היה אף אחד מהמחברים שיבין דברי הזהר והתקונים כמו האר"י זכרוננו לברכה. וכל החבורים האלו שקדמוהו, אינם אלא בבחינת בעלי רמז בחכמה זו. וגם ספרי החכם הרמ"ק זכרוננו לברכה בכללם.

וגם על האר"י זכרוננו לברכה עצמו ראוי לומר אותם הדברים שאמר על רבי שמעון בר יוחאי. דהינו, אשר לקודמיו של האר"י זכרוננו לברכה לא נתנה רשות מהשמים לגלות באורי החכמה, ולהאר"י זכרוננו לברכה נתנה הרשות הזאת. באפן שאין להבחין כאן משום גדלות וקטנות כלל, כי יכול להיות שמעלת הקודמים לו היתה לאין ערוך גדולה ממעלת האר"י זכרוננו לברכה. אמנם להם לא נתנה הרשות לדבר זה. ולפיכך נשמרו מלכתב הבאורים השיכים לעצם החכמה, אלא הסתפקו ברמזים קצרים, שאינם נקשרים זה בזה כלל.

מעת שנתגלו ספרי האריז"ל בעולם, כל העוסקים בחכמת הקבלה הניחו ידיהם מפל ספרי הראשונים והגאונים שקדמו להאריז"ל, וכל חיי רוחם הדביקו רק בכתבי האריז"ל בלבד

עקרי החבורים בחכמת האמת, אינם אלא ספרי הזהר והתקונים, ואחריהם ספרי האריז"ל

ומטעם זה, מעת שנתגלו ספרי האר"י זכרוננו לברכה בעולם, כל העוסקים בחכמת הקבלה הניחו ידיהם מפל ספרי הרמ"ק זכרוננו לברכה, ומפל הראשונים והגאונים שקדמו להאר"י זכרוננו לברכה, כמפרסם בין העוסקים בחכמה זו. וכל חיי רוחם הדביקו רק בכתבי האר"י זכרוננו לברכה בלבד. באפן אשר עקרי החבורים הנחשבים בבחינת באורים בחכמה זו כראוי להיות, אינם אלא ספרי הזהר והתקונים, ואחריהם ספרי האר"י זכרוננו לברכה.

(הרב הקדוש רבי יהודה אשלג זכר צדיק לברכה, גלוי טפח וכסוי טפחים)

קובץ
אוצרות
הזוהר

כרד א

אור
הזוהר
המחולק
ל-354
ימות
השנה

גדולי
ישראל
והזוהר

ערכה
של שעה

---

768 עמודים

קובץ
אוצרות
הזוהר

כרד ב

מאורות
הזוהר
ט"ו ספרים
מאורות הזוהר
התגלות הזוהר
אגרות הזוהר
הרמח"ל והזוהר
עת לעשות לה'
המישיח והזוהר
הצדיקים והזוהר
חשבונות הזוהר
קבלתי ונושעתי
אלה מקראי
קודש
הפעת הזוהר
מצדיקי הרבים
תיבת נח
ישועות הזוהר
אל הערפל

---

416 עמודים

קובץ
אוצרות
הזוהר

כרד ג

אורות
הזוהר
י"ב ספרים
תשובת
הרשב"י
נפלאות הזוהר
תהלות הזוהר
גאלת הרשב"י
במחיצת
הרשב"י
מספעות הזוהר
אור הרשב"י
הזוהר והערב רב
זכותא דרשב"י
גימטריאות
הזוהר
שער התקונים
שירה וזמרה
בי יוחאי

---

416 עמודים

קובץ
אוצרות
הזוהר

כרד ד

זהרי
הזוהר
ח' ספרים
חבל על
כל רגע
נשמת הרשב"י
חיים של זהר
השפעות
הרשב"י
החמי
הרשב"י
הזוהר
והר סיני
הקדמת כח
הזוהר
ליקוטי זוהר
תהילות דוד
סדר
בראשית

---

416 עמודים

קובץ
אוצרות
הזוהר

כרד ה

אדרא
רבא
וזוטא
ונספחו
עלין
ו' ספרים
תפלות
ובקשות
גאולת הרשב"י
שירה וזמרה
תהלות הזוהר
תשובת
הרשב"י
עלן אור הזוהר
27-28
חשבונות
הזוהר
רשימות 200
ספרי הזוהר

---

544 עמודים

קובץ
אוצרות
הזוהר

כרד ו

תורת
הרשב"י
המלמדים
והזוהר
המקוה
והזוהר
הערב רב
והזוהר
אמירת
הזוהר
כהלכתה
שער
התיקונים
שער
זקנים עם
נערים
אור הזוהר
קומיקס

---

416 עמודים

קובץ
אוצרות
הזוהר

כרד ז

תיקוני
הזוהר
עמוד
היומי
המחולק
ל-354
ימות
השנה
עם
שער
התיקונים

---

544 עמודים

קובץ
אוצרות
הזוהר

כרד ח

תיקוני
הזוהר
דף היומי
חלק א'
המחולק
ל-354
ימות
השנה
עם
שער
התיקונים
החדש

---

416 עמודים

קובץ
אוצרות
הזוהר

כרד ט

תיקוני
הזוהר
דף היומי
חלק ב'
המחולק
ל-354
ימות
השנה
עם
שער
התיקונים

---

416 עמודים

קובץ
אוצרות
הזוהר

כרד י

כח
הזוהר
חלק א'
1-34
עלוני
אור
הזוהר
מוחודש
אלול
תש"ע
עד
תשרי
תשע"א

---

360 עמודים

קובץ
אוצרות
הזוהר

כרד יא

מפגלי
העורמי

קובץ
אוצרות
הזוהר

כרד יב

מפגלי
העורמי

קובץ
אוצרות
הזוהר

כרד יג

מפגלי
העורמי

קובץ
אוצרות
הזוהר

כרד יד

מפגלי
העורמי

קובץ
אוצרות
הזוהר

כרד טו

מפגלי
העורמי

הקדמה לתלמוד עשר הספירות

משר התורה הגאון הקדוש המקובל האלוקי
רבי יהודה הלוי אשלג* זצוקלה"ה

חלק א

מטרת לימוד הקבלה

א. בריש מלים, מצאתי לי צורך ואילך, עד דורנו זה, שהכבידה גדול לפוצץ מחיצת ברזל, עלינו במידה חמורה מאד, המצויה ומפסקת בינינו לבין חכמת הקבלה, מעת חורבן הבית

ושינוי, עד דורנו זה, שהכבידה גדול לפוצץ מחיצת ברזל, עלינו במידה חמורה מאד, ומעוררת פחד שלא תשתכח חס ושלום מישראל.

השאלות בדבר לימוד קבלה

והנה כשאני מתחיל לדבר על לב בלימוד הזה, הנה היא שאלתו מי שהוא, אודות העסק הראשונה, למה לי לדעת כמה

* הגאון הצדיק המקובל האלוקי רבי יהודה ליב הלוי אשלג (1884-1954) מכונה בעל הסולם על שם הפירוש שכתב לספר הזוהר בקראו את שמו הסולם. כל ימיו עסק בעל הסולם בפירוש חכמת הקבלה, בחידושה ובהפצתה בשדרות העם. הוא פיתח שיטה ייחודית ללימוד הקבלה, המאפשרת לכל אדם באשר הוא לחקור את המציאות שבה אנו חיים ולהתוודע אל שורשיה ואל מטרתה.

לי. ומי פתי יכניס את עצמו
בסכנה על לא דבר.

רביעית, אפילו החובבים את
הלימוד הזה, אינם
מתירים אותה אלא לקדושים
משרתי אל, ולא כל הרוצה ליטול
את השם יבא ויטול.

חמישית, והוא העיקר, כי קיימא
לן בכל ספק, אשר פוק
חזי מאי עמא דבר, ועיני הרואות,
שבני תורה שבדורי כולם המה עמי
בדעה אחת, ושומטים ידיהם
מלימוד הנסתר, וגם מיעצים
לשואליהם, שבלי שום פקפוק
מוטב ללמוד דף גמרא במקום
העסק הזה.

מלאכים בשמים, וכיצד נקראים
בשמותיהם, האם לא אוכל לקיים
כל התורה כולה בפרטיה
ודקדוקיה בלי ידיעות הללו.

שנית, ישאל, הלא כבר קבעו
חכמים, שצריכים
מתחילה למלאות כריסו בש"ס
ובפוסקים. ומי הוא שיוכל
לרמות את עצמו שכבר גמר כל
התורה הנגלית, ורק תורת הנסתר
חסרה לו.

שלישית, הוא מפחד שלא יחמיץ
חס ושלוש מחמת
העסק הזה. כי כבר קרו מקרים
שנטו מדרך התורה בסבת העסק
בקבלה. ואם כן הצרה הזאת למה

למה אנחנו חיים?

הללו, העולים לנו ביוקר כל כך,
דהיינו מרבית היסורים והמכאובים
שאנו סובלים בעדם, בכדי
להשלימם על אחריתם, הנה מי
הוא הנהנה מהם? או ביתר דיוק,
למי אני מהנה?

והן אמת שכבר נלאו חוקרי
הדורות להרהר בזה, ואינו

ב. אכן, אם נשים לַפְנֵינו להשיב רק
על שאלה אחת מפורסמת מאד,
בטוח אנכי שכל השאלות
והספיקות הללו יתעלמו מן
האופק, ותביט אל מקומם וְאֵינָם.
והיינו השאלה הזעומה הנשאלת
מכל בני ירד, שהיא: מהו הטעם
בחינו. כלומר, מספר שנות חיינו

פוגשת אותנו בלתי קרוא, ומנקרת את מוחינו, ומשפילתנו עד עפר, בטרם שנצליח למצוא התחבולה הידועה, דהיינו: להסחף בלי דעת בזרמי החיים, כדאמול.

צריך לומר בדורנו זה, שלא ירצה מי שהוא אפילו להעלותה על הדעת. עם כל זה, עצם השאלה בעינה עומדת בכל תוקפה ומרירותה, שהרי לעתים היא

החיים הם כדי לקבל מטוב ה' וזה על ידי קיום התורה

החיים ואת הטוב ואת המוות ואת הרע" וגומר. כלומר, בטרם נתינת התורה, לא היו לפנינו אלא המוות והרע, פירוש, כמו שכתבו חכמינו זכרונם לברכה, שהרשעים בחייהם נקראים מתים, משום שטוב מותם מחייהם, להיות היסורים והמכאובים שסובלים בשביל השגת קיום חייהם עולה פי כמה מרובה על קצת התענוג שמרגישים בחיים הללו. אמנם עתה, שזכינו לתורה ומצוות אשר בקיומה אנחנו זוכים בחיים האמתיים השמחים ומשמחים לבעליהן, כמו שכתוב טעמו וראו כי טוב ה', ועל כן אומר הכתוב, ראה נתתי לפניכם היום את החיים והטוב מה שלא היה לכם במציאות כלל קודם נתינת התורה.

ג. אכן, לפתרון חידה שתומה זו דיבר הכתוב, "טעמו וראו כי טוב ה'" וכולי. כי מקיימי התורה והמצוות כהלכתן, המה הטועמים טעם החיים, והמה הרואים ומעידים כי טוב ה', כמו שכתבו חכמינו זכרונם לברכה, שברא העולמות כדי להיטיב לנבראיו, כי מדרך הטוב להיטיב. אבל ודאי מי שעדיין לא טעם את החיים של קיום תורה ומצוות, הוא לא יכול להבין ולהרגיש כי טוב ה' כדברי חכמינו זכרונם לברכה, אשר כל הכוונה של ה' יתברך בבראו אותנו, הייתה רק להיטיב לו, ועל כן אין לו עצה אחרת אלא לילך ולקיים התורה והמצוות כהלכתם.

וזה שכתוב בתורה (פרשת נצבים), "ראה נתתי לפניך היום את

הנחלת התורה לבנים - שלימות התענוג

לבד שאין בהם הנאה של כלום לבעלים, אלא גם אינו יכול ליהנות לאחרים, כלומר אפילו בבנים שמוליד אין לו נחת, להיות גם חיי הבנים האלו קשים ממות ואיזו מתנה הוא מנחיל להם. אמנם, החי בתורה ומצוות לא רק שזכה ליהנות מחייו עצמו, הוא שמח עוד להוליד בנים ולהנחילם מהחיים הטובים הללו, וזה שאמר למען תחיה אתה וזרעך, כי יש לו תענוג נוסף בחיים של בניו, שהוא היה הגורם להם.

וזהו שמסיים הכתוב, "ובחרת בחיים למען תחיה אתה וזרעך", שלכאורה הלשון מכופל, ובחרת בחיים למען תחיה, אלא הכוונה על החיים בקיום תורה ומצוות, שאז חיים באמת, מה שאין כן חיים בלי תורה ומצוות, המה קשים ממות, וזה שאמרו חכמינו זכרונם לברכה רשעים בחייהם נקראים מתים, כמבואר. וזה שאמר הכתוב למען תחיה אתה וזרעך, כלומר שחיים בלי תורה, לא

מהו הניסיון לבחור בטוב?

על הגורל הטוב, לומר את זה קח לך. שלכאורה הדברים תמוהים, כי הכתוב אומר ובחרת בחיים, שהמשמעות היא, שהאדם בוחר מעצמו, והם אומרים, שמעמידו על החלק היפה, אם כן כבר אין כאן בחירה. ולא עוד אלא שאומרים, אשר ה' יתברך מניח ידו של אדם על גורל הטוב, וזה מפליא מאד, דאם כן היכן הבחירה שבאדם.

ד. ובאמור תבין דברי חכמינו זכרונם לברכה על הכתוב ובחרת בחיים הנזכר למעלה (עיי"ן שם בפירושו רש"י זכרוננו לברכה), וזה לשונו, 'אני מורה לכם, שתבחרו בחלק החיים כאדם האומר לבנו בחר לך חלק יפה בנחלתי, ומעמידו על החלק היפה, ואומר לו את זה ברור לך. ועל זה נאמר, "ה' מנת חלקי וכוסי אתה תומיך גורלי", הנחת ידי

הניסיון הוא להתחזק להרגיש ולזכור את הטוב האמיתי

כי ודאי עבודה גדולה ויגיעה רבה יש כאן, עד שיזכך גופו ויוכל לקיים התורה ומצוות כהלכתם, דהיינו לא להנאת עצמו אלא כדי להשפיע נחת רוח ליוצרו, שנקרא לשמה, שרק באופן זה, זוכה לחיי אושר ונועם המלווים עם קיום התורה, ובטרם שמגיע לזוכך הזה, נוהג ודאי בחירה להתחזק בדרך הטוב בכל מיני אמצעים ותחבולות, ויעשה כל מה שתמצא ידו לעשות בכחו, עד שיגמור את מלאכת הזכוכ, ולא יפול חס ושלום תחת משאו באמצע הדרך.

ובמבואר תבין דבריהם כמשמעם, כי אמת הדבר ונכון מאד, שה' יתברך בעצמו מניח ידו של אדם על גורל הטוב, דהיינו על ידי שנותן לו חיי נחת ועונג, בתוך החיים הגשמיים המלאים יסורים ומכאובים וריקנים מכל תוכן, שבהכרח נעתק האדם ובורח מהם, בזמן שַׁיְרָאָה לו אפילו כמציץ מן החרכים איזה מקום שלווה, להמלט שמה מהחיים האלו הקשים ממות, שאין לך הנחת ידו של אדם מצדו יתברך גדולה מזו. ודבר הבחירה של האדם היא רק לענין החיזוק,

דרכה של תורה - חיי צער - למה?

לסיגופים הללו ולחיי צער, אלא העמל לבד מספיק לגמרי בחכמות הללו לזכות בהן, וחכמת התורה אף על פי שאנו עמלים בה במדה רבה, עדיין אינו מספיק לזכות בה, זולת על ידי הסיגופים של פת במלח וכולי וחיי צער וכולי. וסיומם של הדברים מפליא עוד יותר, שאמרו 'אם אתה עושה כן אשריך בעולם הזה וטוב לך לעולם הבא', כי בשלמא בעולם הבא אפשר שיהיה

ה. ועל פי המתבאר, תבין דברי חכמינו זכרונם לברכה במסכת אבות (פרק ו משנה ד), 'כך היא דרכה של תורה, פת במלח תאכל, ומים במשורה תשתה, ועל הארץ תישן, וחיי צער תחיה, ובתורה אתה עמל, אם אתה עושה כן, אשריך וטוב לך, אשריך בעולם הזה, וטוב לך בעולם הבא'. ויש לשאול על דבריהם אלו, מה נשתנתה חכמת התורה, משאר חכמות העולם שאינן צריכות

כאלו, אשריך בעולם הזה, הכאלו חיים מאושרים יקראו, במובן שבעולם הזה.

טוב לי, אכן בעולם הזה בעת שאני מסגף עצמי באכילה ושתייה ושינה ואני חי בצער רב, יאמרו על חיים

הצער הוא לזכך הגוף מרצון לקבל לרצון לתת נחת רוח לה'

המלווה לו אפילו בהכרח, בדרך ההספקה של קיום חייו, עד שחיי צער יחיה פשוטו כמשמעו. ואז, אחר שכבר התרגל בזה, וכבר אין בגופו שום רצון לקבל הנאה כל שהיא לעצמו, אפשר לו מעתה לעסוק בתורה ולקיים המצוות גם כן בדרך הזה, דהיינו בכדי להשפיע נחת רוח ליוצרו ולא להנאת עצמו במשהו (אלא אם כו שאינו תוהה על הראשונות כמו שכתבו בתוספות ראש השנה דף ד עמוד א דיבור המתחיל בשביל עיין שם ועוד יש סוד בדבר כמו שכתב הרמב"ם ואין כאן מקומו להאריך).

1. אמנם לפי המבואר לעיל, אשר עסק התורה וקיום המצוות כהלכתן בתנאם החמור, שהוא, בכדי להשפיע נחת רוח ליוצרו ולא לצורך הנאתו עצמו, אי אפשר לבא לזה אלא, בדרך העבודה הגדולה וביגיעה רבה בזכוך הגוף, והתחבולה הראשונה היא, להרגיל עצמו שלא לקבל כלום להנאתו, אפילו בדברים המותרים והמוכרחים שבצרכי קיום גופו, שהם אכילה ושתייה ושינה, וכדומה מהכרחיים, באופן שיסלק את עצמו לגמרי מכל הנאה

בזה שמכוון לעשות נחת רוח לה' - מרגיש טוב ה'

(א) 'כל העוסק בתורה לשמה זוכה לדברים הרבה, ולא עוד אלא שכל העולם כולו כדאי לו וכולי, ומתגלין לו רזי תורה ונעשה כמעין המתגבר' וכולי, עיין שם היטב, ועליו הכתוב אומר 'טעמו וראו כי

וכשזוכה בזה אז זוכה לטעום את החיים המלאים מכל טוב ועונג בלי פגם של צער כל שהוא, המתגלים בעסק התורה והמצוה לשמה, כמו שרבי מאיר אומר (אבות פרק ו משנה

לנבראיו, כי מדרך הטוב להיטיב, והוא השש ושמח במספר שנות החיים שהעניק לו ה' יתברך, וכל העולם כולו כדאי לו.

טוב ה' כמבואר לעיל, שהטועם טעם העוסק בתורה ומצות לשמה, הוא הזוכה ורואה בעצמו את כונת הבריאה, שהיא רק להיטיב

החילוק בין דרכה של תורה לתכלית של קיום התורה

הזאת, מוטל עליו לחיות חיי צער ולעמול בתורה, כנזכר למעלה במשנה. אכן אחר שגמר והשלים את דרכה של תורה, וכבר זכך גופו, ומוכשר לקיים התורה והמצות לשמה בכדי להשפיע נחת רוח ליוצרו, הרי הוא בא לצד השני של המטבע, שהוא חיי עונג ושלווה רבה, שעליה היתה כונת הבריאה להיטיב לנבראיו, דהיינו החיים המאושרים ביותר שבעולם הזה ועולם הבא.

ז. עתה תבין את שני הצדדים שבמטבע של העסק בתורה ומצוות. כי צד האחד הוא דרכה של תורה, כלומר, ההכנה הרבה, שהאדם צריך להכין את טהרת גופו בטרם שיזכה לעצם קיום התורה והמצות, ואז בהכרח שעוסק בתורה ומצות שלא לשמה, אלא בתערוכות של להנאתו עצמו, שהרי עדיין לא הספיק לזכך ולטהר את גופו, מהרצון לקבל הנאות מהבלי העולם הזה, ובעת

תורת ה' - שתפקידה לשנות טבע האדם - היא הצריכה ליגיעה רבה

בעד המכאובים והיסורים שהולך וסובל במשך ימי חייו, על כן אינו מוכרח לתקן גופו, ודי לו בעמל שנותן בעדם כמו כל קניני העולם הזה הנקנים על ידי יגיעה ועמל עליהם, מה שאין כן עסק התורה

ח. והנה נתבאר היטב, ההפרש הגדול בין חכמת התורה לשאר חכמות העולם, כי שאר חכמות העולם, אין השגתן מטיבה כלל את החיים שבעולם הזה, כי אפילו הספקה בעלמא לא יתנו לו,

להיטיב לנבראיו, על כן ודאי שצריך לזכך גופו, שיהיה ראוי וכדאי לאותו הטוב האלקי.

והמצות, שכל ענינם הוא להכשיר את האדם שיהיה ראוי לקבל כל אותו הטוב שבכונת הבריאה

אשריך בעולם הזה - אחרי שהזדכך ללמוד לשמה

כי מעשה בראשית בצביונם נבראו ובכל קומתם נבראו, כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה, דהיינו בתכלית שלימותם ותפארתם. ולפי זה, האור שנברא ביום ראשון יצא בכל שלימותו, הכולל גם חיי העולם הזה בתכלית העידון והנועם, כפי השיעור המתבטא בהמלות יהי אור. אלא כדי להכין מקום בחירה ועבודה, עמד וגנזו לצדיקים לעתיד לבא, כדברי חכמינו זכרונם לברכה. על כן אמרו בלשונם הצח 'יהי אור לעולם הזה' אמנם לא נשאר כן אלא 'ויהי אור לעולם הבא', כלומר, שהעוסקים בתורה ומצות לשמה, זוכים בו רק לעתיד לבא, שפירושו, בזמן העתיד לבא אחר גמר הזדככות גופם בדרכה של תורה, שכדאים אז לאור הגדול שהוא גם בעולם הזה, כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה עולמך תראה בחייך.

ט. גם נתבאר היטב מה שאומרת המשנה, 'אם אתה עושה כן אשריך בעולם הזה', כי בכוונה גמורה דייקו זאת, להורות, כי חיי העולם הזה המאושרים, אינם מוכנים אלא רק למי שהשלים את דרכה של תורה, באופן, שענין הסיגופים של אכילה שתיה שינה וחיי צער, האמורים כאן, המה נוהגים רק בעת היותו בדרכה של תורה, כי על כן דייקו ואמרו 'כך היא דרכה של תורה' וכולי, ואחר שגמר דרך זו של שלא לשמה בחיי צער וסיגופים, מסיימת המשנה, אשריך בעולם הזה, כי תזכה לאותו האושר והטוב שבכונת הבריאה, וכל העולם כולו יהיה כדאי לך, דהיינו אפילו העולם הזה, ומכל שכן לעולם הבא.

י. וזה שאמרו בזהר (בראשית דף לא עמוד ב) על הכתוב ויאמר אלקים יהי אור ויהי אור, 'יהי אור לעולם הזה ויהי אור לעולם הבא'. פירוש,

עסק התורה לבד, אפילו שלא לשמה - כחיי צער

במשנה אבות הנזכר למעלה, שהוא המאור שבתורה, שיש בו די כח להחזירו למוטב ולהביאהו לעסק התורה והמצות לשמה, שהרי לא הזכירו כאן סיגופים, אלא רק שהעסק בתורה ומצות בלבד, מספיק לו אותו המאור המחזירו למוטב, שיוכל לעסוק בתורה ומצות בכדי להשפיע נחת רוח ליוצרו, ולא כלל להנאת עצמו, שהוא הנקרא לשמה.

יא. אמנם אנו מוצאים ורואים בדברי חכמי התלמוד, שהקלו לנו את דרכה של תורה יותר מחכמי המשנה, כי אמרו (סנהדרין דף קה עמוד ב) 'לעולם יעסוק אדם בתורה ובמצות אפילו שלא לשמה ומתוך שלא לשמה בא לשמה' והיינו, משום שהמאור שבה מחזירו למוטב, הרי שהמציאו לנו ענין חדש במקום הסיגופים המובאים

גם בעסק שלא לשמה צריך לכוון לקיים מצות ה'

יודע לו שלא הגיעה לו על ידי העסק והטורח הגדול הזה שום הנאה ותועלת פרטית, הוא מתחרט על כל יגיעתו שיעג, מטעם שאינה את עצמו מתחילתו, שכסבור שגם הוא יהנה מטרחתו, כגון זה, שלא לשמה נקרא (כמו שכתבו בתוספות ראש השנה דף ד עמוד א דיבור המתחיל בשביל). ואף על פי כן התירו חכמינו זכרונם לברכה את תחילת העסק בתורה ומצות גם שלא לשמה. מטעם, שמתוך שלא

יב. אבל יש להרהר לכאורה אחר דבריהם אלו, הלא מצאנו כמה לומדים, שלא הועיל להם העסק בתורה, שיזכו על ידי המאור שבה לבא לשמה. אמנם, ענין העסק בתורה ומצות שלא לשמה, הפירוש, שהוא מאמין בה' יתברך ובתורה ובשכר ועונש, והוא עוסק בתורה מחמת שה' יתברך צוה לעסוק, אבל משתף הנאת עצמו עם עשיית הנחת רוח ליוצרו, ואם אחר כל טרחתו בעסק התורה והמצות,

שבה מחזירם למוטב, כי המאור שבתורה אינו מאיר אלא לבעל אמונה, ולא עוד אלא שמדת גודל המאור הזה, היא כמדת תוקף אמונתו, אבל למחוסרי אמונה חס ושלום, היא להיפך, כמו שאמרו 'למשמאילים בה סמא דמותא' (שבת דף פח עמוד ב), כי מקבלים חושך מהתורה ונחשכות עיניהם.

לשמה בא לשמה, כמבואר לעיל, אמנם בלי ספק, אם העוסק הזה לא זכה עדיין לאמונת ה' יתברך ותורתו, אלא מתגורר בספיקות חס ושלום, לא עליו אמרו חכמינו זכרונם לברכה שמתוך שלא לשמה בא לשמה, ולא עליו אמרו (במדרש רבה בפתחתא דאיכה ובירושלמי חגיגה פרק א הלכה ז), שמתוך שמתעסקים בה המאור

הלומד מבלי אמונה בחיוב מצות תלמוד תורה - לא ירגיש טוב ה'

מאור מהתורה, ועל כן בחשכה יתהלכון, וימותו ולא בחכמה. אבל אותם שזכו לאמונה שלמה, מובטחים בדברי חכמינו זכרונם לברכה, שמתוך שמתעסקים בתורה אפילו שלא לשמה, המאור שבה מחזירם למוטב, ויזכו, גם בלי הקדם של יסורים וחיי צער, לתורה לשמה המביאה לחיי אושר וטוב בעולם הזה ובעולם הבא כנזכר למעלה. ועליהם הכתוב אומר, אז תתענג על ה' והרכבתיך על במתי ארץ וגומר.

יג. וכבר משלו חכמים משל נאה על ענין זה, על הפסוק הרי המתאווים את יום ה' למה זה לכם יום ה', הוא חושך ולא אור (עמוס פרק ה פסוק יח). 'משל לתרנגול ועטלף, שהיו מצפים לאור, אמר לו תרנגול לעטלף, אני מצפה לאורה שאורה שלי הוא, ואתה למה לך אורה' (סנהדרין דף צח עמוד ב), ודו"ק מאד. ומובן היטב, שאותם הלומדים שלא זכו מתוך שלא לשמה לבא לשמה, היינו משום שהם מחוסרי אמונה חס ושלום, ועל כן לא קבלו שום

לאמונה שלימה, אבל באפנים הקודמים נבחנת לאמונה בלתי שלמה, אלא שהיא אמונה חלקית, אם פחות אם יותר. כך, אדם אחד מקצה לו מתוך שיעור אמונתו בה, רק שעה אחת מיומו לעסוק בתורה ובעבודה. והשני מקצה לו שתי שעות, לפי מדת אמונתו בה, השלישי אינו מזניח אפילו רגע אחד משעת הפנאי שלו מבלי לעסוק בתורה ובעבודה. הרי אומר, שרק האחרון אמונתו שלמה היא, שהרי מאמין לה' יתברך על כל רכושו, מה שאין כן הקודמים, עדיין אין אמונתם שלמה לגמרי, כמובן, ואין להאריך בכגון זה.

שני האופנים בלימוד שלא לשמה

עד שהמאור שבתורה מחזירו למוטב. אמנם מחוסרי אמונה, דומים לעטלפים, אשר לא יוכלו להסתכל באור היום, כי נהפך להם אור היום לחושך נורא יותר מחשכת ליל, כי אינם ניזונים אלא בחושך הלילה. כן מחוסרי אמונה, עיניהם מתעוורות כלפי אור ה', על כן נהפך להם האור לחושך,

יד. ומעין ענין הנזכר למעלה פירשתי פעם את מליצת חכמינו זכרונם לברכה, 'מי שתורתו אומנותו' אשר בעסק תורתו ניכר שיעור אמונתו: כי אומנתו אותיות אמונתו. בדומה לאדם, שמאמין לחבירו ומלוה לו כסף, אפשר שיאמין לו על לירה אחת, ואם ידרוש ממנו שתי לירות, יסרב להלוות לו. ואפשר שיאמין לו עד מאה לירות, אבל לא יותר מזה. ואפשר שיאמין לו אפילו להלוות לו את חצי רכושו, אבל לא את כל רכושו. ואפשר גם כן שיאמין לו על כל רכושו בלי שום צל של פחד. ואמונה זו האחרונה, נחשבת

טז. והנה נתבאר היטב, שאין לו לאדם לצפות שהעסק בתורה ומצות שלא לשמה יביאהו לשמה. רק בזמן שידע בנפשו שזכה באמונת ה' יתברך ותורתו כראוי, כי אז המאור שבה מחזירו למוטב, ויזכה ליום ה' שכולו אור. כי קדושת האמונה מזככת את העינים של האדם שתהינה מאורו יתברך,

לשמה בא לשמה, עיין שם. ולפי המבואר, יש לחלק בפשטות, כי כאן, בעוסק בתורה לשם מצות לימוד התורה על כל פנים, להיותו מאמין בשכר ועונש, אלא שמשתף הנאתו ותועלתו עצמו, עם הכונה דלעשות נחת רוח ליוצרו, על כן המאור שבה מחזירו למוטב, ובא לשמה. וכאן, בעוסק בתורה שלא לשם מצות לימוד התורה, כי אינו מאמין בשכר ועונש בשיעור הזה, עד שבשבילה יתיגע כל כך, אלא רק לשם הנאתו עצמו מתיגע, ועל כן נעשית לו סם המות, כי האור שבה נהפך לו לחושך, כמבואר.

וסמא דחיי נהפך להם לסמא דמותא, ועליהם אמר הכתוב הוי המתאווים את יום ה', למה זה לכם יום ה', הוא חושך ולא אור. אלא שצריכים מקודם להשתלם באמונה שלמה, כמבואר.

טז. ובאמור מתורצת קושית התוספות (תענית דף ז דיבור המתחיל וכל) דאמרינן שם, 'כל העוסק בתורה לשמה תורתו נעשית לו סם חיים' וכולי, 'וכל העוסק בתורה שלא לשמה נעשית לו סם המות', והקשו, והלא אמרינן לעולם יעסוק אדם בתורה אע"ג שאינה לשמה, שמתוך שלא

די גם בנתינת דעת לזכות על ידי התורה לאמונה

המאור הזה, כמו שכתוב, רפאות תהי לשרך ושקוי לעצמותיך (משלי פרק ג פסוק ח). ואז יהיה נכון לבו בטוח, כי מתוך שלא לשמה יבא לשמה. באופן, אפילו מי שיודע בעצמו שעדיין לא זכה חס ושלום לאמונה, יש לו תקוה גם כן על ידי עסק התורה, כי אם ישים לבו ודעתו לזכות על ידה לאמונת ה' יתברך, כבר אין לך מצוה גדולה

יז. ולפיכך מתחייב הלומד בטרם הלימוד, להתחזק באמונת ה' יתברך ובהשגחתו בשכר ועונש, כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה, נאמן בעל מלאכתך שישלם לך שכר פעולתך, ויכוון את היגיעה שלו, שיהיה לשם מצות התורה, ובדרך הזה יזכה ליהנות מהמאור שבה, שגם אמונתו תתחזק ותגדל בסגולת

מזו, כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה, 'בא חבוקק והעמידן על

אחת וצדיק באמונתו יחיה' (מכות דף כד עמוד א).

לימוד התורה - העצה היחידית להנצל מכל יצר רע

ולא עוד אלא, שאין לו עצה אחרת מזו, כמו שאיתא (במסכת בבא בתרא דף טז עמוד א) 'אמר רבא, ביקש איוב לפטור את כל העולם כולו מן הדין, אמר לפניו, רבש"ע, וכולי בראת צדיקים בראת רשעים מי מעכב על ידך', ופירש רש"י שם, 'בראת צדיקים על ידי יצר טוב, בראת רשעים על ידי יצר הרע לפיכך אין ניצול מידך, כי מי יעכב, אנוסין הן החוטאין'. 'ומאי אהדרו ליה חבריה דאיוב, (איוב פרק

טו פסוק ד) 'אף אתה תפר יראה ותגרע שיחה לפני אל', ברא הקדוש ברוך הוא יצר הרע, ברא לו תורה תבלין. ופירש רש"י שם, 'ברא לו תורה שהם תבלין, שהיא מבטלת את הרהורי עבירה, כדאמר בעלמא, (בקידושין דף ל עמוד ב) 'אם פגע בכ מנוול זה משכהו לבית המדרש, אם אבן הוא נימוח' וכולי, הלכך לאו אנוסין ננהו, שהרי יכולין להציל עצמן', עיין שם ודו"ק.

זה שלומד מבלי אמונה - אינו פוטר מעונש הרהורי עבירה

יח. וזה ברור שאינם יכולים לפטור את עצמם מן הדין, אם יאמרו שקבלו התבלין הזה, ועדיין יש להם הרהורי עבירה. כלומר, שמתגוררים עוד בספיקות חס ושלום, ועדיין היצר הרע לא נמות. כי הבורא ברוך הוא שברא אותו ונתן לו ליצר הרע את תוקפו, ברור שידע גם כן לברוא את התרופה

והתבלין הנאמנים להתיש כחו של היצר הרע, ולמחותו כליל. ואם מי שהוא עסק בתורה ולא הצליח להעביר היצר הרע ממנו, אין זה, אלא או שהתירשלת את היגיעה והעמל המחויב ליתן בעסק התורה, כמו שאמרו (מגילה דף ו עמוד ב) 'לא יגעתי ומצאתי אל תאמין', או יכול להיות שמילאו

שכיוונו לו מתחילה, הסיחו דעתם ממנו בעת הלימוד. ובין כך ובין כך, אין ליפטור את עצמו מן הדין בטענת אונס, אחר שמחייבים חכמינו זכרונם לברכה בטענה 'בראתי יצר הרע בראתי לו תורה תבלין', כי אם היה בזה איזה יוצא מהכלל, הרי הקושיא של איוב במקומה עומדת חס ושלום, ודו"ק.

את כמות היגיעה הנדרשת, אלא שהתרשלו באיכות, כלומר, כלומר, שלא נתנו דעתם ולבם במשך זמן העסק בתורה, לזכות להמשיך את המאור שבתורה, המביא האמונה בלב האדם, אלא שעסקו בהסח הדעת מאותו העיקר הנדרש מהתורה, שהוא המאור המביא לידי האמונה, כאמור, ואף על פי

לימוד קבלה לבד כנשמה בלי גוף, ולימוד נגלה לבד כגוף בלי נשמה

מלא כריסו בבשר ויין, והרי זה דומה לנשמה בלי גוף, שאין לה שכר ומעשה וחשבון, עד היותה מתקשרת בתוך הגוף בהיותו שלם מתוקן במצות התורה בתרי"ג מצות. וכן בהפך, בהיותו עוסק בחכמת המשנה ותלמוד בבלי, ולא יתן חלק גם אל סודות התורה וסתריה, הרי זה דומה לגוף היושב בחושך בלי נשמת אדם, נר ה', המאיר בתוכו, באופן שהגוף יבש בלתי שואף ממקור חיים' וכולי.

יט. ובכל המתבאר עד הנה, הסרתי תלונה גדולה ממה שתמהים על דברי הרבי חיים ויטאל זכרוננו לברכה, בהקדמתו על שער הקדמות מהאריז"ל, וכן נדפס בתואר הקדמה על ספר העץ חיים (הנדפס בירושלים שנת תרע) וזה לשונו: 'ואמנם אל יאמר אדם אלכה לי ואעסוק בחכמת הקבלה מקודם שיעסוק בתורה ובמשנה ובתלמוד, כי כבר אמרו רבותינו זכרונם לברכה, אל יכנס אדם לפרדס אלא אם כן

תחילה ילמוד נגלה ואחר כך קבלה

בפשט ההלכה וכולי. עד כאן לשונו הקדוש שם מלה במלה. כ. והנה לכאורה דבריו אלו מתמיהים מאד, כי אומר שבטרם הצליח בלימוד הנגלה ילך ויעסוק בחכמת האמת, שהוא בסתירה לדברי עצמו הקודמים, שחכמת הקבלה בלי תורת הנגלה היא כנשמה בלי גוף, שאין לו מעשה וחשבון ושכר. והראיה שהביא, מתלמיד שלא ראה סימן יפה וכולי, היא עוד יותר תמוהה, וכי אמרו חכמינו זכרונם לברכה שיניח משום זה את לימוד התורה חס ושלום, אלא ודאי להזהיר אותו להסתכל על דרכיו, ולנסות אצל רב אחר, או במסכת אחרת, אבל ודאי לא בשום פנים לעזוב התורה חס ושלום, ואפילו תורת הנגלה.

'באופן' שהתלמיד חכם העוסק בתורה לשמה צריך שיעסוק מתחילה בחכמת המקרא והמשנה והתלמוד, כפי מה שיוכל שכלו לסבול, ואחר כך יעסוק לדעת את קונו בחכמת האמת. וכמו שצוה דוד המלך עליו השלום את שלמה בנו, דע את אלקי אביך ועבדהו. ואם האיש הזה יהיה כבד וקשה בענין העיון בתלמוד, מוטב לו שיניח את ידו ממנו, אחר שבחן מזלו בחכמה זאת, ויעסוק בחכמת האמת. וזה שאמרו, מכאן לתלמיד שלא ראה סימן יפה במשנתו חמש שנים שוב אינו רואה (חולין דף כד עמוד א). ואמנם כל איש שהוא קל לעיון, מחויב לתת חלק שעה או שתי שעות ביום בעיון ההלכה, ולכוין ולתרץ הקושיות הנופלות

כדי להבין דברי תורה צריך רק יראת שמים וקיום מצוות

לזכות בחכמת התורה, והלא אמרו חכמינו זכרונם לברכה (במדרש רבה פרשת וזאת הברכה פרשה יא פיסקא ו) 'אמר הקדוש ברוך הוא לישראל, חייכם, כל החכמה וכל

כא. ועוד קשה הן בדברי הרבי חיים ויטאל זכרוננו לברכה והן בדברי הגמרא, דמשמע מדבריהם, שצריך האדם לאיזו הכנה והצטיינות מיוחדת כדי

צריכים כאן לשום הצטיינות מוקדמת, אלא רק בסגולת יראת השם וקיום המצוות בלבד זוכים לכל חכמת התורה.

התורה דבר קל הוא, כל מי שמתירא אותי ועושה דברי תורה, כל החכמה וכל התורה בלבו, עד כאן לשונם. הרי שאין

לא ראה סימן יפה - היינו שלא הזדכך האדם

בפירוש 'בראתי יצר הרע בראתי תורה תבלין', כלומר, שעמל ויגע בתורת הנגלה ועדיין היצר הרע בתוקפו עומד ולא נמוח כלל, כי עדיין לא ניצל מהרהורי עבירה, כמו שכתב רש"י לעיל בביאור בראתי לו תורה תבלין, עיין שם היטב.

כב. אכן, אם נשים לב לדבריו זכרונו לברכה, המה מתבהרים לפנינו כעצם השמים לטוהר, כי מה שכתב, 'מוטב לו שיניח את ידו הימנו אחר שבחן מזלו בחכמת הנגלה', אין הכוונה על מזל של חריפות ובקיאות, אלא כמו שביארנו לעיל,

בלימוד קבלה קל יותר להמשיך המאור שבתורה

שבתורה, ומכל שכן לאיש כזה, שהוא כבד וקשה בעיון התלמוד עצמו, ואיך יוכל לזכור עוד בשעת הלימוד בה' יתברך, כי להיות העיון הוא בנושאים גשמיים הם חס ושלום אינם יכולים לבא אצלו עם הכוונה לה' יתברך בבת אחת, ולכן מיעצו לעסוק בחכמת הקבלה, אשר חכמה זו לבושה כולה בשמותיו של הקדוש ברוך הוא, ואז כמובן יוכל לכוין דעתו ולבו לה' יתברך בשעת לימוד בלי

ולפיכך, מיעץ לו, שיניח את ידו הימנו ויעסוק בחכמת האמת, משום שקל יותר להמשיך המאור שבתורה בעסק ויגיעה בחכמת האמת, מביגיעה בתורת הנגלה. והטעם הוא פשוט מאד, כי חכמת תורת הנגלה לבושה בלבושים חיצוניים גשמיים, דהיינו גניבה גזילה ונזיקין וכדומה, אשר משום זה קשה וכבד מאד לכל אדם, לכוין דעתו ולבו לה' יתברך בעת העסק, כדי להמשיך המאור

החכמה וה' יתברך, הם אחד, וזה פשוט מאד.

טורת, ואפילו הוא קשה העיון ביותר, כי העיון בנושאים של

הזמן להזדככות - חמש או ארבע שנים

התורה בלבו'. אמנם ודאי שצריך זמן, להרגיל את עצמו במאור שבתורה ומצוות, ואיני יודע כמה? ויכול אדם לצפות כן בכל שבועים שנותיו, לפיכך מזהירה אותנו הברייתא (חולין דף כד) שאין לצפות יותר מחמש שנים, ורבי יוסי אומר רק שלש שנים (עיי' שם בחולין דף כד), אשר די ומספיק לגמרי לזכות בחכמת התורה, ואם לא ראה סימן יפה בשיעור זמן כזה, לא ישטה עוד את עצמו בתקות שוא ומפוחי כזב, אלא ידע, שלא יראה עוד סימן יפה לעולם.

כג. ולפיכך מביא ראייה יפה מדברי הגמרא 'מכאן לתלמיד שלא ראה סימן יפה במשנתו חמש שנים, שוב אינו רואה' כי למה לא ראה סימן יפה במשנתו, ודאי אין זה אלא משום חסרון כוונת הלב בלבד, ולא משום חסרון כשרון אליה, כי חכמת התורה אינה צריכה לשום כשרון, אלא כמו שאמרו במדרש הנזכר למעלה, 'אמר הקדוש ברוך הוא לישראל, חייכם, כל החכמה וכל התורה דבר קל הוא, כל מי שמתירא אותי ועושה דברי תורה, כל החכמה וכל

מי שלא הזדכך בלימוד נגלה ילמד קבלה עם הכוונה להמשיך המאור שבתורה

המוצלחת יותר ובטוחה לו, הוא העסק בחכמת הקבלה, ויניח ידו מעסק חכמת תורת הנגלה לגמרי, שהרי כבר בחן מזלו בה ולא הצליח, ויתן כל זמנו לחכמת הקבלה הבטוחה להצלחתו, מטעם המבואר לעיל, עיי' שם היטב.

ולכן יראה תיכף, למצוא לעצמו איזו תחבולה יפה, שיצליח על ידה לבא לשמה ולזכות בחכמת התורה. והברייתא לא פירשה את התחבולה, אלא שמזהירה, שלא ישב באותו המצב ויחכה עוד. וזהו שאומר הרב, שהתחבולה

בלימוד הלכה בכל אופן חייבים

חיים ויטאל בעצמו, דהיינו חלק הלימוד שבתורה שאינה באה לכלל מעשה, ולא כלל בהלכות למעשה, אכן אפשר להקל בזה ללמוד מהקיצורים ולא מהמקורות, וגם זה צריך עיון גדול, כי אינו דומה יודע ההלכה מהמקור, לידע אותה מסקירה אחת ובאיזה קיצור. וכדי שלא לטעות בזה, הביא הרב חיים ויטאל זכרונו לברכה תיכף בתחילת דבריו, שאין הנשמה מתקשרת בגוף אלא בהיותו שלם מתוקן במצות התורה בתרי"ג מצוות.

כד. וזה פשוט מאד, שאין כאן שום מדובר מלימוד התורה הנגלית בכל מה שמוכרח לידע הלכה למעשה, כי 'לא עם הארץ חסיד' (אבות פרק ב משנה ה), ו'שגגת תלמוד עולה זדון' (שם פרק ד משנה יג), ו'חוטא אחד יאבד טובה הרבה' (קהלת פרק ט פסוק יח), על כן מחויב בהכרח לחזור עליהם, עד כמה שיספיק לו שלא ישל למעשה. אלא כל המדובר כאן הוא רק, בעיון בחכמת התורה הנגלית לכיין ולתרץ הקושיות הנופלות בפשטי ההלכות, כמו שמסיק שם הרב

תשובה לשאלה; מה התועלת בלימוד הקבלה?

תוכלו לקיים לימוד התורה וקיום המצוות כהלכתן לשמה, דהיינו כדי לעשות נחת רוח ליוצר ברוך הוא בלבד, אז אינכם צריכים באמת ללימוד הקבלה, כי אז נאמר עליכם נשמת אדם תלמדנו, כי אז מתגלים לכם כל רזי תורה כמעייין המתגבר, כדברי רבי מאיר (במשנה אבות הנוכר למעלה), בלי שתצטרכו סיוע מהספרים.

כה. עתה תראה, איך כל הקושיות שהבאנו בתחילת ההקדמה המה הבלי הבלים אלא המה הם המכמורים שפורש היצר הרע, לצוד נפשות תמימות, כדי לטורדן מהעולם בלי חמדה. ונראה את הקושיא הראשונה, שמדמים את עצמם שיכולים לקיים כל התורה כולה גם בלי ידיעת חכמת הקבלה, הנה אני אומר להם, אדרבא, אם

רבי יוסי וחמש שנים לתנא קמא, הרי הברייתא מזהירה אתכם, שלא תראו סימן יפה עוד בדרך הזה שאתם דורכים, ולמה לכם להשלות נפשכם בתקות שוא, בשעה שיש לכם תחבולה כל כך קרובה ובטוחה, כמו הלימוד של חכמת הקבלה, כמו שהוכחתי הטעם לעיל, להיות העיון בנושאי החכמה דבר אחד עם ה' יתברך עצמו, עיין היטב לעיל.

אלא אם עדיין אתם עומדים בבחינת העסק שלא לשמה, אלא שתקותכם לזכות על ידיה לשמה, אם כן יש לי לשאול אתכם, כמה שנים אתם עוסקים כן. אם עדיין אתם נמצאים בתוך חמש השנים לדברי תנא קמא, או תוך שלוש השנים לדברי רבי יוסי, אז יש לכם עוד לחכות ולקוות, אבל אם עבר עליכם העסק בתורה שלא לשמה יותר משלש שנים לדעת

תשובה לשאלה; שצריך להקדים נגלה לנסתר

אתם עומדים בתוך שלש השנים או חמש השנים, מה שאין כן אחר הזמן ההוא, הרי הברייתא מזהירה אתכם, שלא תראו עוד סימן יפה לעולם, וכמו שנתבאר לעיל, ואם כן מוכרחים אתם לנסות הצלחתכם בלימוד הקבלה.

כו. וכן נמשש את הקושיא השניה במה שאומרים, שצריכים תחילה למלאות כריסם בש"ס ופוסקים. הנה בודאי הוא, שכן הוא לדברי הכל, אמנם ודאי שכל זה אמור, אם כבר זכיתם ללימוד לשמה, או אפילו שלא לשמה אם

סתרי תורת הקבלה אסור לגלות, טעמי תורת הקבלה מותר

ומעשה מרכבה ומעשה בראשית שייכים גם כן לחלק הזה. וחכמי הזוהר מכנים החלק הזה, בשם שלש ספירות ראשונות: כתר, חכמה, בינה, ומכונה גם כן בשם

כז. עוד צריכים לדעת, שישנם שני חלקים בחכמת האמת: חלק ראשון, הוא הנקרא סתרי תורה, שאסור לגלותם זולת ברמיזה, מפי חכם מקובל, למקבל מבין מדעתו.

ומשום זה נקראים בשם טעמי תורה, כלומר המתגלים מחיך הראש, שהוא בחינת מקור כל הטעמים, שהוא מלכות דראש, אשר משם ולמטה אין שום איסור לגלותם, ואדרבא, שכר המגלה אותם גדול לאין קץ ולאין שיעור. אכן שלש הספירות הראשונות הללו ושבע ספירות התחתונות הללו, האמורות כאן, מתפרשות: או בכלל כולו, או בפרטי פרטיות שאך אפשר לחלק, באופן, שאפילו שלש הספירות הראשונות, מהמלכות שבסוף עולם העשיה, שייכות לחלק סתרי תורה שאסור לגלותן, ושבע הספירות התחתונות שבכתר דראש האצילות, שייכות לחלק טעמי התורה אשר מותר לגלותן. והדברים האלה מפורסמים בספרי הקבלה.

כח. ומקור הדברים הללו תמצא במסכת פסחים (דף קיט עמוד א), דאמרינן שם, כתיב (ישעיהו פרק כג פסוק יח) והיה סחרה ואתננה קודש לה', לא יאצר ולא יחסן, כי אם ליושבים לפני ה' יהיה סחרה, לאכול לשבעה, ולמכסה עתיק

ראש הפרצוף. חלק שני, הוא הנקרא טעמי תורה, שמותר לגלותם, וגם מצוה גדולה לגלותם. ונקרא בזוהר, בשם שבע ספירות תחתוניות של הפרצוף, ומכונה גם כן בשם גוף של הפרצוף. כי בכל פרצוף ופרצוף דקדושה, יש בו עשר ספירות, הנקראות: כתר, חכמה, בינה, חסד, גבורה, תפארת, נצח, הוד, יסוד, מלכות. ששלש ספירות הראשונות מהם, מכונות ראש הפרצוף. ושבע ספירות התחתונות מכונות בשם גוף הפרצוף. ואפילו בנשמה של האדם התחתון, ישנן גם כן בחינות עשר הספירות בשמותיהן הנזכרים למעלה, וכן בכל בחינה ובחינה, הן בעליונים, והן בתחתונים. כמו שיתבארו הדברים בטעמיהם, בפנים הספר בעזרת ה'.

והטעם ששבע ספירות התחתונות שהן גוף הפרצוף נקראות בשם טעמי תורה, הוא סוד הכתוב, חיך אוכל יטעם. כי האורות המתגלים מתחת לשלש הראשונות, שהם סוד ראש, מכונים טעמים, והמלכות דראש מכונה חיך.

המשיגם נוטל כל השכר הגדול הזה (המפורש שם בגמרא בפירוש הכתוב) בשביל שמכסה אותם, ואינו מגלה אותם. והיפוכם טעמי התורה, אשר המשיגם נוטל כל השכר הגדול הזה, בשביל שמגלה אותם לאחרים. והאיכא דאמרי לא פליגי אלישנא קמא, אלא רק משמעות דורשין איכא בינייהו, אשר הלישנא קמא דורשין סיפא דקרא 'ולמכסה עתיק' ועל כן מפרשין השג השכר הגדול על מכסה את סתרי התורה, והאיכא דאמרי דורשין רישא דקרא, 'ולאכול לשבעה' שמשמעותו טעמי תורה, בסוד הכתוב 'וחיך אוכל יטעם', כי אורות הטעמים מכונים אכילה, ועל כן מפרשים השג השכר הגדול הנאמר בכתוב, על המגלה את טעמי התורה. אבל אידי ואידי סוברים, שאת סתרי התורה חייבים לכסות ואת טעמי התורה חייבים לגלות.

וכולי; מאי למכסה עתיק, זה המכסה דברים שכיסה עתיק יומין, ומאי נינהו, סתרי תורה. ואיכא דאמרי, זה המגלה דברים שכיסה עתיק יומין, מאי נינהו, טעמי תורה. ופירש רשב"ם זכרונו לברכה וזה לשונו, 'עתיק יומין: זה הקדוש ברוך הוא, דכתיב ועתיק יומין יתיב', 'סתרי תורה: הוא מעשה מרכבה, ומעשה בראשית, ופירושו של שם, כדכתיב זה שמי לעלם', 'והמכסה: היינו שאינו מוסר אותם לכל אדם, אלא למי שלבו דואג, כמו שאמרו באין דורשין'. 'זה המגלה דברים שכיסה עתיק יומין: והכי משמע, למכסה סתרי תורה, שהיו מכוסין מתחילה, ועתיק יומין גילה אותן, ונתן רשות לגלותם, ומי שמגלה אותם זוכה למה שאמר בפסוק זה', עד כאן לשונו.

כט. הרי לך במפורש, ההפרש הגדול בין סתרי תורה, אשר

מה שגילו כל הראשונים והמקובלים הם רק טעמי תורה

שמה שתמצא בדברי חכמינו זכרונם לברכה וגם בספרים הקדושים שאין מוסרים אותה אלא

ל. הרי לך תשובה ברורה על הקושיות: הרביעית, והחמישית, שבתחילת ההקדמה.

והדפיסו ספרים בחכמת הקבלה, כי אין לך גילוי גדול מכתבת ספר, אשר הכותב אותו, אינו יודע מי הם המעיינים בספרו, שיכול להיות שחס ושלום רשעים גמורים יסתכלו בו, ואם כן אין לך גילוי רזי תורה יותר מזה, וחס ושלום להרהר אחר מיטתם של קדושים וטהורים הללו, שיעברו אפילו כקוצו של יוד על מה שכתוב ומפורש במשניות ובגמרא, שאסור לגלות אותם, כמו שאמרו באין דורשין (במסכת חגיגה). אלא בהכרח, שכל הספרים הנכתבים והנדפסים, המה בבחינת טעמי תורה, שעתיק יומין כיסה אותם מתחילה, ואחר כך גילה אותם בסוד חין אוכל יטעם כנזכר למעלה, שסודות אלו, לא רק שאין איסור לגלותם, אלא אדרבא, מצוה גדולה לגלותם (כנזכר למעלה בפסחים דף קיט), ומי שידוע לגלות ומגלה אותם, שכרו הרבה מאד, כי בגילוי האורות הללו לרבים, ולרבים דוקא, תלוי דבר ביאת גואל צדק במהרה בימינו אמן.

למי שלבו דואג בקרבו וכולי, היינו את אותו החלק שנקרא סתרי תורה, שהוא בחינת שלש ספירות ראשונות ובחינת ראש, שאין מוסרין אותה אלא לצנועים, ובתנאים ידועים, שבכל ספרי הקבלה שבכתב ושבדפוס, לא תמצא אפילו זכר מהם, כי הם הדברים שכיסה עתיק יומין, כנזכר למעלה בגמרא. ואדרבא אמור אתה, אם אפשר להרהר ואפילו להעלות על הדעת, שכל אלו הקדושים והצדיקים המפורסמים, שהם גדולי האומה משופרי דשופרי, כגון ספר יצירה, וספר הזוהר, וברייתא דרבי ישמעאל, ורב האי גאון, ורבי חמאי גאון, והרב אלעזר מגרמיזא, ויתר הראשונים עד לרמב"ן, ובעל הטורים, ובעל השולחן ערוך, עד לגאון מוילנא, והגאון מלאדי, ויתר הצדיקים, זכר כולם לברכה, שמהם יצאה לנו כל התורה הנגלית ומפיהם אנו חיים, לידע המעשה אשר נעשה למצוא חן בעיני ה' יתברך, והרי, כל אלו כתבו

בלימוד הקבלה תלוי ביאת המשיח

ולא יתוב לעלמא, דאלין אינון דעבדי לאורייתא יבשה, ולא בעאן לאשתדלא בחכמה דקבלה, דגרמין דאסתלק נביעו דחכמה דאיהו י מינה' וכולי. 'והאי רוח דאסתלק איהו רוח דמשיח ואיהו רוח הקודש, ואיהו רוח חכמה ובינה, רוח עצה וגבורה, רוח דעת ויראת ה'. פקודא תנינא, ויאמר אלקים יהי אור ויהי אור, דא אהבה, דאיהי אהבת חסד, הדא הוא דכתיב ואהבת עולם אהבתיך על כן משכתיך חסד. ועלה אתמר, אם תעירו ואם תעוררו את האהבה עד שתחפץ' וכולי, 'רחימו ודחילו, עיקרא דיליה, בין טב ובין ביש, ובגין דא אתקריאת האי יראה ואהבה, על מנת לקבל פרס. ובגין דא, אמר קודשא בריך הוא, השבעתי אתכם בנות ירושלים בצבאות או באילות השדה אם תעירו ואם תעוררו את האהבה עד שתחפץ (שיר השירים פרק ב פסוק ו ושם פרק ג פסוק ה), דאיהו רחימו בלאו פרס, ולא על מנת לקבל פרס, דיראה ואהבה על מנת

לא. וצריכים מאד להסביר פעם, למה תלויה ביאת גואל צדק בהתפשטות לימוד הקבלה לרבים, המפורסם כל כך בזוהר ובכל ספרי הקבלה. וההמונים תלו בזה בוקי סריקי, עד לבלי סבול. וביאור ענין זה, מפורש בתיקוני זוהר (תיקון ל דיבור המתחיל נתיב תנינא דף עג עמוד ב), וזה לשונו, 'נתיב תנינא, ורוח אלקים מרחפת על פני המים, מאי ורוח, אלא בודאי בזימנא דשכינתא נחתת בגלותא, האי רוח נשיב על אינון דמתעסקי באורייתא, בגין שכינתא דאשתכחא בניייהו' וכולי. 'כל הבשר חציר, כלא אינון כבעירן דאכלין חציר. וכל חסדו כציץ השדה (ישעיהו פרק מ פסוק ו), כל חסד דעבדין לגרמיייהו עבדין' וכולי. 'ואפילו כל אינון דמשתדלין באורייתא כל חסד דעבדין לגרמיייהו עבדין. בההוא זימנא, ויזכור כי בשר המה רוח הולך ולא ישוב (תהלים פרק עח פסוק לט) לעלמא, ודא איהו רוחא דמשיח. וי לון מאן דגרמין, דיזיל מן עלמא,

לקבל פרס, איהי של שפחה, תחת עבד כי ימלוך, ושפחה כי ותחת שלש רגזה הארץ וגומר תירש גברתה'.

למה שלא לשמה נקרא שפחה?

לב. ונתחיל לבאר את תיקוני הזוהר מסיפא לרישא, כי אומר, שהיראה והאהבה, שיש לאדם בעסק התורה והמצוות על מנת לקבל פרס, דהיינו שמקוה שתצמח לו איזו טובה מחמת התורה והעבודה, הרי זו בחינת שפחה, שעליה כתיב ושפחה כי תירש גברתה, שלכאורה קשה, הרי קיימא לן לעולם יעסוק אדם בתורה ובמצוות אף על פי שלא לשמה, ולמה רגזה הארץ. ועוד יש להבין, דבר היחס של העסק שלא לשמה, לבחינת שפחה דוקא, גם המליצה 'שירשת את גבירתה' איזו ירושה ישנה כאן.

הלימוד שלא לשמה מסייע לבא ללמוד לשמה

לג. והענין תבין, עם כל המתבאר לעיל בהקדמה זאת, כי לא התירו את העסק של לא לשמה, אלא משום, שמתוך שלא לשמה בא לשמה, בהיות המאור שבה מחזירו למוטב, ולפיכך, יחשב העסק שלא לשמה, לבחינת שפחה המסייעת, ועובדת את העבודות הנמוכות, בעד גבירתה, שהיא השכינה הקדושה, שהרי סופו לבא לבחינת לשמה, ויזכה להשראת השכינה. ואז נחשבת גם השפחה, שהיא בחינת העסק שלא לשמה, לבחינת שפחה דקדושה, שהרי היא המסייעת ומכינה את הקדושה, אך נקראת בבחינת עולם עשיה של הקדושה.

כשאינן העסק שלא לשמה מביא ללשמה נקרא שפחה דקליפה

אמנם, אם אין אמונתו שלימה חס ושלום, ואינו עוסק בתורה ובעבודה אלא רק מטעם שה' יתברך צוה אותו ללמוד, כבר

והעבודה האלו, ועושקתן לעצמה. ולפיכך רגזה הארץ, דהיינו השכינה הקדושה שנקראת ארץ, כנודע, כי אותן התורה והעבודה שהיו צריכות לבא אליה, לרכושה של השכינה הקדושה, עושקת אותן השפחה בישא, ומורידה אותן לרכושן של הקליפות. ונמצאת השפחה, יורשת חס ושלום את הגבירה.

נתבאר לעיל, שבתורה ועבודה כאלה, לא יתגלה כלל המאור שבה, כי עיניו פגומות, ומהפכות האור לחושך, בדומה לעטלף כנזכר למעלה. ובחינת עסק כזה, כבר יצאה מרשות שפחה דקדושה, כי לא יזכה חס ושלום על ידיה לבוא לשמה, ועל כן באה לרשות השפחה דקליפה, שהיא יורשת את התורה

על ידי העבודה לשמה ממשיכין חסד מלמעלה ובתוכו מלובש אור החכמה - משיח

רוח דעת ויראת ה' (ישעיה פרק יא), הנאמר על מלך המשיח, כמו שנאמר שם להלן, ונשא נס לגוים, ואסף נדחי ישראל, ונפוצות יהודה יקבץ מארבע כנפות הארץ. כי אחר שישראל ממשיכין על ידי אור החסד, את אור החכמה, בסוד רוח חכמה ובינה וכולי, אז מתגלה המשיח, ומקבץ נדחי ישראל וכולי. הרי, שהכל תלוי בעסק התורה והעבודה לשמה, המסוגל להמשיך אור החסד הגדול, שבו מתלבש ונמשך אור החכמה. שזה סוד השבועה, אם תעירו

לד. ופירשו תיקוני הזוהר סוד השבועה ד'אם תעירו ואם תעוררו את האהבה עד שתחפץ', שהקפדה היא, שישראל ימשיכו אור החסד העליון, שנקרא אהבת חסד, כי זהו הנחפץ, שהוא נמשך דוקא, על ידי העסק בתורה ובמצוות שלא על מנת לקבל פרס, והטעם כי על ידי אור החסד הזה, נמשך לישראל אור החכמה העליונה, המתגלה ומתלבש באור החסד הזה שהמשיכו ישראל. ואור החכמה הזה, הוא סוד הכתוב, ונחה עליו רוח ה', רוח חכמה ובינה, רוח עצה וגבורה,

ואם תעוררו וכולי, כי הגאולה השלימה וקיבוץ הגלויות אי אפשר זולתה, היות סדרי צנורות הקדושה מסודרים כן.

כשעוסקין שלא לשמה כדי לבא לשמה השכינה מסתתרת בתוך השפחה דקדושה

לה. וזה שפירשו עוד: 'ורוח אלקים מרחפת על פני המים, מאי ורוח אלקים, אלא בודאי, בזמנא דשכינתא נחתת בגלותא, האי רוח, נשיב על אינון דמתעסקי באורייתא, בגין שכינתא דאשתכחת בינייהו'. פירוש הדברים, שבזמן גלות, בעת שישראל עדיין עוסקים בתורה ומצוות שלא לשמה, אמנם אם הם בבחינה זו, שמתוך שלא לשמה בא לשמה, הרי השכינה

ביניהם, אלא בבחינת גלות, מטעם שעדיין לא בא לשמה, וכנזכר למעלה, בסוד השפחה דקדושה. וזה שאמר, בגין שכינתא דאשתכחת בינייהו, כלומר בהסתר, אבל סופם לזכות לגילוי שכינה. ואז הרוח דמלך המשיח מרחפת על העוסקים, ומעוררת אותם לבא לשמה, בסוד המאור שבה מחזירים למוטב, שמסייעת ומכינה להשראת השכינה שהיא גבירתה.

כשאין השלא לשמה מביא לשמה אין השכינה ורוח משיח מרחפים שם

אמנם, אם חס ושלום אין העסק הזה דשלא לשמה ראוי להביאם לשמה, מטעמים הנזכרים למעלה, אז מצטערת השכינה ואומרת, 'כל הבשר חציר, כלא אינון כבעירין דאכלין חציר'. פירוש, שלא נמצא בעוסקים בתורה, אותו רוח האדם העולה למעלה, אלא שמסתפקין ברוח הבהמה היורד למטה. ומפרשים שם הטעם, משום ד'כל חסדו כציץ השדה, ואפילו כל אינון דמשתדלין באורייתא, כל חסד דעבדין לגרמייהו הוא דעבדין',

שעליהם אין רוחא דמשיח מרחפת, אלא הולכת מהם ולא תשוב, כי השפחה הטמאה עושקת תורתם ויורשת את הגבירה כנזכר למעלה, משום שאינם בדרך לבא מתוך שלא לשמה לבחינת לשמה, כנזכר למעלה.

כלומר, שכל עסקם בתורה ומצות הוא לתועלתם ולהנאתם עצמם, ואין העסק בתורה מסוגל להביאם לשמה חס ושלום, וזה שאמר שם 'בההוא זמנא, ויזכור כי בשר המה, רוח הולך ולא ישוב לעלמא, ודא איהו רוחא דמשיח'. פירוש,

על ידי לימוד קבלה היו יכולים בנקל ללמוד באופן שיבוא לשמה

הקדושים והספירות, אשר בנקל היו יכולים לבא באותה הבחינה של שלא לשמה המביאתם לשמה, שאז היתה רוח אלקים מרחפת עליהם, בסוד המאור שבה המחזירים למוטב, אמנם בשום אופן אינם חפצים בלימוד הקבלה, וזה שאמר זי לון דגרמין עניותא וחרבא וביזה והרג ואבדן בעלמא, והאי רוח דאסתלק, איהו רוח דמשיח, כמא דאתמר דאיהו רוח הקדש, ואיהו רוח חכמה ובינה וכולי.

ועל כן מסיק שם, דאלין אינון דעבדין לאורייתא יבשה, ולא בעאן לאשתדלא בחכמת הקבלה. פירוש הדברים: כי אף על פי שאינם מצליחים על ידי העסק בתורה הנגלית משום שאין בה מאור, והוי יבשה, מסיבת קטנות דעתם (כנזכר למעלה אות טז דיבור המתחיל והנה), מכל מקום הרי יכולים להצליח על ידי העסק בלימוד הקבלה, משום שהמאור שבה מלוכש בלבושין דהקדוש ברוך הוא, דהיינו השמות

להיות שבלימוד קבלה קל לבא למטרה - היא שייכת להמונים

יתעורר אור החסד והאהבה בעולם, עד שמעשיהם של ישראל

לו. המתבאר מדברי תיקוני הזוהר הוא שישנה שבועה, שלא

גם נתבאר, שאי אפשר שכל כלל ישראל יבואו לטהרה הגדולה הזו, זולת על ידי לימוד הקבלה, שהיא הדרך הקלה ביותר, המספיקה גם לקטני הדעת, מה שאין כן בדרך העסק בתורת הנגלה בלבד, אי אפשר לזכות על ידה, זולת ליחידי סגולה, ועל ידי יגיעה רבה, אבל לא למרבית העם, מטעם המבואר לעיל (אות כב דיבור המתחיל אכז). ובזה נתבארה היטב האפסיות שבקושיא הרביעית והחמישית שבתחילת ההקדמה.

בתורה ומצוות, יהיו על הכונה שלא לקבל פרס, אלא רק להשפיע נחת רוח ליוצר ברוך הוא, שזה סוד השבועה: 'השבועתי אתכם בנות ירושלים' וכולי. באופן, שכל אריכות הגלות והיסורים שאנו סובלים, תלויים ומחכים לנו, עד שנזכה לעסק התורה ומצוות לשמה, ואם רק נזכה לזה, תיכף יתעורר אור האהבה והחסד הזה, שסגולתו להמשיך סוד הכתוב 'ונחה עליו רוח חכמה ובינה' וכולי, ואז נזכה לגאולה השלימה.

צריך להזהר שלא לגשם הענינים בקבלה

והתחילו בלימוד ולא יכלו להמשיך בו מחסרון הבנה, ומחמת הכינויים הגשמיים, אשר על כן טרחתי בכיבור פנים מאירות ופנים מסבירות לפרש את הספר הגדול עץ החיים מהאריז"ל ולהפשיט הצורות הגשמיות ולהעמידן בחוקי הרוחניים, למעלה ממקום ומזמן, באופן שיוכל כל מתחיל להבין הדברים בטעמם ונימוקם, בשכל בהיר ובפשטות גדולה, לא פחות כמו שמבינים גמרא על ידי פירוש רש"י זכרונו לברכה.

לז. והקושיא השלישית, שהיא הפחד שלא יחמיץ, הנה אין כאן פחד ולא כלום, כי ענין הנטיה מדרך ה' חס ושלום שקרתה פעם, היתה משני סיבות: או שעברו על דברי חכמינו זכרונו לברכה בדברים האסורים לגלות, או משום שתפסו דברי הקבלה במשמעותם החיצונית, דהיינו בהוראות גשמיות, ועברו על לא תעשה לך פסל וכל תמונה. ועל כן באמת היתה חומה בצורה מסיבי החכמה הזו עד היום, אשר רבים ניסו

חלק ב

מהות ההזדככות וענין לשמה

תורה לשמה - לשם התורה - מהו?

ולהגדירו, בשם תורה לשמו ותורה שלא לשמו, שפירושו לשם שמים, ולמה מגדירים זה בשם לשמה ושלא לשמה, שפירושו לשם התורה. אלא ודאי, שיש כאן הבנה יתירה מהאמור, שהרי הלשון מוכיחה, שתורה לשמו, שפירושו לעשות נחת רוח ליוצרו, אינו מספיק עדיין, אלא שצריך עוד שיהיה העסק לשמה, שפירושו לשם התורה, וזה צריך ביאור.

לח. ונמשיך להרחיב את החיוב של העסק בתורה ומצוות לשמה שהתחלתי לדבר בו. הנה יש להבין את השם הזה של תורה לשמה, למה מוגדרת העבודה השלימה הרצויה בשם הזה לשמה, והעבודה שאינה רצויה בשם של לא לשמה, כי לפי המובן הפשוט, שהעוסק בתורה ומצוות מחוייב לכוון לבו לעשות נחת רוח ליוצרו, ולא לשם טובת עצמו, היה צריך לכנות זה

לשם התורה - שתקרא תורת חיים

ומי שאינו מכוון את לבו ודעתו לנאמר, נמצא שהעסק בתורה ומצוות, מביא לו את ההיפך מהחיים ואריכות הימים חס ושלום, דהיינו לגמרי שלא לשמה, שהרי שמה הוא תורת חיים, והבן. ודברים אלו, באים מפורשים בדברי חכמינו זכרונם לברכה (תענית דף ז עמוד א), 'כל העוסק בתורה שלא לשמה, תורתו נעשית

לט. והענין הוא, כי נודע, ששם התורה הוא תורת חיים, כאמור כי חיים הם למוצאיהם וגומר (משלי פרק ד פסוק כב). וכן הוא אומר, כי לא דבר ריק הוא מכם, כי הוא חייכם וגומר (דברים פרק לב פסוק מז), וכיון שכן, הרי פירושה של תורה לשמה, אשר העסק בתורה ומצוות מביא לו חיים ואריכות ימים, כי אז, התורה היא כשמה.

המעט הוא, שמתגע לריק ולבטלה, ואין לו שום תועלת מטרתו ויגיעתו, חס ושלום, אלא עוד, שהתורה והעבודה עצמה, נהפכת לו לסם המות, שדבר זה מתמיה מאד.

לו סם המות. וכל העוסק בתורה לשמה, תורתו נעשית לו סם חיים'.

אמנם דבריהם אלו צריכים ביאור, להבין, איך, ובמה, נעשית לו התורה הקדושה לסם המות.

יגעתי ומצאתי - סתירה מהותית

נותנים יגיעה מרובה, ובעד קנין פחות נותנים יגיעה מועטת. והיפוכה היא מציאה, אשר דרכה לבא אל האדם בהסח הדעת לגמרי, בלי שום הכנה של טורח ויגיעה ומחיר. ואם כן איך תאמר יגעתי ומצאתי, ואם יגיעה יש כאן היה צריך לומר יגעתי וקניתי או יגעתי וזכיתי, וכדומה, ולא יגעתי ומצאתי.

מ. ונבין מתחילה את דברי חכמינו זכרונם לברכה (מגילה דף ו עמוד ב), שאמרו, 'יגעתי ומצאתי, תאמן, לא יגעתי ומצאתי אל תאמן'. שיש להקשות על הלשון יגעתי ומצאתי, שנראים כתרתי דסתר אהדדי, שהרי יגיעה היא ענין עבודה וטורח, שנותנים במחיר כל קנין רצוי, שבעד קנין חשוב

מה הפירוש שה' מסתתר בתורה הקדושה דוקא

הקדושה. ויש להבין דבריהם זכרונם לברכה כראוי, כי לכאורה הקדוש ברוך הוא מוסתר רק בדברים ודרכים הגשמיים, ובכל הבלי העולם הזה שהם מחוץ לתורה, ואיך תאמר את ההיפך אשר רק בתורה הוא מסתיר את

מא. והנה איתא בזוהר, על הכתוב ומשחרי ימצאונני, שאלו על זה היכן מוצאים את ה' יתברך, ואמרו שאין מוצאים אותו יתברך, אלא בתורה. וכן אמרו על הכתוב, אכן אתה אל מסתתר, אשר הקדוש ברוך הוא מסתיר את עצמו בתורה

ימצאוהו", המובן בכתוב, ומשחרי ימצאונני, צריך להבין היטב, דבר הביקוש הזה, ודבר המציאה הזו, מה הם, ולמה הם.

עצמו. גם המובן הכללי, שהקדוש ברוך הוא מסתיר את עצמו באופן שצריכים לבקשו, הסתר זה למה לו. וכן "כל מבקשי אותו

אי ההרגשה בהשגחת הבורא - הגורם היחיד לעוונות

ושלום. שיחד עם זה מובן, שבהסרת הסיבה ההיא, נפטרים תיכף, מכל צער ומכל מכאוב, וזוכים תיכף להדבק בו יתברך בכל לב נפש ומאד. ואומר לך, שהסיבה המקורית ההיא אינה אחרת, אלא מיעוט ההבנה שלנו בהשגחתו יתברך על בריותיו, שאין אנו מבינים אותו יתברך כראוי.

מב. וצריך שתדע אמנם, אשר סיבת כל הריחוק הזה, שאנו רחוקים כל כך מה' יתברך, ומה שאנו עלולים כל כך לעבור על רצונו יתברך, אין כל זה אלא משום סיבה אחת, שנעשתה למקור לכל המכאובים והיסורים שאנו סובלים, ולכל הזדונות והשגגות שאנו נכשלים ובאים בהם חס

בהשגחה גלויה - לא היתה בחירה

שתיכף יאבד מחמתו את חייו, כמו שאינו מהרהר לקפוץ לתוך הדליקה. וכן מי פתי היה עוזב איזו מצוה מבלי לקיימה תיכף בכל הזריזות, כמו שאינו יכול לפרוש, או להתמהמה על תענוג גדול גשמי הבא לידו, מבלי לקבלו מיד בכל הזריזות שביכלתו. הרי, שאם היתה לפנינו השגחה גלויה, היו כל באי העולם צדיקים גמורים.

מג. ונניח למשל, אם היה הקדוש ברוך הוא נוהג עם בריותיו בהשגחה גלויה באופן, אשר למשל, כל האוכל דבר איסור, יחנק תיכף על מקומו, וכל העושה מצוה, ימצא בה התענוג הנפלא בדומה לתענוגות המצוינים ביותר שבעולם הזה הגשמי, כי אז, מי פתי היה מהרהר אפילו לטעום דבר איסור, בשעה שהיה יודע

בעולם הזה חסרה ההשגחה הגלויה

שכתוב (תהילים פרק עג) הנה אלה רשעים ושלוי עולם השגו חיל וגומר, ולפיכך לא כל הרוצה ליטול את השם יבא ויטול, אלא שאנו נתקלים בכל פסיעה ופסיעה חס ושלום, עד כמו שאמרו חכמינו זכרונו לברכה (ויקרא רבה פרשה ב) על הכתוב אדם אחד מאלף מצאתי, אשר אלף נכנסים לחדר ואחד יוצא להוראה. הרי שהבנת השגחתו יתברך, היא הסיבה לכל טוב, ואי ההבנה, היא הסיבה לכל רע, ונמצא, שהיא הקוטב אשר כל באי עולם מתגלגלים עליו, אם לשבט ואם לחסד.

מזד. הרי לעיניך, שבעולמנו לא חסר לנו, אלא השגחה גלויה. כי אם היתה לנו השגחה גלויה היו כל באי עולם צדיקים גמורים. וגם היו דבקים בו יתברך בתכלית האהבה. כי ודאי לכבוד גדול היה זה לכל אחד ממנו, להתידד ולהתאהב בו יתברך בכל לב ונפש, ולהדבק בו תמיד, בלי אפילו הפסד רגע. אלא מתוך שאינו כן, אלא שגר מצוה בהאי עלמא ליכא, גם אין עוברי רצונו נענשים כלל לעינינו, אלא ה' יתברך מאריך אפים להם, ולא עוד אלא שלפעמים נדמה לנו ההיפך חס ושלום, כמו

כמה אופנים בהשגת ההשגחה

פנים. אלא שנחלקים לארבע, כי יש שתי בחינות בהשגחה של הסתר פנים, שהם: הסתר אחד, והסתר בתוך הסתר. ושתי בחינות בהשגחה של גילוי פנים, שהן: השגחה של שגר ועונש, והשגחת הנצחיות. כמו שיתבאר לפנינו בעזרת ה'.

מה. וכשנתבונן היטב בהשגת השגחה, הבאה להרגשת בני אדם, אנו מוצאים בהם ארבעה סוגים, שכל סוג וסוג מקבל השגחת ה' יתברך עליו במיוחד, באופן, שיש כאן ארבע בחינות של השגת ההשגחה, ובאמת הן רק שתיים, דהיינו: הסתר פנים וגילוי

הסתר פנים והסתר בתוך הסתר

וכשתסתכל בדברים תמצא, שמתחילה כתוב 'וחרה אפי' וגומר 'והסתרתי פני' וגומר, דהיינו הסתר אחד, ואחר כך כתוב, 'ומצאוהו רעות רבות וצרות' וגומר 'ואנכי הסתר אסתיר פני' וגומר, דהיינו הסתר כפול, וצריכים להבין הסתר כפול זה מהו.

מזו. והנה הכתוב אומר (דברים פרק לא פסוק יז), וחרה אפי בו ביום ההוא ועזבתים והסתרתי פני מהם והיה לאכל ומצאהו רעות רבות וצרות, ואמר ביום ההוא, הלא על כי אין אלקי בקרבי, מצאוני הרעות האלה. ואנכי הסתר אסתיר פני ביום ההוא על כל הרעה אשר עשה, כי פנה אל אלהים אחרים.

גילוי פנים היינו - התגלות טובו הגדול

את ה' יתברך כי טוב הוא, ומדרך הטוב להיטיב, ולפיכך בשעה שה' יתברך הולך ומטיב עם בריותיו אשר ברא כמתנת ידו הרחבה, נבחן זה, שפניו יתברך מגולות לבריותיו, כי אז הכל יודעים ומכירים אותו בהיותו מתנהג כראוי לשמו יתברך, כמו שנתבאר לעיל בדבר ההשגחה הגלויה, עיין שם היטב.

מזו. ומתחילה נבין, מה הפירוש של הפנים של ה' יתברך, שהכתוב אומר עליו 'והסתרתי פני'. ותבין זה, בדומה לאדם, בשעה שרואה הפנים של חברו מכירו תיכף, מה שאין כן ברואהו דרך אחריו, כי אז אינו בטוח בהכרתו, ועלול להיות בספק אולי אחר הוא, ואינו חברו. וכן הדבר שלפנינו, כי הכל יודעים ומרגישים

הסתר פנים - בעת יסורים

ומכאובים בעולמו יתברך, הרי נבחן זה לאחורים של ה' יתברך, כי הפנים שלו, דהיינו מידת טובו

מח. אמנם בשעה שמתנהג עם בריותיו להיפך מהאמור, דהיינו בעת שמקבלים יסורים

ומכאובים, נמצא שהקדוש ברוך הוא מסתיר פניו יתברך, שהם מידת טובו השלמה, ורק אחוריו מגולים. ואז, צריכים להתחזקות גדולה באמונתו יתברך כדי להזהר מהרהורי עבירה חס ושלום, משום שקשה להכירו מאחוריו, כמבואר. וזהו הנקרא הסתר אחד.

השלמה, נסתרה מהם לגמרי, שאין מנהג זה מתאים לשמו יתברך. ודומה, לרואה את רעהו מאחוריו, שהוא עלול להטיל ספק ולחשוב אולי אחר הוא. וזה שאמר הכתוב, 'זכרה אפי וגומר והסתרת פני מהם' וגומר, כי בעת חרון האף, שהבריות מקבלים צרות

הסתר בתוך הסתר - תלית ההנהגה במקרה

נ. מה שאין כן לפני זה, שהכתוב מדבר רק מבחינת הסתר אחד, מסיים הכתוב, 'ואמר ביום ההוא, הלא על כי אין אלקי בקרבי מצאוני הרעות האלה'. כלומר, שמאמינים עוד בהשגחת שכר ועונש, ואומרים שהצרות והיסורים מגיעים להם מחמת שאינם דבוקים בה' יתברך, ככתוב, על כי אין אלקי בקרבי מצאוני הרעות האלה, שזה נבחן שרואים עוד את ה' יתברך, אבל רק דרך אחוריו. ועל כן נקרא הסתר אחד, דהיינו הסתר הפנים בלבד.

מט. אמנם ברבות חס ושלום הצרות והמכאובים במידה מרובה ביותר, הנה גורם זה להסתר כפול, שנקרא בספרים, הסתר תוך הסתר, שפירושו שאפילו אחוריו יתברך אינם נראים חס ושלום, כלומר, שאינם מאמינים שה' יתברך כועס עליהם ומענישם, אלא תולים חס ושלום זאת במקרה ובטבע ובאים לידי כפירה בהשגחתו יתברך בשכר ועונש. וזה שאמר הכתוב 'ואנכי הסתר אסתיר פני' וגומר, כי פנה אל אלהים אחרים, דהיינו שבאים לידי כפירה, ופונים לעבודה זרה חס ושלום.

עוונות הנעשים מתוך הסתר אחד נקראים שגגות

נא. המורגשות לבריות, דהיינו הסתר ראשון, והסתר תוך הסתר. ההסתר

והנה נתבארו שתי הבחינות של תפיסת ההשגחה הנסתרת

לידי עבירה, עם כל זה, אפילו אז, נקראים בבחינת רשע שאינו גמור, כלומר, שהעבירות הללו דומות לשגגות, כי הגיעו להם מחמת ריבוי היסורים, שהרי בכללות המה מאמינים בשכר ועונש כאמור.

הראשון פירושו, הסתר פנים בלבד, והאחוריים מגולים להם, כלומר שמאמינים, שה' יתברך סיבב להם היסורים מחמת עונש, ואף על פי שקשה להם להכיר את ה' יתברך תמיד דרך אחוריו, כמבואר לעיל שבאים מחמת זה

עוונות הנעשים מתוך הסתר כפול נקראים זדונות

גמורים, משום שהם פוקרים ואומרים שה' יתברך אינו משגיח כלל על בריותיו, ופונים לעבודה זרה, כמו שכתוב, 'כי פנה אל אלהים אחרים', חס ושלום.

נב. והסתר תוך הסתר, שפירושו שאפילו אחוריו של הקדוש ברוך הוא נסתרו מהם, כי אינם מאמינים בשכר ועונש כנזכר לעיל, הנה העבירות שבידיהם נבחנות לזדונות, ונקראים רשעים

קודם צריך לעשות מה שבכוחו בבחינות ההסתר

אחוריו, בדומה לאדם הרואה רעהו מאחוריו שעלול להטיל ספק ולחשוב אולי אחר הוא. הנה בדרך זאת, נמצאת תמיד הבחירה בידי האדם, אם לקיים רצונו יתברך או חס ושלום לעבור על רצונו, כי הצרות והמכאובים שמקבל, מביאים לו את הספק במציאות השגחתו יתברך על בריותיו, כנזכר למעלה, אם כבחינה ראשונה,

נג. וצריכים לדעת, שכל ענין העבודה, הנוהגת בקיום התורה והמצוות בדרך הבחירה, נוהגת בעיקר בשתי הבחינות של ההשגחה המוסתרת האמורות. ועל הזמן ההוא, אומר בן הא הא, 'לפום צערא אגרא' (אבות סוף פרק ה). שהיות שהשגחתו יתברך אינה גלויה, ואי אפשר לראותו יתברך אלא בהסתר פנים, דהיינו רק דרך

עשה וגומר (קהלת פרק ט), כי לא יזכה לגילוי הפנים, שפירושו המידה השלימה של טובו יתברך בטרם שישתדל ויעשה, כל מה, שאך בידו ובכחו לעשות, ולפום צערא אגרא.

שהמה שגגות, אם חס ושלום כבחינה שניה שהמה זדונות, עיין שם היטב. ובין כך ובין כך, הוא נמצא בצער רב ויגיעה מרובה, ועל הזמן ההוא אומר הכתוב, כל אשר תמצא ידך לעשות בכחך

רק אחר שעמל מתוך הסתר זוכה לגילוי פנים

ההשגחה הגלויה, דהיינו לגילוי פנים, ואז זוכה לתשובה שלימה, שפירושה ששב ומתדבק בה' יתברך בכל לב נפש ומאד, כמו שנמשך מאליו מצד ההשגחה של ההשגחה הגלויה.

נד. אמנם אחר שרואה ה' יתברך, שהאדם השלים מידת יגיעתו, וגמר כל מה שהיה עליו לעשות בכח בחירתו והתחזקותו באמונת ה' יתברך, אז עוזר לו ה' יתברך, וזוכה להשגת

השגת ההשגחה בשכר ועונש - גילוי פנים ראשון

כן להרגיש את טעמה המר של כל עבירה, גם כן בעוד בחיים חיתו. ומובן מאליו, שהזוכה להשגחה הגלויה הזאת, בטוח בעצמו שלא יחטא עוד, כמו שאדם בטוח שלא יחתוך באבריו ויגרום לעצמו יסורים נוראים. וכן בטוח בעצמו שלא יעזוב המצוה מלקיימה תיכף כשבאה לידו, כמו שהאדם בטוח, שלא יעזוב שום תענוג העולם הזה או ריוח גדול הבא לידו.

נה. והנה השגה זאת ותשובה זו האמורות, באות לו לאדם בשתי מדרגות, שהראשונה היא, השגת השגחת שכר ועונש בהחלט, ומלבד שמשגי בהשגחה ברורה את שכרה של כל מצוה לעולם הבא, זוכה גם כן להשיג התענוג הנפלא שבעת קיום המצוה, תיכף בעולם הזה. וכן מלבד שמשגי העונש המר, הנמשך מכל עבירה לאחר מיתתו, זוכה גם

בעל תשובה - שזכה לגילוי פנים

גילוי פנים כנזכר למעלה. וגילוי פנים זה שמצד ישועת ה' יתברך, מכונה בשם עדות, שהרי ישועתו יתברך בעצמו, להשגה הזו של שכר ועונש, היא המבטיחה לו שלא יחטא עוד, כמבואר לעיל. ונבחן על כן, שה' יתברך מעיד עליו. וזה שאמרו, 'היכי דמי תשובה', כלומר, מתי יהיה אדם בטוח שזכה לתשובה שלמה. ועל כן נתנו לו אות ברור, דהיינו, 'עד שיעיד עליו יודע תעלומות שלא ישוב לכסלו עוד', כלומר שיזכה לגילוי פנים, שאז ישועתו יתברך עצמו מעידה עליו שלא ישוב לכסלו עוד, כמבואר.

נו. ובזה תבין מה שאמרו זכרונם לברכה, 'היכי דמי תשובה, עד שיעיד עליו יודע תעלומות שלא ישוב לכסלו עוד'. שלכאורה הדברים מתמיהים, שאם כן, מי יעלה השמימה לשמוע עדותו של ה' יתברך, גם, לפני מי צריך ה' יתברך להעיד עדותו זאת, וכי לא מספיק שה' יתברך בעצמו יודע, שהאדם שבכל לבו ולא יחטא עוד. ומהמתבאר הדבר פשוט לגמרי, כי באמת אין האדם בטוח לחלוטין שלא יחטא עוד, בטרם שיזכה להשגת ההשגחה של שכר ועונש המבוארת, דהיינו

להכיר והרגיש בשכר ועונש הוא תשובה מיראה

והיסורים הרעים הנמשכים מהעבירות, אשר על כן בטוח בעצמו שלא יחטא כנזכר למעלה, על דרך שבטוח שלא יסבב לעצמו יסורים נוראים, אמנם סוף סוף, נמצאים התשובה והבטחון הזה, שהוא רק מחמת יראת העונשים הנמשכים מהעבירות, ונמצא

נז. והנה תשובה זו האמורה נקראת בשם תשובה מיראה, כי הגם ששב אל ה' יתברך בכל לב ונפש, עד שמעיד עליו יודע תעלומות שלא ישוב לכסלה עוד, כמבואר, עם כל זה הרי כל הבטחון הזה, שלא יחטא עוד, הוא מטעם השגתו והרגשתו את העונש

שכר ועונש חס ושלוש. אמנם מבחינת הסתר אחד, שפירושו שמאמין בהשגחת שכר ועונש, אלא שמתוך ריבוי היסורים בא לפעמים לידי הרהורי עבירה, כי אף על פי שמאמין שהיסורים הגיעו לו מחמת עונש, עם כל זה דומה לרואה את רעהו מאחוריו, שעלול להטיל ספק ולחשוב אולי אחר הוא, כנזכר למעלה עיין שם היטב, שהחטאים האלה המה רק שגגות, שמתוך שמאמין בכלל בהשגחת שכר ועונש, עיין שם.

שתשובתו היא רק מיראת העונש, ונקראת משום זה תשובה מיראה. נח. ועם זה מובנים דברי חכמינו זכרונם לברכה, שהעושה תשובה מיראה, זוכה שהזדונות נעשין לו כשגגות, ויש להבין, איך נעשה זה ועם הנזכר למעלה תבין היטב, כי נתבאר לעיל (אות נב דיבור המתחיל והסתר), שהזדונות שהאדם עושה המה נמשכים לו, מבחינת קבלת ההשגחה של ההסתר הכפול, שהוא הסתר בתוך הסתר, שפירושו, שאינו מאמין בהשגחת

השגת השגחת שכר ועונש עוקרת למפרע ההסתר הכפול

שעשה, ואגלאי מלתא למפרע, שהיתה לו אז טעות מרה. ולפיכך עוקר הזדונות האלה משורשם, אמנם לא לגמרי, אלא שנעשים לו לשגגות, כלומר בדומה לעבירות שעשה מבחינת הסתר אחד, שנכשל מחמת בלבול הדעת שהגיע לו מתוך ריבוי היסורים, שמעבירים את האדם מדעתו, שהמה נחשבים רק לשגגות כנזכר למעלה.

נט. ולפיכך, אחר שזכה לתשובה מיראה הנזכר למעלה, שפירושה בהשגחה ברורה של השגחת שכר ועונש, עד שבטוח שלא יחטא, הנה נתקנת לו לגמרי, בחינת ההסתר בתוך הסתר, שהרי עתה רואה הוא בעליל, שיש השגחת שכר ועונש, וברור לו שכל ריבוי היסורים שהרגיש מעודו, היו לו לעונש מהשגחתו יתברך על החטאים

השגת השגחת שכר ועונש אינה עוקרת ההסתר הפשוט

שהיו, מבלי שום תיקון ושינוי כלל, שהרי גם אז האמין, שהצרות והיסורים באו לו מחמת עונש, כמו שאמר הכתוב, 'ואמר ביום ההוא על כי אין אלקי בקרבי מצאוני הרעות האלה', כנזכר למעלה עיין שם היטב.

ס. אמנם את הסתר הפנים הראשון, שהיה לו לפני זה, לא תיקן כלל בתשובתו זאת. רק מכאן ולהבא, אחר שזכה לגילוי פנים, כנזכר למעלה. אבל לשעבר, בטרם שזכה לתשובה, הרי נשאר לו הסתר הפנים וכל השגגות כמו

המשיג השגחת שכר ועונש הוא צדיק שאינו גמור ובינוני

ואילך, ראוי להקרא בשם צדיק, אמנם מתוך שלא תיקן לגמרי אלא את בחינת הסתר בתוך הסתר, אבל בחינת הסתר ראשון עדיין לא תיקן, אלא רק מכאן ואילך כנזכר למעלה, ונמצא שהזמן ההוא, דהיינו בטרם שזכה לתשובה, אינו ראוי עדיין להקרא בשם צדיק, שהרי אז נשאר לו הסתר הפנים כמו שהיה, ועל כן נקרא צדיק שאינו גמור, כלומר שעדיין יש לתקן את העבר שלו.

סא. ולכן עדיין לא נקרא צדיק גמור, כי הזוכה לגילוי פנים, שפירושו מידת טובו השלימה כראוי לשמו יתברך, (כנזכר למעלה, אות נה דיבור המתחיל והנה) הוא הנקרא בשם צדיק, להיותו מצדיק את השגחתו יתברך כמות שהיא באמת, דהיינו שנוהג עם בריותיו בתכלית הטוב ובתכלית השלימות, באופן, שמיטיב לרעים ולטובים. ועל כן, כיון שזכה לגילוי פנים מכאן

בינוני - שעומד בין היראה לאהבה

טובים, לזכות לתשובה מאהבה גם כן, אשר אז, יזכה לבחינת צדיק גמור, ולפיכך נמצא עתה, שהוא הבינוני בין היראה לאהבה, שעל

טב. ונקרא גם כן בינוני, משום שאחר שזכה על כל פנים לתשובה מיראה, נעשה מוכשר על ידי העסק השלם בתורה ומעשים

השגחת שכר ועונש, באופן שיעיד עליו יודע תעלומות שלא ישוב לכסלו עוד כנזכר למעלה, שזה נקרא תשובה מיראה, שהזדונות נעשו לו כשגגות, ונקרא צדיק שאינו גמור, וגם נקרא בינוני, כמבואר.

שם זה נקרא בינוני, מה שאין כן בטרם זה, לא היה מוכשר לגמרי אפילו להכין את עצמו לתשובה מאהבה.

סג. והנה נתבארה היטב המדרגה הראשונה של השגת גילוי הפנים, דהיינו, ההשגה והרגשת

דרגא שניה של גילוי פנים - הבנת בחינת הטוב והמטיב לרעים ולטובים

נתבארו כל ארבעת הבחינות של הבנת ההשגחה הנוהגים בבריות. אשר שלש הבחינות הראשונות, שהם: הסתר כפול, והסתר אחד, והשגת השגחת שכר ועונש, אינם אלא הכנות, שעל ידיהם יזכה האדם לבחינה הרביעית, שהיא השגת ההשגחה האמיתית הנצחית, שענינה יתבאר לפנינו בעזרת ה'.

סד. ועתה נבאר את המדרגה השנייה של השגת גילוי הפנים, שהיא השגת ההשגחה השלימה האמיתית הנצחית, שפירושה, שהשם יתברך משגיח על בריותיו בבחינת הטוב והמטיב לרעים ולטובים, אשר עתה הוא נקרא צדיק גמור, ותשובה מאהבה, אשר זוכה שהזדונות נהפכו לו לזכויות. והנה

למה לא די בהבנת שכר ועונש?

עוד, ולמה נקרא עדיין בינוני או צדיק שאינו גמור, ששמו מוכיח עליו שעדיין אין עבודתו רצויה בעיני ה' יתברך, ועדיין נמצא חסרון ופגם בבחינת התורה והעבודה שלו.

סה. ויש להבין אמנם, למה לא די לו לאדם בחינה שלישית, שהיא השגת ההשגחה של שכר ועונש, שאמרנו, אשר כבר זכה שהיודע תעלומות מעיד עליו שלא יחטא

איך אפשר לצוות על אהבת ה'?

לשעבד ולכוף את עצמו בתרי"ב המצוות שיקיימן כהלכתן, שאז זוכה גם באהבת ה'.

סז. אמנם דבריהם אלו צריכים עוד לביאור רחב, כי סוף סוף לא היתה אהבת ה' צריכה להגיע לנו בבחינת מצוה, מאחר שאין לנו בה שום מעשה ושעבוד כלל מידינו אלא שבאה מאליה אחר שנשלמים בתרי"ב המצוות. ואם כן די לנו ומספיק לגמרי הציווי של תרי"ב המצוות, ולמה נכתבה מצות האהבה.

סו. ונקדים לברר מה שהקשו המפרשים על המצוה של אהבת ה', כי איך חייבה אותנו התורה הקדושה במצוה שאין בידינו לקיימה כלל, שהרי על הכל אפשר לו לאדם שיכוף את עצמו וישעבד את עצמו לקיימו, אבל על אהבה, אינם מועילים שום שעבוד וכפיה שבעולם. ותירצו, שמתוך שהאדם מקיים את כל תרי"ב המצוות כהלכתן, נמשכת לו אהבת השם מאליה, ולפיכך נחשבת לו כמו בידו לקיימה, שהרי יכול

כל הטבעים הוכנו לעבודת ה'

בסוד הכתוב ולא ידח ממנו נדח, אשר אז צריך להם לכולם, כדי להשתלם עמהם בדרכי קבלת השפע, ולהשלים חפץ ה'. וזה שאמרו כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו וגומר (ישעיה פרק מג פסוק ז), וכן כל פעל ה' למענהו וגומר (משלי פרק טז פסוק ד), אלא שבינתים הוכן לו לאדם עולם מלא, כדי שכל אלו הנטיות והמדות הטבעיות שבו, יתפתחו וישתלמו

סח. וכדי להבין זאת, צריכים מקודם להבנה אמיתית במהותה של אהבת ה' עצמה. ויש לדעת, שכל הנטיות והמדות הטבעיות באדם לשמש עמהן כלפי חבריו, הגה כל אלו הנטיות והמדות הטבעיות כולן נחוצות לעבודת ה' יתברך, ומתחילה לא נבראו והוטבעו באדם, אלא רק משום תפקידן הסופי האמור, שהוא תכלית וסוף כל האדם,

על ידי שיתעסק בהן עם הבריות, באופן, שיהיו ראויים לתכליתם וזה שאמרו חכמינו זכרונם לברכה, חייב אדם לומר בשבילי נברא העולם, משום שכל בריות העולם נחוצים ליחיד, שהמה המפתחים ומכשירים את נטיותיו ומדותיו, של כל אדם יחיד, עד שיוכשרו ויעשו לכלי שרת לעבודתו יתברך.

כלי האהבה שמשמשים עמהם לאהוב חברו מיועדים לאהבת ה'

סט. וכיון שכן, הרי יש לנו להבין את מהותה של אהבת ה', מתוך מדות האהבה, שהאדם נוהג בהן כלפי חברו, אשר בהכרח גם אהבת ה' מושפעת במדות אלו, כי מתחילה לא הוטבעו באדם אלא לשמו יתברך, כמבואר לעיל. וכשנתבונן במדות האהבה שבין איש לרעהו, נמצא בהן ארבע מדות של אהבה, זו למעלה מזו, כלומר, שתיים שהן ארבע.

יש אהבה שמבוססת על התענוג שמקבל מחבירו

ע. הראשונה היא אהבה התלויה בדבר, שפירושה, אשר מרוב טובה ותענוג ותועלת שקיבל מחברו, דבקה בו נפשו בו באהבה נפלאה. וכזה שתי מדות: מידה אחת, שבטרם שהכירו ונתאהבו זה בזה, גרמו רעות

אחד לחברו, אלא שאינם רוצים לזכור אותן, משום שעל כל פשעים תכסה אהבה. ומידה שנית היא, שמעודם עשו טובות ותועלת זה לזה, ושום זכר של נזק ורעה כלשהם איננו ביניהם מעולם.

יש אהבה שמבוססת על הכרת מעלת חבירו

עב. השניה היא, אהבה שאינה תלויה בדבר, שפירושה, שהכיר מעלת חברו, שהיא מצוינת ועולה בהפלגה גדולה על כל

עדיין אהבתם שלימה וגדולה בהפלאה יתירה.

עג. מידה שניה באהבה שאינה תלויה בדבר, היא המידה הרביעית של האהבה בכללה, היא באה גם כן מהכרת מעלה שבחברו כנזכר למעלה, אלא נוסף על זאת עתה מכיר הוא כל עסקיו והליכותיו עם כל אדם, אף אחד מהם לא יחסר, ובדק ומצא שלא לבד שאין בהם שמץ דופי, אלא, טובתו מרובה עליהם לאין קץ, ועולה על כל המשוער והמדומה, ועתה היא אהבה נצחית ומוחלטת.

המשוער והמדומה, שמתוך כך דבקה נפשו בו באהבה רבה לאין קץ. וגם כאן, יש שתי מידות: מידה אחת היא, בטרם שמכיר כל הליכותיו ועסקיו של חברו עם אחרים שאז נבחנת אהבה זו לאהבה בלתי מוחלטת, משום שנמצא לחברו אילו עסקים עם אחרים, שבשטחיות נדמה כמי שגורם להם רעות ונוק מתוך התרשלות, באופן, שאם היה האוהב רואה אותם היתה נפגמת כל מעלתו של חברו, והיתה האהבה מתקלקלת ביניהם. אלא שעדיין לא ראה עסקיו אלה, ולכן,

צריך בתחילה אהבה התלויה בדבר ומשם יתעלה לאהבה שאינה תלויה בדבר

בדבר, ואחר שזכה בה על שלימותה, המידה הראשונה הזאת מסבכת לו לזכות במידה השניה, ואחר שזכה בה במידה השניה והגיע לסופה, הרי היא מסבכת לו לזכות במידה השלישית, וכן המידה השלישית למידה הרביעית, לאהבה הנצחית.

עד. והנה כל אלו ארבע המידות של האהבה, הנוהגות בין איש לרעהו, המה נוהגות גם כן בין האדם למקום. ולא עוד, אלא שהמה נעשו כאן באהבת ה', בבחינת מדרגות, על דרך סיבה ומסובב, ואי אפשר לזכות בשום אחת מהן, בטרם שיזכה למידה הראשונה של האהבה התלויה

איך אפשר לבוא לאהבות האלו?

נסתרות באותו זמן, כנזכר למעלה (אות מז דיבור המתחיל ומתחילה) עיין שם היטב, ולפיכך, מקבלים אז צער ויסורים עיין שם. אמנם נתבאר, שכל העסק בתורה ובעבודה דרך בחירה, נוהגים בעיקר בזמן ההוא של הסתר פנים, עיין שם. ואם כן איך יצויר, שיזכה למידה שניה של האהבה התלויה בדבר, שפירושה, שמעודו עד היום הזה עשה לו הנאה ברק טובות מרובות ונפלאות, ולא גרם לו שום שמץ של רע כל שהוא, ואין צריך לומר, שיזכה למדרגה שלישית או רביעית.

עה. ולפי זה מתעוררת השאלה, איך יצויר לו לאדם לזכות למדרגה ראשונה של אהבת ה', שהיא מידה ראשונה של האהבה התלויה בדבר, שפירושה, אהבה הבאה מחמת רוב טובה שהשיג מהנאה, בעת שקיימא לן, שכר מצוה בהאי עלמא ליכא. ומכל שכן לפי המתבאר, שכל אדם מוכרח לעבור, דרך שתי הבחינות הראשונות של ההשגחה בדרך הסתר פנים, שפירושה, שהפנים שלו יתברך, דהיינו, מידת טובו יתברך, שמדרך הטוב להיטיב, הן

עולמך 'תראה' בחיך ולא 'תקבל' בחיך

לשונם. ויש כאן להבין, למה לא אמרו עולמך תקבל בחיך, אלא רק תראה, ואם באו לברך, היה להם לברך בשלימות, דהיינו, שישגי ויקבל עולמו בחייו. ועוד יש להבין בכלל, למה לו לאדם לראות העולם הבא שלו בחייו, המצער הוא אשר אחריתו לחיי העולם הבא. ועוד, למה העמידו ברכה זו בראשונה.

עו. אמנם כן צללנו לתוך מים אדירים ולכל הפחות יש לנו להעלות מכאן מרגלית יקרה. ונבאר על כן מאמר חכמינו זכרונם לברכה (ברכות דף יז), 'כי הוו מפטרי רבנן מבי רבי אמי, ואמרי לה מבי רבי חנינא, אמרי ליה הכי: עולמך תראה בחיך, ואחריתך לחיי העולם הבא' וכולי, 'ופעמין ירוצו לשמוע דברי עתיק יומין', עד כאן

יתברך בסדרים הללו, אלא משום שהמה המוצלחים ביותר לתכלית הנרצית מהם, דהיינו, שיזכה האדם על ידיהם להתדבק בו יתברך כנזכר למעלה, כמו שכתוב, כל פעל ה' למענהו. ואם כן, יש להבין, איך יצוייר לאדם, ראיית עולמו בחייו.

עולמך תראה - גילוי השגחת הבורא

בחיך בראש הברכות, כי לפני זה, אינו זוכה אפילו לבחינת צדיק שאינו גמור.

עט. אמנם יש להבין, אם באמת יודע בעצמו, שכבר קיים כל התורה כולה, וכך כל העולם כולו הסכימו לו בזה, למה כל זה לא יספיק לו כלל, אלא שמושבע ועומד להחזיק את עצמו לרשע. ומשום, שחסרה לו המדרגה הנפלאה הזאת של פקיחת העינים בתורה, לראות עולמו בחייו, אתה מדמה אותו לרשע, דבר זה מתמיה ביותר.

עז. והנה קודם כל צריכים להבין, ראייה זו של העולם הבא שלו בחייו, איך היא. כי ודאי, שבעינים הגשמיות אין רואים שום דבר רוחני, גם אין מדרכו של ה' יתברך לשנות סדרי בראשית, כי כל סדרי בראשית מתחילתם, לא סדרם ה'

עח. ואומר לך שראייה זו מגיעה לו לאדם על ידי פקיחת עינים בתורה הקדושה, על דרך הכתוב "גל עיני" ואביטה נפלאות מתורתך. ועל דבר זה משיעיים לה לנשמה, בטרם ביאתה לגוף (נדה דף ל עמוד ב), אשר אפילו כל העולם יאמרו לך שצדיק אתה, תהיה בעיניך כרשע'. דהיינו בעיניך דוקא, פירוש כל עוד שלא זכית לפקיחת עינים בתורה, תחזיק את עצמך כרשע, ובל תשטה את עצמך מכח הפרסום שיש לך בכל העולם לצדיק, ובזה תבין גם כן, למה העמידו הברכה של עולמך תראה

עבודה שבזמן הסתר מעלה נחת רוח יותר מעבודת ההמלאכים

פ. אמנם כבר נתבאר ארבעת הדרכים של השגתם של בני האדם את השגחתו יתברך עליהם, שהן: שתים מבחינת הסתר הפנים,

שהן: שתים מבחינת הסתר הפנים,

מעבודתם בתורתו ומצוותיו, ביותר מהנחת רוח שלו מהמלאכים של מעלה, שאין להם בחירה, אלא שמוכרחים בשליחותם, כנודע. גם יש עוד טעמים מובהקים ביותר, שאין כאן המקום להאריך בהם.

ושתים מבחינת גילוי הפנים. ונתבאר הטעם של הסתרת הפנים מהבריות, שהיא בכוונה גדולה, כדי ליתן מקום לבני אדם להתייגע, ולעסוק בעבודתו יתברך בתורה ומצוות מבחינת בחירה, כי אז עולה נחת הרוח לפני המקום.

הסתר הפנים הינו רק מעבר

טובים בזמן של הסתר הפנים, כלומר, מזמן שעוסק מכח בחירה, כי אז יש לו צער מתוך התחזקותו באמונתו יתברך בקיום רצונו, וכל השכר של האדם אינו נמדד, אלא לפי הצער שסובל מקיום התורה והמצוה, כדברי בן הא הא, לפום צערא אגרא.

פא. ועם כל השבח האמור על בחינת הסתר פנים, איננה נחשבת לשלימות, אלא לבחינת מעבר בלבד. כי היא המקום, שמשם זוכים לכל השלימות המקווה, דהיינו, שכל שכר מצוה המוכן לאדם, אינו זוכה בה, אלא מתוך יגיעתו בתורה ומעשים

בעת ההסתר אי אפשר שלא יבוא פעם לידי עבירה

יבא פעם לידי עבירה, כנזכר למעלה (אות נג דיבור המתחיל וצריכים עיין שם היטב), ולא בלבד שאין בידו לקיים כל תרי"ג המצוות, משום, שאין האהבה באה בדרך הכפיה והאונס, אלא אפילו בתרי"ב מצוות גם כן אינו שלם, כי אפילו, היראה שלו אינה קבועה כהלכתה,

פב. ולפיכך, מוכרח כל אדם לעבור ה'מעבר' הזה, של הזמן מהסתר הפנים, וכשמשלים זה, אז זוכה להשגת ההשגחה הגלויה, דהיינו, לגילוי הפנים כנזכר למעלה. ובטרם שזכה לגילוי הפנים, ואף על פי שרואה את האחוריים, אי אפשר לו שלא

יכול לקיים כהלכתן, וזה סוד לא לנצח יר"ב וכולי, אלא סופו לזכות לגילוי הפנים, כאמור.

כנזכר למעלה. וזה סוד, אשר תורה היא בגימטריא תרי"א (שכל גימטריא הוא סוד אחריים) שאפילו תרי"ב אינו

הבהירות בהשגחת שכר ועונש תסייענו לקיים מצוות ולברוח מעבירה

סכום גדול, אף על פי שעתידי הריוח להגיע לידו לאחר זמן רב, מכל מקום אם הוא בטוח בלי שום צל של ספק קל, שהריוח יגיע לידו בזמן, הרי אצלו השמחה שוה, כמו שהגיע לידו תיכף.

פה. ומובן מאליו, שהשגחה גלויה כזאת מעידה עליו שמכאן ואילך יתדבק בתורה ומצות בכל לב ונפש ומאד, וכן שיפרוש ויברח מהעבירות כמו שבורח מפני אש, ואף על פי שאינו עוד צדיק גמור כנזכר למעלה, משום שלא זכה עדיין לתשובה מאהבה, מכל מקום, הדביקות הגדולה שלו בתורה ומעשים טובים עוזרת לו לאט לאט, לזכות גם כן בתשובה מאהבה, דהיינו המדרגה השניה של גילוי פנים, ואז יכול לקיים כל תרי"ג המצוות בשלימות, ונעשה צדיק גמור.

פג. והנה, מדרגה ראשונה של גילוי הפנים, שהיא השגחת השגחת שכר ועונש בכירור המוחלט, אין זו באה לו לאדם, אלא על ידי ישועתו יתברך, שזוכה בפקחת עינים בתורה הקדושה, בהשגה נפלאה, ונעשה כמעייין המתגבר כמאמר רבי מאיר (אבות פרק ו) ובכל מצוה שבתורה הקדושה, שכבר קיים אותה מתוך היגיעה מבחירתו, זוכה ורואה בה את שכר המצוה המיועד לו לעולם הבא. וכן ההפסד הגדול שבעבירה.

פד. ואף על פי, שעדיין לא הגיע השכר לידו, כי שכר מצוה בהאי עלמא ליכא, עם כל זה מספיקה לו ההשגה הברורה הזאת מכאן ואילך, להרגיש התענוג הגדול בעת עשיית כל מצוה, כי כל העומד לגבות כגבוי דמי. למשל, כסוחר שעשה עסק והרויח בו

מה הכוונה שיהיה בעיניו כרשע?

שאפילו אתה יודע בעצמך שצדיק אתה, וכולי.

וביותר קשה, הלא גמרא מפורשת היא (ברכות דף סא), 'אמר רבא, לידע איניש בנפשיה אם צדיק גמור הוא אם לאו', עד כאן לשונו. הרי, שיש חיוב ומציאות להיות באמת צדיק גמור, ולא עוד, אלא מחוייב לחקור ולידע בעצמו את האמת הזו, ואם כן, איך משביעים את הנשמה שתמיד תהיה בעיניה כרשע, ושלא תדע לעולם את האמת בעצמה, אחר שחכמינו זכרונם לברכה חייבו את ההיפך, כמבואר.

פו. ועתה מובן לנו היטב, מה שהקשינו בענין השבועה, שמשביעין את הנשמה טרם ביאתה לעולם הזה, אשר אפילו כל העולם אומרים לך צדיק, אתה, תהיה בעיניך כרשע, שהקשינו, מאחר שהעולם כולו מסכימים עמו שהוא צדיק, למה מחוייב להחזיק עצמו כרשע, וכל העולם כולו לא יהיה נאמן לו. ויש עוד להוסיף להקשות על הלשון 'ואפילו כל העולם כולו אומרים' וכולי, מה ענין העדות של העולם כולו לכאן, והלא האדם יודע בעצמו יותר מכל העולם כולו, והיה לו להשביעו

כל עוד אין לו יראה ואהבה אינו יכול להקרא צדיק

ביותר שבתורה, שהן אהבה ויראה. שאפילו לזכות ליראה בשלימות, דהיינו, באופן שיעיד עליו יודע תעלומות שלא ישוב לכסלו עוד, מחמת רוב יראתו, מהעונש וההפסד של העבירה, כנזכר למעלה, הנה, זה לא יצוייר לאדם כלל, בטרם שיזכה להשגה שלימה וברורה ומוחלטת, בהשגחת שכר

פז. אמנם, הדברים מדוייקים מאד, כי האדם עצמו, כל עוד שלא זכה לפקירת עינים בתורה בהשגה נפלאה, עד שיספיק לו להשגה ברורה בהשגת שכר ועונש, הנה ודאי שלא יוכל לרמות את עצמו בשום אופן, להחזיק את עצמו כצדיק, כי מרגיש בהכרח, שחסרים לו שתי המצוות הכוללות

לומר לאהבה, שענינה לגמרי מחוץ לגדר יכלתו, להיותה תלויה באבנתא דליכא, ושום יגיעה וכפיה אינה מועילה לו כאן.

ועונש, דהיינו, הזכיה של מדרגה ראשונה של גילוי פנים, המגיעה לו לאדם על ידי פקחת עינים בתורה, כנזכר למעלה. ואין צריך

כל העולם כולו אומרים היינו - שמקיים תרי"א מצוות

אהבה ויראה גם כן. ומתוך שטבע האדם מחייב להאמין לעולם, הריהו עלול מאד ליפול לטעות מרה, לפיכך, משביעים את הנשמה על זה, עוד טרם ביאתה לעולם הזה, והלואי שיועיל לנו. אמנם, האדם כשהוא לעצמו מחוייב ודאי לחקור ולידע בנפשו אם צדיק גמור הוא, כנזכר למעלה.

פח. ולפיכך, לשון השבועה היא 'ואפילו כל העולם אומרים לך שצדיק אתה' וכולי, כי שתי המצוות האלו אהבה ויראה הן מסורות רק לאדם עצמו, ואין אחד מבני העולם זולתו, יכול להבחין בהן ולדעת אותן. ולפיכך, כיון שרואים אותו שלם בתרי"א מצוות, מיד אומרים, שמן הסתם יש לו המצוות של

קנין אהבה התלויה בדבר - בבהירות בשכר המצוה

תראה בחיך, ואחריתך לחיי העולם הבא, דהיינו, להורות ששכר מצוה בהאי עלמא ליכא, אלא, בעולם הבא. אמנם, לראות ולידע ולהרגיש שכר המצוה העתיד לבא בעולם הבא, הוא מוכרח באמת לדעת זה בבירור גמור, בעוד בחיים חיתו, דהיינו, על ידי השגתו הנפלאה בתורה

גם מובן היטב מה שהקשינו לעיל בדבר זכיית האהבה. הקשינו, איך אפשר לזכות אפילו למדרגה ראשונה של אהבה, בה בשעה שקיימא לן שכר מצוה בהאי עלמא ליכא, עיין שם היטב. ועתה מובן היטב, שהרי, אינו צריך לקבל ממש, את שכר המצוה בחייו, כי על כן דייקו, עולמך

לקיום תורה ומצוות כהלכתן, באופן שיעיד עליו יודע תעלומות שלא ישוב לכסלו עוד, כנזכר למעלה (אות נו דיבור המתחיל ומהמתבאר) עיין שם היטב.

כנזכר למעלה, כי אז זוכה על כל פנים, לבחינת האהבה התלויה בדבר, שהיא מדרגה ראשונה של היציאה מהסתר פנים, וביאתו גילוי פנים, המוכרחת לו לאדם

קנין אהבה שאינה תלויה בדבר - בהשגה שהוא טוב ומטיב לרעים ולטובים

השגחתו יתברך על העולם מתוך נצחיותו ואמיתיותו, דהיינו, שהוא טוב ומיטיב לרעים ולטובים, וזוכה לאהבה שאינה תלויה בדבר, שאז הזדונות נעשים לו כזכויות, ומשם ואילך נקרא צדיק גמור, כי יכול לקיים התורה והמצוות באהבה ויראה, ונקרא גמור, כי יש לו כל תרי"ג המצוות בשלימות.

צ. ומעתה, מתוך שמתאמץ בשמירת התורה והמצוות מבחינת אהבה התלויה בדבר, הבאה לו מידיעת השכר העתיד לו בעולם הבא, מבחינת כל העומד לגבות כגבוי דמי, כנזכר למעלה (אות פד דיבור המתחיל ואף על פי), אז הולך וזוכה למדרגה השנייה של גילוי הפנים, שהיא בחינת

צדיק שאינו גמור - שאהבתו אינה שלימה

מצות האהבה, כמבואר, והוא אינו גמור ודאי, שהרי צריך לגמור בהכרח מספר תרי"ג המצוות, שהן בהכרח הפסיעה הראשונה על מפתן השלימות.

צב. ובכל האמור, יתבארו לנו היטב הקושיות המפורשות, שהקשו, איך חייבה אותנו התורה במצות האהבה, בשעה שהמצוה

צא. ומיושב גם כן מה שהקשינו לעיל, בזוכה בבחינה שלישית של ההשגחה, דהיינו, השגחת שכר ועונש, שכבר יודע תעלומות מעיד עליו שלא ישוב לכסלו עוד, ועם כל זה נקרא עדיין רק צדיק שאינו גמור, עיין שם. ועתה מובן היטב, כי סוף סוף עדיין חסרה לו מצוה אחת, דהיינו

וכן, 'לעולם יעסוק אדם בתורה ומצוות שלא לשמה, כי מתוך שלא לשמה בא לשמה' (סנהדרין דף קה עמוד ב). וכן שעל דבר זה מעיד הכתוב, ומשחרי ימצאוני (משלי פרק ח פסוק יז).

הזאת איננה כלל בידינו לעסוק ולנגוע בה אפילו במגע כל שהוא. עיין שם היטב. ועתה, תבין ותראה, שעל הדבר הזה, הזהירונו חכמינו זכרונם לברכה 'יגעתי ולא מצאתי אל תאמן',

יגעתי - בתורה, ומצאתי - השגחת ה'

וסובב על מציאת פניו של ה' יתברך, על דרך שאיתא בזוהר שאינם מוצאים אותו יתברך, אלא רק בתורה, כלומר, שעל ידי יגיעה בתורה, זוכים למצוא גילוי הפנים של ה' יתברך, ולפיכך דייקו חכמינו זכרונם לברכה בדבריהם, ואמרו יגעתי ומצאתי תאמן: כי היגיעה היא בתורה, והמציאה היא בגילוי הפנים של השגחתו יתברך (כנזכר למעלה אות מז דיבור המתחיל ומתחילה). ובכונה לא אמרו, יגעתי וזכיתי תאמן או יגעתי וקניתי, כי אז היה מקום לטעות בדברים, שהזכיה או הקנין סובבים על קנין התורה בלבד, ולפיכך דייקו בלשון מצאתי להורות, שהכונה היא על דבר נוסף על קנין התורה, דהיינו, מציאת גילוי פניו של השגחתו יתברך, כמבואר.

צג. וזהו לשון חכמינו זכרונם לברכה (מגילה דף ו עמוד ב), 'אמר רבי יצחק, אם יאמר לך אדם יגעתי ולא מצאתי, אל תאמן, לא יגעתי ומצאתי, אל תאמן, יגעתי ומצאתי, תאמן. הני מילי בדברי תורה, אבל במשא ומתן סייעתא דשמיא הוא'.

והנה, הקשינו (לעיל אות נו דיבור המתחיל ונבין) על מה שאמרו יגעתי ומצאתי תאמן, שהלשון לכאורה סותרת את עצמה, כי יגיעה נופלת על קנין, ומציאה נופלת על דבר שמגיע לו בלי טורח כלל ובהסח הדעת, והיה לו לומר, יגעתי וקניתי, עיין שם. אמנם תדע, שלשון מציאה זו שמזכירים כאן, הכונה היא על לשון הכתוב "ומשחרי ימצאוני",

כדי למצוא השגחת ה' צריך יגיעה בתורה

תיכף מוצא אותו, כי כן מורה הלשון ומשחרי, והיה אפשר לחשוב, שאין צריך לזה יגיעה כל כך, ואפילו איש פחות, שאינו מוכן ליתן על זה שום יגיעה, גם הוא ימצא אותו יתברך. לזה הזהירונו חכמינו זכרונם לברכה, שאל תאמין לפירוש כזה, אלא, היגיעה היא הכרחית כאן, ולא יגעתי ומצאתי אל תאמן.

צד. ובזה מתיישב גם כן מה שאמרו, 'לא יגעתי ומצאתי, אל תאמן', כי לכאורה תמוה מי פתי יעלה על דעתו, שאפשר לזכות בתורה בלי שיהיה צריך להתיגע עליה. אלא, מתוך שהדברים סובבים על הכתוב ומשחרי ימצאוני (משלי פרק ח פסוק יז), שהמשמעות היא כל מי שהוא, קטן כגדול, המבקש אותו יתברך,

תורת חיים - שמתגלה אור פני מלך

הטוב, ועל כן, החיים נמשכים לאותם הענפים הדבקים במקורם, שזה אמור באותם שהתייגעו ומצאו אור פניו יתברך בתורה, דהיינו שזכו לפקחת עינים בתורה בהשגה הנפלאה, עד שזכו לגילוי הפנים, שפירושו, השגת ההשגחה האמיתית הראויה לשמו יתברך הטוב, ושמדרך הטוב להיטיב, כנזכר למעלה (אות נה דיבור המתחיל והנה) עיין שם היטב.

צה. ובזה תבין, למה נקראת התורה בשם חיים, כמו שכתוב, ראה נתתי לפניך היום את החיים ואת הטוב וגומר (דברים פרק ל פסוק טו), וכן ובחרת בחיים וגומר, וכן כי חיים הם למצאיהם (משלי פרק ד פסוק כב), כי דבר זה נמשך לה מהכתוב, כי באור פני מלך חיים (משלי פרק טז פסוק טו). בהיות שה' יתברך הוא מקור כל החיים וכל

בדביקות מאהבה נשפע חיים רוחניים בלי הפסק

מקיום המצוה כהלכתה, כמו אדם שאינו יכול לפרוש את עצמו

צו. והזכאים הללו, כבר אינם יכולים לפרוש את עצמם

אליהם באהבה טבעית, בצנורות הטבעיים המוכנים לו לאדם מטבע הבריאה, כי עתה נמצא הענף דבוק בשרשו כראוי, והחיים מושפעים לו בשפע רב ממקורו בלי הפסק, ועל שם זה נקראת התורה בשם חיים.

מתענוג נפלא שהגיע לידו, וכן בורחים מפני העבירה כבורח מפני הדליקה (כנזכר למעלה אות נה דיבור המתחיל והנה) עיין שם היטב. ועליהם נאמר ואתם הדבקים בה' אלקיכם חיים כלכם היום, להיות אהבתו יתברך מגיעה ומושפעת

תורה לשם תורת חיים

שנקראת אור הפנים (כנזכר למעלה אות מז דיבור המתחיל ומתחילה). וכל אדם מוכשר לזה, כמו שכתוב ומשחרי ימצאוני, וכמו שאמרו 'יגעתי ולא מצאתי אל תאמן', וכלום חסר לו לאדם בדבר זה, רק היגיעה בלבדה, וזה שאמרו, 'כל העוסק בתורה לשמה תורתו נעשית לו סם חיים' (תענית דף ז עמוד א), דהיינו, רק שיתן דעתו ולבו לזכות לחיים, שזהו פירושו של לשמה, כמבאר.

צז. ולפיכך הזהירונו חכמינו זכרונם לברכה במקומות הרבה, על תנאי המחוייב בעסק התורה, שיהיה לשמה דוקא, דהיינו, באופן שיזכה על ידיה לחיים, כי תורת חיים היא, ולדבר זה היא ניתנה לנו, כמו שכתוב, 'ובחרת בחיים'. ולפיכך, מוכרח כל אדם, בשעת העסק בתורה, להתייגע בה וליתן דעתו ולבו, למצוא בה את 'אור פני מלך חיים', דהיינו, השגת ההשגחה הגלויה,

מצוות אהבת ה' - בידינו היא

בדרך כפיה ושעבוד, שאין זו קושיא כלל, כי הוא לגמרי בידינו, שהרי אפשר לכל אדם להתייגע בתורה, עד שימצא השגת השגחתו

צח. עתה תראה, שמה שהקשו המפרשים על מצות האהבה, לומר, שהמצוה הזאת איננה בידינו, משום שאין האהבה באה

צט. ומהמתבאר תבין גם כן, מה שאמרו חכמינו זכרונם לברכה, 'כל העוסק בתורה שלא לשמה תורתו נעשית לו סם המות' (תענית דף ז עמוד א). גם על מה שאמרו על הכתוב, אכן אתה אל מסתתר, שהקדוש ברוך הוא מסתיר את עצמו בתורה, שהקשינו (לעיל אות מא דיבור המתחיל והנה), שהדעת נותנת שה' יתברך מוסתר דוקא במילי דעלמא ובהבלי העולם הזה, שהמה מחוץ לתורה, ולא בתורה עצמה, שרק שם מקום הגילוי בלבד. ועוד הקשינו, הסתר זה, שהקדוש ברוך הוא מסתיר עצמו כדי שיחפשוהו וימצאו אותו כמו שאמרו בזוהר, כל זה למה לי.

יתברך הגלויה, כמו שאמרו זכרונם לברכה, 'יגעתי ומצאתי תאמין', וכשזוכה להשגחה הגלויה, כבר האהבה נמשכת לו מאליה בצנורות הטבעיים, כמו שכתבנו לעיל. ומי שאינו מאמין, שאפשר לו לזכות לזה על ידי יגיעתו, יהיה זה מטעם שיהיה, נמצא בהכרח שאינו מאמין חס ושלום בדברי חכמינו זכרונם לברכה, אלא מדמה לעצמו, שהיגיעה אינה מספקת לכל אדם, שהיא בניגוד למה שאמרו 'יגעתי ולא מצאתי אל תאמין'. וכמו כן בניגוד לדברי הכתוב, שאומר ומשחרי ימצאונני, דהיינו ומשחרי דייקא, יהיה מי שיהיה, כקטן כגדול. אמנם, ליגיעה הוא צריך ודאי.

ההסתר - כדי שיתגלה

הדעת, שה' יתברך רוצה להשאר חס ושלום, בבחינת השגחה של הסתר פנים מבריותיו, אלא בדומה לאדם שמסתיר את עצמו בכונה, כדי שחברו יחפש אחריו וימצאהו, כן ה' יתברך, בשעה שנוהג עם בריותיו בהסתר פנים, זה רק משום שרוצה, שהבריות יבקשו את גילוי

ק. ומהמתבאר תבין היטב, שהסתר זה שהקדוש ברוך הוא מסתיר את עצמו כדי שיבקשוהו, פירושו, דבר הסתר הפנים, שנוהג עם בריותיו, בשתי הבחינות: הסתר אחד, והסתר בתוך הסתר (כנזכר למעלה אות נד דיבור המתחיל אמנם). ומשמיענו הזוהר, שאל יעלה על

בהסתר פנים, באופן, שכל ההסתר הוא רק הכנה בעלמא אל גילוי הפנים, כמבואר לעיל (אות נה דיבור המתחיל והנה).

פניו, וימצאו אותו. כלומר, משום שאין שום דרך ומבוא לבריות, שיוכלו לזכות באור פני מלך חיים, אם לא היה נוהג עמהם מתחילה

מסתתר בתורה - כשעדיין לא רואה גילוי פנים

מחמת העבירות ומיעוט התורה שבידו. מה שאין כן השני, קשה לו ביותר לדון את קונו לכף זכות, שהרי לפי דעתו, אינו ראוי לעונשים קשים כל כך, ולא עוד, אלא שרואה שחבריו הגרועים ממנו, אינם סובלים כל כך, על דרך הכתוב רשעים ושלוי עולם השגו חיל, וכן לשוא זכיתי לבבי.

קא. וזה שאמרו, שהקדוש ברוך הוא מסתיר את עצמו בתורה. כי ענין היסורים והצער, שהאדם משיג בשעת הסתר הפנים, אינו דומה, באדם שיש בידו עבירות ומיעט בתורה ומצוות, לאדם שהרבה בתורה ומעשים טובים, כי הראשון מוכשר ביותר לדון את קונו לכף זכות, דהיינו, לחשוב שהיסורים הגיעו לו,

העוסק בתורה - מתווסף לו הסתר כדי להתיגע

שהוא מרגיש ביותר על ידי התורה אינו, אלא כבחינת כרוזים, אשר התורה הקדושה בעצמה, קוראת אליו על ידי זה, ומעוררתו להזדרז ביותר, ולמהר ליתן את סכום היגיעה הנדרש ממנו, בכדי לזכותו, תיכף לגילוי הפנים, כחפץ ה', והבן מאד.

ומכאן תראה, אשר כל עוד שהאדם אינו זוכה להשגחה של גילוי פנים, נמצא, שהתורה והמצוות שהרבה, מכבידים לו הסתר הפנים במידה מרובה. וזה שאמרו, אשר הקדוש ברוך הוא מסתיר עצמו בתורה, ודו"ק כאן. ובאמת, כל הכובד הזה

בשלא לשמה בא לסם המות מחמת תוספת הסתר

שמרבה, מוסיפה לו הסתר פנים במידה מרובה, עד שנופל חס ושלום להסתר תוך הסתר. שהוא בחינת מות, להיות מנותק לגמרי משורשו, ונמצא שתורתו נעשית לו סם המות.

קב. וזה שאמרו שכל הלומד שלא לשמה, תורתו נעשית לו סם המות, כי מלבד שאינו יוצא מבחינת הסתר פנים לגילוי פנים, שהרי לא כיוון דעתו להתייגע ולזכות לו, הנה עוד התורה

תורת הנגלה והנסתר - שה' מסתתר ומתגלה בתורה

ולפיכך, אמרו המקובלים, וכן איתא בסידור הגר"א, אשר סדר השגת התורה, מתחילה בסוד ומסיימת בפשט, דהיינו כאמור, שעל ידי היגיעה הרצויה שהאדם מתייגע מתחילתו בתורת הנסתר, זוכה על ידיה לתורת הנגלה שהיא הפשט, כמבואר לעיל היטב, הרי שמתחיל בנסתר שנקרא סוד, וכשזוכה מסיים בפשט.

קג. ובזה מתבארים שני השמות הנוהגים בתורה, שהם: נגלה, ונסתר, שיש להבין ענין תורת הנסתר למה לי, ולמה אין כל התורה מגולה. אמנם יש כאן כונה עמוק, הכי תורת הנסתר מרמזת, אשר ה' יתברך מסתתר בתורה, כמבואר לעיל, ועל שם זה נקראת תורת הנסתר. ונגלה נקראת משום, שה' יתברך מתגלה על ידי התורה, כנזכר למעלה.

בהשגת שכר המצוה יבוא לדרגא ראשונה של אהבה

שאף על פי ששכר מצוה בהאי עלמא ליכא, מכל מקום השגת שכר המצוה, ישנה גם בהאי עלמא, הבאה לו לאדם על ידי פקיעת עינים בתורה וכולי, וכנזכר

קד. ונתבאר היטב מה שהקשינו לעיל (אות עה דיבור המתחיל ולפי זה), איך אפשר לזכות למדרגה ראשונה של אהבה, שהיא בחינת האהבה התלויה בדבר, כי נודענו,

לנבראיו כידו המלאה הטובה והרחבה יתברך, שמתוך רוב הטובה שמשגיג, מתגלה בינו לבין המקום יתברך אהבה נפלאה, המושפעת אליו בלי הפסק, באותם הדרכים והצנורות שבהם מתגלה האהבה הטבעית וכולי, כנזכר למעלה.

למעלה, אשר ההשגה הברורה הזאת, דומה לו לגמרי, כמו שמקבל שכר המצוה תיכף על המקום, כנזכר למעלה (אות פד דיבור המתחיל ואף על פי) עיין שם היטב, שמשום זה, מרגיש הטבתו הנפלאה הכלולה במחשבת הבריאה, שהיא כדי להנות

גם הבא לגילוי פנים, איך ירגיש שמעולם עשה לו ה' רק טוב

אשר ירגיש וידע, שה' יתברך עשה לו טובות נפלאות תמיד, מעת הולדו ואילך, ולא עשה לו שום גרם של רע כל שהוא, מעודו ולתמיד, שהיא בחינה שניה של אהבה (כנזכר למעלה אות ע דיבור המתחיל הראשונה).

קו. וכדי להבין זאת, לדברי חכמינו זכרונם לברכה אנו צריכים, שאמרו שהעושה תשובה מאהבה נעשו לו הזדונות כזכויות. פירוש, שה' יתברך, לא בלבד שמוחל לו הזדונות, אלא כל זדון ועבירה שעשה, מהפך ה' יתברך למצוה.

קה. אמנם כל זה מגיע לו מעת השגתו ואילך, אבל כל בחינת היסורים, מחמת השגחת הסתר הפנים שסבל בטרם שזכה לגילוי פנים האמור, אף על פי שאינו רוצה לזכור אותם, כי 'על כל פשעים תכסה אהבה', אמנם נחשבים ודאי לפגם גדול, אפילו מבחינת אהבה שבין הבריות (כנזכר למעלה אות ע דיבור המתחיל הראשונה) ואין צריך לומר כלפי אמיתיות השגחתו יתברך, להיותו טוב ומיטיב לרעים ולטובים. ולפיכך יש להבין, איך אפשר לו לאדם לזכות לאהבתו יתברך בבחינה כזו,

בזה שידוע שהעבירות נעשו מצוות ישמח בהסתר שהביא לעבירה

אצל אדון אחד, שהיה האדון אוהבו כנפשו, וקרה פעם, שהאדון נסע לדרכו, והניח עסקיו ביד ממלא מקומו, והאיש הזה היה שונא ישראל, מה עשה, נטל ליהודי והלקה אותו חמש מכות בפרהסיא לעיני כולם, כדי להשפילו היטב. וכאשר חזר האדון, הלך אליו היהודי, וסיפר לו כל שקרה לו. ויחר אפו מאד, ויקרא לממלא המקום, ויצוהו לתת ליהודי תיכף על יד, אלף אדומים בעד כל מכה שהלקהו. נטלם היהודי ושב לביתו, מצאה אותו אשתו בוכה, אמרה לו בחרדה רבה, מה קרה לך עם האדון. סיפר לה, אמרה לו, אם כן למה אתה בוכה. אמר לה, אני בוכה משום שלא הלקה לי אלא חמש מכות, והלואי היה נותן לי לכל הפחות עשר מכות, כי עתה היו לי עשרת אלפים אדומים.

קט. והנה הראית לדעת, אשר אחר שזכה האדם למחילת עוונות, בדרך שהזדונות נעשו לו

קז. ולפיכך, אחר שזכה האדם להארת פנים במידה כזו, שכל עבירה שעשה, אפילו אותן שעבר במזיד, היא נהפכת ונעשית לו למצוה, הנה נמצא מחמת זה, ששש ושמח, על כל רגשי היסורים והמכאובים המרים, והטרדות המרובות שעברו עליו מעודו, מעת היותו נתון בשתי הבחינות של הסתר הפנים הנזכר למעלה, כי המה, הם שגרמו והביאו לו את כל הזדונות הללו, שנהפכו לו עתה למצוות, מסיבת הארת פניו יתברך המפליא פלאות כנזכר למעלה, וכל צער וטרדה שהעבירו אותו על דעתו, ונכשל בשגגות, כבהסתר הראשון, או שנכשל בזדונות, כבהסתר הכפול (כנזכר למעלה אות נב דיבור המתחיל והסתר), נהפך ונעשה לו עתה, לבחינת גרם והכנה רגילה, לקיום מצוה, ולקבל עליה שכר גדול ונפלא לנצח. ונהפך לו על כן, כל צער לשמחה גדולה, וכל רעה לטובה נפלאה.

קח. וזה דומה, למעשה שמספר העולם, על יהודי נאמן בית

מעודו ולתמיד (כנזכר למעלה אות ע דיבור המתחיל הראשונה). באופן, שתשובה מאהבה, והתהפכות הזדונות לזכויות, באים כאחד, כדברי חכמינו זכרונם לברכה הנזכרים למעלה.

כזכויות, הנה אז זוכה גם כן לבא עם ה' יתברך, בבחינת אהבה במדרגה השניה, אשר הנאהב לא גרם לאוהבו מעודו שום רע, ואפילו צל של רע, אלא הולך ועושה לו טובות מרובות ונפלאות

איך מגיעים לאהבה שאינה תלויה בדבר?

עבירה אחת, אוי לו שהכריע את עצמו לכף חובה, שנאמר וחוטא אחד וגומר. רבי אלעזר ברבי שמעון אומר, לפי שהעולם נידון אחר רובו, והיחיד נידון אחר רובו, עשה מצוה אחת, אשריו שהכריע את עצמו ואת כל העולם לכף זכות, עבר עבירה אחת, אוי לו שהכריע את עצמו ואת כל העולם לכף חובה, שנאמר וחוטא אחד וגומר. בשביל חטא יחידי שעשה זה, אבד ממנו ומכל העולם טובה הרבה.

קי. ועד כאן לא ביארנו, אלא בחינת האהבה התלויה בדבר, בשתי דרגותיה, אבל עדיין צריך להבין, איך זוכה האדם לבא עם קונו יתברך, בשתי הבחינות של האהבה שאינה תלויה בדבר. ובדבר הזה, צריכים להבין היטב דברי חכמינו זכרונם לברכה, במה שאמרו (קידושין דף מ עמוד ב), 'תנו רבנן, לעולם יראה אדם את עצמו, כאלו חציו חייב וחציו זכאי, עשה מצוה אחת, אשריו שהכריע עצמו לכף זכות, עשה

מה כוונת רבי אלעזר ברבי שמעון?

אמור רק באותם שחציים חייב וחציים זכאי, שמזה אין רבי אלעזר ברבי שמעון מדבר כלל, והעיקר חסר מהספר. ורש"י זכרוננו לברכה פירש דבריו, שטובבים על דברי

קיא. ולכאורה הדברים הללו מוקשים מתחילתם עד סופם, כי אומר שהעושה מצוה אחת, תיכף מכריע לכף זכות, בשביל שנידון אחר רובו. הלא זה

זכאים עיין שם היטב, אמנם העיקר חסר מהספר. ועוד, למה שינה לשונו, ולמה אינו מדבר כמו הלשון של תנא קמא, אם המשמעות היא אחת.

תנא קמא, שאומר, לעולם יראה אדם את עצמו כאלו חציו חייב וחציו זכאי, ורבי אלעזר מוסיף, שיראה כן גם את העולם כולו, כאלו הם חציים חייבים וחציים

וכי בעל עבירה יראה עצמו חציו זכאי וחציו חייב?!

הוא ממציאות אמיתית, ולא באיזה דמיון כוזב, שהאדם צריך לדמות את עצמו ולעולם.

קיג. וכן תמוה, היתכן שאין בכל דור ודור אנשים הרבה, שעושים מצוה אחת, ואיך העולם מוכרע לכף זכות. כלומר, שאין המצב משתנה כלל, אלא עולם כמנהגו נוהג. אלא, שצריכים כאן לעמקות יתירה, כי הדברים על פי שטחיותם אין להם שום הבנה.

קיב. וביותר קשה על הדבר גופו, שהאדם יראה את עצמו כאלו הוא רק מחצה חייב, שזה פלא, אם האדם יודע את עונותיו המרובים, ישקר בעצמו לומר, שהוא מחצה על מחצה, והתורה אמרה מדבר שקר תרחק. ועוד, הרי קרא קדריש, וחוטא אחד יאבד טובה הרבה, דהיינו, משום עבירה אחת מכריע את עצמו ואת העולם כולו לכף חובה, הרי שהמדובר

המדובר הוא בזוכה להשיג השגחת שכר ועונש

גמור הוא לגמרי, ומוצא את עצמו בתכלית השלימות, שהוא, משום שכבר זכה למדרגה ראשונה של אהבה, על ידי פקיחת עינים בתורה, כנזכר למעלה, אשר כבר היודע תעלומות מעיד עליו שלא ישוב לכסלו עוד, כנזכר למעלה (אות נו דיבור המתחיל ומהמתבאר).

אמנם הברייתא אינה מדברת כלל, על אדם שיוודע בעצמו שעוונותיו מרובים, ללמד אותו לשון שקר שהוא מחצה על מחצה, וכן לפתותו, שאינה חסרה לו אלא מצוה אחת, שאין זה מדרך חכמים כלל. אלא, הברייתא מדברת, על אדם שמרגיש ומדמה עצמו שצדיק

מצוה אחת שחסרה - מצות אהבת ה'

ומכונה משום זה, תשובה מיראה, כמו שהארכנו בזה לעיל (אות נז דיבור המתחיל והנה).

קיד. גם נתבאר לעיל, שמדרגה זאת של תשובה מיראה, עדיין אינה מתקנת את האדם, אלא מעת התשובה ואילך, אמנם כל הצער והיסורים שסבל בטרם שזכה לגילוי הפנים, נשארים כמות שהיו בלי שום תיקון. גם העבירות שעשה, לא נתקנו לו לגמרי, אלא שנשארים בבחינת שגגות. כמו שהארכנו בזה לעיל (אות נח דיבור המתחיל ועם זה) עיין שם היטב.

ואליו מדבר התנא ומברר לו את דרכיו, ומוכיח לו, שעדיין אינו צדיק, אלא שהוא בינוני, שפירושו, מחצה חייב ומחצה זכאי. והוא, משום שעדיין חסרה לו מצוה אחת ממספר תרי"ג המצוות שבתורה, שהיא מצות האהבה כנזכר למעלה (אות צא דיבור המתחיל ומיושב) עיין שם היטב. כי כל עדותו של היודע תעלומות שלא יחטא עוד, הנה הוא רק מחמת הבהירות שבהשגתו, בהפסד הרב של העבירה כנזכר למעלה, שזה נבחן ליראת העונש,

חציו חייב שעדיין לא תיקן את עת ההסתר פנים

מאז בודאי חייב, כי התשובה מיראה אינה מתקנת אותם, כנזכר למעלה. ונמצא גם כן, שהוא חציו זכאי, דהיינו במחצית שנותיו, מעת שזכה לתשובה ואילך, שאז הוא זכאי ודאי, להיותו בטוח שלא יחטא עוד, כנזכר למעלה. הרי שבחצי שנותיו הראשונים הוא חייב, ובחצי שנותיו האחרונים הוא זכאי.

קטו. ולפיכך אומר התנא קמא, שאדם כזה שעדיין חסרה לו מצוה אחת, יראה את עצמו, כאלו הוא חציו חייב וחציו זכאי. כלומר, שידמה לעצמו, שאותה העת שזכה לתשובה, הרי היא נמצאת באמצע שנותיו, שבאופן זה, נמצא חציו חייב, דהיינו, באותה מחצית שנותיו שעברה עליו בטרם שעשה תשובה, שהוא

בהגיעו לאהבת ה' מכריע לכף זכות גם עת ההסתר

נפלאים לאין קץ, עד שמצטער בעצמו, על מה שלא סבל מהם כפלי כפליים, כמשל הנזכר למעלה מהאדון ואוהבו היהודי (אות קח דיבור המתחיל וזה דומה), הנה זהו שנקרא 'הכרעה לכף זכות', שהרי, כל רגשותיו עם השגגות והזדונות, נהפכו לו לזכויות. והיינו הכרעה לכף זכות, שכל הכף המלאה חובות, נהפכה ונעשתה לכף מלאה זכויות, והתהפכות זו, מכונה בלשון חכמים 'הכרעה'.

קטז. ואומר לו התנא, שיחשוב בעצמו, שאם עשה מצוה אחת, דהיינו אותה המצוה שחסרה לו ממספר תרי"ג (כנוצר למעלה אות צא דיבור המתחיל ומיושב), אשריו שהכריע עצמו לכף זכות, כי הזוכה למצות האהבה, דהיינו על ידי התשובה מאהבה כנוצר למעלה, שזוכה על ידיה שהזדונות נהפכו לו לזכויות, שאז גם כל צער ועצב שסבל מעודו, מטרם שזכה לתשובה, נהפכים לו לתענוגות

אם ישל בעבירה יאבד את גילוי הפנים

אוי לו שהכריע את עצמו לכף חובה, כי אז יאבדו תיכף, כל השגתו הנפלאה בתורה וכל גילוי הפנים שזכה, וחוזר לבחינת הסתר פנים, ונמצא מכריע את עצמו לכף חובה, כי יאבדו כל הזכויות והטוב אפילו מחצי שנותיו האחרונים. ועל זה מביא לו התנא ראייה מהכתוב, 'וחוטא אחד יאבד טובה הרבה'.

קיז. ועוד אומר התנא, ומזהיר אותו, שכל עוד שהוא בינוני, ולא זכה ל'מצוהאחת' החסרה לו מהמספר תרי"ג, אל יאמין בעצמו עד יום מותו, ולא יסמוך עצמו, גם על העדות של היודע תעלומות שלא ישוב לכסלו עוד, אלא שהוא עלול עוד לבא לידי עבירה, ולפיכך יחשוב בעצמו, אם עבר עבירה אחת,

רבי אלעזר ברבי שמעון מדבר בבחינה רביעית של אהבה

הראשונה אות ע ודיבור המתחיל השניה אות עב), ורבי אלעזר ברבי שמעון מדבר אמנם, מבחינה רביעית של האהבה כנזכר למעלה (אות עג דיבור המתחיל מידה), שהיא האהבה הנצחית, דהיינו, גילוי הפנים כמות שהוא באמת, מבחינת הטוב והמיטיב לרעים ולטובים.

ק"ח. עתה תבין את ההוספה שרבי אלעזר ברבי שמעון מוסיף על דברי התנא קמא, גם למה אינו מביא הלשון של חציו חייב וחציו זכאי כמו התנא קמא. כי התנא קמא מדבר מבחינה שניה ומבחינה שלישית של האהבה, על דרך שנתבאר לעיל (דיבור המתחיל

שלימות האהבה - כשיודע הטבתו יתברך לכל אחד

עצמו, על דרך הנזכר למעלה (אות קז דיבור המתחיל ולפיכך), אבל עוד אינו יודע מהשגחתו יתברך באופן הנעלה והנפלא הזה, עם יתר בריות העולם. ונתבאר לעיל, שכל כמה שאינו יודע כל עסקיו של הנאהב עם אחרים עד אף אחד מהם לא יחסר, עדיין אין האהבה נצחית, כנזכר למעלה (אות עב דיבור המתחיל השניה) עיין שם היטב. ולפיכך הוא מחוייב להכריע גם כל העולם לכף זכות, ורק אז מתגלה לו האהבה הנצחית.

ק"ט. ונתבאר שם, שאי אפשר לזכות לבחינה רביעית, אלא רק בשעה שהוא בקי ומכיר ויודע כל עסקיו של הנאהב, איך הוא מתנהג עם כל אחרים, אף אחד מהם לא יחסר לו. ולכן, גם הזכות הגדולה שהאדם זוכה להכריע את עצמו לכף זכות, עדיין אינה מספיקה לו לזכות לאהבה השלמה, דהיינו לבחינה רביעית, כי עתה אינו משיג מעלתו יתברך מבחינת הטוב ומיטיב לרעים ולטובים, אלא מתוך השגחתו יתברך כלפי

אי אפשר להגדיר חציו זכאי וחציו חייב רק אחר תשובה מיראה

לו לאדם רק בזמן שזוכה לגילוי פנים, ולתשובה מיראה כנזכר למעלה, ואיך יאמר זה על כל העולם כולו, בזמן שהמה לא זכו לתשובה זו. ולפיכך, מוכרח רק לומר, שהעולם נידון אחר רובו, והיחיד נידון אחר רובו.

קכ. וזה שאומר רבי אלעזר ברבי שמעון, 'לפי שהעולם נידון אחר רובו, והיחיד נידון אחר רובו' וכולי. ומתוך שמדבר מכל העולם אינו יכול לומר כמו התנא קמא, שיראה אותם כאלו הם חציים חייב וחציים זכאי, כי מדרגה זו מגיעה

נידון אחר רובו היינו שאחר תשובה מאהבה נבחן לצדיק גמור

דהיינו מצות אהבה, נבחן שהוא רובו זכאי ומכריע הכל לכף זכות, כלומר, שהכף של העבירות נהפכת גם כן לזכויות, כנזכר למעלה בדברי תנא קמא, עיין שם. הרי, שאפילו יש בידו כף מלאה של עוונות וזדונות, נהפכים כולם לזכויות, ודומה ודאי למי שלא חטא מעולם, ונחשב לצדיק גמור. וזה שאמר 'שהעולם וכן היחיד נידון אחר רובו', כלומר, שהעבירות שבידו מלפני התשובה, אינן באות בחשבון כלל, כי נהפכו לזכויות. הרי, שאפילו רשעים גמורים, אחר שזכו לתשובה מאהבה, נחשבים לצדיקים גמורים.

פירוש, כי אפשר לחשוב, שאין האדם זוכה לבחינת צדיק גמור, אלא, בזמן שאין לו שום עבירה ולא חטא מעודו, אבל הללו שנכשלו בחטאים וזדונות, כבר אינם ראויים לזכות לבחינת צדיקים גמורים. לפיכך מלמדנו רבי אלעזר ברבי שמעון, שאינו כך, אלא שהעולם נידון אחר רובו, וכן היחיד. כלומר, שאחר שיצא מבחינת בינוני, דהיינו, לאחר שעשה תשובה מיראה כנזכר למעלה, שאז זוכה תיכף בתרי"ג מצוות ונקרא בינוני, דהיינו, מחצית שנותיו חייב ומחצית שנותיו זכאי, כנזכר למעלה, הנה אחר זה, אם רק מוסיף מצוה אחת,

באהבה הנצחית זוכה לראות סוף כל אחד לטוב

העולם לכף זכות. פירוש, שזוכה לעלות בהשגות נפלאות בתורה הקדושה, עד שמתגלה לו, איך כל בני העולם כולו, סופם לזכות לתשובה מאהבה, אשר אז גם עליהם תגלה ותראה כל אותה ההשגחה הנפלאה כמו שהשיג לעצמו, וגם הזמנה מוכרעים כולם לכף זכות, אשר אז יתמו חטאים מן הארץ, ורשעים עוד אינם וכולי.

קכא. ולפיכך, אומר, שאם היחיד עשה 'מצוהאחת', כלומר אחר התשובה מיראה, שאז אינה חסרה לו אלא 'מצוהאחת' כנזכר למעלה, 'אשריו שהכריע את עצמו והעולם כולו לכף זכות', כלומר, לא בלבד, שזוכה על ידי התשובה מאהבה שעשה, עד להכריע את עצמו לכף זכות כדברי תנא קמא, אלא עוד נמצא, שזוכה גם כן להכריע את כל

המשיג את תשובת כל העולם נקרא מכריע כל העולם לכף זכות

פי) עיין שם היטב. וכן כאן, נחשב לו לאותו היחיד המשיג את תשובת כל העולם, ממש כמו שמכבר היו זכו ובאו לתשובה מאהבה, והכריע כל אחד ואחד מהם את כף חובותיו לכף זכות, עד שמספיק לו לגמרי, לידע עסקיו יתברך עם כל אחד ואחד מבני העולם. וזה שאמר רבי אלעזר ברבי שמעון, אשריו שהכריע את עצמו ואת כל העולם לכף זכות, שמעתה נמצא יודע את כל דרכי השגחתו יתברך עם כל

ואף על פי שבני העולם בעצמם, עדיין לא זכו אפילו לתשובה מיראה, מכל מקום, אחר שהיחיד משיג את ההכרעה לכף זכות העתידה לבא להם, בהשגה ברורה ומוחלטת, הרי זה דומה, לבחינת 'עולמך תראה בחייך' האמור כלפי העושה תשובה מיראה, שאמרנו, שמתפעל ומתענג מזה, כמו שכבר היה מושג לו תיכף, משום ד'כל העומד לגבות כגבוי דמי', כנזכר למעלה (אות פד דיבור המתחיל ואף על

שאפילו אחר שזכה, גם להכריע את כל העולם לכף זכות, מכל מקום אל יאמין בעצמו עד יום מותו, ואם חס ושלום יכשל בעבירה אחת, יאבדו כל השגותיו וטובותיו הנפלאות תיכף, כמו שכתוב, 'והוטא אחד יאבד טובה הרבה' וכולי, כנזכר למעלה בדברי תנא קמא.

בריה ובריה, מבחינת גילוי פניו האמיתיים, דהיינו, הטוב ומיטיב לרעים ולטובים, וכיון שידוע זה, הרי זכה לבחינה רביעית של אהבה, שהיא האהבה הנצחית, כמבואר (לעיל אות עג ד"ה מידה).

וכן רבי אלעזר ברבי שמעון כמו התנא קמא, מזהירו גם כן,

איך זוכים לשלימות האהבה?

רביעית של האהבה, שהיא לא תצויר זולת על ידי ההשגה של הכרעת כל העולם כולו לכף זכות, כמבואר, אלא עדיין יש להבין, במה זוכים להשגה הנפלאה הזו, להכריע את כל העולם לכף זכות.

והנה נתבאר ההפרש מהתנא קמא לרבי אלעזר ברבי שמעון, כי התנא קמא, שמדבר רק מבחינה שנית ומבחינה שלישית של האהבה, לפיכך אינו מזכיר את הכרעת כל העולם כולו. אמנם, רבי אלעזר ברבי שמעון מדבר מבחינה

המצער עצמו עם הציבור זוכה ורואה בנחמת ציבור

הרוג בקר ושחוט צאן, אכול בשר ושתות יין, אכול ושתו, כי מחר נמות. מה כתיב בתריה (פסוק יד), ונגלה באזני ה' צבאות, אם יכופר העון הזה לכם עד תמותון. עד כאן מידת בינונים, אבל במידת רשעים מה כתיב (ישעיהו פרק נו פסוק יב), אתיו אקחה יין ונסבאה שכר, והיה

קכב. וצריכים אנו כאן להבין דברי חכמינו זכרונם לברכה (תענית דף יא עמוד א), וזה לשוננו, 'תניא אידך, בזמן שהציבור שרוי בצער, אל יאמר אדם, אלך לביתי, ואוכל ואשתה, ושלום עליך נפשי, ואם עושה כן, עליו הכתוב אומר (ישעיהו פרק כב פסוק יג), והנה ששון ושמחה,

נאסף הצדיק. אלא יצער אדם עם הצבור וכולי זוכה ורואה בנחמת צבור. עד כאן לשונם.

כזה יום מחר. מה כתיב בתריה (שם פרק נו פסוק א), הצדיק אבד, ואין איש שם על לב כי מפני הרעה

מה שייך בהצטערות עם הציבור בינונים ורשעים?

למה לי. ועוד, מאין משמע שהכתוב מדבר בעוון שאינו מצטער עצמו עם הצבור. ועוד, שאין אנו רואים שום עונש במידת רשעים, אלא, במה שאמר, 'הצדיק אבד ואין איש שם על לב' וכולי, ואם הרשעים חטאו, צדיק מאי עבידתיה שיענש. ומאי איכפת להו לרשעים אם הצדיק נאסף.

קבג. ולכאורה אין לדברים הללו שום קשר, כי רוצה להביא ראיה מהכתוב, אשר האדם מחוייב להצטער עצמו עם הצבור, ואם כן מה יש לנו להבדיל כאן ולחלק, בין מידת בינונים למידת רשעים. ועוד, מהי הלשון שמדייק: מידת בינונים, ומידת רשעים, ולמה אינו אומר בינוניים ורשעים, ומידות

מדת ההסתר - מדת רשעים, מדת הגילוי - מדת בינונים, שלימות האהבה - צדיק

נבחן אז במידתם של רשעים. ואחר כך, אם זוכה לתשובה מיראה, נבחן במידתם של בינונים, כנזכר לעיל, ואחר כך, אם זוכה גם כן לתשובה מאהבה, בבחינה רביעית שבה, דהיינו אהבה נצחית כנזכר למעלה, נבחן לצדיק גמור. ולפיכך, לא אמרו בינונים וצדיקים סתם, אלא מידת בינונים ומידת רשעים, כמבואר.

קכד. אמנם תדע, שאלו המידות של בינונים ושל רשעים וצדיק שמזכירים בברייתא הזאת, אינם באנשים מיוחדים, אלא, ששלשתם נמצאים בכל אדם ואדם שבעולם. כי בכל אדם יש להבחין שלש המידות הנזכרים למעלה, כי בזמן הסתר פנים של האדם, דהיינו, עוד מטרם שזכה אפילו לתשובה מיראה,

היודע הסתר הפנים של הציבור יכול להכריע כל העולם לכף זכות

נפלאים כאמור, אך כשהוא מכריע את כל העולם לכף זכות, מאין יודע את מידת הצער והמכאובים שכל הבריות שבעולם סובלים, כדי שיבין אותם, איך הם מוכרעים לכף זכות, באותו האופן שביארנו באדם בהכרעת עצמו, לעיל (אות קז דיבור המתחיל ולפיכך).

וכדי שלא תהיה כף הזכות של כל העולם חסרה, בעת שיהיה מוכשר להכריע אותם לכף זכות, אין לאדם שום תחבולה אחרת, אלא שיראה, להצטער עצמו תמיד בצרת הציבור ממש כמו שמצטער בצרותיו עצמו, כי אז, תהיה לו כף החובה של כל העולם מוכנה בקרבו, כמו כף החובה של עצמו, באופן, שאם יזכה להכריע את עצמו לכף זכות, יוכל גם כן להכריע את כל העולם לכף זכות, ויזכה לבחינת צדיק גמור.

קכה. עוד צריכים לזכור, שאי אפשר לזכות לבחינה רביעית של אהבה האמורה, אם לא שיזכה קודם להשיג לבחינת גילוי פנים העתיד לבא לכל העולם, שבזה כחו יפה להכריע גם את כל העולם לכף זכות, כדברי רבי אלעזר ברבי שמעון הנזכר למעלה. וכבר נתבאר, שענין גילוי הפנים, מחוייב להפוך כל צער ועצבון, שבאו בעת הסתר פנים, ולעשותם לתענוגות נפלאים, עד כדי להצטער על מיעוט היסורים שסבל, כמו שנתבאר היטב לעיל (אות קז דיבור המתחיל ולפיכך) עיין שם היטב. ומכיון שכן, יש לשאול אדם כשהוא מכריע את עצמו לכף זכות, הוא ודאי זוכר, כל הצער והמכאובים שהיו לו בשעת הסתרת הפנים, לכן יש מציאות, שכולם מתהפכים לו לתענוגות

ששון ושמחה כי מחר נמות - כף הזכות של הבינוני

קכו. ומהמתבאר מובנים דברי הברייתא כהלכתם, שאם האדם אינו מצטער עצמו עם הציבור, נמצא, שאפילו בעת שזכה

'מלא ששון ושמחה', ואומר לעצמו, 'הרוג בקר ושחוט צאן, אכול בשר ושתות יין, אכול ושתו כי מחר נמות'. כלומר, שמלא שמחה גדולה מחמת השכר המובטח לו לעולם הבא, וזה שאומר בשמחה רבה 'כי מחר נמות' ואגבה את חיי העולם הבא שלי משלם לאחר מיתתי.

לתשובה מיראה, שהיא מידת בינוני כנזכר למעלה (אות סב דיבור המתחיל ונקרא), אומר עליו הכתוב, ומדבר בעדו, 'והנה ששון ושמחה', פירוש, שהאדם שזכה לברכה של 'עולמך תראה בחייך', ורואה את כל שכר המצוה שלו המוכן לעולם הבא, הנה הוא ודאי

אם יכופר העון - כף החובה

לתשובה מאהבה, אשר אז הזדונות נהפכו לו לזכויות, אם כן הכרח הוא, אשר לשגגות שבידו לא תהיה שום כפרה, בחיים חיתו, ואיך יוכל לשמוח בחיי העולם הבא שלו. וזה שאמר הכתוב 'אם יכופר לכם העון הזה', דהיינו השגגות, עד תמותו, כלומר, בטרם שימות, והריהו נמנע מכפרה.

אמנם 'מאי כתיב בתריה ונגלה באזני ה' צבאות, אם יכופר העון הזה לכם, עד תמותו'. כלומר, שהכתוב מוכיח אותו על השגגות שבידו, כי נתבאר, שהעושה תשובה מיראה הזדונות נהפכות לו רק לשגגות כנזכר למעלה (אות נט דיבור המתחיל ולפיכך), ואם כן, מכיון שלא ציער עצמו עם הצבור, ואינו יכול לזכות

כף החובה שבו אינה שמחה בעולם הבא

במידת רשעים מה כתיב, פירוש, מה יהיה מאותו הזמן שהיה שרוי בהסתר פנים, שנקרא אז 'מידת רשעים', כנזכר למעלה. ונתבאר, אשר תשובה מיראה, אינה מתקנת

קכו. ואומרת עוד הברייתא, זו 'מידת בינונים', כלומר, שהמקרא הזה מדבר, מעת שעשה תשובה מיראה ואילך, שבזמן הזה נקרא בינוני כנזכר למעלה, 'אבל

ולפיכך, באותה השעה שמידת הבינונים שבו, שמחה וצוהלת 'כי מחר נמות', ותזכה לחיי העולם הבא, הרי יחד עמה, מידת הרשעים שבו אינה אומרת כן, אלא שאומרת 'והיה כזה יום מחר', כלומר, שרוצה לשמוח ולחיות בעולם הזה לעולם, כי אין לה עדיין שום חלק לעולם הבא, כי לא תיקן אותה, כמבואר לעיל, שאין לה תיקון אלא על ידי תשובה מאהבה.

את העבר עליו מטרם שעשה תשובה, ולפיכך, מביאה עליהם הברייתא מקרא אחר, שהוא 'אתיו אקחה יין ונסבאה שכר, והיה כזה יום מחר'. פירוש, שאותם הימים והשנים, שעברו עליו מזמן של הסתר הפנים, שלא תיקן עוד אותם כנזכר למעלה, שנקרא 'מידת רשעים', הנה הם אינם חפצים שימות, משום שאין להם שום חלק לאחר מיתה בעולם הבא, להיותם מידתם של רשעים.

מדת צדיק המכריע לכף זכות לגמרי - אבד

מיראה, עדיין הן עומדות בעינן, מבחינת מדת רשעים, המרגישים רעות מהשגחתו יתברך, ומפני הרעות האלו שעודם מרגישים, אינו יכול לזכות ולהיות צדיק גמור, וזה שהכתוב אומר, 'ואין איש שם על לב', כלומר, אותו האדם אינו שם אל לבו, 'כי מפני הרעה', כלומר, משום ה'רעות' שעדיין מרגיש מזמן שעבר, בהשגחתו יתברך, 'נאסף הצדיק', כלומר, נאבדה לו בחינת צדיק, ימות ויפטר מהעולם רק בבחינת

קכח. וזה שמסיימת הברייתא, 'מה כתיב בתריה, הצדיק אבד', כלומר בחינת הצדיק הגמור, שהאדם הזה צריך לזכות בו, הנה זה אבד ממנו, 'ואין איש שם על לב, כי מפני הרעה נאסף הצדיק'. כלומר, מפני שאותו הבינוני, לא ציער עצמו עם הצבור, ואינו יכול לזכות משום זה לתשובה מאהבה, המהפכת הזדונות לזכויות ואת הרעות לתענוגות נפלאים כנזכר למעלה, אלא כל השגגות והרעות שסבל, מטרם שזכה לתשובה

להכריע אותם לכף זכות, ולראות בנחמה שלהם, כמבואר. ולפיכך לא יזכה לעולם לבחינת צדיק, כנזכר למעלה באריכות.

בינוני בלבד, כמבואר. וכל זה הוא, שכל מי שאינו מצער עצמו עם הצבור, אינו זוכה ורואה בנחמת הצבור, כי לא יוכל

מדת צדיקים בינונים רשעים היינו - המדידה בהשגחת ה'

דרך שאמרו זכרונם לברכה, 'במידה שאדם מודד מודדים לו' (סוטה דף ח עמוד ב) כי המשיגים מידת השגחתו מבחינת הסתר פנים, נבחנים במידת רשעים: או רשעים שאינם גמורים שמצד ההסתר האחד, או רשעים גמורים שמצד ההסתר הכפול (כנזכר למעלה אות מט דיבור המתחיל אמנם).

קכט. והנה מכל האמור עד הנה זכינו לדעת, שאין לך ילוד אשה, שלא יעברו עליו שלש המידות הנזכרים למעלה, שהן: מידת רשעים, ומידת בינונים, ומידת צדיקים. ונקראות בשם מידות, להיותן נמשכות ממידות השגתם את השגחתו יתברך. ועל

מדת רשעים - שמסתירים השגחת ה' בכל העולם

ההשגחה מצד הסתר הפנים, מכונים בשם 'רשעים'. והבן זה, כי מתוך מעמקי הרגשתם מתגלה בהם השם הזה, ובאבנתא דלבא תלוי, ולא חשוב כלל הדיבור או המחשבה, המצדקת השגחתו יתברך, בשעה שהיא מתנגדת להרגשת כל האברים והחושים, שאינם יודעים לשקר בעצמם מאונס כמותה. ולפיכך, הנמצאים במידת השגת ההשגחה הזאת, נבחנים

ומשום, שלדעתם והרגשתם, מתנהג העולם בהשגחה לא טובה חס ושלום, דהיינו כמו שהם 'מרשיעים' את עצמם, שמקבלים מהשגחתו יתברך יסורים ומכאובים ומרגישים רק רע כל היום, והמה עוד 'מרשיעים' ביותר, במה שחושבים, שכל בני העולם מושגחים כמותם בהשגחה לא טובה חס ושלום, ולפיכך משיגי

לעצמם שכל בני העולם מושגחים כמותם בהשגחה לא טובה חס ושלום, כראוי לשמו יתברך הטוב ומיטיב לרעים ולטובים.

שהכריעו את עצמם ואת כל העולם לכף חובה כנזכר למעלה בדברי רבי אלעזר ברבי שמעון עיין שם היטב, שהוא מטעם האמור להיותם מדמים

מדת בינונים - להבא: כף זכות; לשעבר: כף חובה

אמנם כל הצער והיסורים המרים שנחקקו היטב ברגשותיהם, מכל הימים והשנים שקבלו השגחת הסתר הפנים, דהיינו, מזמן העבר מטרם שזכו לתשובה האמורה, הרי כל אלו עומדים בעינם ונקראים 'כף חובה'. וכיון שיש להם שתי הכפות הללו הערוכות זו לעומת זו, באופן שמרגע תשובתם ולפניהם ערוכה ועומדת בעינה כף החובה. ומרגע תשובתם ולאחריהם, ערוכה ומובטחת להם כף הזכות. הרי עת התשובה נמצאת להם בין החובה ובין הזכות, ועל כן, נקראים 'בינונים'.

קל. והזוכים להשיג ולהרגיש השגחתו יתברך מבחינת גילוי פנים במדרגתו הראשונה, המכונה תשובה מיראה כנזכר למעלה (אות נז דיבור המתחיל והנה), נבחנים במידת בינונים, משום שרגשותיהם מתחלקים לשני חלקים, המכונים 'שתי כפות המאזנים': כי עתה שזוכה ל'גילוי פנים' מבחינת 'עולמך תראה בחייך', כנזכר למעלה (אות עח דיבור המתחיל ואומר), הרי כבר השיגו לכל הפחות מכאן ואילך, את השגחתו יתברך הטובה כראוי לשמו יתברך הטוב, ויש להם על כן 'כף זכות'.

מדת צדיקים - שזדונות נעשו כזכויות

קז דיבור המתחיל ולפיכך, נבחנים שהכריעו את 'כף החובה' הנזכר למעלה ל'כף זכות', דהיינו, שכל הצער והיסורים שנחקקו

קלא. והזכאים, לבחינת גילוי פנים ממדרגה שניה, המכונה תשובה מאהבה, שזדונות נעשים להם אז כזכויות כנזכר למעלה (אות

קץ, כנזכר למעלה (אות קח דיבור המתחיל וזה דומה), ונקראים עתה צדיקים על שם שמצדיקים השגחתו יתברך.

בעצמותיהם, בעת שהיו עומדים תחת השגחת הסתר פנים, הוכרעו עתה ונהפכו ל'כף זכות', כי כל צער ועצב נהפך לתענוג נפלא לאין

מדת בינונים מתגלית לפרקים בתוך ההסתר

לשעתם, במדרגת גילוי פניו יתברך, במידתם של בינונים. אלא החסרון הוא, שאינם יכולים לעמוד על מידותיהם, שישארו כן בקביעות, כי להשאר בקביעות, אי אפשר, אלא על ידי תשובה מיראה, כנזכר למעלה (אות סג דיבור המתחיל והנה).

קלב. וצריכים לדעת, שמידת הבינונים האמורה נהגת גם כן, בשעת היות האדם, אפי' תחת השגחת הסתר פנים, כי על ידי התאמצות יתירה באמונת שכר ועונש, מתגלה אליהם, אור של בטחון גדול בה' יתברך, וזוכים

גם אחר גילוי הפנים יש יגיעה בעבודה

עלינו. ו'לא איברי עלמא, אלא לצדיקי גמירי' (ברכות דף סא עמוד ב).

אלא הדבר דומה, למלך, שחשק לבחור לעצמו, כל אוהביו הנאמנים לו ביותר שבמדינה, ולהכניסם לעבודתו בהיכלו פנימה. מה עשה, נתן צו גלוי במדינה, שכל הרוצה קטן כגדול, יבא אליו לעסוק בעבודות הפנימיות שבהיכלו. אבל העמיד מעבדיו שומרים רבים, על פתחו

קלג. גם יש לדעת, שמה שאמרנו, שאין ענין הבחירה נוהג אלא בזמן הסתר הפנים, כנזכר למעלה (אות נג דיבור המתחיל וצריכים) אין הכונה שאחר שזכה להשגחה של גילוי פנים, אין לו עוד שום טורח ויגיעה, בעסק התורה והמצוות, אלא אדרבה, עיקר העבודה בתורה ומצוות כראוי, מתחילה אחר שזכה האדם לתשובה מאהבה, כי רק אז אפשר לו, לעסוק בתורה ומצוות באהבה ויראה כמצווה

ובאו ושב, ושוב התחזקו וחזרו
ובאו ושב, וכן חזרו חלילה כמה
ימים ושנים, עד שנלאו מלנסות
יותר. ורק הגבורים מהם, אשר
מידת סבלנותם עמדה להם, וניצחו
את השומרים ההם, ופתחו הפתח,
זכו תיכף לקבל פני המלך, שמינה
כל אחד על משמרתו המתאימה
לו. וכמובן, שמאז ואילך, לא היו
להם עוד עסקים עם השומרים
הללו, שהסיתו והדיחו אותם
ומררו את חייהם כמה ימים ושנים,
בהלוך ושוב על הפתח, כי זכו
לעבוד ולשמש מול הדר אור פני
המלך בהיכלו פנימה.

של ההיכל, ובכל הדרכים
המובילים להיכלו, וציווה אותם
להטעות בערמה את כל
המתקרבים להיכלו, ולהדיחם
מהדרך המוביל להיכל. וכמובן,
שכל בני המדינה התחילו לרוץ
להיכל המלך, אמנם, נידחו
בערמת השומרים החרוצים, ורבים
מהם התגברו עליהם, עד
שהצליחו להתקרב אל פתח
ההיכל, אלא ששומרי הפתח היו
חרוצים ביותר, ומי שהוא
שהתקרב אל הפתח הסיתו אותו
והדיחו אותו במזימה רבה, עד
ששב כלעומת שבא. וכן חזרו

לאחר גילוי הפנים יש מדרגות רבות

הכתוב וצדיקים ילכו מחיל אל
חיל, וכדרשת רבותינו זכרונם
לברכה, ש'כל צדיק וצדיק נכוה
מחופתו של חברו' (כבא בתרא דף
עה עמוד א), אשר העבודות הללו
מכשירות אותם לחפץ ה',
שתתקיים בהם מחשבתו יתברך
שבבריאה, שהיא כדי להנות
לנבראיו, כי ידו יתברך הטובה
והרחבה.

כן הוא הדבר בעבודת הצדיקים
הגמורים, שהבחירה הנוהגת
בעת הסתר פנים, ודאי אינה נוהגת
עוד מעת שפתחו הפתח להשגת
ההשגחה הגלויה, אמנם,
מתחילים בעיקר עבודתו יתברך,
שמבחינת גילוי פנים, שאז
מתחילים לפסוע על המדרגות
הרבות, שבסולם המוצב ארצה
וראשו מגיע השמימה, בסוד

ההסתר הוא עצמו סיבת הגילוי

אשר ההסתר והגילוי יש להם יחס, כפתילה והאור הנאחז בה, כי כל הסתר אחר שבא לתיקון, הנה נגלה בסיבתו האור המיוחס למין ההסתר הזה, והאור שנתגלה נאחז בו, כמו אור בפתילה. וזכור זה על כל דרכיך.

קלד. ורצוי לדעת החוק העליון הזה, שאין לך שום גילוי אלא במקום שהיה ההסתר. כמו בעניני העולם הזה, אשר ההעדר הוא קודם להויה, כי אין צמיחת החיטה נגלית אלא במקום שנזרעה ונרקבה. וכן בדברים העליונים,

חלק ג' ❁

מהי תורת הקבלה?

היתכן שהמילה 'פרעה' הוא משמותיו של הקדוש ברוך הוא?

כמו שמות של רשעים: פרעה, ובלעם, וכיוצא בהם, ואיסור, וטומאה, וקללות אכזריות שבשתי התוכחות, וכדומה, ואיך אפשר להבין, שכל אלו יהיו שמותיו של הקדוש ברוך הוא.

קלה. ועם זה תבין מה שאמרו חכמינו זכרונם לברכה, שכל התורה כולה הם שמותיו של הקדוש ברוך הוא. שלכאורה הדבר תמוה, כי מצינו הרבה דברים גסים,

אור ה' מצטמצם מאד עד העולם הזה

יתברך באים לנו כל הגילויים, מהשלימות אל הבלתי מושלם. כי מתחילה נאצלת ויוצאת מלפניו השלימות הגמורה, והשלימות הזו

קלו. ולהבין זאת צריכים לידע, שלא דרכיו דרכינו, היות שמדרכינו הוא, להגיע מהבלתי מושלם אל השלימות, ומדרכו

יורדת מפאת פניו יתברך, ומשתלשלת בצמצום אחר צמצום, דרך כמה מדרגות, עד שמגיעה לשלב האחרון המצומצם ביותר המתאים לעולם החמרי שלנו, ואז מתגלה הדבר לנו, כאן בעולם הזה.

אורייתא וקודשא בריך הוא חד היינו - תורה דאצילות

קלז. ומהאמור תשכיל לדעת, אשר התורה הקדושה, שלגובה מעלתה אין קץ, הנה לא נאצלה ויצאה מלפניו תיכף, כמות שהיא מצויה לעינינו כאן בעולם הזה, שהרי נודע, שאורייתא וקודשא בריך הוא חד הוא, ובתורה דעולם הזה לא ניכר זה כלל. ולא עוד, אלא שהעוסק בה שלא לשמה, נעשית תורתו לו סם המות, כנזכר למעלה (אות קב דיבור המתחיל וזה שאמרו). אלא כנזכר למעלה, שמתחילה כשנאצלה מלפניו

יתברך, הנה נאצלה ויצאה בתכלית השלימות, דהיינו, בבחינת אורייתא וקודשא בריך הוא חד הוא ממש. וזה שנקרא תורה דאצילות, שאיתא (בהקדמת תיקוני זוהר דף ג עמוד ב), דאיהו וחייהי וגרמוהי חד בהון. ואחר כך, ירדה מפאת פניו יתברך, ונצטמצמה דרך המדרגה, בצמצומים רבים, עד שניתנה מסיני, שנכתבה כמות שהיא לעינינו כאן בעולם הזה, בהתלבשותה בלבושים הגסים שבעולם החומרי.

הצמצום הוא רק בלל ללבושי התורה ולא במאור

קלח. אמנם תדע, שאף על פי שהמרחק שבין לבושי התורה שבעולם הזה, עד הלבושים שבעולם האצילות, הוא לאין ערוך כנזכר למעלה, עם כל זה, התורה עצמה, כלומר, המאור שבתוך הלבושים, אין בו שום שינוי כל שהוא, בין תורה דאצילות לתורה דעולם הזה, שזה סוד הכתוב אני ה' לא שניתי (מלאכי פרק ג פסוק ו).

דוקא בלבוש התורה דעשיה יכול להתגלות אור גדול

ולא עוד, אלא הלבושים הגסים הללו, שבתורה דעשיה פחיתות ערך אל המאור המתלבש

וכל שההסתר הוא גדול ביותר, דרכו בעת תיקונו, שיתגלה ויאחז בו האור הגדול ביותר. הרי שכל אלו הלבושים הגסים, שהתורה התלבשה בהם בעולם הזה, אינם כלל שום פחיתות ערך כלפי המאור המתלבש בה, אלא עוד להיפך, כמבואר.

בה, אלא אדרבה, שחשיבותם עולה בהרבה לאין ערוך מבחינת גמר תיקונם, על כל הלבושים הזכים שלה שבעולמות העליונים, והוא מטעם, שההסתר הוא סיבת הגילוי, שההסתר אחר תיקונו בעת הגילוי, נעשה לגילוי כמו פתילה לאור הנאחז בה, כנזכר למעלה,

מעלת תורה דעשיה

והראה להם, שבלבושים זכים אשר התורה מתלבשת בהם בעולם המלאכים, אי אפשר שיתגלו על ידיהם האורות היותר גדולים, כמו שאפשר בלבושים דעולם הזה, כמבואר.

קלט. ובזה ניצח משה למלאכים, בטענתו, כלום קנאה יש ביניכם, יצר הרע יש ביניכם (שבת דף פט עמוד א), עיין שם היטב, דהיינו, כמבואר, שההסתר היותר גדול מגלה את האור היותר גדול,

בגילוי הפנים השני - מתגלה שאורייתא וקודשא בריך הוא חד

שאמר) ותדע שעל שם התלבשותו יתברך בתורה, הוא מכונה בשם מורה, להודיעך שאפילו בעת הסתר הפנים ואפילו בבחינת ההסתר הכפול, כנזכר למעלה (אות נב דיבור המתחיל והסתר), הרי הקדוש ברוך הוא שורה ומלוכב בתורה: כי הוא יתברך 'מורה', והיא 'תורה'. אלא שלבושי התורה

קמ. הרי נתבאר, שאין שום שינוי חס ושלום במשהו, מתורה דאצילות, שאורייתא וקודשא בריך הוא חד הוא, עד התורה שבעולם הזה, אלא, כל ההבחן הוא בלבושים, כי לבושים שבעולם הזה, המה מעלימים להקדוש ברוך הוא ומסתירים אותו, כנזכר למעלה (אות קא דיבור המתחיל וזה

(קז), נאמר עליו "ולא יכנף עוד מוריך והיו עיניך רואות את מוריך (ישעיה פרק ל פסוק כ), כי מאז ואילך, אין לבושי ה'תורה' מכניפים ומסתירים עוד את ה'מורה', ונתגלה לו לנצח כי אורייתא וקודשא בריך הוא חד הוא.

הגסים לעינינו המה בחינת כנפים, המכסים ומסתירים את המורה יתברך, המלובש ומסתתר בהם. אמנם, כשזוכה האדם לגילוי פנים, בתשובה מאהבה בבחינתה הרביעית (כנזכר למעלה אות עג דיבור המתחיל מידה ודיבור המתחיל ולפיכך אות

הלואי אותי עזבו - מלחפש אותי מחוץ לתורה

פסוק ב), ואומר להם הכתוב בשם ה', שאומר להם, הלואי שתעזבו אותי, כי כל יגיעתכם לדיק וללא הועיל, משום שאינני נמצא בשום מקום אלא בתורה, לכן שמרו את התורה, ושם תחפשו אותי, והמאור שבה יחזירכם למוטב, ותמצאוני, כמבואר (אות צד דיבור המתחיל יבזה) בכתוב 'ומשחרי ימצאוני' עיין שם.

קמא. ובזה תבין דברי חכמינו זכרונם לברכה, על הכתוב, אותי עזבו ותורתי שמרו, שפירשו, 'הלואי אותי עזבו, ותורתי שמרו', ש'המאור שבה, מחזירין למוטב' (ירושלמי חגיגה פרק א הלכה ז), שלכאורה תמוה. אמנם כונתם, כי המה היו צמים ומתענים למצוא גילוי פניו יתברך, כמו שכתוב קרבת אלקים יחפצון (ישעיה פרק נח

בתורה מדובר מארבע בחינות

מדמים לעצמם, וצריך שתדע, שהתורה הקדושה, מתחלקת לארבע בחינות, המקיפות את כל המציאות, כי שלש בחינות נבחנות בכלל המציאות שבעולם הזה, שנקראים: עולם, שנה,

קמב. ועתה אפשר לבאר, מהות חכמת הקבלה באפס - מה, באופן שיספיק למושג נאמן בטיב החכמה ההיא, שלא להטעות את עצמו בדמיונות כוזבים, שההמונים למרביתם

והשתלשלות המציאות לדורותיהם, בשם סיבה ומסובב, למשל, כמו ההשתלשלות של ראשי הדורות, מאדם הראשון, עד יהושע וכלב באי הארץ, המובאת בתורה, שהאב נבחן לסיבה אל בנו המסובב על ידו, הנה בחינת ההשתלשלות הזו של פרטי המציאות, בדרך סיבה ומסובב האמורה, מכונה בשם שנה. וכל דרכי הקיום של כל המציאות הן מהחיצוניות והן מהפנימיות הנזכרים למעלה לכל דרכי הנהגותיהם ומקריהם, המובאים בתורה מכונים בשם קיום המציאות.

נפש, ובחינה רביעית היא, דרכי קיומם של אותם שלשה חלקי המציאות, דהיינו, הזנתם והנהגתם וכל מקריהם.

קמג. פירוש, כי החיצוניות של המציאות כמו: השמים והרקיעים והארץ והימים וכדומה, הכתובים בתורה הקדושה, כל אלו מכונים בשם עולם. והפנימיות של המציאות, דהיינו האדם והבהמה והחיה והעוף למיניהם וכדומה, המובאים בתורה אשר ישנם במקומות הנזכרים למעלה שנקראים חיצוניות, הם מכונים בשם נפש,

כל פעולה הנפעלת בעולם העשיה משתלשלת מעולם האצילות

בהשתלשלות העולמות, באופן, שכל ארבעת הבחינות שהם עולם שנה נפש וקיומיהם כנוצר למעלה, שהיו בעולם האצילות, יצאו כולם ונחתמו ונתגלו דוגמתם, גם בעולם הבריאה. וכן מעולם הבריאה, לעולם היצירה, עד לעולם העשיה. **באופן**, שכל שלשת הבחינות שבמציאות שלפנינו

קמד. ותדע, שארבעת העולמות הנקראים בחכמת הקבלה: אצילות, בריאה, יצירה, עשיה, בעת שנשתלשלו ויצאו, הנה יצאו זה מזה, בבחינת חותם ונחתם, כלומר, כמו שכל מה שנמצא רשום בחותם מתגלה בהכרח ויוצא בדבר הנחתם ממנו, לא פחות ולא יותר. כן היה

להתגלות מקודם מלמעלה בעולם האצילות, ומשם בא ומשתלשל ונגלה לנו בעולם הזה. וזה שאמרו חכמינו זכרונם לברכה, 'אין לך כל עשב מלמטה שאין עליו מזל ושוטר מלמעלה, שמכה עליו ואמר לו גדל' (בראשית רבה פרשה י פסקא ו). וזה סוד, 'אין אדם נוקף אצבעו מלמטה, עד שמכריזין עליו מלמעלה' (חולין דף ז עמוד ב), והבן.

המכונות עולם שנה נפש, עם כל דרכי הקיום שלהם הערוכים לעינינו, כאן בעולם הזה, הנה נמשכו ונתגלו כאן מעולם היצירה, והיצירה מן שלמעלה ממנו, באופן שמקור כל הפרטים המרובים הללו שלעינינו הם בעולם האצילות. ולא עוד, אלא אפילו אותם החידושים המתחדשים ובאים היום בעולם הזה, הנה מוכרח כל חידוש

תורת הנגלה - בעת ההסתר פנים; תורת הנסתר - בעת גילוי פנים

חד הוא, אלא בהעלם והסתר גדול, היות והלבושים החומריים האלו, המה הכנפיים המכסים ומעלימים אותו יתברך. אמנם בחינת התלבשות התורה, בבחינת עולם שנה נפש הזכים וקיומיהם שבשלת העולמות העליונים, שנקראים: אצילות, בריאה, יצירה, המה מכונים בכללם, בשם חכמת הקבלה.

קמה. ותדע, שבחינת התלבשות התורה בשלש בחינות המציאות: עולם, שנה, נפש, וקיומיהם שבעולם הזה, החומריים כנזכר למעלה, הנה מכאן נמצאים לנו האיסור והטומאה והפסול, שבאים בתורה הנגלית, אשר נתבאר לעיל, שהקדוש ברוך הוא מלובש בה, בסוד אורייתא וקודשא בריך הוא

חכמת הקבלה - מעולם היצירה ומעלה

הך, אלא, בעוד שהאדם מקבל מבחינת השגחה של הסתר פנים,

קמו. באופן, שחכמת הקבלה והתורה הנגלית, הם היינו

היצירה, שנקראת חכמת הקבלה. ואפילו הזוכה לתורה דאצילות, אין הפירוש חס ושלום, שנתחלפו לו אותיות התורה, אלא, אותם הלבושים עצמם של התורה הנגלית, נזדככו לו ונעשו ללבושים זכים מאוד, שהם נעשו בסוד הכתוב 'ולא יכנף עוד מוריך', והיו עיניך רואות את מוריך', כנזכר למעלה, שאז נעשו בבחינת 'איהו וחייהו וגרמוהי חד בהון', כנזכר למעלה.

והקדוש ברוך הוא מסתתר בתורה (כנזכר למעלה אות קא דיבור המתחיל וזה שאמרו), נבחן, שעוסק בתורת הנגלה, כלומר, שאינו מוכשר לקבל שום הארה מתורה דיצירה, ואין צריך לומר עוד מלמעלה ליצירה, וכשהאדם זוכה לגילוי פנים כנזכר למעלה (אות נה דיבור המתחיל והנה), אז מתחיל לעסוק בחכמת הקבלה, היות ולבושי התורה הנגלית בעצמם, נזדככו בעדו, ונעשתה תורתו, תורת

בעת שזדונות נעשים לזכויות - הטומאה הופכת לקדושה ואור ה'

הגלויה, ולבחינת תשובה מאהבה, שהזדונות נעשו לו כזכויות, הרי כל הזדונות והשגגות שנכשל בהם, מעת היותו תחת הסתר פנים, הנה נתפשטו עתה מלבושיהם הגסים והמרים מאד, ונתלבשו בבחינת לבושי אור ומצוה וזכויות, כי אותם הלבושים הגסים בעצמם נתהפכו לזכויות, כנזכר למעלה (אות קו דיבור המתחיל ולפיכך) עיין שם היטב, שהמה עתה בחינת לבושים הנמשכים מעולם

קמז. וכדי לקרב הדבר מעט אל השכל, אתן לך דוגמא למשל, כי בעוד, שהיה האדם בזמן הסתר פנים, הנה בהכרח שהאותיות ולבושי התורה היו מסתירים את הקדוש ברוך הוא, כי על כן נכשל, על ידי הזדונות והשגגות שעשה, ואז היה מוטל תחת שבט העונש חס ושלום, המלבושים הגסים שבתורה, שהם טומאה ואיסור ופסול וכדומה. אמנם בעת שזוכה להשגחה

אלא, שכל ההבחן הוא רק בבחינת האדם העוסק בתורה, ושנים עוסקים בתורה בהלכה אחת, ובלשון אחת ממש. ועם כל זה, לאחד תהיה התורה ההיא בבחינת חכמת הקבלה ותורה דאצילות, ולשני תהיה תורה דעשיה ונגלה. והבן זה היטב.

האצילות, או בריאה, שהמה אינם מכניפים ומכסים על ה'מורה' יתברך, אלא אדרבה, והיו עיניך רואות את מוריך, כנזכר למעלה. הרי שאין חס ושלוש שום חילוף של משהו, בין תורה דאצילות לתורה שבעולם הזה, דהיינו בין חכמת הקבלה לתורת הנגלה,

תורת הנגלה - תורת ההסתר; תורת הנסתר - תורת הגילוי

למעלה. ואחר כך ברמז, כלומר, שנתגלה ביותר בתורה דיצירה, עד שזוכה לפשט, שהוא סוד תורה דאצילות, שנקראת פשט, משום שנתפשטה מכל הלבושים המסתירים לה' יתברך כמבואר.

קמח. ובוזה תבין צדקת דברי הגר"א מווילנא זכרונו לברכה (בסידור בכרכת התורה), שכתב, שמתחילין התורה בסוד, דהיינו, תורת הנגלה דעשיה, שהיא בחינת נסתר, שה' יתברך מסתתר שם לגמרי כנזכר

ההבדלים בארבע עולמות

יצירה עשיה דקדושה הנזכרים למעלה. ותבין כל זה מהביאור הנזכר למעלה, בארבעת הבחינות של השגת השגחתו יתברך, ומארבעת המדרגות של האהבה. ונבאר מתחילה את ארבעת העולמות אצילות בריאה יצירה עשיה דקדושה ונתחיל מלמטה לעולם העשיה.

קמט. ואחר שבאנו לכאן, אפשר ליתן איזה מושג והבחן, בארבעת העולמות הנודעים בחכמת הקבלה, בשמות: אצילות, בריאה, יצירה, עשיה, של הקדושה. ובארבעת העולמות אצילות בריאה יצירה עשיה של הקליפות, הערוכים בסוד זה לעומת זה, לעומת אצילות בריאה

בעולם העשיה יש שני מיני ההסתר

להכירו, עד כאן לשונו. פירוש, כי מצד ההסתר הראשון (אות נ כנזכר למעלה דיבור המתחיל מה שאין כן) נמשך שרובו רע, דהיינו, היסורים והמכאובים שמקבלי ההשגחה הזאת מרגישים, ומצד ההסתר הכפול נמצא גם הטוב מתערב ברע, ואין הטוב ניכר לגמרי (כנזכר למעלה אות נב דיבור המתחיל והסתר).

קנ. כי הנה נתבארו לעיל (אות נא דיבור המתחיל והנה), שתי הבחינות הראשונות של ההשגחה מבחינת הסתר פנים, עיין שם היטב. ותדע, ששניהם הם בחינת עולם העשיה, כי על כן איתא בספר עץ חיים (שער מח פרק ג), אשר עולם העשיה רובו רע, וגם אותו מיעוט טוב שישנו בו, מעורב גם כן יחד עם הרע, בלי

עולם היצירה - גילוי פנים ראשון ואהבה התלויה בדבר

אמנם), שהמשיג הבחינה הראשונה של גילוי פנים, שהיא בחינה ראשונה של האהבה התלויה בדבר, המכונה רק תשובה מיראה, הוא נקרא 'בינוני', והוא חציו חייב וחציו זכאי, כנזכר למעלה.

והבחינה הראשונה של גילוי פנים, היא בחינת עולם היצירה, ועל כן איתא בעץ חיים (שם), שעולם היצירה חציו טוב וחציו רע, עד כאן לשונו. דהיינו כמו שכתבנו לעיל (אות ס דיבור המתחיל

עולם הבריאה - אהבה שניה התלויה בדבר ואהבה שאינה תלויה בדבר

מהיזק ורע כל שהוא, וכך בחינה שלישית של האהבה (כנזכר למעלה אות עב), שהיא בחינה ראשונה של אהבה שאינה תלויה בדבר, הנה הן

והבחינה השניה של האהבה (כנזכר למעלה אות ע דיבור המתחיל הראשונה), שהיא גם כן תלויה בדבר, אלא שאין שום זכר ביניהם

מבחינה שלישית של האהבה שהיא אינה תלויה בדבר, וגם, כבר הכריע את עצמו לכף זכות, אמנם, עדיין לא הכריע את העולם כולו, (כנזכר למעלה אות קיט דיבור המתחיל ונתבאר), שנמצא מזה שמיעוטו רע, כי עדיין אין האהבה הזו בבחינת נצחיות, כמו שכתבנו שם, עיין שם היטב. אמנם, אין המיעוט הזה ניכר, כי עדיין לא הרגיש שום רע והיזק אפילו כלפי אחרים (כנזכר למעלה אות עב דיבור המתחיל השניה).

שתיהן, בחינת עולם הבריאה. ועל כן איתא בעץ חיים (שם), שעולם הבריאה הוא רובו טוב ומיעוטו רע, ומיעוט הרע אינו ניכר, עיין שם היטב. דהיינו כמו שכתבנו לעיל (אות קטז דיבור המתחיל ואומר) בפירוש הברייתא שמתוך שהבינוני זוכה למצוה אחת, הוא מכריע את עצמו לכף זכות, שנקרא משום זה, רובו טוב, והיינו בחינה שניה של האהבה. ומיעוט הרע שאינו ניכר שישנו בבריאה, נמשך

עולם האצילות - גילוי פני הטוב והמטיב לכל העולם

זכות, הרי, האהבה נצחית ומוחלטת, ולא יצויר עוד שום כיסוי והסתר לעולם, כי שם מקום גילוי הפנים לגמרי, בסוד הכתוב ולא יכנף עוד מוריך והיו עיניך רואות את מוריך, כי כבר יודע כל עסקיו של הקדוש ברוך הוא עם כל הבריות, בבחינת ההשגחה האמיתית, המתגלה משמו יתברך הטוב והמטיב לרעים ולטובים כנזכר למעלה.

ובחינה רביעית של האהבה, שפירושה אהבה שאינה תלויה בדבר, וגם היא נצחית (כנזכר למעלה דיבור המתחיל מידה אות עג ודיבור המתחיל ואף על פי אות קכא), היא בחינת עולם האצילות, וזה שכתב בעץ חיים (שם), שבעולם האצילות אין שום רע כל שהוא, ושם סוד הכתוב לא יגורך רע (תהילים פרק ה פסוק ה), כי אחר שהכריע גם את העולם כולו לכף

בחינת הקליפה שבעולמות

ועולם הבריאה דקליפה, יש בידיהם אותו הכח, כדי לבטל את האהבה התלויה בדבר, דהיינו, רק לבטל את הדבר שבו נתלית האהבה. והיינו, הבלתי שלימות שבאהבה דבחינה שניה.

ועולם האצילות דקליפה, הוא שתופס בידיו אותו מיעוט הרע שאינו ניכר, שיש בבריאה, מכח בחינה שלישית של האהבה, שאף על פי שהיא אהבה אמיתית מכח הטוב והמטיב לרעים ולטובים, שהיא בחינת אצילות דקדושה, עם כל זה, כיון שלא זכה להכריע באופן זה גם את העולם כולו לכף זכות, יש כח ביד הקליפה להכשיל את האהבה, מכח ההשגחה על האחרים (כנזכר למעלה אות עב דיבור המתחיל השניה).

קנא. ובזה תבין גם כן, בחינת ארבעת העולמות אצילות בריאה יצירה עשיה דקליפה הערוכים לעומת אצילות בריאה יצירה עשיה דקדושה, בסוד זה לעומת זה עשה אלקים. כי המרכבה של הקליפות דעשיה, היא מבחינת הסתר הפנים בשניה דרגותיה, שמרכבה ההיא שולטת, כדי לגרום לאדם שיכריע הכל לכף חובה חס ושלום.

ועולם היצירה דקליפה, תופס בידיו את כף החובה, שאינה מתוקנת בעולם היצירה דקדושה (כנזכר למעלה אות נט - ס דיבור המתחיל ולפיכך). ובזה שולטים על הבינונים, המקבלים מעולם היצירה, כנזכר למעלה, בסוד זה לעומת זה עשה אלקים.

עולם האצילות דקליפה רק בהבחן מול עולם האצילות דקדושה

עייין שם. דהיינו, כמו שנתבאר, כי עולם אצילות דקדושה, שממש נמשכת רק בחינה רביעית של האהבה, הרי שאין שם שליטה

קנב. וזה שכתב בעץ חיים, אשר עולם האצילות של הקליפות, עומד לעומת עולם הבריאה ולא לעומת האצילות,

האהבה שאינה תלויה בדבר, כנזכר למעלה שאהבה זו היא בחינת אצילות.

קנג. ונתבארו היטב, ארבע עולמות אצילות בריאה יצירה עשיה דקדושה, והקליפות שהן בחינת הלעומת של כל עולם ועולם שהם מבחינת החסרון שיש בעולם שכנגדו בקדושה, והם שמכונים ארבע עולמות אצילות בריאה יצירה עשיה של הקליפות, כמבואר.

לקליפות כלל, היות שכבר הכריע את כל העולם לכף זכות, ויודע כל עסקיו של ה' יתברך גם בהשגחתו על כל הבריות, מהשגחת שמו יתברך הטוב והמיטיב לרעים ולטובים, אלא בעולם הבריאה, שמשם נמשכת הבחינה השלישית, שעדיין לא הכריעה את העולם כולו, ועל כן יש עוד אחיזה לקליפות, אלא שקליפות אלו נבחנו לאצילות דקליפה, להיותם לעומת בחינה שלישית, שהיא

בזה שזוכה לגילוי פנים עדיין אינו יודע כל פרטי החכמה

הנגלה, ואין לו שום ידיעה בעסקי העולם הזה, בבחינת עולם שנה נפש שבעולם הזה, כמו שכתבנו לעיל, ואינו יודע במקרי בני אדם והנהגתם לעצמם, והנהגתם עם אחרים, ואינו יודע את הבהמות, החיות והעופות שבעולם הזה. וכי יעלה על דעתך, שאיש כזה יהיה מסוגל להבין איזה ענין בתורה כהלכתו, כי היה מהפך הענינים שבתורה, מרע לטוב ומטוב לרע, ולא היה מוצא את ידיו ורגליו בשום דבר. כן הענין שלפנינו, אף

קנד. והנה הדברים האלו מספיקים לכל מעיין, שירגיש בדעתו את מהותה של חכמת הקבלה באפס מה. וראוי שתדע, שרוב מחברי ספרי הקבלה, לא התכוונו בספריהם, אלא כלפי מעיינים כאלו, שכבר זכו לגילוי פנים ולכל ההשגות העליונות, כנזכר למעלה. ואין לשאול, אם כבר זכו להשגות, הרי הם יודעים הכל מהשגתם עצמם, ולמה להם עוד ללמוד בספרי חכמת הקבלה מאחרים. **אמנם** לא מחכמה שְׁאֵלָה זאת, כי זה דומה לעוסק בתורת

בתכלית ההכרה, כדי שיוכל להבין את עניני התורה המיוחסת לאותו עולם, שענינים אלו בכל פרטיהם ודקדוקיהם, מבוארים בספרי הזוהר ובספרי הקבלה האמיתיים, שכל חכם ומבין מדעתו מחוייב להגות בהם יומם ולילה.

על פי שהאדם זוכה להשגה, ואפילו להשגה מתורה דאצילות, מכל מקום אינו יודע משם אלא מה שנוגע לנפשו עצמו, ועדיין אמנם צריך לדעת כל שלשת הבחינות: עולם שנה ונפש, הנזכרים למעלה, בכל מקריהם והנהגותיהם,

איך יכול אדם שלא זכה לגילוי פנים ללמוד קבלה?

ה' יתברך במחשבת הבריאה להנות לכל נברא. אלא מי שלא זכה בגלגול זה, יזכה בגלגול שני וכולי עד שיזכה להשלים מחשבתו יתברך שחשב עליו, כמו שאמרו בזוהר, כנודע. והנה כל עוד שלא זכה האדם לשלימותו, נבחנים לו אותם האורות העתידים להגיע אליו, בבחינת אורות מקיפים, שמשמעותם היא, שעומדים מוכנים בעדו, אלא שהמה מחכים לאדם, שיזכה את כלי הקבלה שלו, ואז יתלבשו האורות האלו בכלים המוכשרים.

קנה. ולפי זה, יש לשאול, אם כן, למה זה חייבו המקובלים לכל איש ללמוד חכמת הקבלה, אמנם יש בזה דבר גדול, וראוי לפרסמו, כי יש סגולה נפלאה לאין ערוך לעוסקים בחכמת הקבלה, ואף על פי שאינם מבינים מה שלומדים, אלא מתוך החשק והרצון החזק להבין מה שלומדים, מעוררים עליהם את האורות המקיפים את נשמתם. פירוש, כי כל אדם מישראל, מובטח בסופו, שישגי כל ההשגות הנפלאות, אשר חשב

גם מי שעדיין לא הכין כלים, לימוד קבלה מושך אורות

מקיפים המסייעים

שהאדם עוסק בחכמה הזאת, ומזכיר את השמות של האורות

ולפיכך, גם בשעה שחסרו לו הכלים, הנה, בשעה

לקבלתם, כאמור. אמנם ההארה שמקבל פעם אחר פעם, בעת העסק, מושכים עליו חן ממרומים, ומשפיעים בו שפע של קדושה וטהרה, שהמה מקרבים את האדם מאד, שיגיע לשלימותו.

והכלים, שיש להם מבחינת נשמתו שייכות אליו, הנה הם תיכף מאירים עליו, בשיעור מסויים, אלא שהם מאירים לו בלי התלבשות בפנימיות נשמתו, מטעם שחסרים הכלים המוכשרים

אין להגשים הענינים בחכמת הקבלה

הלומדים, ראיתי בהם, שעדיין לא יצאתי ידי חובת ביאור כמו שחשבתי, וכל הטרחה הגדולה שטרחתי לבאר ולהרחיב, כדי שיתבהרו העניינים בלי קושי, היתה כמעט ללא הועיל. והיה זה, מחמת שהמעיינים אינם מרגישים את החובה הגדולה לשקוד על פירוש כל מלה ומלה המגיעה לפניהם, ולחזור עליה כמה פעמים, באופן שיספיק להם לזכרה היטב בהמשך הספר בכל מקום שמובאת שם אותה המלה, ומתוך השכחה של איזו מלה היו מתבלבלים להם הענינים ההם, כי מתוך דקות הענין, הרי חוסר פירוש של מלה אחת, די לטשטש להם הענין כולו

והנה כדי לתקן זה, התחלתי לחבר פירוש המלות על פי סדר א'

קנו. אבל תנאי חמור יש בעת העסק בחכמה זאת, שלא יגשימו הדברים בענינים מדומים וגשמיים שעוברים בזה על לא תעשה לך פסל וכל תמונה חס ושלום, כי אז, אדרבה מקבלים היזק במקום תועלת. ולפיכך הזהירו זכרונם לברכה שלא ללמוד החכמה כי אם לאחר ארבעים שנה או מפי רב, וכדומה מהזהירות, וכל זה הוא מהטעם האמור.

ולפיכך, הכינותי בעזרת ה' את הפירושים פנים מאירות ופנים מסבירות על עץ חיים, שעשיתי כדי להציל המעיינים מכל הגשמה.

אמנם אחר שנדפסו ארבעת החלקים הראשונים מביאורים אלו, ונתפשטו בקרב

מועט תפשת (סוכה דף ה עמוד ב) והוא הספר הזה תלמוד עשר הספירות להאריז"ל, שבו אני מקבץ מספרי האריז"ל, וביחוד מספר עץ חיים שלו, כל המאמרים העיקריים הנוגעים לביאור עשר הספירות, שהצבתי אותם בראש כל דף, ועליו עשיתי ביאור אחד רחב הנקרא בשם אור פנימי וביאור שני הנקרא הסתכלות פנימית, המבארים כל מלה וכל ענין, המובאים בדברי האריז"ל בראש הדף, בפשטות ובלשון קלה, עד כמה שיכולתי. וחילקתי הספר לששה עשר חלקים, שכל חלק יהיה שיעור אחד על ענין מיוחד שבעשר הספירות, אשר האור פנימי מבאר בעיקר את דברי האריז"ל המובאים באותו השיעור, והסתכלות פנימית מבארת בעיקר הענין בהקף הכללי. ועליהם סדרתי לוח השאלות ולוח התשובות על כל המלות ועל כל הענינים, המובאים באותו החלק, ואחר שיגמור המעיין אותו החלק, ינסה בעצמו אם יוכל להשיב כהלכה על כל שאלה

ב', על כל המלות המובאות בספרי הקבלה שצריכות פירוש: מצד אחד קבצתי את הפירושים של האריז"ל, ויתר המקובלים הראשונים, בכל מה שאמרו על אותה המלה. ומן הצד השני, ביארתי התמצית מכל אותם הפירושים, וערכתי הגדרה נאמנה בבאור המלה ההיא, באופן שיספיק למעיין להבינה, בכל מקום ומקום שיפגוש אותה המלה, בכל ספרי הקבלה האמיתיים, מהראשונים עד האחרונים, וכן עשיתי על כל המלות השגורות בחכמת הקבלה. והנה כבר הדפסתי בעזרת השם, את המלות המתחילות באות א', גם קצת מאות ב', ורק מצד אחד, והם כבר קרובים לאלף דפים. אכן מחמת חסרון כסף, הפסקתי העבודה בהתחלתה. וזה קרוב לשנה, שאינני ממשיך עוד בעבודה החשובה הזו, וה' יתברך יודע אם הדבר יעלה לי עוד, כי ההוצאות מרובות ביותר, ומסייעים אין לי כעת.

לפיכך לקחתי לי עתה דרך אחרת, על דרך תפשת

השאלות פעמים הרבה מאד, עד שיהיו כמו מונחים בקופסא, כי אז יצליח לזכור המלה בעת שיצטרך לה, או על כל פנים יזכור מקומה כדי לחפש אחריה, וחפץ ה' בידו יצליח.

המובאת בלוח השאלות, ואחר שהשיב, יסתכל בלוח התשובות, בתשובה המיוחסת לאות ההיא של השאלה, לראות אם השיב כהלכה. ואפילו אם ידע היטב להשיב על השאלות מתוך הזכרון, עם כל זה יחזור על

סדר הלימוד

שאלה ושאלה. ותלמד ותשנן ותחזור עליהם כמה פעמים עד שתזכרם היטב כמונחים בקופסא, כי בכל מלה ומלה ממש שבחלק השלישי, צריכים לזכור היטב כל שני החלקים הראשונים, אף מובן קטן לא יחסר. והגרוע מכל הוא, שהמעייין לא ירגיש כלל מה ששכח, אלא, או שהדברים יתשטשו בעיניו, או שיתקבל לו פירוש מוטעה בענין, מחמת השכחה. וכמוכּן, שטעות אחת גוררת אחריה עשר טעויות, עד שיבא לאי הבנה לגמרי, ויהיה מוכרח להניח את ידו מהלימוד לגמרי.

למד תחילה את הפנים, דהיינו דברי האריז"ל, המודפסים בראשי העמודים עד סוף הספר. ואף על פי שלא תבין, חזור עליהם כמה פעמים על דרך 'מתחילה למגמר והדר למסבר'. אחר זה, למד את הביאור אור פנימי, והשתדל בו, באופן שתוכל ללמוד ולהבין היטב את הפנים גם בלי עזרת הביאור, ואחר זה למד את הביאור הסתכלות פנימית עד שתבינהו ותזכרהו כולו. ואחר כולם, נסה עצמך בלוח השאלות, ואחר שהשבת על השאלה, הסתכל בתשובה המסומנת באותה האות של השאלה, וכן תעשה בכל

המחבר

זֶה הַשְּׁעָר לְהַעֲדִיקִים יְבֹאוּ בוֹ

סֵפֶר תִּיקוּנֵי זוהַר הַמְּבֹאֵר

מֵהַתְּנָא הָאֱלוּקֵי רַבֵּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי

וְעַתָּה יוֹצֵא לְאוּר בְּדַפּוּס מִחֻדָּשׁ, מְנוּקָד בְּתַרְגוּמֵם
לְשׁוֹן הַקּוּדָשׁ,
בְּיַד שְׂפָל לֹמְדֵי זוהַר דְּהַ הַיּוֹמִי יוֹכְלוּ לְהַבִּין
מֵאֲמֹר "וְאַתָּה תִּחְזֶה"
תִּיקוּנֵי זוהַר תִּיקוּן שְׁבַעִין (דָּף קכ"א ע"ב)
וּבְתִיקוּנֵי זוהַר הַמְּבֹאֵר שֶׁהַדְּבָסְנוּ הוֹצֵאת ל"ג
בְּעוֹמֵר תַּשַּׁע"א, תַּרְגָּמְנוּ מִדָּף ר"ג עַד דָּף ר"ג.

יִצְאָ לְאוּר

עֲשֶׂרֶת יָמֵי תְּשׁוּבָה תַּשַּׁע"ג לַב"ק
מִפְּעַל הַזוהַר הָעוֹלָמִי בֵּית שְׁמֵשׁ

הוצאת:

**שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי"
מפעל עולמי להצלת הדת**

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

"מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לביש 24/8

רמת בית שמש ארץ ישראל

טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

מחפשים תורמים להדפיס מאות אלפים עד 15 מיליון

של תיקוני זוהר "תיקון מג"

לחלקם ל-15 מיליון יהודים בחינם.

התורמים משלמים ישר לדפוס!

ובתוך כמה ימים מקבלים הסחורה בע"ה.

האם יש מחשב שיוכל לחשב את הזכות הגדולה

שיכולים לזכות בכסף קטן?

לפרטים: 054-8436784

מאמר פתיחה לספר תיקוני זוהר המאמר מתקון השבעים "ואתה תחזה"
(דף קכ"א ע"ב)

ל'תפרסם ה'זוהר ו'ללמדו ה'כל את תורת הזוהר על ידי למוד התיקוני זוהר הקדוש בלשון הקודש.

תרגום מאמר ואתה תחזה

התרגום עשינו על פי בקשתו של מגיד שיעורים הרב ציון שליט"א, שאמר כבר למעלה מ-1100 שיעורים, ליותר מ-3000 איש, כבר יותר משתי שנים, והוא הגיע עכשו לתקוני זוהר ל"ואתה תחזה", שלא היה מתרגם עד כה, ובקש מאתנו את מלאכת התרגום, כדי שאנשים יוכלו ללמוד את הזוהר בלשון הקודש. וכמו כן יש ב"ה הרבה מגידי שיעורים בקהל רב בתורת הרשב"י כמו הגה"צ המקובל רבי משה ארמוני שליט"א, שנותן שיעור כל מוצאי שב"ק לערך קרוב לאלף אנשים כ"י, וכן הגה"צ המקובל רבי אריה ברדה שזכה את דורינו באלף שישים ושתיים שיעורים בדיסקים, וכן פרסם שיעורים על זוהר חק לישראל על כל התורה, על גבי דיסקים, וכן נותן שיעורים בזוהר דף היומי על כל הש"ס, בדיסקים. וכן כולם יוכלו ללמוד ולהבין ולהשפיל, וללמד ממנו איך לומר שיעורים, לכל כף הרבה אנשים.

ברוך ה' שזכינו להדפיס 6 סוגי הדפסות את הזוהר הקדוש עם לשון הקודש, ולאחרונה הדפסנו זוהר הש"ס בשנים עשר פרכים לתת מטעמים לכל העולם כולו שלומדים את הזוהר היומי המחולק לשנה, לשתי שנים, לשלוש שנים, לחמש שנים, ולשבע שנים, ועל ידי כל אלו יהיה קל לכל יהודי באשר הוא שם לקבל חלק בתורת הרשב"י ולהכניס לתבת נח להינצל ממלחמת גוג ומגוג.

ועתה ראינו שחסר הלשון הקודש על מאמר ואתה תחזה שהוא חלק מתקון ע' מתקוני זוהר חגרנו מתננו להוציא לאור עולם את הזוהר הזה עם לשון הקודש כדי שכל אחד יוכל להבין את הפרוש על תיקוני זוהר תיקון שבעים, "ואתה תחזה".

וכדאייתא בזוהר הקדוש, שלפני שמשיח יבוא, ילמדו גם תינוקות את תורת הזוהר, ועל ידי זה ישנם הכלים שהתחזית הזאת תתממש.

תמכתי יתדותי בשלש עשרה תבות, אפשר לפרש שאנו בזמן הגאולה תומכים יתדותינו ומחפים לגאלה השלמה בשלש עשרה מחברים שפרשו הזוהר, שעל ידם נזכה להגאל, שהרי הם מגלים את תורת הסוד.

מעלת למוד דקה אחת זוה"ק

מעלת למוד דקה אחת זוה"ק [דק"ה עם מנין האותיות, בגימטריה שם קדוש "יב"ק" (זוה"ק, זוהר לש"ס דף היומי ברכות), והוא ראשי תבות הפסוק: "ענך י'דוד ב'יום צ'רה". והפסוק: "י'עננו ב'יום ק'ראנו", (תהילים פרק כ', ב' י'), ופעמים השם יב"ק גימטריה דר"ף, כלומר בשתי דקות לימוד ביום, יזכה ל"מלך פורץ גדר לעשות לו דרך", מאן מלכי רבנו, וכל השערים נפתחים לפניו, כידוע גודל מעלת לומדי הזוה"ק הנקראים בנים, העוסקים בתקון השכינה הקדושה, ויזכו לכל השפעות טובות].

אם לא ילמד קבלה, פוגם בלמודו, וטב ליה דלא יוליף ליה, ונריס עניותא וארף גלותא מבאר בכסא מלך (אות נ' טו) וזה לשונו: טב ליה דלא יתברי ולא יוליף ההיא אורייתא דבכתב ואורייתא דבעל פה, אם היה עם הארץ יותר טוב לו כי אינו פוגם אם אינו לומד קבלה, כי אין לטיל בפרדס קדם שימלא פרסו בשר ויין. אבל מאן דאוליף תורה שבכתב בשר, לחמה של תורה, ושתה יין תורה שבעל פה ענשו כל כך גדול אם לא ילמד קבלה ואדרבה, פוגם בלמודו, וטב ליה דלא יוליף ליה כי אחזר עלמא ליסוד שבירת הכלים, שמגביר הקליפות, בשנהגה והגו יבשה, דמנע הטפה רזי תורה מהם, ונריס עניותא וארף גלותא.

אמר אליהו זכרנו לברכה לרשב"י דבהאי ספר הזהר יתפרקון מן גלותא בד
אתגליא בדרא בתראה

ומי שיכול לקנות לו רב שילמדוהו קבלה, או חבר, או מתוך הספרים, ומתושל, גורם ארף גלותא. ובפרוש אמר אליהו זכרנו לברכה לרשב"י דבהאי ספר הזהר יתפרקון מן גלותא בד אתגליא בדרא בתראה.

ועוד שנה ופרש דבריו פעמים שלש, בגין דעתידין למטעם מאילנא דחיי
האי ספרא דאתגליא בסוף יומיא, וביה יפקון מן גלותא.

מאמר אחר יעשה בו תקון למעלה בשעה אחת מה שלא יעשה בלמוד
הפשט שנה תמימה

ומגדל הענש שכתב כאן רחמנא ליצלן, ווי ליה טב ליה דלא אתברי בעלמא
ולא יוליף וכו', ממנו יודע גדל החיוב וגדל השוכר למי שלומד הקבלה. כי
למוד הזהר בגירסא בעלמא בונה עולמות, וכל שכן אם יזכה ללמד ולהבין פרוש
מאמר אחר יעשה בו תקון למעלה בשעה אחת מה שלא יעשה בלמוד הפשט
שנה תמימה.

אם קובע עת להשם שעה אחר בכל לילה, אז מבטח לו שהוא בן העולם הזה,
מבני היכלא דמלכא ויהיה מרואי פני המלך, היושבים ראשונה במלכותא דרקייעא
גם מאמר זה מורה באצבע כל דברי הרב זכרנו לחיי העולם הבא למדקדק
בו. כי קים לן תורה מגנא ומצלא אפלו בעידנא דלא עסיק בה ואיך אמר טב

לִיה דְּלָא יִתְבַּרֵי וְלֹא יוֹלִיף הֵיא אוּרִייתָא דְּבִכְתָּב וְאוּרִייתָא דְּבַעַל פֶּה, שְׁהִיא מִשְׁנָה וּגְמָרָא, שְׁאִין לָךְ מְדָה טוֹבָה הֵימְנָה, אֲלֵא וְדָאֵי לְמוּדוּ כָּל הַשְּׁנָה אֵינּוּ כְּלוּם אִם אֵין מַעֲטָרוּ בְיוֹם אֶחָד בְּלִמּוּד הַקְּבֵלָה כִּי שְׁקוּל הוּא כְּנֶגֶד כְּלָם, וְזֶה שְׁאֵמֵר וְגָרִים דְּלָא יִשְׁתַּדְּלוּן בְּהוּן, דּוֹקָא מְנָה, הָא אִם יִשְׁתַּדְּלוּן בְּהוּן, כָּל אֶחָד כְּפִי יִכְלָתוּ, אֲפֵלוּ יוֹם לְשָׁנָה, תּוֹרְתוֹ כְּלָה עוֹשָׂה פְרוֹת לְמַעֲלָה, וְכָל שְׁכָן אִם קוֹבַע עֵת לְהֵשֵׁם שְׁעָה אַחַת בְּכָל לַיְלָה, אִז מְבַטֵּחַ לוֹ שְׁהוּא בֶן הָעוֹלָם הַזֶּה, מְבַנֵּי הֵיכְלָא דְּמַלְפָּא וְיִהְיֶה מִרְוֵאֵי פְנֵי הַמַּלְאָךְ, הַיּוֹשְׁבִים רֵאשׁוֹנָה בְּמַלְכוּתָא דְּרִקִּיעָא. וְדִי בְּהַעֲרָה זֹו לְמִי שְׁחַנְנוּ הַשֵּׁם בֵּינָה וְהַשְׁכֵּל: עַד כָּאֵן לְשׁוֹן הַכְּסָא מַלְךְ זְכוּרָנוּ לְבִרְכָה (עֵיין אוּר הַזוֹהַר, כּוֹחַ הַזוֹהַר ח' א-ב, מֵאוּרוֹת הַזוֹהַר).

וְעֵתָה יִתְקַים בְּנוּ נְבוֹאָת הַרְשָׁב"י זִיע"א: בְּזוֹה"ק (זֶהר הַקְּדוֹשׁ פְּרָשַׁת וַיְרָא דָף קיח):

קְרוֹב לִימּוֹת הַמְּשִׁיחַ אֲפֵלוּ נַעֲרִים יַדְעוּ נִסְתָּרוֹת

קֵנ. אָמַר לוֹא רַבִּי שְׁמַעוֹן לִיתֵי רַעוּתָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּדָא דִּיתְגַּלִּי כָּל כֶּךָ לְעַלְמָא, וְכַד יֵהָא קָרִיב לְיוֹמֵי מְשִׁיחָא, אֲפֵלוּ רַבִּי דְּעַלְמָא זְמִינִין לְאַשְׁכַּחְאֵי טְמִירִין דְּחֻכְמָתָא וּלְמַנְדַּעִי בֵּיהִי קַצִּין וְחוּשְׁבַנִין, וּבַהֲהוּא זְמַנָּא אֲתַגְּלִיא לְכָלְא. [תְּרַגּוּם לְלִשׁוֹן הַקְּדוֹשׁ]: אָמַר לְהֵם רַבִּי שְׁמַעוֹן: אֵין רַצוֹנוּ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּזֶה שְׁיִתְגַּלֶּה לְעוֹלָם כָּל כֶּךָ. וְכַשִּׁיְהִי קְרוֹב לִימּוֹת הַמְּשִׁיחַ, אֲפֵלוּ נַעֲרִים שְׁבַעוֹלָם עֵתִידִים לְמַצָּא נִסְתָּרוֹת שֶׁל הַחֻכְמָה וּלְדַעַת עַל יְדוֹ קַצִּים וְחוּשְׁבוֹנוֹת, וּבְאוֹתוֹ הַזְּמַן יִתְגַּלֶּה לְכָל.

סֵפֶר הַתִּיקוּנֵי זוֹהַר הַזֶּה עִם הַבְּאוּר

וּבְרִיךְ ה' שֶׁחֲיֵינוּ וְקִיְמָנוּ וְהִגִּיעֵנוּ לְזְמַן הַזֶּה, שְׁזַכִּינוּ לְהוֹצִיא לְאוּר עוֹלָם אֶת הַסֵּפֶר הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה, וְהוּא סֵפֶר אֶחָד מִיְנֵי אֲלָפִים שְׁיֻצָא לְאוּר עַל יְדֵי חֲבֵרְתֵינוּ

ו. בֵּיה קַצִּין וְחוּשְׁבַנִין, פְּרוּשׁ לְמַנְדַּע קַצִּין דְּגַאֲלָה וְחוּשְׁבַנִין שֶׁל יְמֵי הַגְּלוּת, שְׁיִתְגַּלֶּה אֲפֵלוּ לְנַעֲרִים (נְצוּצֵי אוּרוֹת אוֹת ג' בְּשֵׁם הַר"שׁ בַּחגְלִ"ו).

ז. וּבַהֲהוּא זְמַנָּא אֲתַגְּלִיא לְכָלְא. רַצָּה לּוֹמֵר, קְרוֹב לִימּוֹת הַמְּשִׁיחַ יִתְגַּלֶּה סוּדוֹת הַתּוֹרָה לְכָל, כִּי זֶה קָאֵי עַל מָה שְׁכָתוּב לְעֵיל וְכַד יֵהָא קָרִיב לְיוֹמֵי מְשִׁיחָא וְכו'. וְעֵין מָה שְׁכָתוּב מוֹרִינֵי הַרֵב אֲבָרְהָם אֲזוּלָאֵי זְכוּתוֹ יְגוֹ עֲלֵינוּ בְּהַקְּדַמְתוֹ לְסַפֵּר אוּר הַחֲמָה (פְּדִף הַרָאשׁוֹן טוֹר ג') וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: וּמַצָּאֵי כְּתוּב כִּי מָה שְׁנֶגְזַר לְמַעֲלָה שְׁלָא יִתְעַסְקוּ בְּחֻכְמַת הָאֻמָּת בְּגוֹלֵי, הֵיָה לְזְמַן קַצוּב עַד תְּשֻׁלוֹם שְׁנֵת ה' (אֲלָפִים) ר"ג, וּמִשָּׁם וְאֵילָף יְקָרָא דְרָא בְּתַרְרָה וְהַתְרָה הַגְּזֵרָה וְהַרְשׁוּת נְתוּנָה לְהַתְעַסֵּק בְּסַפֵּר הַזֶּה.

א. אָמַר לוֹן רַבִּי שְׁמַעוֹן. רַצָּה לּוֹמֵר לְרַבִּי יְהוֹדָה וְלְרַבִּי יוֹסִי, עֵין שֵׁם בְּדַבְרֵי הַזֶּהר בְּתַחֲלַת הָעֲנָן (דָף קטו).

ב. לִית רַעוּתָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּדָא דִּיתְגַּלִּי וְכו'. רַצָּה לּוֹמֵר שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֵינּוּ רוֹצֵה שְׁיִתְגַּלֶּה זְמַן הַגְּאֻלָּה, עֵין שֵׁם בְּדַבְרֵי הַזֶּהר לְעֵיל.

ג. אֲפֵלוּ רַבִּי דְּעַלְמָא זְמִינִין לְאַשְׁכַּחְאֵי טְמִירִין וְכו'. פְּרוּשׁ אֲפֵלוּ נַעֲרִים קְטִינִים שְׁבַעוֹלָם, יִמְצְאוּ טְמִירִין, נִסְתָּרוֹת שֶׁל חֻכְמָה מְסוּדוֹת הַתּוֹרָה, כִּי אִז יִתְמַלֵּא הָאָרֶץ דְּעָה, (אֲדַרְתֵּי אֲלֵיהֶם).

ד. לְאַשְׁכַּחְאֵי טְמִירִין, יִמְצְאוּ אוּצְרוֹת סִפְרִים חֲשׁוּבִים מְסוּדוֹת הַתּוֹרָה, (דָּרְךְ אִמַּת אוֹת ה').

ה. וּלְמַנְדַּע בֵּיה, פְּרוּשׁ וְלִידַע בְּאוֹתָה הַחֻכְמָה, (אֲדַרְתֵּי אֲלֵיהֶם).

הקדושה "מפעל הזוהר העולמי", אשר לקחנו על עצמנו את המשימה להפיץ כמה שיותר ויותר את למוד הזוהר הקדוש בכל קהלות ישראל בכל דרך ובכל אופן שהוא, למען ילמדו בו כל ישראל חברים לאוקמא שכינתא מעפרא, לעלוי שכינת עוזנו אם הבנים שמחה, בביאת משיח צדקנו שיגאלנו ברחמים.

ספר התיקוני זוהר עם הבאור, הוא דבר אחד מיני אלף ממעשה המפעל הקדוש הזה שהקב"ה ברחמיו המרבים מזכה את כלנו להיות שתפים בו.

כל ששים רבוא נשמת ישראל כלולים וטמונים בזוהר הקדוש

ידע! כי אפילו אם על ידי זה הספר יתעורר אפילו רק אדם אחד ללמד הזוהר הקדוש, הוא גואל את כל העולם כולו, וכל המציל נפש אחת מישראל כאלו קיים עולם מלא, על אחת כמה וכמה נפש הרוחני, אבל אין אנו מסתפקים במועט, אלא תקותנו ומבטחינו, באלקי ישענו, שכל יהודי ויהודי באשר הוא שם, יהיה לו חלק ונחלה בלמוד הקדוש הזה, וכמבאר בהרמח"ל הקדוש שכל ששים רבוא נשמת ישראל כלולים וטמונים בזוהר הקדוש, ומקורו בהקדמת הזוהר (דף ב' ע"א), וז"ל: "במספר שיתין רבוא אינו דקיימין כחדא", וכו', ששם נאמר כי ששים רבוא נשמות ישראל שרשם באימא עילאה בינה, וכדאיאת בהקדמת תיקוני הזהר הקדמה שניה מאמר "והמשכילים" כי הזוהר הקדוש הוא אחוז באימא עילאה בינה (דף י"ז ובביאור הגר"א, ועוד).

הזוהר הוא צנצנת המון למשמרת

ואיאת בספר אגרת קדש - ויקהל משה (דף ל"ז, מאמר ע' אנפיו), וז"ל: "קח צנצנת המון למשמרת עד דרא בתרייתא ויטעמון, בחבורא דילך יפקון ישראל מן גלותא בלא נסיון כלל זיהרא דאימא עלאה", ומשם יצא לעולם חיים ושלוש, רזא דאורייתא הגאלה והחרות והשמחה ובהתעוררות התחתון אנו מעוררים המקור העליון, עכ"ל.

אמירת זהר מסגלת לטהרת הלב

ומוזבא בספר אור ישרים מירא דכיא שכתב, קדם ביאת המשיח תתגבר מינות ואפיקורסות רחמנא ליצלן בעולם. העצה לזהר בשלשה דברים הללו, האחד לאמר בכל יום זהר, אף על פי שאינו מבין מה שאומר, כי אמירת זהר מסגלת לטהרת הלב.

ואנו תפלה שלא יצא מכשול מתחת ידינו, וכל בני ישראל זקנים עם נערים יחד כולם בשמחה רבה ילמדו הזוהר הקדוש, ובזכות ר' שמעון בר יוחאי זיע"א יקויים בנו בקרוב המקרא שכתוב "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות", ובזה נכין את עצמנו עם בני בתינו לגמר חתימה טובה, ביום הפפורים, ויושפע לנו שפע קדוש בחג השכות השפעות טובות ורוב שמחה, ונזכה למוחין

דגדלות, להבין ולהשפיל בתורת ה' בנגלה ובנסתר בכל פרד"ס חלקי התורה, ונזכה לשמוח שמחה גדולה ביום שמחת תורה כי לזה נברא העולם כדברי הנביא ירמיה (פרק לג כה-כו) "כה אמר ידוד אם לא בריתי יומם ולילה חקות שמים וארץ לא שמתי", ובזכות זה יתקיים המשך הפסוקים "כי אשוב [אשיב] את שבותם ורחמתיים"

ובמיוחד שנה זו שנת ה'תשע"ג המסגלת לגאלה, ונרמז "ה'תשע"ג בגימטריא "גאולה שלמה משיח" וכן בגימטריה "כתל מערבי", כלומר מקום שלא זזה ממנו שכינה מעולם, יזכה להגאל בבנין בית המקדש השלישי, כי גם ה'תשע"ג הוא גימטריה "שע"ח נהורין" שהם הלבוש הרוחני והתגלות האורות פידוע ליודעי ח"ן. וקבלנו כעת מאמר החכם הרב נתנאל דאבוש שליט"א מטורונטו גימטריה יפה:

"כי ביום הזה יכפר עליכם" עם הכולל 586

הלימוד הזהר ברעב בגימטריה 586

לרמז שעל ידי שלומדים זהר הקדוש ביום הכפורים, שאנחנו ברעב מפני הצום, זוכים להמשך הפסוק של: "לטהר אתכם מכל חטאתיכם לפני ה' תטהרו!"

וגימטריה "שופר"

שזכות לימוד הזהר הקדוש מגן כמו השופר, ונזכה על ידי זה לשופר של משיח "תקע בשופר גדול לחרותנו. ושא נס לקבץ גליותינו. וקבצנו יחד מארבע כנפות הארץ".

ובגימטריה "ירושלם"

שעל ידי לימוד הזהר הקדוש נזכה לקיום הברכה בברכת המזון: "ובנה ירושלים עיר הקדש במהרה בימינו. ברוך אתה ידוד. בונה ברחמי ירושלים אמן".

ולתפלה שאנו מתפללים בכל יום ויום: ולירושלים עירך ברחמים תשוב. ותשכן בתוכה כאשר דברת. ובנה אותה בקרוב בימינו בנין עולם. וכשא דוד מהרה לתוכה תכין, ברוך אתה ידוד. בונה ירושלים".

ועתה נתחזק כלנו באהבה ושמחה לקרב את ביאת משיח צדקנו, כי באחדותינו גאולתינו, וכדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק להרבות הרחמים והישועות ובזכותו נגאל ללא צער ומכאוב ברחמים גדולים כנאמר "וברחמים גדולים אקבצו", וכהבטחת הרעיא מהימנא "דבהאי ספרא דאיהו האי ספר הזהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי", במהרה בימינו אמן כן יהי רצון. (מפעל הזהר העולמי).

הקדמה שניה

אזְהַרְתָּ הַמַּגִּיהַ לְפָנַי מֵאֲמֹר הַבֵּא הַמְדַבֵּר מֵעֲנִינֵי אֲבְרֵי הַגּוֹף וְסִימְנֵיהֶם, הוּא לְבַל יִהְרָסוּ הַמַּעֲיָנִים לְצִיר ח'ו שׁוֹם צִיּוֹר וְדַמּוֹת גְּשָׁמִי לְמַעֲלָה, וְעַל זֶה נִקְבַּע לְגַלוֹת בְּפֶה וְלוֹמַר "אֲנִי מֵאֲמִין בְּאֲמוּנָה שְׁלֵמָה שֶׁהַבּוֹרֵא יִתְבָּרַךְ אֵינּוּ גּוֹף וְלֹא יִשְׁיַנּוּהוּ מִשִּׁינֵי הַגּוֹף וְאִין לוֹ שׁוֹם דְּמִיּוֹן כָּלָל".

וְדַבְרֵי הַמַּגִּיהַ שְׁמֻקּוֹרִם כְּבָר בְּדַפּוּס רֵאשׁוֹן, הֵם נִכּוּנִים, וְרֵאוּיִים לְשִׁמּוּשׁ הַקְּדָמָה יְקָרָה לְכָל הַבֵּא לְעַסֵּק בַּחֲלֻקֵי סִתְרֵי הַתּוֹרָה הַנִּמְצָאִים בְּכָל סֵפֶר הַזּוֹהַר בְּכָלָל, וְכֵאן בְּפֶרֶט, וְדַע, שֶׁכֵּן הוּא, כִּי בַתְּקוּנֵי הַזּוֹהַר עִם בְּאוּר הַגֵּר"א הוֹשְׁמַט מֵאֲמֹר זֶה מִכָּאן וְנִדְפַס בְּהַקְדַּמַת הַסֵּפֶר, כִּדִּי לְשִׁמּוּשׁ כָּלָל יְקָר וּמְבוֹאֵר הַשּׁוֹב אֶל כָּל סֵפֶר הַתְּקוּנִים (מֵתוּק מִדְּבֹשׁ).

וְזֶה לְשׁוֹן הַהַקְדָּמָה שְׁנֵי־פָסָה בְּדַפּוּס רֵאשׁוֹן:

הָאִישׁ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה פֶסֶל וּמִסְכָּה (דְּבָרִים כו טו), וְזֶה לְהַסִּיר מִלֵּב כָּל הַמַּעֲיָנִים כָּל דְּבַר עֲתָק, פֶּן ח'ו יִכְשְׁלוּ וְנִפְלוּ, וְעִבְרוּ מִמִּשְׁכִּיּוֹת לְכַב, יִמְיָקוּ וְיִדְבְּרוּ בְרַע, מֵאַחַר שֶׁהִיא רוֹצֶה לְדַבֵּר מֵרֵאשׁ וְעִין וְאֵזֶן וְשָׂאֵר אֲבָרִים גְּשָׁמִיִּים, הִיא יֵרָא שְׁמָא יִטְעוּ לִיחַס וּלְתֵאֵר לְבוֹרֵא יִתְבָּרַךְ גּוֹף וְתוּמוּנָה.

וּמִשָּׁה אָמַר כִּי לֹא רֵאִיתֶם כָּל תְּמוּנָה (דְּבָרִים ד טו), וְיִשְׁעִיָּה אָמַר (יִשְׁעִיָּה מ יח) וְאֵל מִי תִדְמִיּוֹן א"ל וּמָה דְמוּת תַּעֲרֹכוּ לוֹ, וְאֵל מִי תִדְמִיּוֹנִי וְאֲשׁוּהָ יֵאמַר קְדוֹשׁ (שֵׁם כח), וְדוּמִיָּהֶם, שְׁפֹלֶם יַעֲיִדוֹן יִגִּידוֹן שְׂאִין דְּמִיּוֹן בֵּינֵנוּ יִתְבָּרַךְ וּבֵינֵינוּ מִצַּד (דף קכא ע"ב) הַעֲצֹם וְהַתְּבַנִּית, אֵלָּא שֶׁהָאֲבָרִים שְׁכֵנוּ הֵם עֲשׂוּיִים כְּסִימָנִים לְדְבָרִים עֲלִיּוּנִים סְתוּמִים וְחֲתוּמִים שְׂאִין כַּח הַשְּׁכָלִי שֶׁבְּאֲדָם יְכוּל לְהַשִּׁיגֵם, וְאִין שִׁיחַ וְאִין שִׁיג לוֹ לְהַבִּינֵם, וְקִצֵּר מִצַּע דַּעְתּוֹ לְרַדַּת לְעַמְקָם.

אָמַר הַמַּגִּיהַ: אֵתָּה בֶן אָדָם קָדָם שְׁתַּכְנַס בְּעִיּוֹן זֶה, לְהַזְהִירָה בְּאֵתִי שְׁתַּעֲמִד עַל רִגְלֶיךָ עַל כְּמוֹתֵי הָאֲמוּנָה הָאֲמִתִּית, וְתַקְעֵת יָתֵד בְּמִקּוֹם נֶאֱמָן, פֶּן יִפְתּוּךָ רַעִיּוֹנִים זְדוּנִים, וְיַעֲלוּ דְבָרִים עַל לְבָבְךָ, וּמִלִּין לְצַד עֲלֵאָה תִמְלַל, בְּרֵאוּתָךְ בְּתַקּוֹן זֶה שִׁדְבֵר בּוֹ מִשְׁעָרָא וּמִצְחָא וְאוּדִינִין וְאִנְפִּין וְשָׂאֵר אֲבָרִים גְּשָׁמִיִּים, הַשְּׁמֵר אֶל תְּפֹן אֶל אֲוֹן לִיחַס וּלְתֵאֵר לְעֵלְאָה עַל כָּל עֲלֵאִין סְתִימָא עַל כָּל סְתִימִין שְׁמֹץ דְּבַר מִזָּה אֶפִּילוּ בְּהַרְהוּר, כִּי לְעֵלַת הַעֲלוֹת לִית מַחְשְׁבָה תְּפִיסָא בֵּיה כָּלָל, לִית בֵּיה לֹא דְיוֹקָן וְלֹא דְמִיּוֹן וְלֹא צוּרָה וְלֹא אֲבָרִים גְּשָׁמִיִּים וְלִית לִיה שֵׁם יְדִיעַ, אֲכַל הוּא מְמַלָּא כָּל שְׁמֵהוּ, וְהוּא שְׁלִימוֹ דְּכוּלְהוּ.

רֵאָה גַם רֵאָה מַה שֶׁכָּתַב הַתַּנַּא הָאֱלֹקִי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי, כְּשֶׁרָצָה לְגַלוֹת סִתְרֵי הַתּוֹרָה בְּאֲדָרָא, פִּתַּח וְאָמַר אַרוּר

האותיות והצורפים הנעשים מהאלפא ביתות דספר יצירה, שעמהם נבראו הדברים וכו'.

ואם תדקדק היטב בדברי רבי שמעון בענין זה, תשכיל ותדע כי דברי רבי יהודה חייט ז"ל ואשר במסלתו ילכון, הם נכוחים למבין וישרים למוצאי דעת, ולא יעכטון ארחתיהם.

ועוד ראינו לנכון להביא מאמרים שהביא רבנו יוסף חיים ז"ע בספרו דעת ותבונה, [פתיחה שלישית, (עמודים יט-כ) הוצאת שיח ישראל], וז"ל: והנה הרב מהר"י אירגאס ז"ל בספרו שומר אמונים (דף יט) אחר שהביא המשל הנזכר של הפרדס ז"ל כתב וזה לשונו: ועתה על ידי המשל המרגש תעלה אל המשפל ותבין כי מה שאנו אומרים שהיו הספירות נעלמות בו, אינו אלא לפי שהוא סבת כל נמצא, והענין כי צריך אתה לדעת שהאין סוף יודע את עצמו בידיעה שאינה חוץ ממנו, אלא הוא ידיעתו, וידיעתו הוא עצמו, וכיון שהוא יודע ומכיר את עצמו יודע כל הנמצאות, שהרי הכל נמצא מאמתת עצמותו, אבל לא תהיה ידיעתו בנמצאות מצד הנמצאות עצמן כמו שהיא ידיעתנו, שאם כן נמצא ידיעתו מתחלקת לפי חלוק הנמצאות ותלויה בהם, וזה אי אפשר בחק שלמותו, אלא הוא יודע בדברים וישכיל בהם מצד השפלת עצמו, ולא נתחדש לו שום ידיעה בהתחדש הנמצאות, כי הוא יודע אותם קודם היותם, כידיעתו אותם אחר היותם, וחדוש היותם הוא בהם בעצמם, אמנם הממציאם לא נתחדש דבר בידיעתו אחר שחדש אותם וכו'.

ואיני רשאי להכניס ראשי בין ההרים הרמים הלא הם בעלי הקבלה אשר העמיקו הרחיבו דבריהם על הדרוש הזה, רק מעי רתחו ולא דמו, מיראתי פן עובדי פשתים שריקות וארגים חורי קורי עכביש יארגו, בדיעות כוזבות יאריכו למעניתם.

לך נא ראה מה שכתב על זה ר' יוסף בן גיקיטיליא בהקדמת שערי אורה, ובמה שכתב בעל החנוף בהקדמתו לפרוש התורה, והאלקי ר' מנחם מריקנאטי ז"ל בפרשת ויחי בפסוק בן פורת יוסף.

ובמה שכתב ר' יהודה חייט בפרוש מערכת האלקות (ד, לד), וזה לשונו, סוף דבר כל מקום שתראה שידיברו בענין הספירות, דברים שאין ראוי לאמרם בבורא יתברך, כגון שעור קומה והדומים להם, הכל נאמר על הספירות, וכשתראה שידיברו על דרך שבח והודאה הכל נאמר על הבורא שבתוכו, וכן בחוזה לקן, כי אין דבר שיגבילהו, ועל כן אין לומר בבורא יתברך לא ימין ולא שמאל ולא פנים ואחור ומעלה ומטה כו' עין שם.

עוד כתב (פדף לה ע"ב) כי אף על פי ששעור הקומה מהפרסאות הוא במדות ולא בבורא, אפילו הכי אין לחשב חלילה שהפרסאות הללו הם שעור כמותי, אלא הם מלשון (דניאל ה כח) פרס פריסת מלכותך, וכל הפרסאות הללו שבשעור קומה הם אותיות, שכל אחת נקראת פרסה, על כי נחתכו מהעסה, כאבנים הנחתכים מההר, ואמר שרבו הפרסאות שהזכיר בכאן, רומז לניצוצות המתפוצצות מהכאת הפטיש בקורנס, והם השמות הנעשים מחבור

נתחדשות ממנו בחדוש גמור, ולא שיצאו ממנו אלא שנתחדשו מאמתת עצמותו, ופרוש הענין הוא כמו שכתבו הקדמונים, וכן איתא בתקוני זוהר חדש שהוא כמדליק נר מנר, ואין הראשון חסר דבר.

ורצו במשל הזה להודיענו שהספירות נמצאו ממנו ומכוחו כמו נר המודלק מנר, שהנר הב' נמצא מכוח נר הראשון, וגם הודיענו בזה שהם מחדשות כמו שהנר הב' מחדשת מציאות מחדש, וגם הודיענו שאינם חלק מעצמותו, שהרי אמרו ואין הראשון חסר דבר, באלו הד' ענינים המשילו המשל הזה והוא אמת קבוע לא יזיב, וכאשר האריך בזה הרמ"ק ז"ל בספר אלימה.

ובפרק ב' (עמוד ס"ה, שם), וז"ל: פתב רבנו [האריז"ל] זלה"ה בשער ההקדמות וז"ל: ואמנם דבר גלוי הוא כי אין למעלה גוף ולא כח בגוף חלילה, וכל הדמיונות והציורים אלו לא מפני שהם כף ח"ו, אמנם לשכך את האזן לכשיוכל האדם להבין הדברים העליונים הרוחניים בלתי נתפסים ונרשמים בשכל אנושי, לכן נתן רשות לדבר בבחינת ציורים ודמיונים, כאשר הוא פשוט בכל ספרי הזוהר וגם בפסוקי התורה עצמה, כולם כאחד עונים ואומרים בדבר הזה, כמו שאמר הכתוב עיני ה' תמה משוטטים בכל הארץ, עיני ה' אל צדיקים, וישמע ה' וירח ה' וידבר ה', וכאלה רבות. וגדולה מכלם מה שאמר הכתוב ויברא אלהים את האדם בצלמו בצלם אלהים ברא אותו זכר ונקבה וכו'. ואם התורה עצמה דברה כך גם אנחנו נוכל לדבר כלשון הזה, עם היות שפשוט הוא שאין שם למעלה

אך חלילה וחלילה להאמין ולהעלות על לב שהספירות הם חלק מהאין סוף שיצא ממנו ונשתלשל מעילה לעלול, כי הוא עון פלילי, דהא מה שהוא אין סוף אי אפשר להיות ספירות, והלא אחד מעקרי האמונה הוא שאחדות האין סוף אינו מתחלק לחלקים ואינו מקבל תוספת ולא מגרעת, אלא מציאותו תמיד קיים בלי שנוי כלל, וכמ"ש בזוהר בכמה מקומות, ואם אתה אומר שהספירות או הנאצל הראשון הוא חלק מעצמותו שיצא במציאות ספירה ואצילות, נמצא שהאין סוף מתחלק ח"ו לחלקים ומקבל מגרעת חלילה:

אבל הענין הוא כמו שאמרתי, כי כל הנמצאים הם משפלים ומצויירים בידיעתו בציור אחד פשוט בתכלית הפשיטות, אשר אין הציור שהוא דבר אחר זולת עצמותו הפשוט, כי הוא היודע הוא הדעת והוא הידוע, וזה הציור המשכל הוא מה שאומרים המקבלים על הספירות העליונות שהם סבת כל הנמצאים היו מתחידים איש באחיו כולם בעצמותו בלי שנוי, וכמו שצורת הבית אשר בשכל האמן הוא סבה למציאותם מחוץ לשכל, כמו כן המציאות המשכל אשר לספירות בידיעתו הוא סבת המצאם וקיומם, כי הספירות וכל הנמצאים - ממנו נמצאו ונתפשטו, ואין הכונה לומר שנתפשטה ידיעתו ונפרדה ממנו ח"ו, שהרי אין ידיעתו ענין אחר זולת עצמותו הפשוט, ומה שהוא עצמותו מעולם לא יהיה נפרד להיות אצילות, כי אחדותו אינו מתחלק לחלקים ח"ו, אלא הענין הוא שבין ספירות א"ק בין ספירות עולם האצילות כולם הם מחדשות

ולא נקודה, וגם זה דרך משל וציור לשכף את האזן כנזכר. ולכן נבאר עתה הקדמה הנזכר על דרך ציור האותיות גם כן, ובכחינת ציורים אלו אם ציור האדם ואם ציור אותיות, שתייהם מכרחים להבין ענין האורות העליונים, כאשר תראה ספרי הזוהר בנויים על שתי בחינות הציורים האלה, עכ"ל.

אלא אורות דקים בתכלית הרוחניות בלתי נתפשים שם כלל, וכמו שאמר הכתוב כי לא ראייתם כל תמונה, וכאלה רבות.

ואמנם יש עוד דרך אחרת כדי להמשיל ולצייר בה הדברים העליונים והם בחינת כתיבת צורת האותיות, כי כל אות ואות מורה על אור פרטי עליון, וגם תמונה זו, דבר פשוט הוא כי אין למעלה לא אות

רצוף בזה חלק מספר תיקוני זוהר המבואר מדף רג עד דף רנג שאין על זה תרגום, הוספנו את התרגום בע"ה

זוהר פתח ואמר, "ואתה תחזה מכל העם אנשי חיל יראי אלהים אנשי אמת שונאי בצע" (שמות יח, כא), אנשי חיל, מסטרא דחסד, דתמן י', ובגנייה אתמר, הרוצה להחכים ידרים. יראי אלהים מסטרא דגבורה דתמן ה', ובה אתמר הרוצה להעשיר יצפין.

תרגום: פתח רבי שמעון ואמר, "ואתה תחזה מכל העם אנשי חיל יראי אלהים אנשי אמת שונאי בצע" (שמות יח, כא), אנשי החיל, הם מצד החסד, ששם אות י', ובשבילו נאמר, הרוצה להחכים ידרים. יראי אלהים מצד הגבורה ששם אות ה', ובה נאמר הרוצה להעשיר יצפין.

זוהר: אנשי אמת מסטרא דעמודא דאמצעייתא דתמן ו' ותמן אמת, שונאי בצע מסטרא דמלכות דתמן ה', הא הבא ארבע תקונין דאינון פרצופין דבני נשא, אליו אינון מראה (ס"א מראיין).

תרגום: אנשי אמת מצד העמוד האמצעי ששם אות ו', ושם אמת שונאי בצע הם מצד המלכות, ששם ה', הרי כאן ארבע תקונינים שהם פרצופים של בני אדם, אלו הם מראה (ס"א מראים).

זוהר: ואית ארבע דמתלבשין בהון, דאינון דמיון ואינון אדני, ועלייהו אתמר ושמת עליהם שרי אלפים, מסטרא דא', שרי מאות, מסטרא דאת ד', דאיהו ארבע מאות דאשתעבידו

ישראל במצרים, בגין דבה חאבו, הא דאתמר ביה (בראשית כג טו)
 ארבע מאות שקל כסף, ושרי חמשים, מסטרא דאת נ', ושרי
 עשרות, מסטרא דאת י'.

תרגום: ויש ארבע שמתלכשים בהם, שהם דמיון, והם אדני, ועליהם
 נאמר "ושמת עליהם שרי אלפים", מצד אות א', שרי מאות, מצד
 אות ד', שהם ארבע מאות שנשתעבדו ישראל במצרים, בגלל
 שבה נתחבו, הוא שנאמר בו ארבע מאות שקל כסף, ושרי
 חמשים, מצד של אות נ', ושרי עשרות מצד של אות י'.

זוהר (דף קכב ע"א)

אשתארו עשר תקונין, עלייהו אתמר ואתה תחזה מכל העם,
 בשערא בגונין דיליה באריכו דיליה בקמיטו
 דיליה, במצחא בקמיטו דמצחא באריכו דמצחא בפותיא
 דמצחא בשרטוטין דמצחא באודנין (בס"א באודנין שערא דנחית עלייהו
 או תחותיהו), באלין אדרין דאודנין בשערא דתחות אודנין,
 באנפין דדיוקנין דאנפין בפרצופא דאנפין, בעינין בגונין
 דעינין בקריצין דעל עינין, בחוטמא באריכו דילה בפותיא
 דילה בקמיטו דילה, בפימא בפתיהו דילה בנעירו דילה,
 בצואר באריכו דיליה (דף קכב ע"א) בקמיטו דיליה, בידן
 בשרטוטין דידן בפתיהו דלהון בסתימו דלהון, בגופא בקומה
 דיליה באריכו דיליה בקמיטו דיליה.

תרגום: נשאר עוד עשר תיקונים (כדי לבחור אנשי חיל) שעליהם נאמר
 ואתה תראה מכל העם (דהיינו מאפשר להכיר פנימיות מידות האדם,
 שבאים לידי ביטוי) בשערותיו, באורכם בצבעם, בקמטי פניו,
 בקמטי מצחו, באורך ורוחב מצחו, בשרטוטי המצח, באוזניים
 (בס"א באודנין שערא דנחית עלייהו או תחותיהו), בחדרי האזניים, בשיער
 שמאחורי האוזניים, בצורת הפנים, בפרצוף הפנים, בעיניים,
 בגוני העיניים, בגבות שמעל העיניים, באף, באורך שלו, ברוחב
 שלו, בקמטים שלו, בפה, בפתחה שלו (שנפתח לרווחה) או
 בקטנות שלו, בצואר באורכו (דף קכב ע"א) בקמטים שלו, בקוי
 הידיים, בפתחה שלהם כשהם פתוחים, או בסתימה שלהם
 כשהם סגורים.

זוהר:

בשערא בגונוני דשערא, שערא חוורא איהו מאלין אנשי חיל,
דאתמר ביה (דניאל ז ט) ועתיק יומין יתיב לבושיה בתלג
חוור ושער ראשה בעמר נקא, שערא סמקא מאלין דאתקריאו
יראי אלהי"ם, שערא ירוקא מאלין דאתקריאו אנשי אמת,
ואינון מסטרא דיעקב דאתמר ביה (מיכה ז ט) תתן אמת ליעקב,
ותלת גונוני, עלייהו אתמר תתן אמת ליעקב חסד לאברהם,
תליתאה פחד יצחק, גוון אוכמא מסטרא דההוא דאתמר בה
(שיר א ה) שחורה אני ונאווה, מסטרא דאלין דאתקריאו שונאי
בצע, ואיהי שערא דילה אוכמא, ואיהי שעורא דאתוון
דאורייתא, כל נימא ונימא דליה, דאתמר עלייהו (שם ה יא)
קוצותיו תלתלים שחורות בעורב, וכל נימא אית ליה מבויעא
דאיהי י', ונימא שעורא דאת ו'.

תרגום: בשיער ובגונוני השיער, שיער לבן הוא מאלו אנשי החיל, שנאמר
בהם (דניאל ז ט) איש זקן מימים יושב על הכסא לבושו לבן
כשלג ושערות ראשו לבן כצמר נקי, שיער אדום הוא מאלו
הנקראים יראי אלה"ים, שיער ירוק (ירוק כחמה) מאילו הנקראים
אנשי אמת, והם מצד של יעקב (מיכה ז ט) שנאמר תתן אמת
ליעקב, ותלת גונוני, עלייהו אתמר תתן אמת ליעקב חסד
לאברהם, (גוון) שלישי הוא פחד יצחק, שהוא גוון שחור
שנאמר בו (שיר א ה) שחורה אני ונאווה, מצד אלו שנקראים
שונאי בצע, והיא (המלכות) השערות שלו שחורות, ואיהי שעורא
דאתוון דאורייתא, וכל שיערה ושערה הוא בשיעור, של אותיות
התורה שעליהם נאמר (שם ה יא) קוצותיו תלתלים שחורות
בעורב, וכל שיערה יש לה מבויע שהיא י', והשערות (שמכונות
נימא) הם שיעור של אות ו'.

מספר "גמטריאות הזוהר"

הגימטריא של "ומרדכי ידע" = 364 בגימטריא של הצדיק הקדוש רבנו "יהודה אשלג" זצוקללה"ה, "ידע 20 שנה לפני מלחמת העולם השניה מה שהולך להיות, והזהיר את האדמורי"ם והרבנים שילמדו זוהר הקדוש להציל את עם ישראל מהגזירה הנוראה".

ובגימטריא "אדון הרחמים", שהקב"ה ריחם על עם ישראל, ושלח להם שליח צדיק קדוש ונורא, שיעורר את עם ישראל ללמוד זוהר הקדוש, ועל ידי זה ינצלו מהגזירה הנוראה החתומה על עם ישראל, והרבנים לא שמעו בקולו, וכך קרה מה שקרה בשואה רח"ל.

יהודים יקרים, התעוררו מהתרדמה ואל תקשיבו לרבני הערב רב ראשי ישיבות ומלמדי הערב רב שלא נותנים לתלמידם ללמוד זוהר הקדוש, ותקשיבו לקול האדמו"ר מהאלמין שמעורר את עם ישראל ללמוד זוהר הקדוש בכל העולם כולו ולהציל את עם ישראל, כמו שכתוב במגילת אסתר (פרק ח' ה') "וּתְאָמַר אִם עַל הַמֶּלֶךְ טוֹב וְאִם מִצְאֲתִי חַן לִפְנֵי וְכֹשֶׁר הַדָּבָר לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ וְטוֹבָה אֲנִי בְעֵינָיו יִכְתֹּב לְהָשִׁיב אֶת [ר"ת הרב שלום יהודה בן אסתר] הַסְּפָרִים מֵחֶשְׁבֶּת הַמֶּן בֶּן הַמִּדְתָּא הָאֲגִי אֲשֶׁר כָּתַב לְאֵבֶד אֶת הַיְהוּדִים אֲשֶׁר בְּכָל מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ".

ועכשיו יש לנו המן מפרס שהוא גלגול של המן הרשע ממגילת אסתר שרוצה לעשות בדיוק מה שהוא רצה אז, ועל ידי לימוד הזוהר הקדוש נשיב להמן כגמולו, ובחודש הזה (אסתר פרק ט' א') "וּבַשָּׁנִים עֶשֶׂר חֹדֶשׁ הוּא חֹדֶשׁ אֶדְרָב בְּשָׁלוֹשָׁה עֶשֶׂר יוֹם בּוֹ אֲשֶׁר הִגִּיעַ דָּבָר הַמֶּלֶךְ וְדָתוֹ לְהַעֲשׂוֹת בַּיּוֹם אֲשֶׁר שָׁבְרוּ אֲיִבֵי הַיְהוּדִים לְשָׁלוֹט בָּהֶם וַנִּהְפְּאוּ הוּא אֲשֶׁר יִשְׁלֹטוּ הַיְהוּדִים הֵמָּה בְּשָׁנָאֵיהֶם".

ספר הזוהר

אדרא דמשפנא

דה יומי

אשר למדו התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי זיע"א
ועל ידו נתגלתה תורת הנסתר, וכידוע שהרשב"י
ניצוץ נשמת משה רבינו ע"ה

מחלק ללמוד שבועי - דה ליום

כדי שכל הלומד בו [כדקה ליום] יזכה לסימו בשבוע אחד.
ובזה כל אחד יקום דברי התנא האלקי "שנו מידותיי - למדו
תורתיי" (גיטין סו. א). ועל ידי למודינו זה נזכה "דהתנא הקדוש
הרשב"י ע"ה יתעטר וישב בגוון כמקד בראש (אור החמה).

מופץ ללא מטרות רוח ככל - לקרוב הגאולה ברחמים

ובספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי בב"א

"יחד שבטי ישראל" לסיים כל אדרא דמשפנא כדקה אחת

"קודשא בריך הוא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי",

בעיה"ק בית שמש תובב"א, כ"ה ניסן תשע"א לפ"ק

מיוחד ללמוד כל אדרא דמשפנא,

בשבת זו תקון יהושע תפילות עלינו לשבח, ובשבת

זו מתחילים כל ישראל ללמד פרקי אבות - משה

קבל תורה מסיני ומסרה ליהושע, וגם הרשב"י זיע"ע

נקרא סיני (סיני סיני לו נקרא), ונדפס לכבוד הלולא

דיהושע בן נון עליו השלום

הוצאת:

**שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי"
מפעל עולמי להצלת הדת**

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
CIO CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gros:
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

לקנות הספרים במחיר מסובסד:
אצל חנות הספרים של ר' פנחס ראובן הי"ו
ברחוב השומר 74 בני ברק

או אצל "מפעל הזוהר העולמי"
רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש ארץ ישראל
טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

Cong. Of Holmin, Nachal Lachish 24/8
Ramat Beth Shemesh 99093, Israel
Tel: 054-843-6784 / fax: 02-995-1300
hazohar.com@gmail.com

• תוכן הענינים המובאים בהקדמה •

1. בספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי ..... ד
2. מבוא ללמוד פרד"ס התורה הקדושה ..... ו
3. הפרד"ס הטמון בספר הזהר הקדוש ..... ו
4. מפרשי הזהר הקדוש ונתיבותיהם ..... ז
5. גודל כחו של רבי שמעון בן יוחא ..... ז
6. הדרך הישרה היא ללמד נגלה ונסתר ..... ח
7. בדרךא בתראה כולם ילמדו בזהר הקדוש ..... י
8. למוד הזהר הקדוש וסתרי התורה חובה גדולה ונצרך
ביותר בדורות האחרונים ..... יא
9. גלוי הסודות שביזהר מייעדים לבני הדור האחרון ..... יא

בְּסֵפֶר דָּא יִפְקוּן מִן גְּלוּתָא בְּרַחְמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות - "קודשא בריה הוא אורייתא וישראל חד הוא"

על ידי למוד הזוהר הקדוש 7 דקות בלבד נזכה להנאל ברחמים ולהנצל ממלחמת גוג ומגוג, וכן נזכה לפדות את השכינה הקדושה עם בניה אשר בשבי, כדאיתא בתקוני זהר חדש (דף ק"ד ע"א). התפלה לפני למוד הזוהר מקשרת לרבי שמעון בן יוחאי ז"ע וזכותו העצומה בעולם תועיל לעזר ולפדות השבויים האסורים ביפו, באמריקה ובעזה.

- ללמד ולסיים את כל זהר הקדוש עשרות ומאות פעמים "יחד שבטי ישראל" על ידי חלוקת הזוהר ל-960 חוברות של זהר תתק"ס. שכל אחד לומד כ-7 דקות בכל פעם לישועתם ופדותם של השבויים. השתתף בלימוד זה עם עשרות אלפי יהודים שהתחברו "יחד שבטי ישראל" בלימוד זה. השתתפותך בלימוד זה- פרושה: התחייבות ללמוד 7 דקות ביום זהר הקדוש, לפדות השכינה ולגאלת עם ישראל ברחמים. הצטרפו לאלפים שכבר קבלו על עצמם והשתתפו בלמוד ובתפלה, וביחד נעורר כח עצום של תפלות ורחמים על אחינו בני ישראל הנתונים בצרה ובשביה. זה הזמן לכל עם ישראל להתחבר לרבי שמעון בר יוחאי לטול חלק בתפלה הגדולה בעולם למען השבויים והנעדרים. יואל זאב בן מירל ריסקא חוה, יעקב יוסף בן ריזל, יוסף בן איטא רבקה. "יהונתן בן מלכה (פולארד)" וכן "גלעד בן אביבה (שליט)", והנעדרים. גיא בן רנה (חבר), רן בן בתיה (ארד), זכריה שלמה בן מרים (באומל), יקותיאל יהודה נחמן בן שרה (כץ), צבי בן פנינה (פלדמן). בתוך שאר עם ישראל הזקוקים לישועה ורחמים.

אנא הפיצו את החזוק ללמוד ולתפלה בכל מקום אפשרי. וברכת שמים תחול עליכם - מרבי שמעון בר יוחאי ז"ע"א. לפרטים: מפעל הזוהר העולמי - 0548-436784. - הצטרפו לעשרות אלפי יהודים מכל המגזרים ומכל העולם שמקבלים על עצמם לימוד וקריאת ספר הזוהר הקדוש.

נֶסַח הַתִּפִּילָה אוֹתָהּ יֵשׁ לוֹמֵר לְאַחַר הַלִּמּוּד:

ה' רצון מלפניך ה' אלהינו וא-להי אבותינו שיעלו לרצון לימוד הזוהר הקדוש הזה שקראנו לפניך היום, ויתקבלו לפניך כאלו אמרם רבי שמעון בר יוחאי עבדך משיחך, עליו השלום. ועשה למען שמותיך הקדושים הכתובים בהם והרמוזים והמצרפים בהם ויתקבל ברחמים וברצון את תפלתנו ובקשתנו ותבוא לפניך תחנתנו ותחוס ותחמל ותרחם על עבדך בן אמתך - יואל זאב בן מירל ריסקא חוה, יעקב יוסף בן ריזל, יוסף בן איטא רבקה. "יהונתן בן מלכה (פולארד)" וכן "גלעד בן אביבה (שליט)", והנעדרים. גיא בן רנה (חבר), רן בן בתיה (ארד), זכריה שלמה בן מרים (באומל), יקותיאל יהודה נחמן בן שרה (כץ), צבי בן פנינה (פלדמן), בתוך שאר עם ישראל הזקוקים לישועה ורחמים - ותושיע אותם בישועה ורחמים יחד עם השכינה הקדושה וכל השבויים והאסירים מעמך ישראל. מוציא אסירים בכושרות הוא יפדם מידי שוביהם ויוציאם מעבדות לחרות ומשעבוד לגאולה ומאפלה לאורה וירפאם רפואה שלמה, רפואת הנפש ורפואת הגוף ויאמץ את רוהם וירבה את כחם ויאזרם בשמחה ובגילה, אז יתחזקו ויתרפאו והיתה להם שמחת עולם.

וזכות תפלת רבים וצעקתם ונאקתם, המעתירים בעדם בכל אתר ואתר, תעמד להם ולמתפללים למגן וצנה ולפדותם מבית שבים. ויקרע רע גזר דינם ויקראו לפניך כל זכיותיהם וכל אשר פעלו ועשו למען עמנו ונחלתנו, בזכות השם הקדוש הרמוז בראשי התבות: קיבל רנת עמך ש'גבנו ט'הרנו נ'ורא. ויקים בהם מקרא שכתוב: (ישעיה פרק לה ז) "ופדויה ה' ישבון ובאו ציון ברנה ושמחת עולם על ראשם ששון ושמחה ישיגו ונסו יגון ואנחה" במהרה בימינו, אמן.

ושאר תפלות לפני ואחרי למוד נדפס בקונטרסי תתק"ס (960) קחנו משם.

הַקְדָּמָה לְסֵפֶר אֲדָרָא דְמִשְׁכְּנָא

הנה כל אדרא זו היא חבור קדמון מהראשונים שהיו לפני רבי שמעון בר יוחאי שהדברו בלשון קצר כמו שהיא כל אדרא זו, ונראה שרבי שמעון גלה ולמד אדרא זו לתלמידיו כמו שגלה להם ב' אדרות האחרות, ואדרא זו נזכרת בריש אדרא רבא בפרשת נשא (דף קכז ע"ב), בזה הלשון "וכבר עאלו באדרא דבי משכנא", ועכשו אחר פטירת רבי שמעון חזר רבי יוסי אדרא זו לפני החברים.

ודע שרב דברי האדרא דמשכנא מבארים באריכות בשתי אדרות דפרשת נשא ודפרשת האזינו, למען ונותן לב להבין (רמ"ק ועט"ז). ואדרא זו פרשה בספר "שעת רצון", ובקנטרס "עטרת שלמה" הנדפס בסוף ספר "תורת נתן" להרנ"ש ז"ל. וגם מבארת אדרא זו בספר "ברית יצחק" מהרב הגאון רבי יצחק אייזיק חבר.

מבוא ללמוד פּרד"ס התורה הקדושה

מִשָּׁה קִבַּל תּוֹרָה מְסִינֵי וּמְסִרָה וְכוּ' (בְּרִישׁ מִסְכַּת אָבוֹת), וּמּוֹבָא (בְּרִישׁ סֵפֶר שַׁעַר הַמִּצְוֹת לְהַאֲרִיז"ל) כִּי יֵשׁ בַּתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה ד' חֻלְקִים, פְּשֻׁט ר'מז ד'רוש ס'וד (ראשי תבות פּרד"ס), וְאֵת כּוּלָם קִבַּל מִשָּׁה מְסִינֵי, וּבְכָל חֵלֶק מֵהַפְּרָד"ס יֵשׁ בּוֹ גַם כּוּן פְּרָד"ס. כְּגוֹן הַגְּמָרָא אֲפֻשָׁר לְלַמֵּד בְּדַרְךְ הַפְּשֻׁט שְׁבַפְּשֻׁט כְּבִיאור רַש"י, וּבְדַרְךְ הַרְמֵז שְׁבַפְּשֻׁט כְּסִמְנֵי הַזְכָּרוֹן הַנְּמַצָּאִים בַּתְּלֻמוּד, כְּמוֹ הַסִּימָן יַע"ל קג"ם, (הַנִּזְכָּר בְּמִסְכַּת סְנֵהֲרִיז דף כז ע"א ועוד), וּבְדַרְךְ הַדְּרָשׁ שְׁבַפְּשֻׁט כְּמוֹ כָּל סְפָרֵי הַדְּרָשׁוֹת וְהַמוֹסָר, וּבְדַרְךְ הַסּוּד שְׁבַפְּשֻׁט כְּמַעֲשֵׂה מְרַכְּבָה (בְּמִסְכַּת חֲגִיגָה בְּפָרֶק אִין דוֹרְשִׁין).

הַפְּרָד"ס הַטָּמוּן בְּסֵפֶר הַזֵּהר הַקְּדוּשׁ

גַּם בְּסֵפֶר הַזֵּהר עֲצֻמוֹ יֵשׁ בְּחִינּוֹת פְּרָד"ס, חֵלֶק גָּדוֹל מִן הַזֵּהר הוּא בְּדַרְךְ הַפְּשֻׁט, כְּמוֹ חֵלֶק הַנִּקְרָא "מְדַרְשׁ הַנְּעֻלָּם" שֶׁהוּא בְּדַרְךְ כָּלֵל בְּלִשׁוֹן הַקְּדוּשׁ, וּמוֹבָן לְכָל יוֹדֵעַ סֵפֶר, וּמוֹבָאִים עוֹד בַּזֵּהר הַקְּדוּשׁ דְּבָרִים נִפְלְאִים לְהַבִּין הַרְבֵּה מְאֹמְרֵי חַז"ל בַּתְּלֻמוּד וּבַמְדַרְשִׁים, וְכַמָּה סְפוּרִים מְרַבֵּי שְׁמֵעוֹן וְהַחֲבָרָא קְדִישָׁא שְׁלוֹ, וּמִשְׁאָר תַּנְאִים. וְכוּן יֵשׁ בַּזֵּהר הַקְּדוּשׁ חֻלְקֵי רְמֵז וּדְרוֹשׁ הַמוֹבָאִים פְּעֻמִּים רַבּוֹת בְּהַרְבֵּה סְפָרֵי מוֹסָר (כְּמוֹ בְּסֵפֶר קַב הַיֵּשֶׁר, שֶׁכֵּט מוֹסָר, רֵאשִׁית חֻקְמָה, סוּד וְשֵׁרֶשׁ הָעֲבוּדָה, פְּלֵא יוֹעֵץ, וּבְסֵפֶרֵי הַחֲפֵץ חַיִּים מְלֵא מְמוֹסְרֵי הַזֵּהר, וּבְהַרְבֵּה סְפָרֵי חֲסִידוֹת וְעוֹד). וְכוּן חֵלֶק הַסּוּד מְצוּי וּמוֹבָא בְּהַרְבֵּה סְפָרִים, וּבְכַפְּרֵט בְּסֵפֶר הַמוֹסָר הַגָּדוֹל רֵאשִׁית חֻקְמָה,

אֲשֶׁר בְּתַרְגּוּמוֹ וּפְרוּשׁוֹ בְּדַרְךְךָ כָּלֵל הוּא שָׁוֶה לְכֹל נֶפֶשׁ.
וְהַרְבֵּה סִפְרֵי חֲסִידִים מְבַסְּסִים עַל דְּבַרֵי הַזֶּהָר וְכַתְּבֵי
הָאֲר"י כְּמוֹ אוֹהֵב יִשְׂרָאֵל לְקוּטֵי מוֹהַר"ן, וְעוֹד.

מִפְרָשֵׁי הַזֶּהָר הַקְּדוֹשׁ וּנְתִיבוֹתֵיהֶם

מַעַת הַדְּפֶסֶת הַזֶּהָר הַקְּדוֹשׁ לִפְנֵי יוֹתֵר מֵאֲרַבַּע מֵאוֹת שָׁנָה
עָסְקוּ בוֹ גְּדוּלֵי יִשְׂרָאֵל בְּהַתְמַדָּה, מֵהֶם שְׁבָאָרוֹ אוֹתוֹ
בְּסִפְרֵיהֶם בְּפִרְטוֹת עַל הַסֵּדֶר, וְכִמְעַט הִקִּיפוּ בְּבִאוּרָם אֶת
כָּל הַזֶּהָר הַקְּדוֹשׁ, (כְּמוֹ הַרְמ"ק ז"ל בְּסִפְרוֹ אוֹר יָקָר, וּבַעַל הַמְקוֹדֵשׁ מְלָךְ,
וְהַגַּר"א, וְעוֹד), וְרַבְּנֵי הָאָרִיז"ל בְּסִפְרוֹ "עֵץ חַיִּים" וּבְשִׁמוּנָה
שְׁעָרָיו, הָעַמִּיד וּבְנָה יְסוּדוֹתָיו בְּדְרוּשֵׁים שְׁלֵמִים בְּהִנְהָגָה
הָאֱלֹהִית, כְּפִי שֶׁקִּבַּל מֵאֱלֹהֵיו הַנְּבִיא ז"ל, וְרוֹב דְּרוּשָׁיו
שׁוֹרְשֵׁיהֶם מִן הַזֶּהָר הַקְּדוֹשׁ. וְכֵן כָּל גְּדוּלֵי יִשְׂרָאֵל
הַסְּפָרָדִים וְהָאֲשְׁכְּנָזִים חֲסִידִים וְלִיטָאִים, כּוֹלֵם עַל יְסוּדוֹת
הַזֶּהָר הַקְּדוֹשׁ וּדְרוּשֵׁי הָאָרִיז"ל, הוֹרוּ וְהִנְהִיגוּ בְּרַבִּים אֶת
דְּרָכֵי הָעֲבוּדָה הָאֱלֹהִית לְכֹלֵל יִשְׂרָאֵל הַקְּדוֹשִׁים, וְכֹלֵם
כְּאֶחָד נִתְחַבְּרוּ לְהַשְׁלִים עֲצָמָם בְּחֶלֶק הַנְּסִתָּר שְׁבַתוֹרָה,
שְׁעָקְרוּ מִצוּי בְּסִפְרֵי הַזֶּהָר הַקְּדוֹשׁ.

גוֹדֵל כַּחוֹ שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי

סָתָם רַבִּי שְׁמַעוֹן שְׁבַכָּל מְקוֹם בֵּש"ס הוּא רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר
יוֹחָאי. הִיָּה תַלְמִיד מְבַהֵק לְרַבִּי עֲקִיבָא. וּמִלְמָד

בְּנִסִּים. וְלֹא נִהְיֶה בְּעוֹלָם הַזֶּה מִחֻלְקוֹ הַשְּׁמוֹר לְעוֹלָם הַבָּא, וְעַל כֵּן זְכוּתוֹ הֵיטָה גְדוֹלָה מִשָּׂאֵר הַצְּדִיקִים לְהִגֵּן עַל דְּוָרוֹ. וְהִיא בְּצַעַר מְעֵרָה י"ג שָׁנִים, לְכַפֵּר עַל כָּל יִשְׂרָאֵל.

(סדר הדורות ערך רבי שמעון בר יוחאי)

רבי שמעון חי אחר חרבן בית שני קרוב לששים או לשבעים שנה. (אור יקר תקוני הזהר כרך א' עמוד קל"ה ט"א)

שמו הלה לפניו כבר בחייו מסוף העולם ועד סופו, פי היה נחשב בכלל ראשי הדור.

(אור יקר כרך י' עמוד קע"ו ט"ב)

רבי שמעון בכחו הגדול דחה את המלאך המות והציל מידו את תלמידו רבי יצחק. (נתיחי דף רי"ז עמוד ב')

רבי שמעון גזר ובכחו בטל את המגפה מדורו. (זהר חדש רות דף ק"ד עמוד א')

רבי שמעון העיד על עצמו פי הוא צדיק יסוד עולם. (זהר חדש פרשת וירא דף ל"ג עמוד א')

ועוד העיד רבי שמעון פי לא יקום עוד פדורו עד ביאת המשיח. (זהר פרשת ויחי דף רכ"ה עמוד א').

רבי שמעון עתיד להיות ראש לצדיקים בגן עדן. (זהר חדש חלק הליקוטים דף ע"ג עמוד ב')

הדרך הישרה היא ללמוד נגלה ונסתר

א. כתב הרמ"ק (בספר אור נערב חלק א' פרק ו', ומעתק כאן גדלוג) **בזה הלשון:** הפת הטועה, היא קצת מבני דורנו, שאין

לָהֶם מְבוֹא לֹא בַמִּקְרָא וְלֹא בַמִּשְׁנָה וְלֹא בַגְּמָרָא, וְהֵם עוֹסְקִים בַּחֲכָמָה זֹו וְאִין סַפֵּק שְׁהֵם טוֹעִים טְעוֹת גְּמוּרָה, מִכְּמָה טְעָמִי. וְהִפֵּת הִרְצוּיָהּ, הֵם אוֹתָם הָאוֹחֲזִים לָהֶם דְּרָף הַיִּשְׁר, שִׁישׁ לָהֶם חֶלֶק בַּמִּקְרָא, וְחֶלֶק בַּגְּמָרָא וְהוֹרְאוֹתֶיהָ שְׁהֵם אֶצְלָנוּ כְּמִשְׁנָה, וְחֶלֶק בַּחֲכָמָה זֹו. וְלוֹמְדִים אוֹתָהּ לְשִׁמָּה: לְכַנֵּס בְּסוּדוֹתֶיהָ "לְדַעַת" אֶת קוֹנָם, לְהַשִּׁיג הַמַּעֲלָה הַנִּפְלְאָה בְּהַשְׁגָּה הָאֲמִתִּית בִּידִיעַת הַתּוֹרָה, וְלְהַתְּפַלֵּל לִפְנֵי קוֹנָם, לְיַחַד בְּמִצּוֹתָיו קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְנִיתֶיהָ. וְהִיא הָעֲבוּדָה הִרְצוּיָהּ לִפְנֵי בּוֹרָא כָּל.

ב. כְּתָב רַבְּנֵינוּ בְּחַיִּי (דְּבָרִים כ"ט כ"ח) בְּזָה הַלְּשׁוֹן: וְשִׁמְעֵתִי בְּשֵׁם הַרְמָב"ם ז"ל בְּפִרוּשׁ פְּסוּק זֶה, "הַגְּסָתְרוֹת לָה' אֱלֹקֵינוּ" יֹאמֶר, סוּדוֹת הַתּוֹרָה הַגְּסָתְרִים וְטַעַם הַמִּצּוֹת, לָה' יִתְעַלָּה הֵם. וְאִם יִזְכֶּה אָדָם שִׁיִּקַּח אֶזְנוֹ שְׁמִיץ מֵהֶם בִּידִיעַת שְׂרָשׁ הַמִּצְוָה בְּעֵינָיו גּוֹפְנִי, אִין לוֹ לְהַמְנַע מִזֶּה שְׁהָרִי "הַנִּגְלּוֹת לָנוּ וּלְבַנֵּינוּ לְעִשׂוֹת". וְהַפְּרוּשׁ הַזֶּה בְּעֶצְמוֹ הוּא יָקָר וְסַפִּיר.

ג. וְהַגְּר"א כְּתָב (בְּבִארוֹ לְמִשְׁלֵי כ"א י"ז וּמוֹבָא כָּאן בְּדִלּוּג) בְּזָה הַלְּשׁוֹן: וְהַרוּצָה לְהִלָּף בְּגִדּוֹלוֹת וְנִפְלְאוֹת, וְאִינוּ רוּצָה לְקַיֵּם הַדִּינִים וְלִלְמוֹד אוֹתָם, לֹא יַעֲשִׂיר. כִּי אִי אֶפְשָׁר לָבוֹא לְהַסּוּדוֹת כִּי אִם עַל יְדֵי הַנִּגְלּוֹת, וְלָכֵן זֶה לֹא יַעֲשִׂיר שְׁלֹא יִהְיֶה לוֹ כְּלוּם. כִּי מְלֵאָה הָאֶרֶץ דַּעָה אֶת ה' - כְּפָמִים לַיָּם מִכְּסִיִּם. (יְשַׁעְיָהוּ י"א ט').

כְּתָב רַבְּנֵינוּ בַּעַל הַתְּנִיָּא (לְקוּטֵי תוֹרָה פְּרִשְׁת צו דָּף י"ז ט"א): הַנְּהַ הַמְּשִׁיחַ יִלְמַד דַּעַת לְכָל הָעָם בְּהַשְׁגַּת פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה, כִּי אִם לְפִי פְּשׁוּטוֹ שְׁיִלְמַד מְלָךְ הַמְּשִׁיחַ אֶת תּוֹרַת הַנִּגְלָה לָנוּ וּלְבַנֵּינוּ, אִינוּ מוּבָן, הֲלֹא אִזּוּ בְּתַחֲתֵת הַמִּתִּים יְקוּמוּ מִשָּׁה רַבְּנֵינוּ וְכָל הַגְּדוֹלִים שְׁפָכְר יוֹדְעִים אֶת כָּל

התורה, אלא הענין כי אז יהיה הלמוד בפנימיות התורה, שארפה מארץ מדה, ויש בה עליות רבות לאין קץ ותכלית.

כתב המהרח"ו (בהקדמתו לשער ההקדמות דף ב' סע"ב): **כי תורת עולם הבא איננה כפשוטה, רק שם עוסקים בריזי התורה וסודותיה, וזה שלא בחר בה ולא טרח בה בעולם הזה מערב שבת, לא יאכל בשבת, ועליהם נאמר (ישעיהו ס"ה י"ג-ד):** "לכן כה אמר ה' אלקים הנה עבדי יאכלו ואתם תרעבו הנה עבדי ישתו ואתם תצמאו הנה עבדי ישמחו ואתם תבשו, הנה עבדי ירנו משוב לב ואתם תצעקו מכאב לב ומשבר רוח תילילו".

בְּדָרָא בְּתַרְאָה כּוּלָּם יִלְמְדוּ בְּזֵהר הַקְּדוּשׁ

במבאר בתקוני זהר חֲדָשׁ (דף קי"ד עמוד א') וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: פֶּד אַתְּגַלְיָא הַאי חֲבוּרָא בְּעֵלְמָא - וּכְשִׁיִּתְגַּלְגַּל חֲבוּרָא זֶה שֶׁל סֵפֶר הַזֵּהר בְּעוֹלָם הַזֶּה - (שְׁהִיָּה גְנוּז וְנִעְלַם מֵעַת שְׁנַתְחַבֵּר, עַד תַּחֲלַת אֶלְפֵי הַשָּׁשִׁי שְׁאֵז הַגִּיעַ זְמַן הַתְּגַלוּתוֹ, וְזֶה מוֹרָה שְׁהִיָּה עֶקֶר צוֹרְכּוֹ לְסוּף הַגְּלוּת בִּירִידַת הַשְּׂכִינָה אֶל תַּכְלִית הַנְּפִילָה, כְּדִי שְׁיִהְיֶה לָּהּ סִמּוּךְ בְּסוּף גְּלוּתֵינוּ ז' שְׁחִשְׁכוּ מְאוּרֵי הָאוֹר מִכָּל וְכָל), וְאֵז - סְגִיָּאִין מִתְּפִנְשִׁין לְגַבְהָ - הַרְבֵּה בְּנֵי אָדָם יִתְאַסְפוּ אֵלָיו לְעֶסֶק בּוֹ, דְּאִתְּמַר בְּהוֹן - שְׁנַאֲמַר בָּהֶם - כִּי אֵת אֲשֶׁר יִשְׁנוּ פֹה וְגוֹמֵר - רְצָה לֵאמֹר אוֹתָם הַנְּשָׁמוֹת שְׁזָכוּ לְהִיּוֹת שָׁם בְּעַת חֲבוּרָא סֵפֶר הַזֵּהר - וְאֵת אֲשֶׁר אֵינְנוּ פֹה בְּהַאי חֲבוּרָא עִמְנוּ הַיּוֹם - וְגַם אוֹתָם הַנְּשָׁמוֹת הָעוֹמְדוֹת לְרִדַת לְעוֹלָם הַזֶּה לְהַתְּלַבֵּשׁ בְּגוּפֵי,

כולם יתאספו וילמדו בספר הזהר וישפילו בו לעבוד
ולדעת את ד', ויהיה להם למחסה מפני כחות חיצוניים.

למוד הזהר הקדוש וסתרי התורה חובה גדולה ונצרך ביותר בדורות האחרונים

כתב הרב יעקב צמח (שהיה מגורי האר"ל, בהקדמת עץ החיים),
וז"ל: "כל גלוי חכמה זו דוקא עתה, הוא להיות
שעומדת הרשעה לכלות, ומצד זה נלחמת היא ביותר עד
שגברו התאוות במאד, ונתרחקנו משורשנו העליון, ועל
ידי שנעסוק בחכמה זו בדורות גרועות אלו, נשיג מגן
וצנה לאחז באבינו שבשמים", עכ"ל.

גלוי הסודות שבזהר מיעדים לבני הדור האחרון.

במבאר בריש תקוני הזהר (דף א' עמוד א') בזה הלשון: ועלת
על כלא - ועילת על הכל שהוא אור האין סוף
ב"ה וכו' - יהיב רשו לעשר ספירו לגלאה לון רזין טמירין
- נתן רשות לעשר ספירות לגלות להם סודות נסתרים,
דלא אתיהיב רשו לגלאה לון - שלא נתנה רשות לרפי
שמעון ולהחברים לגלות את הסודות לאחרים - עד דיייתי
דרא דמלקא משיחא - עד שיבוא הדור של מלך המשיח
כי בדורות האחרונים סמוך לביאת המשיח הוא שמחה

גדולה לפני הקדוש ברוך הוא כשמתגלים סודות התורה, שבזכותם יבוא משיח צדקנו במהרה בימינו אמן.

ומה שאמר "דלא אתיהיב רשו לגלאה לון", אפשר דהכי פרושו שאלמלא הם בזכותם שזכו שיתגלה על ידם, לא נתן רשות להגלות אלא לפי שעה ולא בפמבי "עד דייתי" דהיינו שהחבור הזה יגנו מימי רבי שמעון ועד דרא בתראה דמלפא משיחא, שאז יתגלה החבור וימצא בידי הפל לעסק בו. וכן היה פי ספר זה לא נתגלה מציאותו עד דורנו אלה, והוא סימן מסימני הגאולה. ולזה לא אמר "עד דייתי מלפא משיחא" דהיינו ממש הגאולה, אלא אמר "דרא דמלפא משיחא" דהיינו דור המשיח קודם הגאולה (אור יקר תקוני הזמר כרך ב' עמוד ק"ד ט"ב).

לימוד הזהר דוקא בדורות האחרונים כדי להכניע את החיצונים שמתגברים ביותר

כתב רבי יעקב צמח (בהקדמתו לספרו "דגו ליעקב", ונדפס גם אחר הקדמת המהרח"ו לספר עץ חיים) וזה לשונו: עוד נראה לי, כי גלוי חכמה זאת עתה בדורות גרועות, הוא כדי שיהיה לנו מגן עתה, לאחוז בלבב שלם באבינו שבשמים, כי באותן הדורות הרוב היו אנשי מעשה וחסידים, והמעשים טובים היו מצילין אותן מפני המקטרגים, ועתה אנו רחוקים משרש העליון, כמו השמרים בתוף החביות, מי יגן עלינו אם לא קריאתנו בחכמה זאת הנפלאה והעמקה, ובפרט על דרך שכתב האריז"ל, שהגסתרות נעשו עתה כמו נגלות, פי בדור הזה מושל הזנות ומלשינות, לשון הרע ושנאה שבלב,

וּנְתַפְּשׁוּוּ הַקְּלָפוֹת בְּאֶפְסוֹן שְׁמֵתֵי בֵישׁ הָאָדָם לְנַהֵג דְּבָרֵי חֲסִידוֹת, וְד' יָגוּ עֲלֵינוּ יִמְחַל לְעוֹגֵינוּ, אָמֵן כּוֹן יְהִי רְצוֹן.

בְּזִכּוֹת סֵפֶר הַזֵּהָר נִצָּא מִן הַגְּלוּת וְנִגְאָל בְּרַחֲמִים

כְּתַב רַבִּי יִצְחָק דְּלִטְאֵשׁ (בְּפֶסֶק הַסְּכֵמְתוֹ לְסֵפֶר הַזֵּהָר דְּפוּס רֵאשׁוֹן) וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: סֵפֶר הַזֵּהָר נִתְחַבֵּר וְנִכְתָּב בְּדוֹרוֹ שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי, שֶׁהִסְכִּימוּ בוֹ מִן הַשְּׂמִימִים, כִּי הָיָה רָאוּי לְכַף, וּגְלָגְלוּ זְכוֹת עַל יָדוֹ וְעַל יְדֵי חֲבֵרָיו הַזְּכָאִים, כְּדֵי שְׁבֻסוּף הַיָּמִים בְּדוֹרוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ, בְּקִרְבַּת הַיְשׁוּעָה, בְּזִכּוֹת זֶה יִגְאָלוּ יִשְׂרָאֵל. וְכִמוֹ שְׁבַמְצָרִים הָיָה צָרִיף לְזַכּוֹת אֶת יִשְׂרָאֵל בְּדָם פֶּסַח וּבְדָם מִילָה, כְּדֵי לְהוֹצִיאֵם מֵאוֹתוֹ הַגְּלוּת, וְהָיָה דִּי בְּמַצּוֹת אֱלוֹהֵי, כִּי לֹא הָיָה הַזְּמַן רַק זְמַן תּוֹרָה, כְּלוּמַר (שְׁעָרֵינוּ לֹא) הִגִּיעַ הָעֵת לְפִרְסָמָהּ, כּוֹן כְּדֵי לְהוֹצִיא יִשְׂרָאֵל מֵהַגְּלוּת הַזֵּה צָרִיף שְׂיִזְכוּ בִּידֵיעַת הַנְּסֻתָּה, כִּי כָּל הַנְּבִיאִים לֹא נִבְּאוּ לִימֹת הַמְּשִׁיחַ אֶלָּא עַל זֶה. וְיִהִי רְצוֹן שְׁנִזְכֶּה בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן.

קול דודי הגה זה בא מְדַלֵּג על הַהַרִים מְקַפֵּץ על הַגְּבְעוֹת:
 דוֹמָה דוֹדִי לְצִבִי אוּ לְעַפְר הַאֲיָלִים הַגָּה זֶה עוֹמֵד אַחַר פְּתָלָנוּ
 מוֹשְׁגִיחַ מִן הַחֲלֹלוֹת מְצִיץ מִן הַתְּרָפִים:
 עֲנֵה דוֹדִי וְאָמַר לִי קוֹמִי לָךְ רַעֲיָתִי יִפְתֵי וּלְכִי לָךְ.

(בסדר השירים פ' ב. ח. -)

ב"ה

בואו ונצא לקבל פני משיח צדקינו ברחמים – "בספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי" (זו"ק)

ספר הזוהר המחולק ל-960 קונטרסים 30 קונטרסים ב-32 קופסאות,
וכן בכמה דקות יוכלו כל ישראל נאיש אחד בלב אחד
לסיים את כל הזוה"ק אלפי פעמים.
וכל אחד שלומד מצטרף עם הנלל ומסיים יחדיו,
ונחשב לכל אחד ואחד כאילו סיים כל הזוה"ק.

אברו חז"ל לא ניתנה תורה אלא לאוכלי המן!!! (רש"י ד"ה ב' ל"א ד')
 ובזוהר הקדוש (פרשת בשלח דף סב), כתוב מה מיוחד באוכלי המן?
 שכאשר אכלו את המן היה מתברך במעשים וקיבלו אור רוחני וראו מה שלמעלה וכו' לחכמה עליונה.
 ועל זה נקראו דור דעה, והם היו בני האמונה ולהם ניתנה התורה להסתכל בה בפנימיותה ולדעת דרכיה.
 רואים מהזוהר הקדוש שעיקר נתינת התורה ניתנה לאלו שלומדים את סודותיה.

וכאור החיים הקדוש פרשת וחי (מט' יא), כתב:

שכוחו של הגואל העצום מלך המשיח הוא שצריך שיתנסקו ישראל בינה של תורה,
 וביאור הדברים שילמדו את פנימיות התורה שזה יינה של תורה. (נס יוניצטריה "סוד").

על כן אחי ורעי בואו ונחיש הגאולה
בלמדנו זוהר הקדוש באחדות
כל ל"ב ישראל, על ידי כמה אופנים:

א. כל אחד יקח קופסה שיש בה 30 חלקים של הזוה"ק (המחולק לתתק"ס חלקים (960)),
 וילמד קונטרס אחד בכל יום כשבע דקות [במשך חודש ימים]
 עם עוד 31 שהם ביחד ל"ב [32] איש, מסיימים את כל הזוה"ק בחודש, וזה אפשר בקלות,
ובכן יסיימו יחדיו את הזוה"ק בכל חודש.

ב. כל אחד יחלק לחבריו חוברת אחת בסך הכל לחלק ל-30 איש (שזה לא קשה), ובכך
 יוכלו זכויותיו לאלפים ולרבבות, (וכבר הובאו דברי הזוה"ק בפרשת תרומה (ק"ב ע"ב), מגודל
 מעלת "מזבח הרבים"), **וכל ל"ב יהודים (32) שיעשו כן מסיימים את כל הזוה"ק.**

ג. לחלק לל"ב [32] בני מדרש, ושם אחרי התפילה, [ג' פעמים ביום], ילמדו כשבע דקות
 [7] ציבור של 30 איש, **וכך יסיימו את כל הזוה"ק כמה פעמים ביום.**

בידינו הדבר להחיש את הגאולה
 ולזכות לקבל פני משיח צדקנו בקרוב ברחמים.

מפעל הזוהר העולמי נחל לכיש 24/8 בית שמש
טל': 0548-436784

זוהר משפטים דף קכ"ב ע"ב

תניא ברזא דרזין, רישא דמלכא, אתתקן בחדס
 ובגבורה. בהאי רישא, תליין שערי, נימין
 על נימין, דאינון כל משיכותא דמתאחדן בהו
 עלאי ותתאי. מארי דמארין, מארי דקשומ, מארי
 דמתקלא, מארי דיבבא, מארי דיללה, מארי
 דדינא, מארי דרחמו, וטעמי אורייתא, ורזי
 אורייתא דכין, מסאבן, פלהו אקרונ שערי
 דמלכא, פלומר משיכותא דאתמשך ממלכא
 קדישא, וכלא נחית מעתיקא סתימאה. (קדישא).

מַצְחָא דְמַלְכָא, פְּקִידוֹתָא דְחִיבֵינָא, כַּד אֲתַפְקְדוּ
 בְּעוֹבְדֵי יְהוָה, וְכַד אֲתַנְלִיזִין חוֹבֵי יְהוָה, כְּדִין
 אַקְרִי מַצְחָא דְמַלְכָא. פְּלוֹמֵר, גְּבוּרָה אֲתַתְקַף
 כְּדִינֵי, וְאֲתַפְשֵׁט בְּסִטְרוֹ, וְדָא אֲשֵׁתְנִי מִמַּצְחָא
 דְעֵתִיקָא קַדִּישָׁא, דְאַקְרִי רְצוֹן.

עֵינִין דְמַלְכָא, אֲשֵׁנְחוּתָא דְכֹלָא, אֲשֵׁנְחוּתָא
 דְעֵלְאִין וְתַתְאִין, וְכֹל אֵינֹן מְאִרִי
 אֲשֵׁנְחוּתָא הָכִי אַקְרוּן. בְּעֵינִין, גְּוֹנִין אֲתַאֲחַדוּן,
 וְאֵינֹן גְּוֹנִין אַקְרוּן, כֹּל אֵינֹן מְאִרִי אֲשֵׁנְחוּתָא
 דְמַלְכָא, כֹּל חַד כְּפּוּם אֲרַחִיָּה, וְכֹלְהוּ גְּוֹנִין דְעֵינָא
 אַקְרוּן. כְּמָה דְאַתְחֲזִי אֲשֵׁנְחוּתָא דְמַלְכָא, הָכִי
 גְּוֹנִין מִתְעָרִין.

רוצה להיות **מליונר** בעז"ה?

לימוד שעה אחת זוהר בשבת
 שווה 100 מליון שנה תורה

לקבלת הספרים ערכה של שעה,
 גדולי ישראל והזוהר,
 תיקון הזוהר היומי ועוד, חינם!

פקס: 02-9951300

גְּבִינֵי דְעֵינִין, אַקְרוּן, אַתְר דְּיַהֲבִין אַשְׁמַחוּתָא,
 לְכַלְהוּ גְּוֹזְנִין מְאָרֵי אַשְׁמַחוּתָא. הֵינִי גְּבִינִין
 לְגַבֵּי דְלִתְתָא, גְּבִינִין לְאַשְׁמַחוּתָא מִהֵוּא נַהֲרָא
 דְנַגִּיד וְנַפִּיק, אַתְר לְאַתְמַשְׁבָּא מִהֵוּא נַהֲרָא,
 לְאַסְתַּחָּא בְּחִוּרָא דְעֵתִיקָא, מִחֻלְבָּא דְנַגִּיד
 מְאָמָא. דְכַד גְּבוּרָה מִתְפַּשְׁטָא, וְעֵינִין מְלַחְטִין
 בְּגִזּוֹן סוּמְקָא, נַהֲר עֵתִיקָא קַדִּישָׁא חִוּרָא דִּילִיָּה,
 וְלַהֲטָא בְּאֲמָא, וְאַתְמַלְיָא מִחֻלְבָּא, וְיִנְקָא לְהֵנִי,
 (לְכַלָּא) וְאַסְתַּחֲתוּן בְּלַחוּ עֵינִין, בְּהֵוּא חֻלְבָּא דְאֲמָא,
 דְאַתְנַגִּיד וְנַפִּיק תְּדִיר. תְּדָא הוּא דְכְּתִיב,
 (שִׁיר הַשִּׁירִים ה) רוּחַצוֹת בְּחֻלְבֵי. בְּחֻלְבֵי דְאֲמָא,
 דְנַגִּיד תְּדִירָא וְלֹא פְּסִיק.

חוּטְמָא דְמֻלְבָּא קַדִּישָׁא, תְּקוּנָא דְפְּרָעוּפָא, פֶּד
 מִתְפַּשְׁטִין גְּבוּרִין, וּמִתְאַחֲדוּן פְּתִדָא, אֵינִוּ
 חוּטְמָא דְמֻלְבָּא קַדִּישָׁא. וְאֵינִוּ גְּבוּרִין מִחַד גְּבוּרָה
 אַחֲדוּן וְנַפְקִין. וְכַד דִּינִין מִתְעָרִין, וְנַפְקִין
 מִסְטְרִיָּהוּ, לָא מִתְבַּסְּמוּן, אֶלָּא בְּתַנְנָא דְמִדְבָּחָא.
 וְכִדִּין פְּתִיב, (בְּרֵאשִׁית ח) וַיִּרַח יי' אֶת רִיחַ הַנִּיחֹחַת.
 שְׂאֵנִי חוּטְמָא דְעֵתִיקָא, דְלֹא אַצְטְרִיךְ, דְחוּטְמָא

דַּעֲתִיקָא, אַרְךְ אַפִּים בְּכֹלֵא אַקְרִי, וְתֵהוּא נְהִירוּ
 דְּחֻבְמַתָּא סְתִימָאָה, אַקְרִי חוּטְמָא דִּילֵיהּ. וְתֵינּוּ
 תַּהֲלָה, דְּבַתִּיב, (תַּהֲלָה לְדוֹד וּבְתִיב) (ישעיה מח)
 וְתַהֲלָתִי אַחַטְסִם לָךְ. וְעַל דָּא אַתְעַר דְּוֹד מְלֻכָּא,
 (תהלים קמה) תַּהֲלָה לְדוֹד וְגו'.

אוּדְנִין דְּמְלֻכָּא, בְּד רַעְוָא אַשְׁתַּבַּח, וְאַמָּא יִנְקָא,
 וְנִהִירוּ דַּעֲתִיקָא קַדִּישָׁא אַתְנַהִיר, מִתְעַרִין
 נְהִירוּ דְתַרִין מוֹחִי, וְנִהִירוּ דְאַפָּא וְאַמָּא, כָּל אֵינּוּן
 דְאַקְרוּן מוֹחִי דְמְלֻכָּא, וּמִתְלַהֲטִין בְּחֻדָּא. וְכַד
 מִתְלַהֲטִין בְּחֻדָּא, אַקְרוּן אֲזִינֵי יי'. דְהָא אַתְקַבִּילַת
 צְלוֹתְהוֹן דְיִשְׂרָאֵל. וּבְדִין אַתְעַרוּתָא לְטַב וּלְבִישׁ,
 וּבְאַתְעַרוּתָא דָּא, מִתְעַרִין מְאָרִי דְגַדְפִּין, דְנַטְלִין
 קְלִין דְעֻלְמוּא, וּבְלָהוּ אַקְרוּן אֲזִינֵי יי'.

אנפוי דמלפא, נהירו דאפא ואמא, ואתפשטותא
 דלהון, דנהרין וסחרין, ולהטין בהאי
 רישא דמלפא. וכדין סהדותא אסתהד במלפא
 (נ"א במלפא דמלפא) מנייהו. דיוקנא דמלפא,
 יקירותא מפלא. מרישא שארי חסד עלאה,
 וגבורה. ונהירו דאפא ואמא אתפלג, נהירו דאפא
 בתלת נהורין, ואמא בתרין, הא חמשה. חסד
 וגבורה בחד נהורא, הא שיתא. לבתר, אתעטר
 חס"ד, ואתלהיט (ואתנהיר) בתרין נהורין דאתנהיר
 ואינון תמנייא. (נ"א לבתר אתעטר) וגבורה,
 אתנהיר בחד, הא תשעה. וכד מתחברן פלהו
 נהורין פחדא, אקרון דיוקנא דמלפא, וכדין בתיב,
 (ישעיה מב) יי' בגבור יצא כאיש מלחמות יעיר
 קנאה וגו'.

שפון דמלפא, הכי תאנא, פד אתנהיר נהירו
 דאפא, נהיר בתלת נהורין. מחד נהורא,
 נהיר חסד עלאה. מחד נהורא, אתנהיר נהירו
 דאקרי מוחא דמלפא. וחד נהורא, הוה תלי, עד
 דאתנהיר נהירו דאמא. וכד אתנהיר אתנהיר
 בחמש נהורין.

ופומא, בהו תלייא, פתיחותא דפומא. מאי
 פומא. אלא דעת גניז בפומא דמלכא,
 דאקרי תפארת. פשיטותא דתפארת, דכל אוצרין
 וכל גוונין אתאחדן ביה. דכתיב, (משלי כד)
 וכדעת חדרים ומלאו. והוא דעת, הוא גניז,
 באימא ומלכא. ומלייא כל אדרין ואכסדראין.
 וכד אתער נהירו דביה ונפיק, כדן אקרי פה יי.
 ושפון דאינון תרין נהורין מאבא ומאימא,
 בשעתא דאתערען ביהיא נהירו דדעת, מתחברן
 בתרא, ומלין אתגזרו בקשוט, בתכמה בתבונה
 וכדעת. וכדן, כל מלין דקודשא בריך הוא,
 באלין אתגזרו.

נהרין תלת אלין, ועיילין בגו לגו, ואתעטרו בחד.
 וכד מתחברן בעטורא חד, כדן (ס"א) וכד
 מתחברן תלת אלין בעטורא חד ועיילין בגו לגו
 ואתעטרו בחד כדן) אקרון (שיר השירים ה) חבו
 ממתקים. ואינון חיד דמלכא, ואקרון, מתיקא
 דמלכא. ועל האי כתיב, (תהלים לד) טעמו וראו
 כי טוב יי. ובהאי חיד, תליין כל אינון שליטין

והורמנין דמלכא, דכתוב, (תהלים לג) וברנת פיו כל צבאם.

הערב: עלייה המונית לקברו של יהושע בן נון לרגל יום פטירתו

שוכן סמוך לאריאל, בכפר כיפאל תארס | אבטחה מיוחדת של הצבא והמטרה

העליה נהוגה משנים קדומות מתפללים וזי"ן יהושע בן נון

מבוסס לשרות העולים מכל ריכוזי הציבור החרידי בארץ. בניסוח זיקס הכנסת אורחים על ידי האגודה כרחבת הציון לקבל את המוני המתפללים בארוחת חמות ושתיה כיד המלך. מדי שעה תתקיים במקום תפילת 'עלינו לשבח' שהתחב"ר רה על ידי יהושע בן נון ברוב עם. אדמו"רים ורבנים רבים צפויים גם להשתתף בעליה זו. בשיחה להמבשר אוטר י"ר אגודת יסוד עולם הרב חיים רייכר, כי לאחריה שופע מחדש ציונו של יהושע בן נון ואף הותקנה במקום לראשונה תאורה קבועה לטובת האלפים שיבואו הערב.

מנצח בשליטת ישראל. הכוחות אבטחו את המקום במשך כל שעות התפילה הגל' ואפשרו וזימה חופשית רגלית בכל רוח בי הכפר לשלושת הקברים ללא סיכונים ועיכובים. הכניסה לכפר תתאפשר אך ורק דרך צומת אריאל. משם יכנסו הבאים רגלית עד למתחם חם הציון או באוטובוסים חיונים שייעמדו לטובת אלפי הבאים. תיוון מיוחד המכיל אלפי פ"מ מקומות חניה הוכשר לרכבים פרטיים בסמוך לצומת אריאל לטובת הבאים. אגודת 'יסוד עולם', שכס' אחד המועצה האזורית שומ"ר רון, המארגנים את העלייה מפ"ר עולים שירות אוטובוסים במחיר

מאת יוסף בלקמן

כוחות הבטחה ובראשם גדול המטרייה ענרבים הטיב לבואם של אלפי יהודים לכפר כיפאל תארס לציון יהושע בן נון ולרגל יום פטירתו החל בשבת הקרובה כ"ו ניסן כמובא בשריע (תק"ם). העליה לציונו של יהושע בן נון ביזם זה כבר נהוגה משנים קדומות כמובא בספר הקדמון 'יוחסא דבדיקיא: 'תלמידי הח' כמים מירושלים חוב"א והליכין אחר הפסח עם עלי הרגלים ולומדים על קבר יהושע בן נון את ספר הוורני שנינים יס"ם. קבריהם של יהושע בן נון, כלב בן יסנה ונן אבי יהושע מצויים בלב הכפר הפלסטיני תימנת חרס - כיפאל תארס השמול העיר אריאל בשומרון. הכניסה למקום תתאפשר אך ורק בשעות הלילה החל מהשעה 22:30 בערב ועד השעה 03:00 לפנות בוקר. כמדי שנה, גם הפעם כוחות גדולים של גד"ל וכוחות הבט' חזן ויתפרשו החל משעת הערב המוקדמות בכל רחבי הכפר, יטילו עוצר על הכפר ויציבו צווחים על גנות הבתים ובכל הדורכים והמבולות בכפר הני

המבשר | יום ה', כ"ד בניסן תשע"א | עמוד 4

"תלמידי החכמים פירושלים טובב"א הולכין אחר הפסח עם עולו הרגלים לקבר יהושע בן נון ולומדים על קבר יהושע בן נון את ספר הזוהר שניים ימים" (ספר הקדמון "יוחסא דבדיקיא")

מועצה אזורית שומרון - מועצה דתית שומרון אגודת 'שכמ-אחד' - המקומות הקדושים בשומרון

הילולת יהושע בן נון זיע"א

ביום ההילולא נעלה ונבוא למקום מנחתו כבוד בתמנת חרס (מול אריאל) בשומרון לעודד רחמים ולהתפלל אלצ ציוני

יהושע בן נון, נון אביו וכלב בן ימונה זתע"א
 אסד נעמד בנאמנות ליל יחברך ולאצין חמדונו בקריאתם "טובה הארץ מאוד מאוד" "עלה נעלה וירשנו אותה כי יכול נוכל לה" ביום חמישי בלילה - אור לכ"ה ניסן התשע"א

תיקינו מניסות מצומת אריאל כל הלילה החל מ 22:30 ועד 04:00 לפנות בוקר

הסעות ינאא בעת"ה במחירן מסובסדי:
 ירושלים: רח' נבעת משח מניח גולדה מאיר ליד מרכבתיל רח' שמואל הנביא ליד אולם וועדעליל; משעה 21:00 עד 22:00 בריצות מנצי בריק: רח' ר' עקובא נן ורשא; רח' חזו"א מינת ר' עקובא, רח' השומר ע"י הצבאי בשעת 21:00

בית"ר עילית-נבעת א מול שפט שוק, נבעת 8 מול רמז ליל בשעה 21:00
 בית שמש: רמז א מול קישון מול שפט שוק, רמז ב קרית הרמ"א
 נהר הירדן 38 קריה ורמז נהר רח' שפת אמת מינת חזו"א בשעת 21:00

למרותם ולברוריהם: 052-7696060
 ההסעה לנגרים ונשים במתכונת מהדרין! אין הרשמה- באים ונטיעים

בְּהַאי חֵידָא שְׁלִימוּתָא דְכָלָא אֲשַׁתְּבַח. וּבְגִינֵי בְּךָ,
 כָּל אֲתוּוּן דְּאִינוּן בְּהַאי אֲתֵר שְׁלִימוּתָא
 אֲתַחְזִיָּיא בְּהוּ. אַחַה"ע, א', (נ"ד) נְהִירוּ דְעֵתִיקָא
 קְדִישָׁא סְתִימָאָה דְכָל סְתִימוּן. ה', נְהִירוּ
 דְחֻכְמָתָא, דְלֹא אֲשַׁתְּבַח וְלֹא אֲתַדְבַק דְכְּתִיב,
 (איוב כח) לֹא יֵדַע אֲנוּשׁ עֲרֻכָּה. ה', נְהִירוּ דְאִימָא,
 דְנְהִיר וְנָגִיד וְנָפִיק, וּמִשְׁקֵי לְכָלָא, וַיִּנְקֹא לְבָנָיו, עַד
 דְמָטִי תְהוּא רְבוּת, וּמְלִי לְצַדִּיק, וְאִיהוּ אֲתַקְטֵר
 בְּנוֹקְבָא תַפְאָה, וְאֲתַבְרַכָּא מִנִּיהּ, וְלֹא מִתְפָּרְשִׁין
 דָּא מִן דָּא. חֲזוּר מְגוּ סוּמְק, דְכְּתִיב,
 (שיר השירים ד) הֵרַם הַמִּזְרַח גִּבְעַת הַלְּבוּנָה. ע', נְהִירוּ
 דְשַׁבְעִין אֲנָפִין, דְאֲתוּוּנוּ מִהַאי רוּחָא, דְנָפִיק מִן
 פּוּמָא, כְּדִין שַׁבְעִין שְׁמֵהוּן דְקוּדְשָׁא בְּרִידָא הוּא.
 לְקַבְּלֵהוּן בְּאַרְעָא, (בראשית מו) כָּל הַנֶּפֶשׁ לְבֵית
 יַעֲקֹב הַבָּאָה מִצְרָיִמָה שַׁבְעִים. דְהָא יַעֲקֹב אִילָנָא
 בְּאַרְעָא, וְאִינוּן שַׁבְעִין נְפֶשׁ, שַׁבְעִין עֲנָפוּן.

מֵאֵלִין אֲתוּוּן, נְהִירִין אַרְבַּע אַחְרָנִין. מֵא' נְהִיר
 גִּימ"ל, דְאִיהִי אֲנָר טָב לְצַדִּיקָיָא, דְאֲקָרִי
 גְמוּל, וְעַל דָּא כְּתִיב (ישעיה נח) אִזּוּ תִתְעַנֵּג עַל יְיָ.

מה' נהיר יו"ד, דהיא חכמה, פלא אסתים ביו"ד,
 דאיהי סתימא מפל סטרוי, ובגין כך, לא אשתבת,
 דכתיב, (איוב כח) ולא תמצא בארץ תחיים. מה,
 נהיר פ"ף. דאיהו נהירו ומשח רבות, דאתרק
 מאימא, למהוא אתר דאתקרי קרו, ואקרי קרו
 חיובל. ודא מלכות דוד. ובגין כך, לית משיחא,
 אלא ברזא דכ"ף.

ק' מע' נהיר ק', כְּמָה דַע' שְׁבַעִין, כַּךְ ק' מְאָה,
 דְּאִינוּן שְׁלִימוֹ, וְהָכִי הוּא, וּבְגִין כַּךְ, כְּהָא חִידָא
 שְׁלִימוֹ דְכֻלָּא. (ד"א שְׁלָמָא דְכֻלָּא) וְכֹל מָאן דִּינִדַע
 רָזָא דָא, וְאַזְדַּהר בֵּיהּ, זַכָּאָה חוֹלְקֵיהּ.

גּוּפָא דְמִלְכָּא, אֲתַפְּשִׁטוּתָא דְתַפְּאֶרֶת, דְּגוּוּנִין
 בֵּיהּ מִתְחַבְּרִין. דְּרוּעִין דְּמִלְכָּא, נְהִירוֹ
 דְּחֶסֶד וּגְבוּרָה. וּבְגִין כַּךְ יָמִין וּשְׂמֹאל. מִעוּי
 בְּדַעַת אֲתַתְּקִנוּ, עֵייל בְּרִישָׁא, אֲתַתְּקִן וְאֲתַפְּשִׁט
 לְגוּ, וּבְגוּ גּוּפָא.

שׁוֹקִין אֲתַאֲחִדוּ בְּתֵרִין נְהוּרִין, וְאִינוּן תֵּרִין נְהוּרִין
 מִמֶּשׁ. שׁוֹקִין וְתֵרִין בְּלִיִּין. בְּלֵהוּ
 (ס"א תְּלִיִּין וּמִתְחַבְּרִין) מִתְחַבְּרִין בְּאַתֵּר חַד, דְּתַמְּוִן
 אֲתַפְּנֵשׁ כָּל רַבּוּת, וְכֹל מִשְׁחָא דְּגּוּפָא. וּמִתְּמִין,
 שְׂרִיִּין כָּל הַהוּא רַבּוּת, לְאַתֵּר דְּאֲתַקְרִי יְסוּד עוֹלָם.
 יְסוּד, מִתְּהוּא אֲתֵר דְּאֲקִרִי עוֹלָם. וּמָאן אִיהוּ. נֶצַח
 וְהוּד, וְעַל כֵּן, יִי' צְבָאוֹת שְׁמוֹ בְּרִידָא הוּא בְּרִידָא
 שְׁמִיָּה לְעֵלְמָא וְלְעֵלְמֵי עֲלָמִין.

כָּל הַיְיָ תְּקוּנִין, אַתְיִין לְאַתְחַבְּרָא בְּחַד, עַד דְּכָל
 רְבוֹת קִדְשָׁא, נְטִיל כְּלָא הָאֵי יְסוּד, וְאַשְׁדֵי
 לְנוֹקְבָא, וּמְתַבְּרָא מְנִיָּה. אֵימְתִי מְתַבְּרָא
 (דף קכ"ג ע"ב) מְנִיָּה. בְּשַׁעְתָּא דְאַתְתַּקְנִין דִּינִין
 דְלִתְתָּא. וְכַד דִּינִין מְתַתְּקִין לְתַתָּא, מְתַתְּקִין
 לְעִילָא, וְכָל תְּקוּנִין דְּמִלְכָּא, בְּחַדְוֹתָא, בְּשְׁלִימוֹ,
 דְּאֵינוּן שְׂמָא קְדִישָׁא, וְתוּה כְּלָא חַד. וְכַדִּין הוּא
 שְׂאֵרֵי בְּנוּיָהוּ, דְּכְתִיב, (תהלים פב) אֱלֹהִים נֶצַב
 בְּעֵדַת אֵל בְּקֶרֶב אֱלֹהִים יִשְׁפּוּט.

וְכַד דִּינִין לָא מְתַתְּקִין לְתַתָּא, בְּכִיכּוּל חֲבִי
 לְעִילָא. דְּכָל תְּקוּנִין לָא מְתִישְׁרֹן חֲבִי,
 דְּהָא אֵימָא אֶסְתַּלְּקַת מְעַל בְּנִין, וְכַדִּין לָא יִנְקוּ,
 דְּהָא יְסוּד לָא אַשְׁדֵי בְּנוֹקְבָא, וְכָל דִּינִין מְתַעְרִין,
 וְחֻיָּא תְּקִיפָא שְׁלֵטָא. בְּכִיכּוּל, תְּקוּנֵי מִלְכָּא עַל
 דִּינָא אֶסְתַּלְּקוּ, דְּכִינֹן דְּהָאֵי נוֹקְבָא לָא מְתַבְּרָא,
 וְעַדִּיק לָא נְטִיל. וְחֻיָּא תְּקִיפָא שְׁלֵטָא. וְוִי
 לְעִלְמָא דִּינְקָא מְנִיָּהוּ.

אמר רבי אלעזר, כל הני תקונין, אפא גלי לון, בגין דלא ייעול בכסופא לעלמא דאתי. השתא אמאי אצטריכו לאתנלאה. אמר ליה רבי אפא, ההוא דאנא פתבנא מפוצינא קדישא, אמינא (פתבוה) לגבי חבריא, דהא אינון ידעין מלין, והא אצטריך למנדע, דכתיב, (שמות י) וידעתם כי אני יי'. וכתיב (שמות כט) וידעו כי אני יי'. בגין דאתיישבון מלין. בלבנא. ומפאן ולהלאה, סתימין מלין בגינון. זפאה חולקנא בהאי עלמא, ובעלמא דאתי, דהא עד פען פוצינא קדישא אתעטר, במלין דבגינון.

תא חזי, אנא חזינא ליה בחלמא, ושאלנא קמיה דרבי שמעון, הא אוליפנא קמיה דמר, י דאיהי חכמה, והכי הוא ודאי. ה' אמאי איהו בינה. אמר לי, תא חזי, הא כתיב (בראשית ב) ונָהָר יוֹצֵא מַעְדָּן לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגֵּן. מאן הוא נהר, דיוצא מעדן דא בינה. ובגין כך תהוא נהר, י סתים בגיניה. ויוד פשיט נהרא דא מפל סטרוי. ודא היא ה', בגין כך הוא י"ה. לבתר אפיקת בן

תְּחוּתָהּ דְּאִיהוּ ו', פְּגוּנָא דָּא ה'. לְבִתְרָא אוֹלִידַת
 וְאַפִּיקַת הַאי בְּנֵי, וְשׁוּיָה לְקַמָּה, וּבְגִין כְּדֵי יַה"ו, דְּהָא
 ו' לְקַמָּה יְתִיב, לִינְקָא לִיה. וְעַל כְּדֵי תַנְיִנֵן
 בְּמַתְנִיתָא דִּילֵן, ה' ד' הַנּוּת, מִדְּאַתְחַבְרָא דְּכּוּרָא
 עָמָה אֲתַעְבְּרַת מִחֵד בְּנֵי, וְאַקְרִי ה'. לְבִתְרָא אוֹלִידַת
 וְאַפִּיקַת ו' הַחֵזָא בְּנֵי, וְקָאִים לְקַמָּה. וְעַל הַאי כְּתִיב,
 וְנָהָר יוֹצֵא מַעְדָּן, מַנִּיָּה נְפִיק וְדָאִי, לְהַשְׁקוֹת אֶת
 הַגֵּן, לִינְקָא לִיה.

הַיִּנְיָא אֶחֱדִי בִּידִיָּה, (נ"א בִּיה) וְנָשִׁיק בִּידֵי. אֲנָא
 בְּהַאי עֲדוּנָא אֲתַעְרְנָא, כְּבִי וְחִינְדִי, וְהוּוּ
 תְּלַתָּא יוֹמִין דְּלֵא אֲכִילְנָא מִיְדֵי. חַד מִחֲדוּוֹתָא,
 וְחַד דְּלֵא זְכִינָא לְמַחְמִי לִיה זְמָנָא אַחְרָא. וְעַם כָּל
 דָּא, בִּיה אֲתַקְשְׁרְנָא תְּדִירָא. דְּהָא כַּד נְהִירָא לִי
 שְׁמַעְתָּתָא, חֲמִינָא דִּיוֹקְנִיָּה, דְּאַתְעַר קַמָּאִי, וְכָאִין
 אֵינִין צְדִיקִיָּא, בְּעֶלְמָא דִּין, וּבְעֶלְמָא דְּאַתִּי,
 עֲלִיָּהוּ כְּתִיב, (תהלים קמ) אֵךְ צְדִיקִים יוֹדוּ לְשִׁמְךָ
 יֵשְׁבוּ יִשְׂרָאֵל אֶת פְּנִיךָ. (עד כאן האדרא).

יהודים חושו והינצלו

"הוי פו ג'דול היום ההוא מאין פמהו ועת צרה היא ליעקב ובמנוחה יושע" (ירמיה פרק ל, ז)

הזמן אוזל, אל תתמהמה

האם הנך חפץ להנצל מפצצת אטום? מהקרינות?

האם הנך יודע מה יסוכך עליך?

האם שמעת היכן ניתן להשיג תיבת נח בימינו כדי להינצל?

1. האם הנך מבין מהו ערבה של שנה אחת? דע - שנה אחת של למוד זהר הקדוש בשבת ערבה שונה ל:- 28.000 שנה לימוד תורת הפשט ביום הול!!!
2. האם הנך מבין מהו ערבה של דקה אחת? כל דקה בשבת שוה לך יותר ממליון וחצי שנה.
3. האם הנך מבין מהו ערבה של שעה אחת? כאשר יהודי לומד בשבת קודש ובשמחה תורת הרשב"י - "זהר הקדוש" עולה בשעה אחת לערך של מליון שנה
4. האם הנך מבין מהו ערבו של שבוע אחד?
5. האם הנך מבין מהו ערבו של חדש אחד?
6. האם הנך מבין מהו ערבה של שנה אחת?
7. האם הנך מבין מהו ערבה של שבועים שנה?
8. האם הנך מבין מהו ערבה של אלף שנה למוד זהר הקדוש?
9. האם הנך מבין מהו ערבה של מליון שנה למוד זהר הקדוש?
10. האם הנך מבין מהו ערבה של מאה מליון שנה למוד זהר הקדוש?
11. האם הנך מבין מהו ערבה של בליון שנה למוד זהר הקדוש?
אם בזכותך ילמד אפילו יהודי אחד תורת הזהר הרי תזכה למיליוני שנות תורה, כי כל הלומד שעה זזה"ק בשבת עולה לו למאה מליון שנה תורה, ואם תכפיל בכל שבתות השנה וימים טובים, לכל ימי חייו, [ימי שנותינו בהם שבעים] תגיע לי' 640 מליארד שנה תורה. ואם בזכותך יתארגן שיעור למנון יהודים שילמדו בזהר הקדוש תגיע לסכום אגדי של מליארדי שנים תורה.
12. האם הנך מבין מהו ערבה של זיליון שנה למוד זהר הקדוש?
ובזה"ק (פרשת ויצא קס"א) כתוב, שכל מה שנותנים משמים הוא באלף, ועוד כידוע כל עשרה ביה שכינה שריה, אתה מכפיל כל מנון יהודים באלף. תגיע למספר שקשה מאד לחשב 6 זיליון ו- 400 טריליון שנה תורה. - ומי יוכל לחשב את גודל השכר הנצחי שיזקפו לזכותך בוודאות!!!

תלמוד הספר ערכה של שעה

אל תפסיד את השעות? ימים חדשים ושנים וכל הידך בהכלים.

היום יומך יקר מאד, הזהר לבל תפסיד.

המתנה הגדולה ביותר שתעניק לנשמתך.

השעון מתקתק. נצלו את הזמן היקר מכל - היום!!! - אל תמתין למחר.

ביצד הנצל מענש הגלגול לעולם הזה?

אפילו אם סימת את כל הש"ס 101 פעמים, תצטרך לחזור בגלגול לעולם הזה

ללמד את תורת הסוד.

איך תדע אם רגליך עמדו על הר סיני? ומי הרב שלא פחד מהאש הגדולה?

תלמד הספר הזהר וזה סיני.

תלמד פעם אחת את הספר ערכה של שעה - ותבין - ותפרסם לחבריך!!!

תתחיל את היום ב-18 שניות ביום ללמד אדרא רבא וזוטא [המחלק ל-354

ימי השנה].

תתחיל את היום ב-50 שניות ליום ללמד תקוני זהר.

תתחיל את היום ב-דקה ליום להתקשר לאלפי אנשים ללמד ביחד כל הזהר

הקדוש, להתקשר לכל ישראל בארץ ובעולם להיות שתפים בקריאת ספר הזהר

ובסימונו, לתקון השכינה הקדושה, לתקון כל ישראל ולבטול כל גזרות קשות

ורעות מעל עם ישראל. (עמוד זהר ליום).

תתחיל את היום ב-2 דקות ליום ללמד תקוני זהר [המחלק ל-354 ימי השנה].

תתחיל את היום ב-7 דקות ביום לגרם או ללמד זהר [המחלק ל-960 חוברות].

תתחיל את היום ב-13 דקות ביום לגרם זהר [המחלק ל-שלוש שנים].

תתחיל את היום ב-20 דקות ביום לשמוע שעור מאת הגה"צ הרב אריה

ברדה שליט"א בזהר (בלשון הקדש) [המחלק ל-שלוש שנים]:

מהיום, כל ילד קטן מגיל 9 מסגל לסים את כל ספר הזהר הקדוש ולזכות

להיות אהרד מבני עליה מרואי פני המלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא, אשרי

יולדתו!!! וכן לזכות שמלך המשיח יראה באצבעו ויאמר "בזכותך הגעת".

- לשמוע שעורי זהר הקדוש דף היומי של הרב אריה ברדה שליט"א לשלוש

שנים 20 דקות ביום ולשנה 60 דקות ביום [בינתיים 310 שעורים]: רכש הדיסקים

לשמיעת השעורים.

הרוצים להזמין את הדיסקים של שעורי כל תורת ה"זהר הקדוש" בלשון הקדש

מרגש ומלהיב מפי הרב: אריה א. ברדה שליט"א 577956-0544

לכבוד השעורים החדשים יצא לאור סט חדש של הזהר הקדוש בעשר פרקים

המחלק ללמוד כל יום 5 עמודים, לפי השעורים האלה, וכל אהרד יכול לשמוע

וללמד בפנים את כל השעורים. אפילו ילדים בני 7 כבר לומדים ושומעים את

השעורים. את הסט החדש אפשר לקבל אצל הרב פנהס ראובן בחנות ספרים

העולמי "מלכות דוד" ברחוב השומר בבני ברק, ובמפעל הזהר העולמי נחל לכיש
24/8 בית שמש - 0548-436784

תתחיל את היום ב-13 דקות ביום לגרס זהר [המחלק ל-354 ימי השנה].
תתחיל את היום בשמיעת דרשות מאת ב"ק אדמו"ר מהאלמין שליט"א על
גודל מעלת למוד ספר הזהר הקדוש. רכש הדיסקים.
תתחיל את היום ב-2 דקות ביום ללמוד זהר חק לישראל (בלשון הקדש)
[המחלק לימי השנה] רכש הדיסקים.

תתחיל את היום ב-10 דקות ביום ללמוד [לשמוע] זהר חק לישראל (בלשון
אנגלית) [המחלק לימי השנה] רכש הספרים והדיסקים. בקרוב יבוא בעזרת
השם!!!

תתחיל את היום בשמיעת 310 שעורים מאת הגה"צ ראש ישיבת המקבליים
נהר- שלום, הרב בנחשו יששכר שמואלי שליט"א, בענין חשיבות למוד הזהר
הקדוש (בלשון עברית): רכש הדיסקים.

תתחיל את היום בשמיעת שעורים על הזהר הקדוש מאת הגה"צ המקבל הרב
מרדכי יצחקי שליט"א רב הישוב פורת (בלשון עברית): רכש הדיסקים.

תתחיל את היום בשמיעת שעורים על הזהר הקדוש מאת הגה"צ המקבל הרב
יוחנן באנון שליט"א (בלשון עברית): רכש הדיסקים.

תתחיל את היום בשמיעת שעורים של הזהר הקדוש "קול הרשב"י" -0722-
990055 מאת הגה"צ המקבל הרב אריה ברדה שליט"א "זהר היומי" לג' שנים
(בלשון עברית): רכש הדיסקים.

תתחיל את היום בשמיעת דרשות לחזוק למוד הזהר הקדוש "קול הרשב"י"
0722-990055 מאת ב"ק מרן אדמו"ר הגה"צ המקבל הרב שלום יהודה גראם
שליט"א (בלשון אידיש- עברית): רכש ספרים ודיסקים.

תתחיל את היום בשמיעת שעורים של הזהר הקדוש "קול הזהר" -0722-
990044 מאת הגה"צ הרב אברהם חיים אופמן שליט"א תקוני זהר (בלשון
עברית - אידיש):

תתחיל את היום בשמיעת שעורים של הזהר הקדוש "קול הזהר" -0722-
990044 מאת הגה"צ המקבל הרב יצחק מאיר מורנגשטרן שליט"א כתבי האר"י
(בלשון אידיש - עברית - אנגלית):

תתחיל את היום בשמיעת שעורים של הזהר הקדוש "קול הזהר" -0722-
990044 מאת הגה"צ המקבל הרב אברהם צבי קלוגר שליט"א כתבי האר"י
(בלשון עברית): סדור הרש"ש (בלשון אידיש): "אוצרות חיים" (בלשון אידיש):

0722-0

990044 מאת הגה"צ המקבל הרב יצחק משה ארלנגר שליט"א "אוצרות חיים"
(בלשון אידיש):

תתחיל את היום בשמיעת שעורים של הזהר הקדוש "קול הזהר" - 0722
 990044 מאת הגה"צ הרב אלימלך פהנא שליט"א "זהר היומי" (בלשון אידיש-
 עברית):

תתחיל את היום בשמיעת שעורים של הזהר הקדוש "קול הזהר" - 0722
 990044 מאת הגה"צ הרב אלימלך פהנא שליט"א "חזור על הדרשות של ב"ק
 מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א" (בלשון אידיש):

בלמוד הזהר הקדוש נזכה להשפעת י"ג מדות של רחמים:

1. כל ביאתך לעולם היא בשביל הרגע בו תזכה לחיי נצח:
2. בשביל מה הנך חי? בשביל מה אתה נושם?
3. למה היה פדאי לך לעבור את כל היסורים בחייה?
4. הכל פדאי בשביל לזכות לרגע אחד של למוד הזהר הקדוש!!!
5. על מה רבני הערב רב שקרו לך כל החיים? האם הם המנהיגים האמתיים שיובילו אותך לחיי העולם הבא? למה בלבדו לך את הראש עם שקרים וכזבים ובגלל זה לא יכלת לטעם מעץ החיים? תלמד בספרי הרבנים והערב רב י"ח חלקים.
6. יודע לך מי הם העמי הארצות האמתיים? ומי הם הרבנים שמעכבים את הגאולה? [ראה ספרי הערב רב]
7. מי הם המתעסקים רק בחיצוניות התורה ולא בעקר? ועל מי הזהר הקדוש כותב עליהם 172 פעמים [רבני העקב] רבני הערב רב - כל חיותם בעולם הזה לבנות עגל הזהב?
8. הסוד שאתה יכול לדעת ברגע אחד אם הרב שלך שיה לערב רב?
9. עד עתה הרב שלך היה יכול לומר שלא ידע, פי רבו גם בן לא ידע, ועכשיו כשכל ילד יודע כבר הכל על הזהר הקדוש ונתגלה לנו מה ש-1000 צדיקים אומרים ומצוים אותנו ללמד זהר הקדוש בכל יום ויום, ואף על פי בן לא אומר לך ללמד זהר הקדוש זה הסימן מספר אחד שהוא מן הערב רב.
10. על מי המשיח יצביע ויאמר בזכותך הגעת!!!
11. אם למדת מספרים אלו, תעביר לחבריה שגם ילמדו.
12. היה פדאי לך לסבל הכל כדי להגיע אל האמת, ולזכות לגן עדן העליון.
13. אל תבזבז רגע, המשיח כבר צריך להגיע, ובזכות כל אחד ואחד שילמד זהר הקדוש ויזכה גם את חבריו, נזכה להגאל ברחמים כמאמר הרשב"י בדא יפקון מן גלותא ברחמי!

לו. שאלה: מה ראייתם לחלק את הזוהר דווקא ל-70 חלקים? תשובה: סיעתא דשמיא מיוחדת היתה שחילקנו את הזוהר הקדוש ל-70 חלקים, וכעין

מזרה נבוכים לדור הגאולה
(חלק ד') גליון מספר 44 חדרש אדר תשע"ב

מוסדות אוהל הרשב"י מירון ת.ד. 612 בני ברק טל: 03-5784413 / פקס: 03-578-4480
AOEL612@gmail.com
מפעל הזוהר העולמי (לספרים בחינם) טל: 0548436784 / 029923264 (מ-י)
0526077914 (בת-ים) / 098323442 (נתניה)

לו. שאלה: לא הבנתי מדוע "מפעל הזוהר העולמי" מתאמץ כ"כ להגיע לאלף סיומים? תשובה: אנו

לא הראשונים שהתחלנו בזה. הבית דין הגדול בירושלים כבר בשנת תרפ"א הרעישו את כל העולם בענין זה, לאסוף ולכנוס את כל היהודים מנער ועד זקן ולקיים אלף סיומי זזה"ק, כדי לבטל מעם ישראל כל הגזירות ולהכניע את כל אויביהם, והם בוודאי ידעו הסודות הגדולים הטמונים בזה. ובס"ד זיכנו מן השמים לטעום מן הסודות האלו, כמו שכתוב בזוה"ק פרשת פקודי (דף רכז): ששלמה המלך היה עוסק בביורור הניצוצי קדושה אשר נמצאים בבחינת אלף ימי חול, והם סוד הגלות שנמשכו אלף שנים, ואמר עוד שם, כמה דאית אלף יומין דקדושה הכי נמי אלף יומין דסט"א, ולבררם יתכן אפילו בשנה אחת לברר כל בחינת אלף יומין האלו (רמ"ק, מקדש מלך, מפרשים), עיי"ש, ואין לנו כוח בירור ניצוצי הקדושה כמו כוח לימוד הזוה"ק, ומובא בשם האריז"ל, שגם הרשב"י ורבי אלעזר בנו היו בכלל עשרה הרוגי מלוכה, והראיה לכך,

השאלה בזוה"ק פרשת שמות (ה:): מה ענין בשבעים נפש שירדו ישראל מצרימה? ומבאר שם, שהוא כנגד 70 אומות, ולכן נצרך 70 נפש בני יעקב בקדושה, כדי לבטל את כוחם. נמצינו למדים שהתאחדות עם ישראל בלימוד 70 איש לכל סיום, הוא ענין גדול לבטל את כל הצרים והקמים עלינו, וכך נאמר בזוה"ק (בשלח נח; עיי"ע טעמי המנהגים בענין 70 פרי החג), בסוף הגלות, כל שבעים ראשי האומות שהיו, הם בעצמם יחזרו בגלגול, ויתקבצו להילחם על ירושלים, ולזה צריך התאחדות 70 איש לומדי זזה"ק אלף פעמים לכל הפחות, שמלבד השתתפות הרבים בלימוד הקדוש שזה ענין נשגב מצד עצמו יש בזה גם סוד של "האלף לך שלמה", וכך נזכה לבטל 70 אומות העולם להכריתם ולבערם מן העולם, וכן לשמירת מיוחדת של אלף המגן, אכ"ר. (וכבר נתבאר בספרינו "זכותא דבר יוחאי" גדול ענינו ושכרו של הלומד זוהר - עין לא ראתה).

שברח מפני הקיסר שרצה להורגו, והלכו הוא ורבי אלעזר בנו למערה, והיו צריכים הרשב"י ובנו לערוך התיקון למסור נפשם להריגה כמו רבי עקיבא רבו של רשב"י, ולהעביר הסיגים והקמשונים והחרולים מן השדה. ואמר הרשב"י, אני יכול למצוא דרך משובחת וטובה לברר ניצוצי הקדושה מתוך הקליפות ולהורדת השפע מהעולמות העליונים לעולמות התחתונים, משהו יותר חזק מאשר מסירות נפש גופנית להריגה על קידוש השם [כמו רבו רבי עקיבא], וזאת על ידי מסירות נפש בתכלית הגדולה ביותר לתורה הקדושה, שאטרח מאוד מאוד ואשקיע עמל רב ביגיעה עצומה בלימוד התורה עם פרישות מהבלי ותענוגי עוה"ז, וכך אגלה סודות התורה, אפרש לכולם תכלית הבריאה כולה, ואכנס בגנזי המלך העליון כבן שנכנס בגנזי אביו לגלות אורות עליונים, ועל ידי האור העצום הזה אבריח החושך הגדול מן העולם, ואבטל כל הקליפות והדינים מן הקדושה. ועל ידי מסירות נפשו לסודות התורה, וכן על ידי גילוי סודות התורה זכה להכניע הקליפות ולבטל גזירות קשות ולהשפיע לעולם חיים ושלום, לכל ישראל האיר בסוד התורה הבהיר וכל הכוח הגדול הזה ודאי

נצרך ביותר לדורינו הדור האחרון, דור ביאת המשיח (מהרצ"א מדינוב). וכתוב בזוהר שהרשב"י הוא נקרא שבת, ושבת כידוע היא בבחינת עלמא דאתי, וכתב הבן איש חי, ששבת הוא בבחינת אלף פעמים מיום חול. וכן מובא באור החיים (בראשית פרק א פסוק א יב): עוד ירצה באומרו "בראשית" על דרך אומרם ז"ל (זוהר חדש בראשית ב ד) כי אלף עולמות נעלמים ברא ה', וקורין אותם חז"ל, עלמין דכיסופין (אדרא זוטא האזינו רפח), והם הרמוזים בפסוק "האלף לך שלמה" (שה"ש ח יב) ומעתה התחיל הכתוב בבי"ת כי האל"ף כבר קנתה מקומה שבה ברא אלף עולמות כשמה של אל"ף, עכ"ל. וכדי לזכות לתיקון העולם של ביאת המשיח אנו צריכים לגלות עולמות אלו על ידי לימוד אלף סיומי זוהר. ובאבן עזרא (שיר השירים פרק ח פסוק יא): האלף לך שלמה - יאמר למשיח... על כן צריכים אנו להתאמץ להגיע לאלף סיומי זוהר ואז נזכה לביאת המשיח, ולגאולה השלימה באהבה וברחמים בלי שום חבלים ונסיונות, ויתגלה מלכותו יתברך בכל העולם כולו, ויתקיים בנו הפסוק "ואין עמו אל נכר", יראו עינינו וישמח לבינו ותגל נפשנו בב"א.

פְּצִצַת אָטוֹם רוֹהֲנִי

אור הזוהר גליון מספר 44 חֲדָשׁ אֲדָר תשע"ב

לימוד זוהר הקדוש להצלת עם ישראל – התאחדות הצדיקים לומדי זוהר הקדוש

החטא (עיין בספרי מצות התוכחה באריכות), ומעלה את העולם כולו לכף זכות. קוראים יקרים אנא חוסו על הציבור עם ישראל, בואו ונעשה קצת חשבון הנפש: כמה סבל ומכאוב ידע עם ה', כמה אסונות אימים קרו רק בתקופה האחרונה, רח"ל נקטעו באבם פתיל חייהם של תינוקות של בית רבן טהורים, אנשים צעירים, צדיקים וגדולי תורה ויראה נסתלקו בנסבות טראגיות שאין דעת אנוש סובלתם, "נחפשה דרכינו ונחקרה ונשובה עד ה', נשא לבבנו אל כפים אל יל בשמים" (איכה פ'ק ג מ-מא), נבוא ונשוב בתשובה שלמה לאבינו שבשמים המתחנן אלינו ומבקש שובו בנים שובבים, שובו אלי ואשובה אליכם, נקבל עלינו קבלת המצות לשפר מעשינו, לא נסמוך יותר על רבני הערב רב (ראה זוהר בראשית דף כ"ה, שמטעים אותנו כל השנים, ומפריעים לנו ללמד זוהר הקדוש, אל תראי תולעת יעקב, הקול קול יעקב - אין פחם של ישראל אלא אפיהם!!!). בידנו כח אדיר, לנצח את האויב, לתת את המכה הראשונה! צה"ל מתכוננים להחזיר "מכה שניה" לאירן על ידי צוללות, זאת אומרת שפבר השלימו עם העבדה שתהיה זו אירן שתתן ח"ו את "המכה הראשונה"

מורי ורבותי! כבוד הרבנים הגאונים שליט"א, רבני הקהילות וראשי הכוללים ומלמדים די בכל אתר ואתר, עם כל בני ישראל, "אז נדברו יראי ה' איש אל רעהו ויקשב ה' וישמע" (מלאכי ג טו) ובמדרש תהלים (מזמור ל'), זה שאמר הכתוב (שם, טו) "אז נדברו יראי ה' איש אל רעהו". רבי חייא בשם רבי אבא אמר, בשעה שתלמידי חכמים יושבין ונכבשים אלו לאלו... הקב"ה מצית לדבריהם, שנאמר (מלאכי ג, טו) "ויקשב ה' וישמע". ובילקוט שמעוני (בראשית לז), לשעבר היה אדם עושה מצוה והנביאים כותבין אותה, ועכשיו שאין נביאים מי כותב אותה אליהו ומשיח והקב"ה חותם הדא הוא דכתיב "אז נדברו יראי ה'". "כולנו בני איש אֶחָד נַחֲנוּ", נעשה ביחד רצון אבינו שבשמים, ויהיה זה לזכות ולרפואת רבן של ישראל מרן הגאון רבי יוסף שלום בן חיה מושא שליט"א.

הנה ידוע כי יש על כל אחד מישראל מצות עשה מהתורה להוכיח בעמיתו כשנכשלין באיזה איסור כמו שנאמר "הוכח תוכיח", ועל ידי זה שמוכיחו הוא מציל את עצמו שלא יתפס באותו

- פִּצְצָה גֵרְעִינִית לְיִשְׂרָאֵל [ח'ו], (וְהִצָּבֵא
מִשְׁעָר שְׁזָה עֲלֹל לְגִבּוֹת כְּמִלְיוֹן נֶפֶשׁ רַחֲמֵנָא
לְיִצְלוֹ). הַמְדִינָה כְּכֹר הַשְּׁלִימָה עִם הַמַּצָּב
ר"ח"ל.

אֲנַחְנוּ לּוֹמְדֵי הַזֹּהֵר הַקְּדוֹשׁ לֹא
מִשְׁלִימִים עִם הַמַּצָּב הַזֶּה! - וְנִהְפֹךְ הוּא!
אֲשֶׁר יִשְׁלְטוּ הַיְהוּדִים הֵמָּה בְּשׁוֹנְאֵיהֶם!
אֲנַחְנוּ נִתֵּן אֶת "הַמַּפְכָּה הָרֵאשׁוֹנָה!" בּוֹאוּ
נִתְאָחַד וְנִקְנִים אֶת הַפְּסוּק (דְּבָרִים פָּרָק לָג
ה) "וַיְהִי בִישְׁרוֹן מֶלֶךְ בְּהַתְּאִסָּף רֵאשֵׁי
עִם יַחַד שְׁבֻטֵי יִשְׂרָאֵל". וְכָךְ נִמְנָע
אֶת הָאָסוֹן וְנִקְרַב אֶת הַגְּאוּלָּה בְּחֶסֶד
וּבְרַחֲמִים. וַיִּקְרָם בָּנוּ בְּרֶפֶת מִשֶּׁה רַבְּנוּ
(שָׁם ז) "וְזֹאת לִיהוּדָה וַיֹּאמֶר שְׁמַע ה' קוֹל
יְהוּדָה וְאֵל עַמּוֹ תְּבִיאֵנוּ יְדִיו רַב לוֹ וְעִזָּר
מִצְרָיו תִּהְיֶה". כֹּל יִשְׂרָאֵל חֲבָרִים, כְּלָנוּ
יּוֹדְעִים כִּיצַד מִנְצָחִים!!! - שְׁלֹא תִגִּידוּ
לֹא יִדְעֵנוּ! שְׁלֹא תִאֲמָרוּ לֹא יִכְלָנוּ! בִּידְנוּ
הַדְּבָר, וְחֹב קְדוֹשׁ הוּא לָנוּ! מִי לֵה' אֵלֵי!
עוֹרוּ יְשׁוּנִים מִתְרַדְמֵתְכֶם! עִם יִשְׂרָאֵל
זְקוּק לְהִנָּצֵל מִהַמְּבּוֹל הַנּוֹרָא! עַל כֵּן
מִטְּלַת עֲלֵינוּ הַחוּבָה לְהִזְדַּרֵּז בְּלִמּוּד
הַזֹּהֵר הַקְּדוֹשׁ, כִּי עִם יִשְׂרָאֵל זְקוּק
לִישׁוּעוֹת גְּדוּלוֹת, וּכְשֶׁנִּדְבַּק בְּסִפְר
הַזֹּהֵר נִמְתִּיק כֹּל חֲבָלֵי מִשִׁיחַ. - בּוֹאוּ
וּרְאוּ מַה עָבַר עֲלֵינוּ בְּכַמָּה מִלְחָמוֹת
שְׁהִיוּ בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל הַקְּדוֹשָׁה בְּזִמְנ
מוֹעֵט, כְּמָה טִילִים שְׁלָחוּ עַל עַם
יִשְׂרָאֵל, אֵיזָה נְסִים הָיוּ, וּב"ה מוֹדִים
אֲנַחְנוּ עַל הַנְּסִים הַגְּדוּלִים שְׁהִיוּ לָנוּ
בְּזִכּוֹת הַרְשָׁב"י וְהַזֹּהֵר הַקְּדוֹשׁ, כֵּן

יִעֲזֹר ה' הַלְּאָה, וּבְזִכּוֹתְכֶם לּוֹמְדֵי
הַזֹּהֵר הַקְּדוֹשׁ יִתְקַיְּמוּ דְבָרֵי הַזֹּהֵר
הַקְּדוֹשׁ "בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן מְגֻלוֹתָא",
וְכַעַת נִבְיִן וְנִדְעַ שְׁאֵם נְסִים כְּלָנוּ אֶת
הַזֹּהֵר הַקְּדוֹשׁ" אֶלְף פְּעָמִים מִיַּדִּי
חִדָּשׁ בְּחִדְשׁוֹ וְנִלְמַד וְנִהְגָּה בּוֹ דְבַר יוֹם
בְּיוֹמוֹ 3 עֲמוּדִים לְיוֹם בְּהַשְׁתַּתְּפוֹת
שְׁבָעִים אִישׁ לְכָל סִיּוֹם, הַמְּקַיְּמִים אֶת
דְּבַר ה': "וַיֹּאמֶר ה' אֵל מֹשֶׁה אֲסַפֶּה לִּי
שְׁבָעִים אִישׁ מִזִּקְנֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יִדְעֵתָ כִּי
הֵם זְקֵנֵי הָעָם וְשֹׁטְרָיו, וְלִקְחָתָ אֹתָם אֵל
אֹהֶל מוֹעֵד וְהִתְיַצְּבוּ שָׁם עִמָּךְ, וַיְרִדְתִּי
וְדַבַּרְתִּי עִמָּךְ שָׁם וְאֶצְלַתִּי מִן הָרוּחַ אֲשֶׁר
עָלֶיךָ וְשַׁמְתִּי עֲלֵיהֶם וְנִשְׂאוּ אֹתָךְ בְּמִשְׁאֵ
הָעָם וְלֹא תִשָּׂא אֹתָךְ לְבַדָּךְ" (בַּמִּדְבָּר פָּרָק
יא טו-טז), כִּי מִשֶּׁה רַבְּנוּ לֹא יִכּוֹל לְשֹׂאת
אֶת מִשְׁאֵ הַשְּׂכִינָה לְבַדּוֹ, וְרוֹצֵה שְׂיִיחָה
עִזָּר כְּנִגְדוֹ לְגִאוּל אֶת הַשְּׂכִינָה הַקְּדוֹשָׁה
בְּלִמְדוֹתָ אֶת הַזֹּהֵר הַקְּדוֹשׁ, כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב
בְּזֹהֵר הַקְּדוֹשׁ (בְּרֵאשִׁית דָּף כ"ח). וּבְכַף
נִזְכָּה לְאַלְפֵי רַבּוֹת סִיּוּמֵי זֹהֵר: "אֲז
יִשִּׁיר מִשֶּׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשִּׁירָה הַזֹּאת
לֵה' וַיֹּאמְרוּ לֵאמֹר אֲשִׁירָה לֵה' כִּי גָאָה
גָּאָה סוּס וְרָכְבוּ רָמָה בָּיָם. עֲזִי וְזִמְרַת
יְהוָה לִי לִישׁוּעָה זֶה אֵלֵי וְאֲנִי הוֹדִיתִי
אֲבִי וְאַרְמְמָנָהּ. ה' אִישׁ מִלְחָמָה ה'
שְׁמוֹ" (שְׁמוֹת פָּרָק טו א-ג), וּבְקִרּוֹב מִמֶּשׁ
נִזְכָּה לְהַבְּטִיחַת הַרְשָׁב"י "וּבְגִין דְּעֵתִידִין
יִשְׂרָאֵל לְמִטְעָם מְאִילְנָא דְחַיִּי דְאִיהוּ
הָאִי סִפְר הַזֹּהֵר יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא
בְּרַחֲמֵי".

גדולה שִׁנְחַתְמָהּ עַל כָּלֵל יִשְׂרָאֵל,
שֶׁחֶלֶק גָּדוֹל מִכָּלֵל יִשְׂרָאֵל יִמְחָקוּ מִן
הָעוֹלָם רַח"ל, וְאָמַר אֶת דְּבָרֵי הַרְמָח"ל
הַקְּדוֹשׁ, שֶׁרַק לַמוֹד הַזֶּה הַקְּדוֹשׁ כָּוֹל
לְהַצִּיל אוֹתָנוּ מִן הַגְּזֵרוֹת הַרְעוּת רַח"ל.
וְעַל כֵּן הָעֵצָה הַיָּא, שֶׁכָּל רַב וְרֹאשׁ
יְשִׁיבָה יִדְרֹשׁ וְיֹאמַר, שֶׁכָּל יְהוּדֵי צָרִיף
לְלַמֵּד זֹהָר הַקְּדוֹשׁ. וְלֹא שָׁמְעוּ בְּקוֹלוֹ!
אַחַר כֵּן פָּרְצָה הַמְּלַחְמָה הָעוֹלָמִית
הַגְּדוֹלָה וְנִהְרְגוּ 6-7 מִלְּיוֹן יְהוּדִים.
[לְתַקְּפ"ץ-ל"א תְּקוּם פְּעֻמִּים צָרִיף].
כַּעַת אָנוּ שׁוֹאֲלִים אֶת אוֹתָהּ הַשְּׂאֵלָה
שֶׁמִּקְשָׁה הַגְּמָרָא בְּמַסְכַּת שְׁבֵת (נ"ה) מִי
הָרַג אוֹתָם? וְיִדְוַע מֵאֲמַר חז"ל (שְׁבֵת
נ"ה). אָמְרָה מִדַּת הַדִּין לִפְנֵי הַקַּב"ה,
רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם מַה נִּשְׁתַּנּוּ אֵלּוּ מֵאֵלּוּ.
אָמַר לָהּ הֲלָלוּ צְדִיקִים גְּמוּרִים וְהֲלָלוּ
רְשָׁעִים גְּמוּרִים. אָמְרָה לִפְנֵינוּ רְבוּנוּ שֶׁל
עוֹלָם הִיָּה בִּידָם לְמַחֹת וְלֹא מַחוּ, וְאִין
כָּאן מְקוּם לְהֶאֱרִיף. וּלְפִי דְבָרֵי חז"ל
אֵלּוּ, הַרְבָּנִים וְהָרֹאשֵׁי יְשִׁיבוֹת אֲשֶׁר
לֹא שָׁמְעוּ לְדְבָרֵי הַרְמָח"ל לְקַיֵּים אֶת
דְּבָרֵי הַרְשָׁב"י ע"ה, הֵם אֲשֶׁמִּים עַל
הַרִיגַת הַשְּׂשׂוּה מִלְּיוֹן יְהוּדִים שֶׁנִּהְרְגוּ עַל
קְדוּשַׁת הַשֵּׁם!!! שְׁהִיָּה בִּידָם לומר לְצַבּוֹר
לְלַמֵּד זֹהָר הַקְּדוֹשׁ [רְאָה שְׁל"ה, עֲשָׂרָה
מֵאֲמָרוֹת, מֵאֲמַר רֵאשׁוֹן, חֶסֶד לְאַבְרָהָם
(מַעֲיָן רֵאשׁוֹן נֶהָר כ"ד), הַקְּדָמַת הַרְבַּ חַיִּים
וְיִטָּאֵל לְעֵץ חַיִּים], וְנִתְעַצְּלוּ וְלֹא אָמְרוּ,
זֶה הָאֲמָת לְאֲמָתוֹ, וְעַלֵּיהֶם אָמַר
הַזֶּהָר הַקְּדוֹשׁ: וְיִלְעָלְמָא דְאֵנּוּן אֲטִימִין

כָּל יְהוּדֵי שִׁילְמַד וְיִקְרָא אֶת הַזֶּהָר
מוֹסִיף עוֹד כּוֹחַ וְעֵצָמָה בְּפִעֻלָּה
הַחֲשׂוּבָה הַזֶּה לְהַצִּיל עִם יִשְׂרָאֵל,
וּבְיָדָי שֶׁלְמוֹד הַזֶּהָר הוּא תִקְוֹן הַשְּׂכִינָה
לְהוֹצִיא אוֹתָהּ מֵהַגְּלוּת, וּכְפֹשֵׁט פִּי כָּל
סִיּוּם הַזֶּהָר הַקְּדוֹשׁ הוּא קְרוֹב הַגְּאוּלָּה.
לְכֹן צָרִיף לְרֹאוֹת שִׁתְּרָבוּ סִיּוּמֵי זֹהָר
לְאַלְפִים וּרְבָבוֹת עַד אִין מְסַפֵּר, וְאִין
סָפַק פִּי עַל יְדֵי זֶה שֶׁמִּחְלָקִים כָּל
כֵּן הַרְבֵּה סִפְרֵי הַזֶּהָר בְּחֻנָּם מִמֶּשׁ,
וְדוֹאגִים שֶׁזֶה יִגַּע לְכָל יְשׁוּב נְדָח, עַל
יְדֵי זֶה יִתְנַסְּפוּ סִיּוּמִים הַרְבֵּה לְזֹהָר
הַקְּדוֹשׁ, וְזֶה יִקְרַב אֶת הַגְּאוּלָּה. וְלִמּוֹתֵר
לְהֶאֱרִיף דְּבַר הַסְּפָנָה הַרּוֹבֵץ עַל אֲרֻצְנוּ
הַקְּדוֹשָׁה, שֶׁמִּכָּל צַד יֵשׁ אוֹיְבִים שׁוֹרְצִים
לְהַשְׁמִידוֹ ח"ו. כָּל גְּדוּלֵי הַרְבָּנִים,
צְדִיקֵי וְגִמְאוּרֵי הַדּוֹר קָמִים וּמִתְאַחֲדִים
יְחִדְיוּ, לְהַצִּיל אֶת עִם יִשְׂרָאֵל מִגְּזֵרוֹת
קְשׁוֹת שֶׁל פְּצֻצַת אָטוֹם, וְהֵם יוֹצֵאִים
בְּקִרְיָאָה קְדוּשָׁה וְנִרְגָּשֵׁת, לְהַעִיר אֶת
עִם יִשְׂרָאֵל מִתְרַדְמָתוֹ, וּלְבַקֵּשׁ מִכָּל
יְהוּדֵי וְיְהוּדֵי לְקַרְא אֶת הַזֶּהָר הַקְּדוֹשׁ,
וּבְכֵן אָנוּ מְקַיְמִים אֶת עֲצַת הָרֵאשׁוֹנִים
הַקְּדוֹשִׁים, וּבְפִרְט שֶׁל הַמְּקַבֵּל הָאֱלֹקִי
שֶׁל דּוֹרְנוּ בְּעַל הַסֵּלֶם, שֶׁהֵלֵךְ וְזָעַק בְּפִנֵּי
רֵאשֵׁי יְשִׁיבוֹת בְּאִירוּפָּה, עַל הַסְּדֵרַת
לְמוֹד הַזֶּהָר הַקְּדוֹשׁ, עַל מְנַת לְבַטֵּל אֶת
גְּזֵרַת הַשְּׂוֹאָה.

כִּידוּעַ שֶׁבְּעַל הַסֵּלֶם זצ"ל עֲשָׂרִים
שָׁנָה לִפְנֵי מְלַחְמַת הָעוֹלָם, הֵלֵךְ לְרַבָּנִים
וְרֹאשֵׁי יְשִׁיבוֹת, וְאָמַר לָהֶם שְׁיֵשׁ גְּזָרָה

לְפָא וּסְתִימִין עֵינֵין דְּלֵא מְסַתְפְּלִין בְּרִזִי
דְּאוּרִיָּתָא. (זְהַר ח"א כ"ח.), וְסוּד הַדְּבַר קוּל
אוּמַר... בְּאוּתוֹ הַזְּמַן "וַיִּזְכֹּר כִּי בְשׁוּר
הַמָּה רוּחַ הוֹלֵךְ וְלֹא יָשׁוּב" (תהילים עח
לט) לְעוֹלָם וְזוֹה רוּחוֹ שֶׁל מִשִּׁיחַ, אוּי
לְהֵם לְמִי שְׁגוּרִים שֶׁהַתְּעוֹרְרוֹת הַגְּאוּלָּה
תֵּלַךְ וְתִסְתַּלַּק מִן הָעוֹלָם, וְלֹא תִשׁוּב
עַד שִׁיתְעַסְקוּ בִּסְתֵרֵי תוֹרָה, כִּי אֵלּוּ
שְׂאִינָם עוֹסְקִים בִּסְתֵרֵי תוֹרָה עוֹשִׂים
אֶת הַתּוֹרָה יִבְשֶׁה, וְלֹא רוֹצִים לְלַמּוֹד אֶת
הַזֶּה"ק שֶׁהוּא נִשְׁמַת וּפְנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה,
[כִּי יַעֲשֶׂה הָאָדָם בְּשַׁעֲהָ אַחַת בְּלִימוּד
הַזֶּה"ק מֵהַ שֶׁלֹּא יַעֲשֶׂה בְּשֵׁנָה אַחַת
בְּלִימוּד פֶּשֶׁט הַתּוֹרָה, כ"מ, וְעִי"ע ס'
עֲרַכָּה שֶׁל שַׁעֲהָ, וְס' כַּח הַזֶּה"ק ח"ב]
וְגוֹרָמִים שֶׁתִּסְתַּלַּק מֵהַשְּׂכִינָה הָאֲרוּת
מִקּוּר הַחֲכָמָה הָעֵלְיוֹנָה שֶׁהִיא סוּד י'
שֶׁל הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ, וְנִשְׁאָר אוֹת ב' שֶׁל
בְּרֵאשִׁית שֶׁהִיא הַשְּׂכִינָה, יִבְשֶׁה, אוּי
לְהֵם שְׁגוּרָמִים עֲנִיּוֹת וְחָרֵב וּבִיזָה וְהָרַג
וְאִבְדוֹן בְּעוֹלָם, עַל יְדֵי הַסְּתַלְקוֹת הָאֲרוּת
הַחֲכָמָה מִן הַשְּׂכִינָה (תַּקְוִי זְהַר תַּקְוִי ל'
דף ע"ג: ע"ג: בְּבִיאוֹר לְשַׁע"ק). אִמַּר רַבִּי שִׁמְעוֹן
בְּרֵאשִׁי"ת תַּמָּן אֶת"ר יב"ש... בְּאוּתוֹ
הַזְּמַן שֶׁהִיסוּד יִבֵּשׁ וְהַמְּלָכוֹת יִבְשֶׁה
צוֹעֲקִים בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְמַטָּה בְּאִמְרֵת
הַיַּחּוּד "שִׁמְעֵה יִשְׂרָאֵל" וּמִתְפַּלְלִים וְאִין
קוּל שֶׁל קְרִיאַת שִׁמְעֵה שֶׁלֵּהֵם נִשְׁמַע,
וְאִין מִי שִׁיעֲנָה וַיִּמְלֵא אֶת בְּקִשְׁתָּם
בְּתַפִּילָה (הַגְּר"א וְכ"מ), וְכִמּוֹ כֵּן מִי שְׁגוּרִים
שֶׁתִּסְתַּלַּק הַקְּבֵלָה וְהַחֲכָמָה הַפְּנִימִית

מִן הַתּוֹרָה שְׁבַע"פ וְתוֹרָה שְׁבַכְתָּב, וְהוּא
גַּם גּוֹרֵם לְאַחֲרִים שֶׁלֹּא יִתְעַסְקוּ בַּחֲכָמָת
הַקְּבֵלָה... [וְהוּא כֵּאלוּ פִּגְמִים בְּפִגְמֵי
הַבְּרִית], טוֹב לוֹ שֶׁלֹּא נִבְרָא בְּעוֹלָם וְלֹא
הִיָּה לוֹמֵד תּוֹרָה שְׁבַכְתָּב וְתוֹרָה שְׁבַע"פ,
כִּי אִם הִיָּה עִם הָאֲרֶץ לֹא הִיָּה פּוֹגֵם כָּל
כֵּךְ, וְנִחְשָׁב לוֹ כֵּאלוּ חָזִיר אֶת הָעוֹלָם
לְתוֹהוֹ וּבוֹהוֹ, וְגוֹרֵם עֲנִיּוֹת בְּעוֹלָם וְאוֹרֶךְ
הַגְּלוּת, (תַּקְוִי זְהַר תַּקְוִי מ"ג דף פ"ב, בְּבִיאוֹר
לְשׁוֹן הַקְּדוּשָׁה). [וְעִיין בְּסִפְרָא זֹהָר הַתְּשׁוּבָה
(תְּשׁוּבָה לז, הוֹבֵא בְּעִיתוֹן בְּשַׁבּוּעַ שַׁעֲבָר)], אִשְׁר
הַרְשָׁבִי וּבִנּוּ זִי"ע עֲשׂוּ תִיקוּן גְּדוֹל יוֹתֵר
מִמִּיתָה עַל קִידוּשׁ הַשֵּׁם שֶׁל רַבּוֹ רַבִּי
עֲקִיבָא ע"ה, עַל יְדֵי גִילּוּי הַזֹּהָר הַקְּדוֹשׁ
וְלִימוּדוֹ, וּבִכֵּךְ יִצְלִים מִמִּיתָה כִּי פְעוּלָתוֹ
עוֹשֶׂה תִיקוּנִים עֵלְיוֹנִים יוֹתֵר מֵהַרְיָגָה עַל
קִידוּשׁ הַשֵּׁם, (מַהֲרַצ"א מְדִינּוּב בְּשֵׁם הָאֲרִיז"ל),
וּבּוֹדָאֵי אֵילּוּ הִיוּ עוֹסְקִים בְּזוֹה"ק לֹא
הִיוּ צְרִיכִים לְתִיקוּן הַנּוֹרָא שֶׁל הַשׁוֹאָה
הָאִיוּמָה רַח"ל. בּוֹאז וְנִלְמַד לְקַח
מֵהַסְּפּוֹר, שִׁיּוֹשְׁבֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל נִצְלוּ
מֵהִיטְלָעֵר יַמַּח שְׁמוֹ, וּמִזֶּה לְלַמּוֹד אֵיךְ
יְכוֹלִים לְהַנְצִיל בְּזַמְנָנוּ מִפְּצַצַת אֶטוֹם!!!
וְאִם נִסְיָם כְּלָנוּ וְנִלְמַד בְּחִבּוּרָת
70 אֵישׁ אֶת הַזֶּה"ק הַמְּחַלֵּק" דְּבַר יוֹם
בְּיוֹמוֹ, אֲזַ בְּקָרוֹב מִמֶּשׁ יִשִּׁיר מִשֶּׁה
וְיִשְׂרָאֵל וְנִזְכָּה לְהַבְּטַחַת הַרְשָׁבִי
הָאֲמוּרָה לְעֵיל "וּבִגִּין דְּעֵתִידִין יִשְׂרָאֵל
לְמִטְעָם מְאִילָנָא דְּחַיִּי דְּאִיהוּ הָאֵי סִפְרָ
הַזֶּה"ר יִפְקוּן בִּיָּה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי",
אֲמֵן כֵּן יִהְיֶה רְצוֹן.

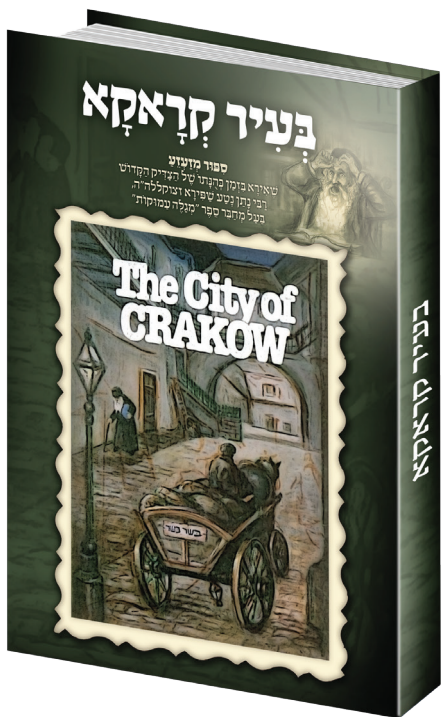
מספר "גמטריאות הזוהר"

הגימטריא של "ומרדכי ידע" = 364 בגימטריא של הצדיק הקדוש רבנו "יהודה אשלג" זצוקללה"ה, "ידע 20 שנה לפני מלחמת העולם השניה מה שהולך להיות, והזהיר את האדמורי"ם והרבנים שילמדו זוהר הקדוש להציל את עם ישראל מהגזירה הנוראה".

ובגימטריא "אדון הרחמים", שהקב"ה ריחם על עם ישראל, ושלח להם שליח צדיק קדוש ונורא, שיעורר את עם ישראל ללמוד זוהר הקדוש, ועל ידי זה ינצלו מהגזירה הנוראה החתומה על עם ישראל, והרבנים לא שמעו בקולו, וכך קרה מה שקרה בשואה רח"ל.

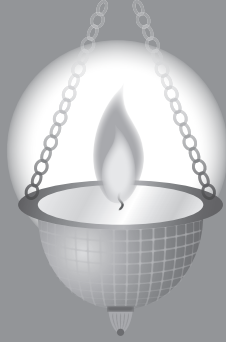
יהודים יקרים, התעוררו מהתרדמה ואל תקשיבו לרבני הערב רב ראשי ישיבות ומלמדי הערב רב שלא נותנים לתלמידם ללמוד זוהר הקדוש, ותקשיבו לקול האדמו"ר מהאלמין שמעורר את עם ישראל ללמוד זוהר הקדוש בכל העולם כולו ולהציל את עם ישראל, כמו שכתוב במגילת אסתר (פרק ח' ה') "וּתְאָמַר אִם עַל הַמֶּלֶךְ טוֹב וְאִם מִצְּאֵתִי חַן לִפְנֵי וְכִשֶׁר הַדָּבָר לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ וְטוֹבָה אֲנִי בְּעֵינָיו יִכְתֹּב לְהָשִׁיב אֶת [ר"ת הרב שלום יהודה בן אסתר] הַסְּפָרִים מֵחֶשְׁבֵּת הַמֶּן בֶּן הַמִּדְתָּא הָאֲגִי אֲשֶׁר כָּתַב לְאֵבֶד אֶת הַיְהוּדִים אֲשֶׁר בְּכָל מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ".

ועכשיו יש לנו המן מפרס שהוא גלגול של המן הרשע ממגילת אסתר שרוצה לעשות בדיוק מה שהוא רצה אז, ועל ידי לימוד הזוהר הקדוש נשיב להמן כגמולו, ובחודש הזה (אסתר פרק ט' א') "וּבְשָׁנִים עֶשֶׂר חֹדֶשׁ הוּא חֹדֶשׁ אֶדְר בְּשָׁלוֹשָׁה עֶשֶׂר יוֹם בּוֹ אֲשֶׁר הִגִּיעַ דְּבַר הַמֶּלֶךְ וְדָתוֹ לְהַעֲשׂוֹת בַּיּוֹם אֲשֶׁר שָׁבְרוּ אֲיָבִי הַיְהוּדִים לְשָׁלוֹט בָּהֶם וְנִהְפְּאוּ הוּא אֲשֶׁר יִשְׁלֹטוּ הַיְהוּדִים הֵמָּה בְּשָׁנָאֵיהֶם".

הספר הזה נדפס
להצלחה בריאות
ופרנסה ושלום בית של:

מאיר נהוראי בן אליס
הילה בת אליס
רוני בן יפה
אליס בת עליה
יהודית בת אליס
סמדר בת אליס
אסתר בת אליס
אלי אליהו בן אליס
אמיל בן מטילדה
מרדכי בן אליס

לעילוי נשמת

עליה סנגס בת סעדה ז"ל

סעדה בת אסתר ז"ל

מאמא אסתר בת חוה ז"ל

לונה בת סעדה ז"ל

סמי בן סעדה ז"ל

אסתר אקוקה בת סעדה ז"ל

רבקה בת רוחמה ז"ל

רוחמה בת חוה ז"ל

מאמא סוליקה ז"ל

מאמא שבזי ז"ל

איישה כהנת בת חוה ז"ל

מרדכי בן אליה ז"ל

משה בן סעדה ז"ל

אברהם בן סעדה ז"ל

חנניה בן רבקה ז"ל

שמעון בן אסתר ז"ל

מרדכי בן אסתר ז"ל

עמרם בן אסתר ז"ל

אליהו בן חוה ז"ל

מזמן אליהו בן חוה ז"ל

מכלוף בן חמו בן חוה ז"ל

יצחק הלוי בן חוה ז"ל

אברהם סנגס בן רחל ז"ל

